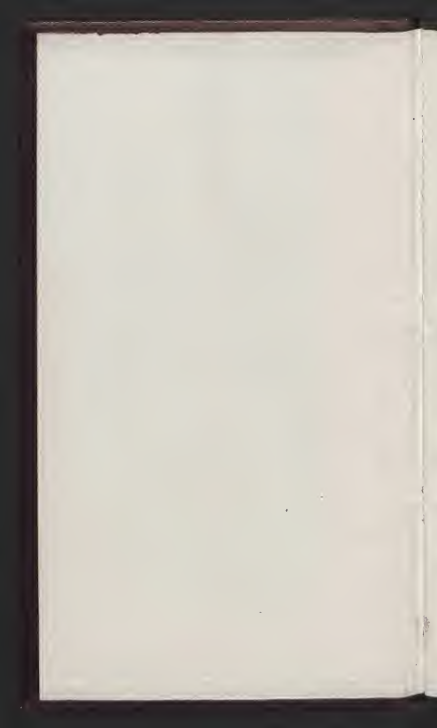

J. 245
Flo.

Sl. M.
frá
H. St.

245

Sál

Þeirrar

Íslensku

Sálma-Bókar

Fyrri Partur,

innihaldandi

Fæðingar = Passíu = Upprisu = og

Hugvekju = Sálma,

á samt

Daglegri Yrkun Guðrækninnar.

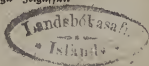
Þessi útgáfa er prentuð á Prentapappir 1 ridd. 48 s. reitdu Silfur.

Viðeyar Klaustri, 1834 = 35.

Prentaður á Forlag O. M. Stephensen,

Vice-Þrífis- og Sekretera í Íslands Konungi. Landsþrífis,

af Bókprýðjara Selga Selgafyni.

Næstum hafði eg snúið aptur með áform mitt, að útgáfa þessa Sálma : Flokka, bæði vegna Afkrifenda sáðar fyrir þeim, og líka vegna ný útkominnna Sálma : Flokka frá Kaupmannahöfin, sem komu í opna Stjölbu móti Bóðs : bréfi mínu. Til samt að þótfuast mínum sánu Afkrifendum, hvörjuna eg vissi að ógæðsfelldt mundi vera, að sjá Bókina ei útkoma, réðist eg í svo stort Upplag hennar, sem eg sá mig fadlausan við, í von um, að það útgeugi með tímaleingd, þó ekki hefði nógu marga víska Kaupendur að því strax, og hefði því þá ánægju hér að framleggja fyrir almennings augu, nýja útgáfu þeirra Sálma : Flokka, er eg áður hefði frambodid, hvorra prentun eg vona að verði fléstum eins fjárföminu, og líka prentseilafærri, enn þar midur vönduðu útgáfur sem komid hafa frá aunarlegri Prentsmidju, sem best sjeft var þeirra samfynja Flokka sam-
 anbúrd. Þaræð Bókin hefði meira samangeugid í prentuunni eun mig vardi, niðursetti eg þennar verð um 16 rðs. r. S. Eins vil eg gétu, að einungis Passiu : Sálmaarnir eru prentadit með þeim eldri Cicero Stíl, þar prentun þeirra var byrjud áður enn sá nýi Stíll

78
kom, með hvörjum þínir 4 Stöckarnir finnaft allir
prentaðir; þar flestir hafdu á Bods = bréfin teiknad
síg fyrir öllum þessum Stöckum, gat eg ei að þessum
sinni orðid við tilmælum þeirra, sem fyrir sögu mér
ýmfa aðra Stöck, enn þá hér prentadu, en hefi í
hyggju að útgæfa þá síðar einstaka, nær hentugleikar
mér það leyfa.

Videyar Klaustri, þann 20. Apr. 1835.

D. M. Stephensen.

Þ r í á t í u

Fæðingar Sálmar,

ú t a f

holdtekju og fæðingu

Drottins Vors Jesú Krists

qvednir af

Síra Gunnlaugi sát. Snorrasyni,

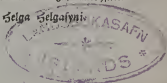
Presli til Selgasells og Þjarnarhafnar safnaba.

Bíðnar Klaustri, 1834.

Prentaðir á Forlag O. M. Stephensen's,

Vice = Lúts = Sekretára í Íslands Konungl. Landbysfirétti

af Bólþryggjara Selga Selgasyni

23840

1. Sálmur.

Um Skattkristina.

Lagid: Alfagurt ljós ofþ byrtist brátt.

Upplyptu, sál mín! eina stund; augum trúar við
Jesú fund, láttu blesaðahn barndóm hans,
bernstu fræða þíns innra manns.

2. Minu samfara máli sé, mannvits fraptar og
skynsemi; andleg náðar uppsprettan þín, ávarti
Drottinn! tungu mín.

3. Audmjúflega í anda nú, eg vil hugleida minn
Jesú! fæðingu þína og framferðid; fáfræði mínu
veittu líd!

4. O! hvað skyldi eg áimur hér, íhugad géta,
svo sem ber, almættis-verkin undarleg? ófærann til
þess reikna eg mig.

5. Hversu fann dýrðar dásemd þá, daudlegur
madur skynjad fá, sem yfirgengur oflittinn, Engla
og manna skilninginn?

6. Hálfoerf er allt af holdi gjört, heimstu bland-
ad og einískis verdt, andans fullkomnum er til sanns,
ógripanleg í þánka manns.

7. Við flulum, sál mín! siuni og hug, svola með
frapti og uðum dug, við forþénustu fylling þá, sem
fæðing Jesú verka má. (1*)

8. Ungdóms vanmáttugt edli var, allra manna, og dugdi ei þar; í Jesú ungdóms edli þó, eilíf guds-dómsins fylling bjó.

9. Hvert géta þánkar hjarta-ranns, herra flogid eins syndugs manns, enn að grunda með ihugun, alvísu Drottins ráðstöfun?

10. Engin gáfa má æðri fást, að því fhyldir, mín fála! dást, heldurenn einn að eignast þann, sem alla hluti veita kann.

11. Þæt eg því, Jesú! málid mitt, minnast fram-ar á nafnid þitt: áformid bæði og ordin mín, að-stodi blesud gæðskan þín!

T e x t i n n.

12. Utgætt það bód frá Augústó, allur heimur um lend og síð, fhyldi láta skattskrifa sig, skidun þessi var tignarlig.

13. Þetta svo feingi framgáng þar, ferdadist skjótt, sem búinn var, sérhver til borgar sinnar þá, settu logmáli hlýdni tjá.

14. Allt til þess Schils auglýsist, átti hjá Jüð-um, (það er víst), veldisprotinn að vera fyrr, vith-adi Jacob um það fyrr.

15. Kom nú uppfylling tímans téd, tók því að nálgast hjálpræðed, Gyðinga lýdur grelda vann, gjald og skatt undir kensarann.

16. Í Adams falli urdum vér, eilífum dauda skattgilder, logmálid þessu lýsa vann, lagdi bolvern á syndarann.

17. Allur heimurinn átti því, aldrei að verða skulda fri, nema ef einhver gæti greidd, gjalddi daudans, og bolvern eydd.

18. Undirgæðst Jesús ofið það, allum heimtinum
vægðar það, hlýðninnar skyldur Gudi gallt; gaf sig
til þess að borga allt.

19. Vittu, mín sál! þá sætu náð, sjálfskráfa upp-
þeinkti Drottins ráð, hann sem aldrei Guds bodord
braut, bólaan uppá sig taka hlaut.

20. Vitillæðabi sjálfann sig, Sonur Guds, Jesús,
fyrir mig, náttúru hröfa næmann minn, nógu
borgaði hans aubmýktin.

21. Sljótlega Jóseph ferdast réð, festaravinnu
þúngadri með, Bethlehem Davíðs borgar til, bod-
um keysarans gjördu stíl.

22. Hlýðni þaðacemast offur er, athuga, sál
mín! byrjar þér, skipun og vilja Skaparans, stíða
þér eptir bodum hans.

23. Gjættu og þess að Gud er sá, Gudi stípt-
abi jordu á, eru það Drottins umhöðsmenn, eiga
að stípa réttindin.

24. Aðmýklega þeim hlýð og heyr, haldt þig
við, það sem bjóða þeir, valbið tignarlegt Gud
þeim gaf, göðum launum ei drag þú af.

25. Sá sem að yfirvaldi vill, veita óþæð og gjöldin
ill, bakspyrnir móti broddunum, burtstúfar Drottins
setningum.

26. Ef þú hlýðninni offra villt, yfirbodnum sem
vel er skylt, þægasta Gudi gjald er það, með göðu
verdur umbunad.

27. Bókunænn þessir velferd lands, vaka yfir og
sálu manns, vakandi þeirra vilja gjör, vaka lát
Drottins ótta í þér!

28. Eðli er gjof, þótt eigir þú, yfirmönnum að tolla nú, þacklátann vilja greið og gjaldt, Gudi fyrir hans lánið allt.

29. Eg vil, minn Jesús! holla hér, hlýdni og audmýkt gjalda þér; vörðstu að láta viljann minn, verða í Gudi fullkominn! Amen.

2. Sálmu r.

Um Fæðingu Kristi og reifana.

Lagid: Mitt hjarta hvar til hyggist þú.

Medan dvaldist í Davíðs stad, dýrust María, svo bar að, frumgétinn fæddi svein, reifsum vasdi hýr og hrein: hermir þannig ritningargrein.

2. Hugleid þú, sál mín! Herrans ráð, hérur var laungu fyrirspád, Bethlehem sveinninn sá, koma stýlði frægur frá, sem fólki Drottins stjórnaði hjá.

3. Aldrei hefur frá upphafi, afbruggið Drottinn trúfesti, sannorðnr altíð er, verði því hans vilji á mér, vonin blefsun færir með sér.

4. Tími Maríu tédur var, tími mannkynsins frelsunar, ásettur eilífd frá, þú stalt, sál mín! þar að gá, þér nam Drottinn tímann að ljá.

5. Attu að brúka einsog sé, ávartargóð og leigusé, sem Herrann heimtar af þér, leingja og stytta ekki er, eptirlátid manningum hér.

6. Er það Drottins, en ekki þitt, eignar-valdið hann brúkar sitt, vertu ei varbúinn, vitjunartíma þecktu þinn, þacka Drottni velgjörning sinn.

7. Þeinktu og líka um það eitt, eðli er neinum manni veitt, vörð Guds að víta tíð, í audmýkt trúar árla og síð, eptir henni þolgóður bíð.

8. Trúfasti Gúð þá tími er þinn, tímann lát einninn vera minn, að taka missun móð, og unna þér af elsturót, auðsýnandi þacklætis hót.

9. Frelsarinn! láttu fæðing þín, fæða daglega í hjarta mín, ydrunar ávört þann, að endurfæðist innri mann, á orði Drottins forforgið hann.

10. Frumburð syndanna Satan fyrst, sjálfur fæddi þá metnadist, og Skaparans skickun braut, Adam belvan af því hlaut, andar-bann og qvalanna þraut.

11. Ertu frumburður ordinn nú, eilífrar náðar, minn Jesú! heilagri holdgan í, Adam blefsun beid af því, bættist ráð hans aptur á ný.

12. Þú sem réttlátur rifir einn, reisum flæddist sem ungur sveinn, þessvegna eg þenki nú, um auðmýkt þína, ó Jesú! eifur gleði hjartanu sí.

13. O! hvað margt synda afqvæmid, alid hef eg og leifid við, reisad í brjósti best, holdlega þánka þar við fest, það var sálar forbjörfun vest.

14. En þinn blefsaði úngdómur, alleina flár og heilagur, míns úngdóms brek og brest, afmæði hreint svo ekki sést, er það sálar farfældin mest.

15. Lifs ávört þennann lifanda, lagdi í jötu María, mjólkann gaf mjólkur. smeck, af því hún á ædra beck, eckert rúm hjá gæstum féck.

16. Hvar var þá, Jesú! heidur þinn? hvar var þín eilíf kóngs-tignin, dulin um myrkra mund, að þú féckst ei eina stund, annað rúm, né værari blund?

17. Þíft hafðir þú öll ríðdóms ráð, ríkjandi yfir himni og lað, allt frá eilífri tíð, en hjá þínum eiginn lýð, ekki gaffst þér vidtakan blíð.

18. Þótt að framandi fæðist þú, forsmán og læging biðst þér nú; virðingar missa mátt, í flitum vasinn fyrstu nátt, hjá fénadinum svefn-værdir átt.

19. Framandi kom eg hingat hér, heimurinn bústað veitti mér, fagrann en fallvaltann, apturstillja á við hann, eins og snaudur vegferða niann.

20. Beit eg Laufnari lifir minn, leidir hann mig um síðir inn, í samhelgra samfélag, hvar eg eilífann hvíldardag, hafa mun og gladværðar hag.

21. Sér þegar veröld hreðjallig, herbergja vill ei leingur mig, eg bið þig, Jesú kjær! leidi mig þín lífnin skjær, lofs í dýrðar tjaldbúdir þær! Amen!

3. Sálmar.

Um bodskap Engilsins til sjár-hyrdaranna.

Egidi: Heiðrum vér Gud af hug' og sál.

Gudspjallamann þess gétur vel, gódir vöktu um náttarþel, hyrdarar sama héradi í, hjörðina geymdu úti frí, ljómandi Engill lét sig sjá, leiptran. Guds stein í fríngum þá, að þeim réð miklum ótta slá.

2. Engillinn mæla við þá vann: verid ei hræddir? sagdi hann, yður til eyrna' eg blíðan ber, bodskap, sem öllu fólki stét, Endurlausnarinn er í dag, yður fæddur með gleði hag, Davidsborg fétt það luckulag.

3. Má og vera til merkis það, munud þér finna í greindum stað, reifunum vasid barnid best, blundiinn hefur í stalli fest. Hugleida, sál mín! byrjar bert, bodskapar þess njótandi ert, þar fyrir jafnan þaðlát vert.

4. Eins og vatnsstrauma uppsprettan, endu dauðþyrstri svala fann, gleði bodskapur fjarlægð frá, fátíða sál eins hugga má; í Jesú fæðing ein hér sést, uppsprottin svala lindin best, aumann syndara hún fær hrest.

5. Undir ránglætis ofi hlaut, allt mannfyn! líða sára þraut, óbærileg sú ánaud var, orkadi straffs og hegningar, órmagnast sálin af því ræð, ángrud samvitsta fylgdi með, bólván lögmálsins grætti gæð.

6. En Jesús sinni elstu af, opnadi Drottins náðarhaf, fram til alls mannfyns flutu þar, fofsbarnir endurnæringar, sálunni er því fofslun stæð, sefðadist hjartans ángrið með, blefsunin allra glæddi gæð.

7. Þegar samvitstáan mæðist mín, og minning glæpanna eifur þín, Jesú! þín náðar ljúfust lind, lifgi mig auma stépnukind, sál mína lát þann fognud fá, sem færði Engillinn jörðu á, gleðinnar næring gæfst mér þá.

8. Hérnæst gjöri eg að þenkja um þar, þegar að Adam fallinn var, með ángist stórrí út á braut, af aldingardinnu rekaft hlaut, ei mátti líffins eta af tré, Engla varðhald það bannadi, sem veginn þángað vaktadi.

9. Aftur á móti opnast hér, inngangur beinn til líffins mér, Engill þann bodskap bar til fanns, braut sé líðug til himna-ranns, hyrdurum veginn víssar heim, víð stulum, sál mín! fylgja þeim, burt frá veraldar synda feim.

10. Ertu, Jesú! það edla tré, áverti líffins færandi, dáðænt sprottid af Davíðs rót, dýrmæt sálmanna heilsubót, láttu því blefsud blóðin þín,

breiddast út yfir sárin mín, andar meinseindin öll þá dvín.

11. Nær sem að sterkur stofnast hér, stormur gudlegrar reidi mér, í þínum flugga skadlaus þá, stjólis og hælís eg leita má, vakna og sofna vil eg þar, verður ei neitt til stjélfingar, sálina ekki sakar þar.

12. Ef að mig sturlar ángurs þín, upp vil eg standa og leita þín, andleg hugsvölun eifst mér þá, í ordinu nær þig finna má, Drottins mistunar braud-hús þer, blessaða líffins fædu mér, þetta mín sálar andlegd er.

13. Við er ei nóg, þó voki á jörð, vesællra Drottins barna-hjörð, utan þú hafir á þeim nú, augu vakandi, minn Jesú! sálin þeku-nótt haldi þrein, heidrandi þig á alla grein, það sé mín hjartans unun ein! Amen!

4. S á l m u r.

Um loffaung Englanna.

Ragid: D, Jesú! elstu þreinn.

Sinnestir herskarar, hér eptir, svo til þar, Englinum ásamt þar, upphöfu raddirnar.

2. Dýrd Gudi tíðt í té, tjáist í hærðinni, fridur á foldu sé, fólfi góður vilje.

3. Það láta sýndi sig, sveit Engla tignarlig, uppvefja á það mig, athuga, sál mín! þig.

4. Þera ei minni mátt, mæta dýrd Gudi átt, offra á allann hátt, í anda, dag sem nátt.

5. Jörð, sjór og hinna her, heims allar tegund-er, dýrd Guds og hátign hér, herma daglega þér.

6. Aldrei svo aumur mann, augnum reyna kann, að megi ei merkja hann, mátt Drottins frábæram.

7. Drd Guds ef athugar, með augum triarinnar, sed gétur sálin þar, sætleik hans misfunar.

8. Dásamleg dýrðin þér, Drottinn! alleina ber, en blygdun aumum mér, í öllu tilheyrer.

9. Eg fæ og einnig fjed, að Engla sveit boda ræð, frid á jörd, gladvært gæð, og góða velþócknan með.

10. Adam frid af sér braut, óvingan Guds því hlaut, en Drottins ástarstaut, aptur linadi þraut.

11. Eilífann frid ós fann, frelsadi syndarann, Soninn þá senda vann, saklausann, Gud og mann.

12. Allt er því bolid bætt, við blidann Gud mann-
fyn sætt, hans fridarmerkid mætt, mein fær í burtu
rætt.

13. Dfridur enginn má, elskunni Drottins frá,
skilja né þvinga þá, er þennann frid treysta á.

14. Allt er ós veitt í vil, vantar ei neitt þar
til, Jesú þinn ástar-ill, aldrei fyrir ós dyl.

15. Þér höfum fengid frid, fridar-höfðingjann
við, synða-bót, sálar grip, og sælunnar athvarfid.

16. Ós hefur afreðað, eilífann grida stad, Guds
náðar-þel er það, þess trúin nýtur að.

17. Náðarstóll ordinn er, eingétinn Son Guds
hér, hans fluggi hliðir mér, hvað sem til meina ber.

18. Rati eg ángist í, ótraudur þangað flý;
Jesú! þín náð á ný, nemur burt forgar flý.

19. Og þegar órólig, ángrear samvitskan mig,
trúar-hönd heldur sig, Herra minn! fast við þig.

20. Andlegann frid eg finn, fridstillist hugurinn,
hjarta, sálu og sinn, sedur Guds misfunin.

21. Þegar Guds grimdar brid, geisadi harla
strid, með flóðinu fordum tíð, og fargadi öllum lýð.

22. Til friðar féðst ei þar, fanst merki reidinnar, vatniðslóðid þegar þar, til þurðar gengid var.

23. Sáttmáls-teikn setti þá, sjálfur Gud himnum á, blíða réð blefsan tjá, sem bregðast aldrei má.

24. Þegar Gud vildi við, vora sál biada frið, burt frá hans hægri hlid, hjálpráð er útgengid.

25. Sáttmálann samdi vel, Son Guds Emaúel, hans blefsað blíðu-þel, bætir öll rauna-jel.

26. Góðvilja þennann þinn, þacka eg, Jesú minn! þertu í sérhvört sinn, sáluunni velkominn! Amen!

5. S á l m u r.

Um reisu fjárhýrðaranna til Bethlehem.

Lagid: Ef Gud er ofs ei sjálfur hjá.

Þegar að Engla fylking frið, fór til himins af grundu, hjardar: sveinar á sömu tíð, sögðu með glæðri lundu: til Bethlehem skulum ganga greidd, og gaumgjæfa Drottins verkid eitt, ferð: þúinir strax að stundu.

2. Sem þeir komu í sagðann stad, svo vill ritningin greina, fundu allt eins og Engill, það, úngbarn og meyru hreina, Herrans dásendum hermdu frá, hvörjir sem fréttu sögu þá, tilbúð þann undir aft eina.

3. Viljir þú, sál mín! anda í Endurlausnarann stöð, trúarhóndin fyrst þreifi á því, þér sem Drottins orð böð, gaumgjæfni betri ein offur er, efasemb taktu burt frá þér, síst kann þig síu að stöð.

4. Ef að vantrúin sinnur fyrst, fylsni í hjarta ranni, hlotnast þér eðli að horfa á Kríst, holdid trúi eg það banni, meðan í myndum situr þyr, seint munu opnast náðar þyr, ángáðum innra manni.

5. Þegar Jesús ei fundid fær, fyrir sér trúin veika, grunda betur og gættu nær, Guds orði og hans sannleika, í því ljósi þú líta mátt, Lausnara þinn og stóða brátt, svo muntu síður fleika.

6. Deyur er sálar sjónin mín, syndanna hulin glým, utan, minn Jesús! orðin þín, audgi mig smyrslum nýum, ryð þeim mín trúar augu á, elskan þín góð mér hrindi frá, vantrúer villu = skýum.

7. Virtu Ísraels fólkí féð, fagur eldstólpi um nætur, eitt stj á daginn undan géð, á því höfdu þeir gjætur, óhulta leið þeim vísa vann, í villimörku tíma þann, Drottinn misfunar mætur.

8. Bond eptirdæmi og illsku = stj, undan Guds börnum, gánga, afvega leidast opt af því, um eydimörku lánga, syndirnar villa sjónir þeim, sinna ofmjög um þennann heim, sem vísar á veginn ránga.

9. Eldstólpinn þinna orða mér, ó Jesús! ljósi í heimi, þegar eg viltur velkist hér, svo veginum aldrei gleymi, edur á hálum hreckja stig, sem höldid leggur fyrir mig, í þvermóðsku þöku sveimi.

10. Þitt ljúfa orð er lampi víst, og ljós á vegi mínum, þegar mér birtan þessi býðst, með þýdum geislum sínum, uppljómast sál og sinnid kaldb, syndanna myrkur hberfur allt, af bleisudum hjartleik þínum.

11. Undradist fólkid fregnir þær, sem fjárhýrðarar báru, Guds orð María góð og skjær, geymbi í hjarta kláru; nær sem eg þennann fjárfjód finn, fagnar og leyfist hugur minn, af eyndauna ángri sáru.

12. Margt þó, undarlegt, sál mín! fé, fyrir sjónum trúarinnar, ídásendir! Guds ei drag í hlé, með dul fávitsku þinnar, holdlegann stíluíng heldur

gæf, hlýðninni fanginn utan ef, Drottinn krefst
dýrðar sinnar.

13. Sjá til þú hafir í hjarta fest, hjálpræðis
orðid blíða, láttu þér vera í minni mest, misfunsemb
Drottins þýða, réttlætis sólin sannarlig, syndugra
líking klæddi sig, til endurlausnár líða.

14. Gæf þú, Jesú! í gæðid mitt, gjæðskunnar ljósid
hjarta, ó! að eg fengi orðid þitt, innrætt í mínu
hjarta, svo að eg megi um eilíf ár, af öllum syndum
hreinn og klár, í líffins ljóma skarta! Amen!

6. Sálmu r.

Um heimreiðu hyrðaranna og þeirra þacklæti.

Sagid: Kom andi heilagi.

Syrðarar héldu brátt, heim með sögnudi, sýngu
og hermdu hátt, hæðsta lof Guði.

2. Sem gæðku sína þá, sjá lét og heyra; hér,
sál mín! hlýð uppá, með hugstöts eyra.

3. Þedrunum forðum tíð, fyrirheit fléðu, sem
nú fagnadar fríð, framkoma réðu.

4. Lángadi leingi þjóð, að lifa næði, tíðindin
gleði-góð, og Guðs hjálpræði.

5. Eins-kóngar og spámenn, ætludu mundu, með
augum sínum senn, sjá þá nýlundu.

6. En fengu ekki þó, að sjá Krists daginn, af því
Guð undan-dró, þann auðna-haginn.

7. Dýrðar ráð Drottins það, dult var höfðing-
jum, en nú opinberað, aumum smælingjum.

8. Allmjög Abraham víst, eptirlángadi, að sjá
mætti Son Guðs Kríft, og fá með fagnadi.

9. Í trúnni vænta vann, víðu Guðs orða, við
það traust vildi hann, vonina skorda.

10. Hógværd og þelid þúdt, þóckuast Guðs hjarta,
ljúflætið bragdid blídt, best kann 'ad skarta.

11. En dramblátt hjarta hann, hatar á jördu,
og stundum straffa vann, með stríði hördu.

12. Af því ad útvalid, aumíngjann hefur, og
hefðar háfætid, hógværum gæfur.

13. Í læging Laufnarinn, lét sig hér finna, ei
vill hans audmýktin, oflæti sinna.

14. Raumar nú rættist fréd, ritning spádóma, ad
fátækum gæfin góð, gudspjöllin hljóma.

15. Hýrdarar hér við því, helst kannast nádu,
trúadir audmýkt í, ad slíku gádu.

16. Gladværir greiddu á mót, Guði þacklæti, af
innra manns elsturót, og andans hjæti.

17. Guðs húsi gengin frá, gæt þess, mín sála!
til orðslús þeinktu þá, og þess leyndarmála:

18. Hvað sem þú heyrdir þar, hjarta þitt geymi,
leita Guðs lofðýrðar, lastvör í heimi.

19. Utbýttu einninn þá, ordum Guðs sonnum,
hverjum sem heyrir má, hjúum og grónum.

20. Sem annað edla tré, í blóma standi, andlega
ávætti, af sér fæðandi.

21. Þund Guðs ei máttu, mann! í moldu grafa,
af því vill allann hann, ábatann hafa.

22. Herrans ord heitir því, hveiti fæd rétta, sem
Guðs barna brjósti í, best á ad spreitta.

23. Og færa ávört þann, sem aldrei rotni, þinni
fál þarslegann, þacknæmann Drottnei.

24. Uppstæra þá munt þú, það dýrðarlífid, sem
endar eymdir nú, og rauna lífid..

25. Þjótum heim leiddur frá, til ljófsins vista,
sem Gudi sjálfum hjá, síðar munt gista.

26. O Gud! þaðuntu mér, um eilífd hljóta, og
medan mæðist hér, misskunar njóta! Amen!

7. S á l m u r.

Um umskurn Krísti.

Lagid: Lúnga min af hjarta hljóði.

Þetta dögum eptir þetta; umskurn líða skyldi
sveinn, og sitt nafnid sðlast rétta, eptir því
sem mælti einn, Engill fordum, í þeim ordum, er
til meyar bodadi hreinn.

2. Hans var Jesús nafnid nýta, nefnt á þeirri
stundunni, þess má hreina þýðing líta, það er manna
Krelfari, sem meinin bætit, gjörla gjætir, Guds út-
valdra á jordunni.

3. Eg vil, sál mín! umskurn sára, yfirvega
lausnarans, og mæla um hennar merking klára,
meður Áerðóm sannleikans, innri krapta, í mér skapta,
ebli blefsud náðin hans.

4. Allt var hold af blóði borid, banvænt, spjallad,
einfisverdt, í illsku forhúð óumskorid, orðid Guds
það sýnir bert, með vondsku hótum, lifnad ljótum,
logmál-brotid hafði þvert.

5. Þessa belvan bífna stránga, bar á herdum
Jesús minn, þegar þínu þrauta lánga, holdi af
Gudi forlátinn, og það bannid, ort með sanni, und-
irgæðst í þetta sinn.

6. Hans var sál og holdid bæði, hreint af lýtum,
fleckad síft, en míns er edlis saurugt sæði, syndum
þakid, belvad víst, nema eg hljóti og nýrrar njóti,
náðar Guds fyrir Jesum Kríst.

7. Hann út sínu heiltri blóði, hérmed umskurn líf-
amans, svo í því mætti eg fríðu flóði, fága bústab
hjarta-ranns, og forhúð lasta, frá mér fasta, sem
fleðar skrudann innra manns.

8. Dumskorid hef eg hjarta, hurun ránga geymi
þar, og líkamans alla parta, sem æfa kunna synd-
irnar, Jesú mæti! gef eg gæti, greidd minn hag til
betrunar.

9. Hvör sem umskurn hljóta náði, hann var
skyldur lögmálið, upp að fylla allt á ladi, sem út-
krasdi Guds réttlætis, og sá vandi, ómælandi, ógn-
ar straffid lagdi við.

10. Ertu kominn upp að fylla, allt lögmálið,
Jesú minn! og þann bera ángurs kvilla, sem átti
að líða syndarinn, vasinn meinum, í þér einum, end-
urlausn og hjálp eg finn.

11. Sitt réttlætis klára klæði, Kristur hefur þér
sál mín! lént, umskorinn og skírdur bæði, skristin
þetta fær of kénnt, svo gæfi að skilja, guddóms
vilja, um gamla og nýja testament.

12. Adams gamla edlid rotta, átti að merkja for-
húðin, sem í of görir dárleg drottna, með djarsaun
vondsku krapinn sinn, holdsins blinda, saurinn jýnda,
signud hreinsar vatnslaugin.

13. Þá Móises Guds madurinn hreini, mundi ei
bodorð umskurnar, Zippóra hans son med steini,
sjálf óbedin fljótt umskar, og mann sinn blíða, brúð-
urin þýða, blóð-brúdguma nefndi þar.

14. Þætur Drottinn lögmáls steina, lasta forhúð
sníða af, en Jesú mjúkust mildin etna, minning henn-

ar djúpt í haf, nidursleigir, finnst hún eigi, forþén-
ustan hans það gaf.

15. Blód-brúðguminn ertu æðstur, ordinn Jesú
fríðinnar, þinnar náðar geislinn glæstur, gefi mér
ljósið þekkingar, svo veg þinn rati, en vondum glati,
verkum gömlu forhúðar! Amen!

8. S á l m u r.

Um nafnið Jesús.

Lagid: Konung David sem kændi.

Mín sála! merkt enn fremur, mætast nafn Lausn-
arans, hvaraf öll huggun kemur, hreiddum
manni til sanns, minnstu mistunar hans, Frelsari
sús hann heitir, frelsun Guds börnum veitir, frá
eyndum andar-banns.

2. Hugsvolun, heilsa, lífið, hjálp og endurlausn
fri, nemur burt nauda tífið, nefndist hann Jesús því,
ræðir svo ritning mí, Jesús á jörðu borinn, Jesús
færdur, umflorinn, Jesús allt öllum í.

3. Nær sem eg náí ad ræða, um nafnið skírnar
mitt, endu vill ángrið mæða, athæfi þekkir sitt, því
rofið hef eg hitt, sem Gudi heitid hafði, hvort þó
skírnin útkrafði, gef mér það, Kriste! qvitt.

4. Nær sem eg uái ad tala, um nafnið, Jesú!
þitt, endunni ord Guds svara, upp-ljómað hjarta
mitt, af því eg hreppi hitt, sem Gud mér heitid hafði,
hvørs þó skyldan ei krafði, allt gefur Kristur qvitt.

5. Aldrei hér einusinni, upphyrja, sál mín! þú,
verk 'þitt úti' eda inni, athuga þetta nú, nema' í
nafni Jesú, um aðstod áður biðjir, við ord Guds
trúna skyðjir, bregdist ei breytni sú.

6. Á kvöldin, minnst þess, madur! máttu ei sofna fyrir, ei heldur uppvaknabur, útganga um hússins dyr, áðurenn andvarpir, til Guds með orði einu, í Jesú nafni hreinu, eg bid þar að gjætir.

7. Víkamann svo ei sedjir, að sálin húngrud sé, né holdið gjálft gleðjir, með glíslegu sælgæte, í Jesú náðar nafni, þér eptir þorsum nýtir, það sem Drottinn útbýtir, af sínu orlæti.

8. Athugaverðt er annað, í þíns lífernis líð, þér er berlega bannad, að brúka Jesú nafnið, hégóma hjalid við, að þarsleysu sízt skal sverja, þó satt mál hafir að verja, það sé þinn máti og mið.

9. Vættir kann illa skarta, á tungu og vorum þér, nafnið svífarans sparta, slíkt kristnum fordast ber, blót illt og bölvíð hér, blíðri Guds blessan sneidir, með bölván jálu deyðir, og áfellið ablar sér.

10. Nær sem mig qvelling krennr, kross edur ángurs þrá, Jesú Kristi mér kémur, hjært nafn í huga þá, mig, Gud! þar minntu á, til hans mistunar mæni, mæddur tárast, grátbæni, traust hef eg allt þar á.

11. Miðt á meðlætis stundu, mótgángur þegar dyín, eg bid þig jafnan mundu, Jesú nafn, sála mín! set fyrir sjónir þín, Guds Son í fátækt fæddann, fánýtum reifum flæddann, hörmúng hláðinn og þín.

12. Þitt hjartans andvarp eina, með audmjúkt framfhytjst, ákalla, óska og qveina, í Jesú nafni best, þess betur bænhenrist, Soninn fyrst Gud þér gífur, géfið með honum hefur, allt sem áliggur mest.

13. Eg bid í Jesú nafni, játandi synda þín, gef þú eg glæpum hafni, Gud minn! eg leita þín, nær

fallvallt fjörð dvín, í Jesú nafni náða, nær og hugga margþjáða, af sorgum sálu mín! Amen.

9. S á l m u r.

Um reisfu vitringanna til Jerúsalem, og spurníng
Heródis til Fénnimahnanna.

Lagid: Fæðir vor, sem á himnum ert.

S Bethlehem þá borinn var, blíður Jesús, og dvaldi þar, vitringar komu úr austurátt, í Jerúsalem furdu brátt, eptirspurðu, hvar er nú sá, úngi konungur Júdum hjá?

2. Eina stjörnu í austurheim, sem eignud verður kóngi þeim, sjálfir berlega sáum vér, síðan reisandi komum hér, hann að tilbidja hreinanni nú, með helgri bæn og réttri trú.

3. Sjá hvað dýrðlegur Drottinn er, þó dyljist undir fátækt hér, fólkinu boda fæðing hans, fægur himintúngl víst til fanns, sínum skapara svo sem bar, sæmd og lotnúngu veittu þar.

4. Þeint um, mín sál! að Son Guds er, sú sanua Jacobs stjarna hér, hvers vald og hátign veglegar, vegsama morgun-stjörnurnar, hans dýrðar auglit himnum á, heilagir Englar jafnan sjá.

5. Heidinna manna hjertum í, hans náðar birta lýsti þvi, úr fjarlægum lördum ferdast víst, fúsir að líta Jesúm Krist, honum gudlegann heidur tjá, heilagur Andi fræddi þá.

6. A dögum þeim sem Davíðs son, dýrðlegur ríkti Salómon, úr Arabía vitja vann, vegleg drottning að flóða hann, háleita speki hlýddi á, hógvær þrífadi sælu þá.

7. Davíðs son Jesús þegar þar, af þýðri jómfrú fæddur var, úr austurvegi á hans fund, áðurnefnið komu um sama mund, heimsspekingar, að heyra og sjá, hulda Guðdómsins vitstu þá.

8. Heródes varð, þá heyrdi það, hræddur og fólkfið allt í stad, fénnidóm saman safna réð, svo og skriflærdum öllum með, spurdi hvar skyldi fæðast sús, frelsarinn manna sæll Jesús?

9. En þeir svörðu, allir þar: í Davíðs borg, því skrifad var: Bethlehem Júda bygd ertú, borgunum engum minni nú, af þér mun fæðast frægur vel, foringinn yfir Ísrael.

10. Illur Heródes óttast vann, af því hann meinti frelsarann, jafneskann kóngdóm kunna að fá, svo kollsteypast yrði völdum frá, spáðómanna ei gjætti greiðt, gat sig sjálfann í villu leidd.

11. En með því Jesús ei var þá, opinberaður jörðu á, til þess hann heimsins tignar stírt, tæki á sig og skaut óþarft, forgæfins hræðslu hjarta í, Heródes kóngur fékk af því.

12. Þitt var ei ríki af þessum heim, þú girntist ekki veraldar seim, sæti Jesús! en sagdir þó, sakfeldur fyrir Pílató: að þú kóngur værir víst, þó virðing af því hlýtur síst.

13. Það sem Heródes hrella vann, huggar mig aumann glæpamann, því Son Guðs er minn kóngur kær, kominn af meyu hreinn og stjær, óhræddur í þér nýt eg nú, náðar og frelsis, minn Jesús!

14. Andlegur stéttar alla senn, aðspyr Heródes forvitinn, hverninn skrifirnar hljóði þar, um hingat-

komu Guðs Sonar, svo vita fengi víst til sanns, víssu um fæðing Lausnarans.

15. Illska og flærd þar undirbjó, athuga skaltu, sál mín! þó, orðsins þénarar eru hér, til uppfræðingar settir þér, hjartans einlægni haf þá við, hatadu fals og sviðræðid.

16. Nær þín skynsemd ei skilur enn, skriftlærda Drottins kennimenn, orðsins þýðingu eptir spyr, svo opnast megí trúar dyr, líkíll vitsku þeim leður er, ljúka þeir gjarnan upp fyrir þér.

17. Hitt er og líka hrópleg synd, ef hreðjafulla sviða mind, með fávitsku skyni fegrar þú, og falsar Kristi þjóna nú, sjálfur Skaparinn sjer og veit, svoddan vondsku í hjarta veit.

18. Unn þú mér fyrir utan prett, ord þín, Jesú! að grunda rétt! ástgjöf og verðan anda þíns, uppfræði skilning hjarta míns! hvað sem lífs anda hræring ber, heidri þitt nafn um eilífðer! Amen.

10. S á l m u r.

Um falsráð Heródis við vitringana.

Lagid: Nú bíð eg Guð þú náðir mig.

Heródes fullur hræsni þá, heimuglega nam Falla á, vitringana og vildi mest, vita nær stjarnan hefði sjeft, til Bethlehem þeim vísa vann, við þá hafði skilmála þann: farid og spyrjíd fljótt að því, fædda barninu stadnum í.

2. Þér skulud segja þetta mér, þegar að barnid fundid er, svo ásamt yður ört í stad, eg megí koma og bidja það; svið og prettvísi í brjósti brann, bølud ofundin nísti hann, undir hylmíngu audmýktar, úlfur glepsandi fólgin var.

3. Undirferli og illsku þel, aldrei kann Gudi þócknast vel, fyrir hans sjónum síst er leynst, svikræði manns og gæð óhreint, Jóab hrekkvísi í hjarta bar, hulda með stíni vinsendar, snoggleganu bana beid af því, blindadur Abner trygdum í.

4. Greint vill Drottinn þitt hjarta sé, honum þjónandi í elskunne, þú stalt og vika að hatar hann, hræfni og flærd við náningann, illá luktandi ertu þá, ef þínum vörum geymir á, hunángid sætt, en innra er, eitur falid í brjósti þér.

5. Jefsabel Drottning dngda suaud, diaríflega Nabot svipti aud, Júdas forred með kofsi Krist, kannadi Jóseph svikalist, Mardocheum vill hengja hátt, Hamans vélræði og gæðid flátt, snoruna sjálfur hreppti hann, hendir það tíðum prettvísann.

6. Sá sem náunga sínum ill, svik og fláræði brugga vill, sálu viljandi setur hann, í svika nótt og qvala bann, hrekkvífra stundum bogi brast, þá buid var að spenna fast, margur steindaudur dettur hér, í dhfi, sem ødrum grasid er.

7. Hafi nú fridur Frelfarinn, með falsi verid umsetinn, í hvørs munni að illsku hót, aldrei fundust né svikin ljót, stýldir þú, sál mín! þeintja þá, þú munir klacklaust sneida hjá, veraldar illum véla síð, sem víð er þér á alla hlid?

8. Kaleikur sá, sem saup hann hér, settur verður og tíðum þér, undanskora sig enginn kann, aðrýkjuflamt að hreppa þann, margur óvörum verður því, veiddur svikanna neti í, optlega frómur falla hlaut, falsadur djúpt í pretta laut.

9. Þ einum munni tungur tvær, tálid einföldum smíða þær, lof í eyrum en last á bak, frá luðu og gjæfu margann raf, opt verður, þeim sem hugar hátt, hégóma lofid næsta flátt, viltur er sá, sem vill með því, vegsamast allra munni í.

10. Heródes vildi þér sem fyrst, í helju færa Jesúm Krist, fróma vitrínga hrekkvís hann, hyggst að leida í vanda þann, svo þeirra einlæggt áform þar, þrði Kristó til glötunar, tvöfaldu vondskunnar tálid því, tvöföldu hjarta geymdi í.

11. Náðvanda þánka og hjartad hreint, Herrann gæfi mér ljóst og leynt, sláráðum heimfins slærðar síð, forða mér, Jesús! þess eg bid, innrættu hjá mér einlegann, elsku-þela við sérhvörn mann, lát mig framganga fálslauft hér, svo fáí eg dýrðar víst hjá þér! Amen!

11. S á l m u r.

Um bæn og offur vitrínganna.

Sagid: Dó lát þinn anda styrkja.

Vitríngar hlýdt nær höfdu, Heródis rædu á, í þeim stad ecki tófdu, enn leingra héldu þá, sjá þú að stjarnan björt og blid, undan þeim gánga gjörði, greiddi veg heidnum lýð.

2. Stadar svo nema náði, næst yfir húsi því, sem áður um eg tjáði, inni var barnid í, glöddust vitríngar þar við þá, inngaungu ecki fresta, er þeir stjörnuna sjá.

3. Sreifarann finna gjördu, og frida meyu þar, féllu flatir á jördu, fúfir til audmýktar, tilbádu þetta barnid blidt, gull, myrru, gott reyðelsi, gáfu í offur nýtt.

4. Þáttu Guðs leidarstjörnu, ljá þér, sál mín
 fjær! frá myrkri glæpa gjörnu, ganga skalt Jesú
 nær, syndanna slýdu selstapinn, Guðs orða byrtan
 blíða, besta er leiddoginn.

5. Þú hefur leidd ei lánga, Lausnara að hitta
 þinn, veg máttu greiddann ganga, Guðs í musteri
 inn, vit þú að hjarta þitt er það, sem Jesús sjálf-
 ur fjori, sér fyrir hvíluþad.

6. En þú skalt að því hyggja, ekki vill Jesús
 þar, hjá óhreinum öðrum liggja, eru það saurugar,
 girndir holdsins og glæpa brek, þvílíka illstu anda,
 úr þínu hjarta reik.

7. Síft má Ísmael erfa, Ísaað frjálsum með,
 Agar skal á burt hverfa, einög forðum er stöð;
 blíður Kristur og Belíal, samneyti ekkert eiga, að-
 huga þetta skal.

8. Þessu nærst merkja máttu, mín sál! hvað skyld-
 ugt er, Guðs Syni andlegt áttu, offur að færa hér,
 á hreinu altari hjartaranns, því Drottinn þyggur
 gjarnan, þaklæti syndugs manns.

9. Guðs Syni fórnir færðu, fróðir vitringar þar,
 þeirra þýðingu lærðu, þér til uppfærðingar, allt er
 skrifad, sem ord Guðs tjá, líf og andi þau eru,
 ætíð minnstu þar á.

10. Gét eg að gullid þýði, Guðs barna sanna
 trú, mótlæti margt þó líði, missir ei fraptinn sú,
 einö og gullid í ofni reynt, trúin að vísu verkar, von
 og þolgaðid hreint.

11. Vill mín trú veikjast tíðum, veitstu það Jesús
 best, þá að slær, ángurs hríðum, opt hefur stöðann

brest, eins og hörqveitur hálfstöckinn, ei lát þó út af deya, Endurlausnari minn!

12. Myrrunar merking gefur, móttast og andstreymid, beiskann smeck heilnæm hefur, holdid tregast þar við, illa luktandi synda sár, af þessu hreinsun hljóta, heilsubót er það klár.

13. Beiskann biðar á jörðu, birlar mér hörmúngin, sjálfann hant sætann gjördu, Sonur Guds, Jesú minn! auktu mér þol og trausta trú, þegar eg falla og qveina, krossþjádum hjálpa þú.

14. Reykelsi hreint má heita, hjartanleg bæna-gjörd, hún megnar hátt að leita, í hæðirnar upp frá jörd, í gegnum skýin sér þreingir þá, í náð og gjæðstu gæði, Gud hana lítur á.

15. Hún er ilnur ágjætur, eilífum Drottni fjær, og reyndar reyktur sætur, sem rétt til himins nær, daglega henni offra átt, sál mín! af þeli þýdu, þessu ei gleyma mátt.

16. Svoddan fjárþjódu fríða, frambera flaltu hér, fyrir Lausnarann lýða, lætur hann þócknast sér, þetta andlega fórna fé, er þú munt aptur síðan, uppstéra í dýrdinni.

17. Aðvisun eina fengu, í draumi, vitringar, annann veg á burt gengu, aptur til heimferdar; Heródes ei það vita vann, hans ráð að engu urðu, opt svo til bera fann.

18. Bælræði vondra manna, verður til flammur tídt, það sem Guds bodord banua, bleðsast illgjörnum lítt, því Drottins vald og réttvíst ráð, slægd hins hreðvissa hindrar, hreinlyndum veitir náð.

19. Af hjartans þeli þýdu, þér vil eg hvort eitt sinn, með elstu og ástar blíðu, offra Laufnari minn! sál og líkama svo sem ber, þig bíð til þessa taða þann litla fleink af mér! Amen!

12. S á l m u r.

Um hreinsun Maríu.

Sagid: Til þín, heilagi herra Gud!

Sérnæst þá dagar hreinsunar, hennar uppsýllast náðu, eptir lögmáli Mósis þar, mey og Jóseph þess gáðu, til Jerúsalem hefdu hann, á hendur fela nýfæddann, Drottni, sem Kristir skráðu.

2. Allt það Fallkyns, sem útgætt fyrst, af lífi mædra sinna, hæðstum Drottni var helgad víst, hétum lögmál réð inna, tvær skyldu offrast til þess þar, turtildúfur, sem skipað var, edur þar annað minna.

3. Jesús heilagur fæddist fyrst, af frídri jómsfrú Maríu, hvørs vegna stand mitt helgadist, hlaut eg blesun ad nýu, lastanna fjötrum leyntist af, líf nýtt sálunni Drottinn gaf, með náðar frelsi fríu.

4. Heilög vatns-laugin hreinsa réð, holdlega fæðing mína, nýfæddum innra manni með, mæta náð gjörði þína, fraptur þess rauda Kristi blóðs, kom minni sálu þá til góðs, best kánn það stírt ad stína.

5. Barnamæðurnar máttu ei fyrr, Musteriðgaungu brúka, hvör skyldi sitja heima þyr, og hressing öðlast mjúka; sjálfur Gud Drottinn setja réð, sængur-qvinnum það tæmarkeð, nær offur áttu ad líka.

6. Þær um tilteðid tíma fleid, teljast óhreinar áttu, ámintu lögmáls ordin greid, edlis saurgunar háttu, fyrir Gudi þó vóru víst, velþockaðar, og brást það síst, sál mín! það merkja máttu.

7. Eru var forðum ávísað, eptir sitt fallid stjæla, sín skyldi börn (og satt er það) með sótt og harmi fæða, athæfis hennar allt þar frá, adrar gjalda, sem von er á; helg var sú Herrans ræða.

8. Aftur María fríðann fann, fegnud andlegra gjæða, Eingill var henni bodskap þann, barn eitt hún skyldi fæða, afþvæmis hennar allt þar frá, adrar njóta, sem von er á; góð er sú gleði ræða.

9. Til brennisfórnað unglamb eitt, áttu þær fram að bera, ein dúfa, svo sem sagt var greidd, synd-offur skyldi vera, en ef lambid var ekki að fá, annar dúfuglunnginn brendist þá; lögmales ord ljóst það gjöra.

10. Mariu þorð var ekki á, offur hreinsunar gjalda, af því að hennar Son var sá, Son Guðs um aldir alda, sem til hreinsunar holdlegs manns, helsti blóði líkamans, þá hann leidd krossinn fæla.

11. En til þess lögmales uppfylltist, eptir lögmales skæði, helgrar Mariu hreinsun best, af hjartans elstu gæði, svoddan velgjörnings minntist með, sem mistum Drottins veita réð, í æðstu andans gleði.

12. Fórnar-lamb gjörðist Frelsarinn, fyrir ofð dauða saka, afþvæði synda saurindin, setti út borgun freka, þegar hann sælum sigri með, Satans demp-adi ofskæð, sem vora sál vildi fleka.

13. Hugleid þú dæmin dygða fróð, daglega, sál mín fjæra! börnin eru Guðs gáfan góð, gott skaltu honum færa, offur fyrir þitt afþvæmed, er það það læti og lofgjörð með, gæfga hans gjæðstu stjæra.

14. Barn þitt til Jesum berdu hér, blesun svo þreppa megi, hann vill ei annað þyggja af þér, þetta

låt bregdast eigi, það sem Gud sjálfur gaf þér nú, gefa skalt honum aftur þú, af hjarta á hverjum degi.

15. Legg þú á Jesú blessud brjóst, barn þitt í æstu sinni, sannleik Guds orða lát því ljóst, líða aldrei úr minni, heilnæma mun það hreppa þá, hamíngju og farsæld jörðu á, en allt gott í eilífdinni.

16. O Jesú! guddóms gjæðskan trú! gjæt að andvarpi mínu, bíð eg grátandi, börn mín þú, berit í hjarta þínu, ljótann svo fordíft lasta keim, til líffins síðan færist heim, frá dauðans dýpri þínu! Amen!

13. S Á L M U R.

Um hinn gudhrædda Simeonem.

Lagidt Jesú Kristi! Þig kalla eg á.

Sjá þú í Jerúsalem var., Simeon gamall maður, gudhræddur lífði þessi þar, þjón Drottins réttfættadur, eptir Ísraels huggun hann, hvorn dag svo vanta náði, og gjörla gáði, þess, sem Gud heimi heita vann, og heilög ritning um spáði.

2. Af anda Guds var andsvarad, el skýldi dauðann fanna, fyrrenn með sjónum sæl það, sæta hjálptæðid manna, ávísun fék í anda þar, inni musteid gánga, og fagnud fanga, hvar Jesú fríðir for eldrar, frömdu bænagjörd lánga.

3. O! hvorsu Gudi gæðfeldt er, gott og loflegt síðferði, í Herrans ótta hegda sér, helgur Simeon gjörði, þolinmóður svo þreya vann, þar til hann fék að líta, þá náð Guds nýta, sem í Kristó af hædum haim, heiminum út réð býta.

4. Hjarta réttkríftins heita má, heilags Anda bústabur, happadrjúgur og sáll er sá, sem hann herbergjar gládur, hvörjum sem góður Gud er með,

gott allt veitist þeim sama, með frægd og frama,
ástfölgid Drottins gjæðskugæd, geymir sál og líkama.

5. Athæfid frómt, og audmjúkt þel, unibun dýr-
mæta hreppir, lítilátum Gud launar vel, í læging
dramblátum sleppir, augu trúadra í anda sjá, End-
urlausnaránn sæta, og mistun mæta, huggun blida
í heimi fá, á himnum dýrd ágjæta.

6. Símeon líffins götu géck, Guds anda leidsögn
fylgdi, með líkamaus augum líta féck, Lausnarans
sætu mildi; hvörn dag, sála mín! blotnast þér, herr-
ans auglit að flöda, sem blesud boda, ord Guds
trúudum öllum hér, til eilífs lífs þau flöda.

7. Ei kann eg holdsins augum með, ásjónu Drott-
ins líta, fær þó í trúnni sál mín sjed, hans Sonar
gjæðsku nýta, þessi dýrmætust sálar sjón, sorgandi
gledur hjarta, með byrtu bjarta, í augshn Drottins
er mín bön, eg mætti fagurt flarta.

8. A mínum trúar örmum hér, eg vil þig Jesú!
bera, breid þú þínu fadmi á móti mér, mun eg þá
hólpinn vera, unn mér að sjá í anda þig, ádur enn
den eg hédan, og mest á meðan, þar til um árin ei-
líflæg, með augum fær þig sjedann.

9. Sælann má kalla Símeon, þá Son Guds líta
náði, há-aldradur með holdsins sjón, hvar eptir
leingi þráði, réttlátur Jesú, réttlætíð, reiknadi í
mesta gylði, og víst fór vildi, í helgrí trú þar halda
við, hreinum Guds ordum fylgdi.

10. Mistu sællri má segja þá, sál mín! Þess
skaltu gjæta, sem með augunum ecki sjá, en Guds
hjálpræðid mæta, með trúar hendi taka að sér,

treyfstandi Drottni einum, af huga hreinum, svoddan athæfi sómir og ber, sonnum Krists lærifveinum.

11. Þegar Stephanus stein-kast vid, stodugur uppgaf anda, sá hann Gudi á hægri hlið, Herrann vorn Jesúm standa, gladvær af þeirri sælu sjón, signaðann hreypti dauda, með trú ótrauda, leid svo viljugur líffins tjón, leystur frá sorgum nauda.

12. Ef þú á Jesú auga-stað, önd mín! í trúnni hefur, þótt helid komi höndum ad, hræðsla þig engin kéfur, óquidín máttu eflaust þá, í Gudi burtu deya, og þolgóð þrena, heimsins adkast og þunga þrá, þig láttu aldrei beygja.

13. Þegar eg daudans ángist í, ormagna hlýt ad qveina, styrk þinn, Jesú! í stríði því, staðfastann lát mig reyna, hjartans augum þig horfi á, himininn opinn standi, svo lífs á landi, hjálpræðis megi eg hefnum ná, hæðstann Gud vegsamandi! Amen!

14. S á l m u r.

Um loffaung Simeonis.

Lagid: Föðir á himna hæð.

Simeon sveininn þann, segir gudspjallamann, á sína arma lagdi, einn Gud þrisfadi og sagdi:

2. Tú láttu þjóninn þinn, þýðasti Drottinn minn! héðan í fríði fara, frá heimsins glæpa skara.

3. Af því ad augum með, eg sá þitt hjálpræðed, er þú öllum tilreiddir, í augfýn þjéda framleiddir.

4. Lýð heidnum ljómar þar, ljós til uppþyrtingar, og Guds andlegar hyrðar, Israels þjéð til dýrðar.

5. Saung gládur Simeon, samreynður Drottins þjón, fagrann dikt sálu sinni, set það, mín önd! í minni.

6. Fridland að hafa hér, heimurinn bannar mér,
mótkast og óvild eina, optlega hlýt eg reyna.

7. Veröld má reiknast rétt, reisu-tjaldbúð óþétt,
á hana hreggin hrynja, hretvidrin yfirdynja.

8. Í hana allir hér, innganga hljótum vér, strax
á öndverðum aldri, með eynd og þjáning margfaldri.

9. Þor er að vísu laung, vegferðar-reisan straung,
aleiðis ódt án tafar, áfram höldum til grasar.

10. Greppir þar hvíldarstad, holdid vort ormagn-
að, á meðan sætt það sefur, sálin víst fridland hefur.

11. Á hinnum hvíld og ró, henni vor Jesús bjó,
í allskyns eptirlæti, unun og dýrðar fjæti.

12. Viljir þú fagra fá, fridar-víst Gudi hjá, sál
mín! Simeons dæmi, set þér með lærdóms næmi.

13. Fridsamann fékk hann deyð, fyrst hann trúadur
beid, eptir Frelsarans fundi, fagnandi þarvid undi.

14. Fridsamann afganginn, allir hljóta þeir menn,
sem frid og frómleik stunda, framm til síðustu blunda.

15. Ó! hvorsu sæll er sá, sem svikulum heimi frá,
í fridi fær að ganga, frjáls vid armædu stránga!

16. Mín sál! það merkja ber, hvað mætur Sime-
on tjer, fallar hann Guds Son góða, gládt ljós
heidinna þjóða.

17. Forsedur vorir vest, verkin myrkraanna flest,
frömdu á fyrri öldum, af fornum Adams völdum.

18. Myrkra dal djúpum í, daglega geingu því,
um Guds orðs blíða byrtu, blindadir lítið hyrdtu.

19. Myrkra börn vorum vér, viltir ráfudum hér,
dýrkudum stokka og steina, slyggdum Skaparann hreina.

20. Blindadir illsku í, öllu höfnudum því, sem
Gud ofþ sagði fordum, í sínum lögmáls ordum.

21. Augsýn Guds, áttum frá, í ytstu myrkur þá,
tastast um aldir alda, eynd að líða margfalda.

22. Edla ljós upprann þar, upplýsti sálirnar, af
Guds hátignar hæðum, himneskum fyllti gjæðum.

23. Esajas um það, áður féð predikað, í myrkvum
stað mundi stjarna, með fagra geisla sína.

24. Lausnarinn ljós það er, ljóma guddómsins ber,
Föðursins ímynd eina, orð Postulans það greina.

25. Þessi Guds byrtan blid, byrti upp heidinn lýð,
bjart ljós því orðnir erum, ímynd Guds Sonar verum.

26. Andi Guds upptendrar, í ofs ljós huggunar,
sú guddóms gjæðstán bjarta, glansar í voru hjarta.

27. Sá ljómi lýsir mér, þá líkamans sjónin þver,
myrkur dauðans því dvína, dýrfir það sálu mína.

28. Láttu þá sjóninn þinn, þess bíð eg, Jesú minn!
öndu sætlega sleppa, en sálina fögnud hreppa! Amen!

15. S á l m u r.

Um spádóm Simeonis útaf Kristó.

Lagid: Slaparinn stjarna þerra hreinn.

Sg hans foreldrar undrast þar, af honum það
sem talad var, Simeon bæði blefsar nú, blid-
ur sagdi við Maríu frú:

2. Sjá þú að þessi settur er, sumnum til falls,
sem miður fer, en til uppreisnar öðrum senn, Is-
raels fólk það reynir enn.

3. Er hann það teikn sem móti er miælt, margir
sér við hann gjöra dælt, gegnumt sál þína sverðid
hér, sárlega mun og þreyngja sér.

4. Svo augljós verði allmargra, innvotis hug-
stot berlega. Gefðu, mín sála! gaum á ný, grand-
varlega að efní því. (3)

5. Undrunarligur öllum hann, með undrum fæddist Gud og mann, undraðt María einuminn þar, undarligt ráð Guðs hátignar.

6. Eitt er það, sál mín! undraverdt, yfir því spámann flagar bert, höfud andligrar hyrningar, af húss-byggendum forsmáð var.

7. Eja þú að ritning segir hrein: sett hefur Gud einn fastann stein, til grundvallar í Zíon senn, svo að yfir hann byggi menn.

8. Eál mín! að þessu hygg þú hér, hyrningarsteinn sá Jesús er, merkt að á honum einum fast, endurlausnin skal grundvallast.

9. Einginn fær grundvöll annann lagt, einsog Postulinn hefur sagt, heldurenn þann, sem eitt sinn er, uppreistur; þetta lesum vér.

10. O! hvorsu grátlegt er það þá, allmargir honum steita á, yfir hann falla og aldrei meir, apturkomast á fætur þeir.

11. Öllir því tíðum vantrú vest, þó veiti Gud hvað hans er best, verður að illu einu það, ef ógudlega er meðhöndlað.

12. Heiminn Soninn sendi Gud, sú mistun var ei forskuldud, svo þeir hann trúá eslaust á, eilífu lífi skyldu ná.

13. Gáfu ei Jüdar gaum að því, geingu vondstunnar blindleik í, hjálpræðis steyttu hellu á, hefur það fallið skadad þá.

14. Beit eg að þeirra villan er, til viðværunar skrifud mér; sjáðu vel til, mín sála! nú, á Eyni Guðs ei hneirlist þú.

15. Sonur Guðs Jesús settur var, syndugum mér til uppreisnar, þegar eg flatur fallinn lá, fláradum heimsins stigum á.

16. Medal ræningja rafa vann, sem ræntu mig flæðum fátæðanna, færðann létu mig liggja þar, lágt í saurindum veraldar.

17. Heimur, Djöfullinn, hold og blóð, held eg væri sú illsku-þjóð, er minni hrossun olli frekt, aldrei gat eg það fyrri þekkt.

18. En Guðs Son Jesús er sá mann, sem upp mig reisa úr saurinum vann, ljóssins arfstípti lét mig fá, lifandi manna jörðu á.

19. Þjófasti heimsins Lausnarinn, leid af syndugum mótmælin, þegar á jörðu þolði þín, og þunga neyð fyrir brotin mín.

20. Rættist Simeons saga þar, sverðid Maríu hjarta skar, þá alblóðugann sorgfull sá, Son Guðs krossinum hánaga á.

21. Andlega, Jesús! upp mig reis, úr andar háða jálu leys! andlega lofgjörð eg skal hér, með anda og munnni sýngja þér! Amen!

16. S á l m u r.

Um Önnu spákonu.

Lagid: Ráttúran all og edli manns.

Spákona. hét þar Anna ein, af Afisers barna lidi, Phaniuels dóttir dygg og hrein, dýrkadi helga sídi, hafði sjö ár, í hjarta flár, haldid með eftarmanni, meydómi frá, sem fræðin tjá, fannst opt í helgum ranni.

(3*)

2. Vetur um áttæðt fjóra frú, feingid hafði að lifa, útúr musteri ei gætt sú, um það Lúkað réð strífa, nóttu sem dag, með helgum hag, hæðstum Gudi þjónandi, fastaði tíðt, og bad mjög blíðt, blefsud í eckju standi.

3. Þessi að stuundu þáנגað gætt, þackaði Drottinn einum, með vísdóms anda vitnad fétt, vel af Guds Syni hreinum, til allra þar, sem einshugar, eptir lausninni þráðu, með hugar sorg, í sömu borg; fál mín að þessu gáðu.

4. Skírlífið Gudi gæðjast vel, góðri stíckan kamm valda, Herrann alítur hjartans þel, hann vill það endurgjalda, það hjónaband, er heilagtt stand, sem heidarlega er vandad; ófleckad, hreint, ljóft bæði og leynt, með lösta girnd ei blandad.

5. Einmana stand og eckjudóm, opt fá Guds börn að reyna, en Drottins hjálpar höndin fróm, hugga vill þau alleina, eckjurnar hann, aðstoda kamm, einstæðings sandum bjarga, hans gjæðstíckan þýð, og blefsun blíð, breitt hefur svo víð marga.

6. Eckjan sú sem í Sarepta, samastad átti forðum, aðstod hreypti af Elía, eptir Guds náðar ordum, hennar lífs björg, um málin mörg, mjög svo lítil þó væri; drýggjast svo vamm, að Drottins mann, dvaldi þar í hallæri.

7. Drottinn ránglátum hótar harðt, (sem helgir spámenn greina), upp stuli taka eckju stíck, einmana hrópa og qveina, óbyrjur senn, og eckjumenni, á einum begi verða, það harma bøl, og hefnadar qvøl, hofmóðin kamm að stérða.

8. Ekja þessi á Júda jörð, Jesú mjög eptir þráði, með bindindi og bænagjörð, blíðan Gud dýrka náði, skírlið og klár, sín elli ár, aflíðdi í dögðum sonnum, háldrúð þar, þolgjæði þar, þóðnadist Gudi og mönnum.

9. Andnadist henni æra sú, með augum sínum skóða, heimfins Laufnara helgann nú, hinum réð fognud bóða, sem væntu þar, Guds vitjunar, vengóðir lánkar tíðir, að heimi fé, það hjálpræðe, af hæðum veitt um síðir.

10. Er það hjartanleg óstin mín, Endurlausnarinn fjæri! áðvina þegar aðstod dvín, andlega huggun færi, nálagð-þín mér, svo náð eg hér, að njóta gleði samvíst, og eignast þig, sem elskar mig, um eilífd hjá þér gísta! Amen!

17. S á l m u r.

Um heimreisú Jósephs og Maríu.

Lagid: Hof saung Gudi meý María.

Sg sem þau hófdu allt fullgjört, eins og lögín útfröfdu, snéru þau bæði aptur ört, í Nazareth svo tófdu, en sveinninn þar, sem vonlegt var, vör og styrktist í anda, með vísdóms frægd, Guds náðar nægd, nam hjá honum að standa.

2. Ei skaltu, sál mín! umsvif þín, útrétta í húðstjórninni, fyrrenn að Gudi gjöldin sín, greidir af hendi þinni, hans óttinn er, til alls góðs hér, upphaf, fullkommun lífa, af Gudi þá, munt fríða fá, farsæld blefsunar rífa.

3. Þjónustu Drottins þú skalt fyrst, þýðlega af hendi láta, aptur á móti áttu víst, athvarf í sérhvörn máta, erfíði þitt, og annað hitt, sem útkref-

ur forsjón dýra, hans gjæðstu fel, Gud mun því vel, til góðra nota styra.

4. Hafðu Gud æ fyrir augum þér, allt kann hann gott að veita, ef þú hans ríkis ætíð hér, ástundar fyrst að leita, hans blid og hrein, blesun er ein, betri enn tíu synir, í boli og þrá, best hjálpa má, þó bregdist allir vinir.

5. Fyrir barninu brín þú fyrst, blesaðann Drottins ótta, lénn því að hata heimisins lyst, með holdlegum girnda þótta, síðan láttu það læra nú, loslegt handa erfidi, svo daglegð brauds, og ærlegð auds, abli með kristnum sídi.

6. Þú skalt vita að þetta tvennt, þénar réttkristnum manni, dýrkun Guds orða og dagleg ment, dæm-in trúi eg það sanni, sú yðjan best, ef innrætest, ávæxt blesunar færir, aldradur það, fær erfíðað, sem ungur fyrri lærir.

7. Smeckurinn sjá sem lémost í kær, kann ei í burtu færaft; hvað ungur tamdi í æstu sér, eldrudum verður fjæraft, elskan við Krist, skal allra fyrst, inni í hjarta rótum, gróðursetjast, og grundvallast, með góðum dygdahótum.

8. Jesús í anda vara vann, með vísdóms þrossa sínum, stöðug Guds náð red styrkja hann, strax í ungdómi sínum, eins líka skér, ef barn þitt ber, í brjósti og hjarta ranni, dygdanna sáð, Guds gjæðska og náð, géfst hinum unga manni.

9. Andleg vitfka Guds óttinn er, sem ungum byrjar læra, tignar ment þessa temdu þér, í trúinni, barn mitt fjæra! Guds fraptur hár, þú ungdóms ár,

eblic í dygdum hreinum, hann einann við, með helgum síð, haldt þér í öllum greinum.

10. Bernin, Jesú! þárláttu lyst, læra af dæmi þínu, að helgum dygdum veru og víst, veiti í hjarta sínu, skynfemd og ráð, Skaparans náð, stjæra svo hreppa meg, í hverjum stad, þér hallist að, en heiminum sæti eigi! Amen!

18. S á l m u r.

Um vitrun Jósephs.

Lagid: Sá frjál's við legmál-sæddur er.

Jóseph byrtist í draumi dýr, Drottins Engill og sagdi: tað þig upp skjótt og haldtu hýr, hédan að snöggu bragdi.

2. Þú skalt barnid og mæta mey, með þér í burtu flytja, lengi því fresta áttu ei, til Egyptalands vitja.

3. Til þess eg aptur tjái þér, tímum skaltu þar eyða, Heródes því að hyggur sér, heilagann sveininn deyða.

4. Hugleid, mín sál! Guds nýta náð, með nákvæmd grunda hana, vill hann ekki að vondstu ráð, veiti réttlátum bana.

5. Dýt hefur Drottins andi mig, við öllum hásta varad, og á hrekkvísun heimans stig, í hættunni líf mitt sparad.

6. En þó Guds ord mér dössi, illt að fordast í heimi, til vareygðar í velgengni, valla trú eg mig breymi.

7. Gáleysi holdþins gef eg taum, gjæti lítt stjöldu minnar, framleidist svo mín æfin aum, í óminni syndarinnar.

8. Beglega Jóseph vitran hlaut, af vissu Drottins ráði, fyrir það Jesús fridar naut, á framandi manna láði.

9. Reid þú þig, sál mín! ekki á, opinberanir líkar, vill Gud þér ekki veita að sjá, vitranir spádóms ríkar.

10. Spádóma tíminn úti er, orð Drottins þetta sanna, varast að stofni í villu þér, vísindin falsspá-manna.

11. Draum-spekinganna heimskuhót, hégóma skaltu meta, brjóta þeir Drottins bodum mót, blindad sálina géta.

12. Hefur Gud stóra andstygd á, illum spásagnar lýdum, vegum Drottins þeir víkja frá, véla einfalda tíðum.

13. Þú mátt vita að er það ein, afgudadrýrkun líka, af því fordast á alla grein, óvitsku fremja líka.

14. Vilja Drottins þú merkja mátt, mjög vel í helgum fræðum, þarvid þig halda ætíð átt, eftir spámanna ræðum.

15. Hálfverk er speki holdsins naum, hálfverk vitsmunir allir, heimsins skynsemd ei gef að gaum, gjæt þín svo ekki fallir.

16. Einglanna sjónir ekki hér, í voru holdi sjáum, síðarmeir þessa vegsemd vér, að vilja Drottins fáum.

17. Myrkfranna Eingill, merkt það vel, mönnum kann svíka leita, megnar hann opt með illskupel, í Engil ljóssins sér breyta.

18. Samúels fyrkli klæddur hann, kom úr jörðunni forðum, Konungin Saul svo qvedja vann, með feldum stygðar orðum.

19. Kónginum var Guð vífinn frá, vildi ei and-
svar gefa, drauma féð ei né sjónir sjá, svo féll í vhl
og efa.

20. Þessvegna Satans svifin ljót, sálu hans
blekja gjördu, féll hann svo á sitt eigin spjót, and-
vana datt að jörðu.

21. Forda mér, Drottinn! Djæfuls slægd, og
drauma villum leidum, sál minni veittu hugarhægd,
með hjálpræðis frapfi greidum! Amen!

19. S á l m u r.

Um reisfu Jósephs og Maríu til Egyptalands.

Þagid: Skúngar Jüda annars dags.

Uppstóð Jóseph við ordin tved, að sér tók frú og
barnid með, á náttarþeli þá til sanns, með
þeirra fans, áfram héldt til Egyptalands.

2. Til þess Heródes dauda dó, dvældu þau bæði
í Egyptó, orðid Drottins þar uppfylltist, sem áð-
ur víst, Jóseas spámann hafði lýst.

3. Egyptalandi eg hef frá, ástjærann Son
minn kallad á; við skulum, sál mín! esnid eitt, út-
mála greidd, eins og nð Drottins það fær veitt.

4. Utlegðar sökín á mér lá, eilífu dýrðar landi
frá, sáramm forðæmbra samastad, og sorgarbad, með
syndunum hafda eg forskuldad.

5. Flóttamaður eg heita hlaut, heimfins ráfadi
svíka braut, Egyptalands eg þrældóm þar, og þraut-
ir þar, yfir mig dundu eymdirnar.

6. Bitjafi Jesús mildur mín, mæðbann leysti! af
lífri þín, þrældóms húsinu frelsti frá, og féð mér
þá, hjálpræðis bústaf himnum á.

7. U eg, minn Gud! að þacka þér, þrældóms ofinu af herðum mér, kipt er í burt, en qvittud end, við qvída bænd, frelsadi mig þín hægrí hend.

8. Son þinn í útleqd senda réðst, samvitskan mín og hjartad glédst, af því eg vona eslaust hér, úr aughyn þér, vísir í útleqd aldrei mér.

9. Mæt er það fyrir minnstu þá, mig þó veröldin gjöri hrjá, útleqdar tíminn eitthvört sinn, mun endast minn, þegar upp-byrjast eilífðin.

10. Ísraels fólk í Egyptó, við undra þunga físti bjó, útvaldi Gud einn mætann mann, sem milga þann, leiddi bráðlega burt þaðan.

11. Þessi var Móses hýr og hreinn, Herrans þénari dyggur einn, Guds börnum veglegt frelsi féck, fyrir þeim géck, hýir um hássins breiddann beck.

12. Sonur Guds Móses-annar er, með øllum rétti nafn það ber, þrældóms qvølum of. kœpti af, og qvittun gaf, þurkadi rétt híd rauda haf.

13. Undan Guds börnum gánga réð, gégnum reidinnar hafs-flóðid, Belíals stélsdu beckir hann, þá banvænann, frossins affúpa káleik vann.

14. Er nú hafs-djúpid uppþurkad, aldrei kann of. að dreckja það, fáum vér þurrann farveg þar, sem flóðid var, frelstir úr gryfju gletunar.

15. Auglýsti Jesús elstu þá, útlægur gjörðist landi frá, strax á ómála aldri þar, sem áinnust var, einjamall þrældóms-ekid bar.

16. En þú skalt, sál mín! að því gá, Egypta-lands fyrst qvølum frá, af Gudi kollud eitstum ert, úrvalin bert, forgéfin er það ekki gjert.

17. Þát þig ei aptur tánga þar, frá landi Drottins göðfemdar, til fjötkatlanna og qualabanns, þess kúgarans, yfirherra Egyptalands.

18. Höfðingi þessa heims er það, sem hafði þér búið qualastad; minnstu einninn hvað merkja hér, fjötkatlarnar, veltýsting holdins víst það er.

19. Kristur moladi höggorms haus, úr hördu fángelsi slapp eg laus, keypti mér værd og fridar fró, fyrir mig dó, útleiddi svo frá Egyptó.

20. Þyrst að eg þadan frjálfs er nú, fyrir þig Drottinn, minn Jesú! inngangur líffins opinn stár, mín öndin flár, sýngi þér lof um eilíf ár! Amen!

20. S á l m u r.

Um barna-mord Heródis.

Lagid: Alfagurt ljós of þyrtist brátt.

Þegar Heródes heyrði þar, höfdu hann gabbad vitringar, fylltist af grimd og forsi med, sjölda herlids útsenda réð.

2. Öll sveinbörn lífi svipti hann, sem í Bethlehem tíma þann, tvævetur voru og yngri enn, eins um öll nálæg héræðin.

3. Svo sem hann fordum falsi med, af frómum vitringum merkja réð, um fæðingartíma Frelsarans, fordæmanlig var breytni hans.

4. Andstygglegur er med sann, í augum Drottins hvör sá mann, sem að mörðingja sverðid ber, og saklausu blóði útheller.

5. Blóð hins réttláta hrópar hátt, þefndina af Guði; dag og nátt, með ógnarbræði yfir þann, sem á sig blóðskuld safna vann.

6. Kain hryðtti ei um Herrans ord, heiptugur frami bróðurmord, Abels réttlátai úthellt blóð, uppæsti Drottins hefndarmóð.

7. Nær sem þér slýgur bræði í brjóst, bið þú Drottinn þinn stilla þjóst, aftra þér sjálsum allra mest, illrædid svo ei framqvæmist.

8. Margur í bræði verk þad vann, sem vilði feiginn ógjört hann, seinn til reidinnar sértu því, svo þér ei steypir vanda í.

9. Þótt að þér gjöri meim á mót, mundu að stilla heiptarrót, hefndina Guði gefa ber, gleym ei hver Drottins réttur er.

10. Þessjótt bráðbræði út ef brýst, opt kómur fram hvar stýldi síst, saklausann aldrei erta skalt, annars verður hans gædid káldt.

11. Blóðgirugir með svífa síð, sitt fá ei hálfnað líffins mid, reidin affræmir sinni og sál, sárheitt upptendrar vítiðbál.

12. Heródes frami vondsku verk, var hans illgirninn heldur sterk, saklaus börn lífi svipta ræð, svall af reidiinni hreckviðt gæð.

13. Saklaus, minn Jesú! varstu víst, vélræði hjá þér fundust síst, en þér Heródes ætlar þín, úngbörninn lætur gjalda þín.

14. Eg veit að þú ert einn með sann, Endurslausnari Guð og mann, fyrir þíns úngdóms eynd og þín, úngbörninn láttu njóta þín.

15. Þóttist Heródes vita vel, með valdi ef léti slá í hel, börnin nálægum áttum í, ei mundi Jesús sleppa fri.

16. Urðu hans ráð að aungvu þar, ónýtti Gud það heimstúpar, Endurlausnarinn um það skeið, á Egyptalandi saklaus beid.

17. Sá sem á Drottinn setur traust, sæll og hólpinn er efalaust, Herrans varðveita höndin kann, frá hættu og slisum gudhræddann.

18. Eðli var komin enn sú tíð, á hverri Jesús fyrir lýð, útfossa lét sitt blefsað blód, bidlund hér-
vistar yfirstöð.

19. Gud hefur! vegi ótal enn, ógudlega að hindra menn, öll sinna barna höfundhár, Herrann fær talid síð og ár.

20. Móti honum ei megnar þar, magt og styrkleiki veraldar, hans vilja einginn hindra kann, hverki Engill né nokkur mann.

21. Eg veit að sképnan eðli nein, áreitir mig né gjörir mein, þegar að hjálpar-höndin þín, hlífir mér, Gud! með fræpti sín.

22. Ahyggju minni eg vil því, uppá þig varpa trúnni í, græðariinn Jesú gjæðstu or! gæfdu mér sæla burtu för! Amen!

21. S á l m u r.

Um sorgar-ópid í Rama.

Þagid Jesús Krístur á krossi var.

Seyrest Hefur Fall á hædum þar, hárma raust óps og qveinunar, sem spámann segja náði, Rachel sorg mikla í sinni bar, sona missirínn þráði.

2. Suggast vill eðli í hørnum sín, hjartad fylлист með ángurs þín, af því hún útgjört heldur, um burtudáin börnin sín, bál það sorginni veldur.

3. Vid skulum, sál mín! um það eitt, okkur til lærdóms þeinkja greidd, hvorsu að Herrann sæti, vid sín elstkuleg börn fær brennt, bæði í sorg og meðlæti.

4. Víst er holdinu þént með því, þegar það nýt-
ur sorga fri, gleði og góðra daga, harmqvæli rata ei vill í, sem endinni best þó haga.

5. Margur þá hreppir meðlætíð, misskun Drottins ei kannast vid, sem ellum allt gott veitir, heldur med vondum synda síð, sjálfann Gud títt áreitir.

6. Meðlæti þegar gefur Gud, gleymir náttúran forblindud, þaðlæti gott að greida, sem hjartans elsta hreintriud, honum á fram að reida.

7. Oftraust velgeingnin upptendrar, áfýsir hold til metnadar, svo gjafarans gjæfir eigi, Drottins velgjörning vanbrúkar, sem vitnast á hefndar degi.

8. Dýtlega Gud sín börnin blíð, bera lætur því sorgarstríð, med ángist, eynd og trega, trúudum jafnan lífnar lýð, þó hlíft marga vega.

9. Af því skalt, sál mín! þeckja þú, þig hefur Drottinn fjæra nú, og hjrt í hósi agar, þolgóð um-
ber, med þýðri trú, þótt komi hrigdardagar.

10. Sorgadi Rachel sone deyð, sína klagandi ángurs neyð, hún vill ei huggast láta, ef somu hitt-
ir harma leid, hóflega skaltu gráta.

11. Börn og ástvinir Gud þér gaf, gjera má hann því sjálfur af, sem honum ljúfast líkar, þolin-
mæðina helga haf, hún bætir raunir slíkar.

12. Evi var Jobs forðum sinni vart, þó sitt afqvæmi og annað margt, med sorgum misða næði, sem Drottins barna er til art, allt leid í þolin-
mæði.

13. Ei skaltu þenkja að útgjört sé, um ástmennt þín, þó burt dæni, frá heimsins vistarveru, signað hreppa þeir sælgjæti, hjá sjálfum Drottni eru.

14. Von hins rángláta úti er, þá æfin vesol þværra fer, en réttláttra í blefsun blifur, Herrann til lífs þá heimfærir, og hörmúngar burtu drífur.

15. Syrg því ekki, þó sannhelgum, sé kpypt í burt frá eyndunum, Drottinn þeim glæðværd gefur, með öllum sínum útvöldum, í andlegu skarti vefur.

16. Ei hefur nokkurt auga sjed, enginn fyrri það heyra ræð, né þenkja þarum kunní, hvíllt veggfemd þeim verður léð, þá vakna í uppreisunni.

17. Endast þá hrygd og harma qvein, heyrift ei sorgar raustin neim, á hædum hinna ranna, útvalda hendir ekkert mein, orð Drottins þetta sanna.

18. O Jesú! gef mér gleði þá, nær gánga verð eg heimi frá, á síðsta æfivoldi, að mætti eg sælann finna og fá, fögnud í himnaveði! Amen!

22. S á l m u r.

Um dauda Heródis.

Lagid: Sjæðstu Guds vér þrisum.

En þá Heródes hafði, harðráður fannad deyð, Engill Guds ei vidtafði, aptur um sama skeid, í draumi byrtist brátt, Jóseph, og sagði síðan: svein með sér taka frídann, og móður hans einninn átt.

2. Í Ísraels land skalt leita, lýðnum Egyptska frá, hédan til heljar reita, horfinn er óvin sá, sem eptir sækja vann, lífinu svein að svipta, svo gjörði Drottinn typta, argann illræðismann.

3. Sál mín! hér merkja máttu, makt Guds og réttlæte, er hann á þínna háttu, augljósa lætur sté, með hordum hefndar síð, á þeim sem illa brenta, og eftir straffinu leita, en kannast ei verk sín við.

4. Dauda Heródes hreppti, herfilegann um síð, ríkisins ráðum sleppti, sem rómverskum féð af lýð, áður til umdæmis, en stjórnaði allt of illa, opt gjörði fridnum spilla, með hrekkvísi hardsinnis.

5. Drottins óvinum öllum, eins lífa ganga kann, óluckunnar áföllum, yfir þá steypir hann, þegar þeir þeinkja síft, en gudhræddir gleði hljóta, góðrar umbunar njóta, til huggunar hrygðin snýst.

6. Ef þér er illt í sinni, athugaverdt er það, hefnd Drottins hafðu í minni, hurandi um qualastab, hvar þú úttaka átt, laun fyrir ljóta hrecki, láttu þig villa ekki, svikulann Satans mátt.

7. Þýsi þig gott að gjöra, Gudi til þægðar nú, lát þér uppvakning vera, verblaun sem hreppir þú, af Drottins dýrri náð, sem kaupid góðum greidir, og gudhræddra sorgum endir, þau bid eg rækir ráð.

8. Allar athafnir þínar, álítur Gud og sjer, hardar hótanir sjnar, hrína lætur á þér, ef þú hans gjæðsku gæð, misbrúkar víðvitandi, með vondu glæpastandi, það hefur þrávallt stéð.

9. Þótt að Guds þolinmæði, þyrmi um stund og tíð, seiinna hans brennur bræði, ef bót finnst ei hjá lýð, mín sál! það mundu rétt, áðvært ef engann gæfur, oxina Drottinn hefur, til róta trénu sett.

10. Eifin sem á sér hafði, ei nema blóðin tóm, þá Frelsarin fædu trausti, féð þann réttlætis dóm,

aldrei skal áværtur, útaf þér optar spretta; eptir hans talid þetta, varð hún vísnud og þur.

11. Hætt er við margur megi, minn Drottinn! eifur sjá, er á uppstæru degi, úrskurdinn sama fá, af því að ofsein var, ydrun og umbót sanna, en yðkun sífelð glæpanna, allt til eudalyktar.

12. Eins og þá oxin snidur, eifur og skógartré, hefnir Drottins harðt að ridur, honum, sem frestadi, lífernís lagfæring, þá einn Gud eptir þetta, með ógn og reidi þetta, síðasta setur þing.

13. Margur vill lifa lengi, við lýstir veraldar, og þótt hann frekann fengi, frest sem Minnivitar, aldrei samt ydrast vann, þángaðtil dapur daudi, dró hann heimins frá audi, nær því sem naudugann.

14. Vel þó í fyrstu falli, fyrir þeim illgjörnu, enginn það audnu falli, því opt að hendingu, yfir þá ógjæfan, snöggliga í hasti hrapar, og hreðvísum aldur skapar, hendir það margann mann.

15. Vælt er, mín sál! að sofa, í syndum og uggleysi, þvílíkann daudans dofa, Djöfulsins hreðvísi, setur í sinnið reit, hjá þeim, sem þeckir hreina, þjónustu Drottins eina, gjörir þó verr enn veit.

16. Sá lifir best í blóma, sem býst við ár og síð, hreðvísum heims ósóma, hafna, svo daudans tíð, óvörum ekki hann, grípi í gjörðum syndum, og galin-skap holdisins blindum, sál mín! haf setning þann.

17. Gef mér, ljúfi Lausnari! að lifa sparliga hér, svo burt í frídi fari, nær fjöríð, lofsins þver, Guds barna gridastad, end minni untu að finna, innleid til bygda þinna, Amen! mín óst er það! Amen!

23. S á l m u r.

Um heimreisú Jósephs úr Egyptalandi.

Lagid: Eof saung Gudi mey Maria.

Jóseph tók með sér barnid brádt, og brúdur dygga-gjarna, heimleidis aptur héldt í átt, til hérads Israels barna, þær fregnir hann, heyrði með sann, að Heródes arfi réttur, Archelaus, á illsta fús, yfir Júda var settur.

2. Þessvegna ekki þordi hann, þángað hælís að leita, Drottinn honum í drannu vann, dýra ráðs-
stefun veita, snéri því ört, eptir það gíort, í Galílaa sveitir, sér fétt með hrad, þann sama stad, sem að Nazareth heitir.

3. Þannig framkom hin forna spá, sem finnst í helgum greinum, Nazareus hann nefnast á, Nú í manndómi hreinum, heilegum þó, honum í bjó, háleitur guðdóms fraptur, því skal, mín sál! þánninn og mál, til þessa hverfa áptur.

4. Nazareus Guds Son er sá, sánnur Herra og Drottinn, blómligur kvistur kallast má, af kyni Jese sprottinn, ber ávört hrein, sú blefsud grein, betri enn aldin-vidur, húnang drap af, þeim hjálp-arstaf, huggun og andar fridur.

5. Adur Gud lýð sinn Ísrael, af Egyptó kallandi, plantadi hann sem vintré vel, vænu í Canaanlandi, eins Jesús hér, heim aptur fer, (Hóseas þarum sagði), það vintréð mætt, sem bál fær bætt, og blefsan ofs til lagði.

6. Þú hefur, sál mín! þessu tré, þveigin með skirnár badi, innplantast fast í elstunne, einn Gud svo tilfíckadi, þessvegna nú, nefnast áttú, Nazareus

us með sóma, áverti ber, auðsýn á þér, andlegann
dygða blóma.

7. Ef að kvisturinn eingann ber, ávæxt með gróða
sljótum, verður hann skjótt, sem vonligt er, víðar
hoggvinn frá rótum, í eldi þá, uppbrennast má,
engin bót finnst við slíku, Guds hjálpræðid, mér
varni við, vöð straffi því líku.

8. Þú skalt og vita að þýmt var sít, þeim
náttúrligu kvistum, þegar Júdear með vondsku víst,
viltir fordæmdu Kristum, hardlega þá, hefðin féll
á, heidnir lýðir það gjördu, rupludu torg, en breiða
borg, brutu niður að jörðu.

9. Ef kann hið rotna aldin-tré, ávæxt góðann að
færa, sértu dauður í syndinni, sít máttú Gudi tæra,
frumgróða þeim, og fríðum seim, sem sagrir kvistir
bera, gróðurlaus eif, gæmul og veif, gagnlaus
hlýtur að vera.

10. Eins bið eg, Drottinn af þér nú, með auð-
mýkt vesæll maður, gíf að eg sé í sannri trú,
sjálfum þér innplantadur, og beri flár, um æfi ár,
áverti gudrækninnar, þartil með þrís, mér veitast
vís, verðlaunin trúarinnar! Amen!

24. S á l m u r.

Um árlega reisu foreldranna Jesú til Jerúsalem.

Lagid: Þadit vor, sem á hinnum ert.

Þríflega Jóseph meyri með, til musterisins gánga
réd, þegar að páska hátíð hrein, haldin var ept-
ir laga grein; Guds dýrðar jafnan gjættu mest,
gjördu hvað honum þóknadest.

(4*)

2. Á settum tíma til svo bar, tólf ára þegar Jesús var, helgidags gaungu hófu þá, heimili sínu burtu frá, til Jerúsalem vissann veg, var það síðvenja hátíðlig.

3. Mín fála! þarum þeimfjum við, þegar Gud útgaf lögmalid, um Sabbatsdag og helgi- höld, hord ályftadi hann sekta = gjöld, sem koma áttu yfir þá, er orði Guds sér kasta frá.

4. Sá sem er herra hvíldardags, hefur þér lént til vinnulags, sex vikudaga virka hér, en valdi einn til dýrðar sér, þennann vanhjelga ekki átt, annars mætir þú hefndum brádt.

5. Hátíðisdaga ræktu rétt, sem ráðsmenn kristuinnar hafa sett, Drottinn útheimtir af þér þá, ástargeld sitt að minnast á, láttu því ekki liggja í hlé, lofgjörð, þaðlæti og gudræfne.

6. Gleðilig Föla hátíð hér, Herrans fæðingu kunnngjörir, er því skyldugt að offrir þú, andligri lofgjörð, sal mín! nú, fyrir gjæðskunnar góðsemð þá, Guds Sonur manndóm tók sig á.

7. Önnur stórhátíð er sú víst, sem upprisinn bodar Jesúm Krist, sigurhofsdingja sonnum þá, sigurbrós andligt færa má, vann hann Djöful og vítisneyð, valdinu svipti bitrann deyð.

8. Mundu og hátíð þridju þá, þegar Guds Sonur himnum frá, heilagann Anda sendi sinn, sanntrúadra í hjörtun inn, stærstu hátíðir þessar þrjár, þér ber að halda sérhvört ár.

9. Aðrar smærri, sem árliga, iunfalla meðal kristinna, með jofnum heidri átta átt, andliga í

Drottni gjör þér látt, orði Guds hlýð, og heyr þú vel, helga síðvenju þetta tel.

10. Minnstu á David, Drottins mann, dagliga þar við gladdist hann, að mega ganga Guds í hús, gjörandi þackir dygdafús; allteins þú líka sinnud fært, sál mín! og þessa minnug vert.

11. En þú skalt gefa gaum að því, þó gangir viljug fyrkju í, synd er mikil að sitja þar, ef sálin ekki þeintir þar, eftir Guds dýrd og órdum hans, sem útganga af munni kunnimanns.

12. Gangir þú fram í gáleysi, sem gleymanligur heyrari, áttu skilid að ord Guds það, er áður numdir í helgum stad, dæmi þig lofs á degi þeim, nær Drottins reidi straffar heim.

13. Lifir af braudi sálin síft, sína hefur hún næring víft, af orði Guds og anda hans, sem ávartast í hjarta manns, ef svoddan vektva sjuga má, sadningu uóga fær hún þá.

14. Dpt og tíðum með munni mann, margur Drottinn nálægjast kann, en hjartad þó og hugurinn, hvarflar ei til Guds nockurt sinn, slíkum hálfvolgum hræsnurum, Herranu vill stirpa af vorunum.

15. Þennann varastu, sál mín síð, sé bædi mál og hugskotid, í sannri dýrkun samfara, svoddan rótgróin alvara, Gudi þriemum gédjast best, gagnar sálunni allra mest.

16. Flapur munnsins og fláráðt géd, forsmáir Gud og hatar með, hann vill að þú fært hreinn og flár, honum þjénandi síð og ár, einstjæra mistun öllum hann, af einlægn hjarta veita kann.

17. Fáta má eg það, Jesús minn! Jeg er stórliga vangjætinn, því verr, að hjartad ofkallt er, opt þegar raustin hreifir sér, vona eg Drottinn! Þó á þig, þinn anda láttú verma mig! Amen!

25. S á l m u r.

Um það, þegar foreldrarnir söfnudu barnsins á leiddinni.

Lagid: Skaparinn sjarna Herri hreinn.

En sem þeir dagar enda fá, aptur heimleidis gengu þá, í Jerúsalem eptir var, ungur Jesús og dvaldi þar.

2. Hans foreldrar þar hugdu ei að, heldur fulltrúa meintu það, hann mundi selskaps hópnun hjá, honum þó lífid bæri á.

3. Mætur Jóseph og María, meðal frænda og Funníngja, leitudu hans, sem líflegt var, lundin beggja því hryggdist þar.

4. Aflofid höfdu eins dags ferd, áðurenn sú var leitin gjörd, þegar hann fundu ekki enn, aptur til horgar héldu fenn.

5. Heidurligt dæmi hafa þar, hvörjir guðhræddir foreldrar, afqvæmi sín að annast rétt, útheimtir svoddan hjóna stétt.

6. Yfir veraldar fagurt frón, fyrstu setti Gud ektahjón, mælti fyrir hans mildin há, að margfaldast fýldu jörðu á.

7. Afqvæmis vætt og elsku því, inngaf hann þeirra hjörtum í, aðgjætflu, vakt og varatekt, víst heimtir Drottinn af þeim frekt.

8. Hinar skínlausu sképmurnar, með flíðun sinnar tegundar, leggja ei stóra vanrækt við, vakta heldur sitt afþæmid.

9. Miklu æðri er madurinn, mentaður vel með skilninginn, honum ei ætla minna má, miðid varðar um stýldu þá.

10. Góðum foreldrum ángur er, nær illa börnin hegda sér, góðri flíðan ef gjæta að, gleði töfsaldrar ablar það.

11. Fadririnn tárur flýtur í, forðjörfun barnsins veldur því, móðurinn sárann grætur góð, gengur það svo hjá hverri þjóð.

12. Davíð harmar sinn dáið son, deyja vill fyrir Absalon; Jacob særíft af sorgar þín, ef sinn skal missa Benjamín.

13. Súnamítis með sárann móð, sútir bar fyrir einka jód, lagdi í fjóltu fjúkann svein, syrgja gjörði hans dauda mein.

14. Skæði hér eins og áminnst var, ástríkir Jesú foreldrar, söknuðu barnsins sorgbitin, af sítum fylltist hugurinn.

15. Mikil var sorg að missa þann, sem missir allann bæta kann, harmar þvílíkir heimsóktu, helgann Jóseph og Maríu.

16. Hendi þig sama, sal mín! nú, sorgfull að Jesú leita þú, sá sem hann missir, missir allt, mamma fulltingið reynist v allt.

17. Þegar að lofsins þú skalt hér, þrældóms flílinn við tjaldbúðir, ganga veg allrar veraldar, veldu Jesúm til samferdar.

18. Sú er hin mesta sálar neyð, að sakna hans á þeirri leid, og óvíst hvort þinn andinn fann, aptur snúa og finna hann.

19. Á þeirri stundu eg þig bíð, ei mína sálu skiljir við, Drottinn Jesús! sem dóst á tré, dauðinn er þá minn ábati! Amen!

26. S Á L M U R.

Um leitina eptir Jesú.

Með sama lag.

Minumst við, sál mín! enn þar á, sem áður fyrri hvarf eg frá, ljúfur foreldrar Lausnarans, leitunni strax þá sakna hans.

2. Þeinktu hann væri á veginum, hjá vinafólki og náfrændum, góðum selskap því vanur var, vissu það og hans foreldrar.

3. Láttu ei barn þitt venjast við, vondann selskap og hrekkja síð, af því spillist hinn úngi mann, óbygð og glæpi nema fann.

4. Guðhræðdra síð og samfélag, sjá til hann stundi nótt og dag, mikid gott hann þar vðlast af, athugasemd á þessu haf.

5. Þótt hann með góðum góður sé, guðlausra manna hrekkvísí, til vondsðu tíðum venur þann, sem velur sér selskap þvilífann.

6. Eðaspillir er samtal illt, son minn! ef þetta fordast vilt, góðann munnsöfnud ven þig við, varastu last og baktalid.

7. Þið vonða tíðum auðnæmt er, inni hjartad það smeigtr sér, þeir eldri gánga girndum í, glæpist barnid á agni því.

8. Mátturinn halds er næsta treg, að nema sann-
ana líffins veg, góður vani þó gjörla fann, að
gjera úngdóminn síðprúðann.

9. Undann að ganga ættu þeir, sem árum safna-
að hafa meir, af þeim lærir þinn úngi þá, allmíð
þetta síða má.

10. Síðferdi gott ef barn þitt ber, blefsunar
Drottins ablar sér, góðrar stíckunar Gud er hann;
gjæta skýldi þess sérhyör mann.

11. Þágtum betur enn lærðómsmént, ljós eptir-
dæmin gæta kénnt, hvað augun líta optastnær, inn-
gáng í barnsins hjarta fær.

12. Hafist þú lastligt eitthvad að, ei láttu barnid
horfa á það, gott þegar nofud yðja á, aðferdina það
láttu sjá.

13. Ei veitstu nema eitthvört sinn, ávört færi sá
síðvaninn, og barnid eptirbrennt því, sem best er
þínu fari í.

14. Nær Drottins ord er haft um hönd, helst séu
börnin til þess vönd, að hlýða lestur helgann á,
hura kunna þau um það þá.

15. Andi Drottins sem ordinu, ásamt byggir í
hjartanu, þó enginn þetta merki mann, menta híd
innra barnid fann.

16. Af því spretta þeir ávörtir, sem ytra gjarnan
hreifa sér, andinn smámamann eykur víð, inn til
þess barn er fullorðid.

17. S þeirra hóp, sem þennann síð, þrávallt kost-
gjæfnir halda víð, viljandi barn þitt vera lát, vand-
liga haf á þessu gát.

18. Barnid ef tíðum venst þar við, verður það lofs að hvørnsdags síð, guðhræðbra selskap síðan í, samliga máttu leita að því.

19. Við eg, Jesús! að börnin mín, barnæstu mættu njóta þín, sannra Guðs barna samneyti, sé þeim til reidu í dýrdinni! Amen!

27. S á l m u r.

Um samtal Krísti við hina Krístlærðu í musterinu.

Lagid: Hartsii Guð þerra mildi!

Eptir þrjá daga dýrann, Drottinn í musteri, fundu með huga hýrann, hans blessud ást-menni, fedranna midt á milli, mál þeirra hlýddi á, vandra þó-flokk ei fylli, fróða spurdi með snilli, hvort mann það heyrði og sá.

2. Undrudust allir þetta, addádust svorum hans; aungvir þó eptir fréttu, alvitsku Frelsarans, meintu hann mundi vera, madur en ekki Guð, spurningum stírt úr fléra, flíning ekki tilbera, því vitstán var vantríud.

3. Frelsarinn fræddist eigi, þó fróða spyrdi hann; held eg víst meina meigi, munu hann tíma þann, spurt hafa að spádómsgreinum, sem spjalla ritningar, Messía ístaf einum, og hans guddómi hreinum, hvörn fólk ei þekkti þar.

4. Til þessa lítid legdu, lærifedurnir þá, timb-urmanns son hann sögdu, seinna ef minnst var á, lasta hans guddóm gjördu, gáfu það lýdnum inn, með þrjótstu hjarta hördu, hann væri einn á jördu, fallsmanna forínginn.

5. Krístirnir þótt þeir þekki, það var samt undraverdt, ofmjög þá blindnin blekkti, blíðum Guðs

Eyni þvert, jafnan afneita náðu, næsta tregir í lund, síns andar gagns ei gáðu, góða kénning forsmáðu, nýttu ei náðarstund.

6. Af því að ekki hafði, á bækur Jesús lært, alþýðan andspars krafði, í spursmál gat það fært, honum hvaðan að fjæmi, hyggindi vitsfunnar, uppá hans ágjætt næmi, ei þóttust sinna bæmi, hjá öðrum einsháttar.

7. Dptar enn einusinni, uppfærddi Jesús þá, lagði æ minni og minni, mágurinn trú þar á, hneirludust hryggiliga, á Herranum Kristó þar, með hjartans heimsku trega, hæddu hann marga vega, og áreittu allstadar.

8. Jóhannes fyrst þá færddi, um Frelsarann Jesúm Krist, útaf ritningum ræddi, rædd hans mjög viðfrægdist; réttlætis veg nam vísja, vilbu ei Júdar þó, eptir hans ordum hnyja, uppá móti þeim rísa, þrjótflan í þánka bjó.

9. Hér trúi eg Herrann gengi, á hölm við Júda fyrst, stríð þó ei stæði leingi, strax af því vitnabist, hann mundi hina vinna, ef herdti nokkud á, móti þeim forsvar sinna, sláttstap þeirra ei sinna, sem gudspjöll greina frá.

10. Trúa vil eg ótregur, tign þinni, Jesú klár! eingétinn, elskuligur, ertú Guds Sonur hár, Fædurssins fagur ljómi, fríðasti monnum hjá, þinn prís á hæðum hljómi, í heiminum lof þitt rómi, allt það sem anda má! Amen!

28. S á l m u r.

Um samtál Krísti og Maríu.

Lagid: Selbi Pilatus saklausinn.

Pá hjónin Son Guds sáu rétt, sitja í fyrkju inni, hnickti þeim við, en lund varð létt, því lærdóms stétt, æfði með yðkuninni.

2. María sagði svo til hans: Son minn! Því gjördir þetta? við höfum leitað langt til fanns, með dapprann dans, til þín ei fengum fréttu.

3. Selgum Jóseph og hýrri frú, Gerrann ræð andsvar veita; hverju gegnir þid hafid nú, með holla trú, harmandi gjört mín leita?

4. Vísu þid ei mér vera bar, í verki opinberu, þeim hlutum frekt til fyllingar, og framkvæmdar, fædur míns sem ad eru?

5. Aldur María ángur hlaut, úngann Jesúm þrenandi, en nú gladværdar yndis naut, unnin var þraut, aptur fæ hann lifandi.

6. Guds barna fjör það eru enn, optliga í veröldinni, eina fund mæðir ángistín, og adra sem, aptur er glæðt í sinni,

7. Deyða og lifga Drottinn fann, dagliga þanninn breytir, um lítinn tíma hryggir hann, og hrellir mann, huggun eptirá veitir.

8. Rættlát María reyndi það, raunamód ávitadi, ástfjerann Son, í fegðum stad, fyrir sínu verðnad, sig Jesús forsvaradi.

9. Hans var ad sonnu móðir men, móðurrétt hafa vildi, hlóðuinmar gjætti, og herved nei, hann sagði ei, hitt qvæð í meira gildi.

10. Mönnum Drottinn meiri er, í mátt og fræpti hreinum, honum því framur hlýða ber, þad hofum vér, heyrir í ritningargreinum.

11. Af sínum Góður sendur var, Son Guds í ást og mildi, fyrir því einu allstadar, umförgun bar, erindid rekast flyldi.

12. Þad var að leggja lýdnum braut, til lífs og dýrðar vísta, þessvegna Kristur hörmúng hlaut og harða þraut, í heiminum varð að gísta.

13. Góðursins vilja framkvæmdi, frelsadi menn á jörðu, yfirvann deyð og eilíft spé, andvana á tré, aflaut því stríði herdu.

14. Efti María undirstóð, ordin er Jesús sagdi, heldur þan svörin greina góð, sem geymslu sjóð, gullvæg í hjarta lagdi.

15. Þeint þesur eptir þessu fyrst, í þeli vitskurfu, þartil ritning, sem ræddi um Krist, vel vitnaðist, og verda tók raun á lífin.

16. Spáðómar allir uppá hann, opinberudust síðar, svo hreina þýðing heyrir vann, hvör kristinn mann, um heimsins bygdur víðar.

17. Fyrst þú, minn Jesús! fullkominn, Góðursins gjörðir vilja, aldrei lát holdi inngróinn, illviljann minn, oðlar á millum skilja! Amen!

29. S á l m u r.

Um hlýdni og undirgefni Jesús við sína foreldra.

Lagb: Sá frjálfs við lögmal faddur er.

Ferdadist Jesús þá með þeim, þadan á samri fundu, öll til Nazareth hældu heim, holla nár granna fundu.

2. Foreldrum hlýdinn Sreksarinn, sanst þar í
 öllum greinum, auglýsti sig hans ausveipnin, með
 ástar þela hreinum.

3. Lærid af Jesú börnin blid, blefsunar er það
 merki, heidrid foreldra þæg og þýd, það í orði sem
 verki.

4. Hann sem að allra yðar er, einn Gud og fað-
 ir líka, foreldrum gjordist hlýdinn hér, hurid um
 audmýkt slíka.

5. Gud í mannbómi mönnum var, með mannliga
 flíkun besta, undirgefinn, svo eckért þar, uppá tunni
 að bresta.

6. Sínum Födur á himnum hann, hlýdugur gjorast
 náði, viljugur kom, og viljugann, viljandi sólkid hrjáði.

7. Fyrir þig gjordist blefsað barn, barn Guds
 svo verda mættir, sýndi með hlýdni, hlýdniðgjarn,
 að hlýdinn vera ættir.

8. Ó! hværstu féck þig audmýktin, ó Jesú! nidur-
 læckað, svo nidurlægbann þrælinn þinn, þú fengir
 aptur hæckað.

9. Fyrir hans skuld þig, barn mitt! blid, bid þú
 mér einninn meður, að hlýdid lærir svoddann síð,
 síður sjá Drottinn gleður.

10. Allt svo leingi sem Gud er Gud, gödum
 hlutum ráðandi, æ verdur hlýðnin umbunud, öllum
 Drottni þjónandi.

11. Allt svo leingi þú, barn! ert barn, í barns
 minni skal þér vera, að hann vill láta þig hjálpar-
 gjarn, hlýðninnear laun uppskera.

12. Þínum foreldrum um þú ert, elstu og hlýdni
stýldugur, alls sem þau hafa gott þér gjört, gjaru-
an fértu minnugur.

13. Tardnestum manni engum átt, öðrum betur
að unna, í öllu því, sem megna mátt, minnstu þeim
þakfir kunna.

14. Hafa þau þig í fyrstu fædt, fæddann dagliga
alib, alinn á hollum kosti klædt, klæddann til menta
valib.

15. Af þeirra holdi hold ertu, með heyrn og sjón
lifandi, þín sál af sálu þeirra nú, þrávallt er fast
hángandi.

16. Ahánga því í elstunni, áttu fedur og móður, lid-
femd og styrk þeim láta í tje, ljúfur og viðmóts gædur.

17. Í minni jafnan þér sé því, sú þínga hefndar
þína, sem óhlýdnir rata eiga í, ef afræfja stuldu sína.

18. Þanblefsumar það orsök er, eptirköst mun og
veita, ef við foreldra þína, þér, þú gjörir illa brenna.

19. Lát þér Absalons óhlýdni, aldrei úr minni líða,
þegar hann rænti fríði og fé, fedur sinn David blíða.

20. Þá gángvaranum genfi hast, gjörði til stríðs
að hlerpa, hans í trénu varð hárid fast, hendti hann
daudans sneipa.

21. Tóbíe dæmin dygða fréd, dagliga í þánka festu,
hreppti hann laun af Gudi góð, gjæfu og lucku bestu.

22. Þadur ljósanna eins mun enn, af elstu við þig
gjöra, ef þú við Gud og yfirmenn, ástundar hlýðinn
vera.

23. Gef þú í allra barna brjóst, blíði Jesú! þinn
anda, svo við foreldra leynt og ljóst, læri í hlýdni
standa! Amen!

30. S á l m u r.

Um daglegann þrestra og framfar barnsins Jesú.

Lagid: Til þín, heilagi Ferra Gud!

Sins dásamlega og upphaf tókst, á hans mann-
dómi sonnum, aldur og vitka Jesú jókst, jafnt
því hjá Gudi og mönnum, náðar-hylli; sem gud-
spjalls grein, glöggliga vottar flír og breiu, leid ad
enibættis önnun.

2. Andstygð er það, ef aldurinn, enkst med last-
anna greinum, frekast og verður fullordinn, í flærd
og glæpum einum, ángrast Drottinn og hatar hann,
sem hefur lifnad þvillkann, elstast hann eðí af neinum.

3. Agjætt er hitt, ef aldurinn, enkst í dygdumum
breinum, frægur verður og fullkominn, med fremd í
eillum greinum, einn Gud fagnar og elskar þann, sem
æfir lifnad þvillkann; þó hatist af illum einum.

4. Aldur og vitka á einum senn, allvel til sam-
ans flarta, ó Jesú! láttu úngdóminn, ødlast þitt
ljéfid hjarta, svo vit med árum vari þeim, sem van-
vitugir komu í heim, og ødlist hyggid hjarta.

5. Begna þess æflan afræfer, opt og tíðum ad
læra, og hégómliga hegðar fír, hatar uppfræðing
fljæra, ellin í bernsku áfram dregst, övyrðing á þann
gamla legst, sem heimstuna hefir fljæra.

6. Skuli hærurnar heidur fá, og haldast í miklu
gildi, æflan hlýtur ad audgast þá, af því sem seinna
vildi, prýða med dofin elli-ár, ef aldurinn kann ad
verða hár, úngur það flýnja flýldi.

7. Opt er gömlum til yndis það, sem adur læra
gáði, hinu er honum ángur ad, sem úngur forsóma

náði, aldradur heimsskur ei fær þrís, er þeim grá-
hærdur sneipan víð, ef fer að rasandi ráði.

8. En þá hyggni, þó ungur sé, æru toosfaldrar
nýtur, veggjend, hylki og vinfengi, af vitrum mönnum
hlýtur, sinna foreldra sæmd er hann, sjálfur fallast
einn gjæfu-mann, ef það ei af sér brýtur.

9. Er þó hin mesta audna sú, æflu-mannsins í
heimi, ástar Drottins að njóta nú, svo náðin að
honum streymi, eins og rennandi uppspretta, sem af-
þvær kámid bernsliga, betra er það brendum seimi.

10. Þess þá það guðspjalls orðin kénnt, sem áður
géta náði, að þrýðt hafi Jesúm þettað þrennt, þrösti
með vísdóms ráði, hjá Gudi og mönnum náðin neyt,
þó nýti þess lítt að Súða sveit, þá hann var hér á láði.

11. Uppvæxtur hans og æflan klár, með áður-
fögdum hætti, þanninn framleid um þrjátíu ár, þar
til hann sitt embætti, berliga á jörðu byrjad féck, og
blesadur héröð fríngum géck, sýnandi sitt almætti.

12. Þesur þú Jesú, barnid blíð! barnæflu þann-
ig mína, með blesudum dygða blóma þrýðt, bíð eg
nú gæðstu þína, úngdóms verðugleik allann þinn, aud-
mýkt, hlýðni og blóðskraptinn, ætíð lát á mér hríng.

13. Þyrir þín úngdóms árin blíð, úngdóms þrest-
unum mínum, gleymdu nú, hjartans gjæðflan þýð,
góðvilja eptir þínum, sú nýja fæðing, nýja hér, náð
og styrkleika veitti mér, af klárum frapti sínum.

14. Þóðnist Gudi að gjöra mig, gráann af elli-
hárum, til þín, elstan mín ástúðlig! andvarpa eg heitt
með tárur: Drottinn aldradi daganna, sem dálitill
tómst á jördina, styrk mig á aldurs árum!

15. Gramar vil eg þig biðja bert, barnid Jesú ástljæra! barna minna þú bróðir fært, blessun virðist þeim færa, bernsku fásæðid frá þeim tað, fús yfir þeirra sálum vað, Guds ótta lát þau læra.

16. Hef eg um stundir sinni og sál, svalað að vilja sínum, hljómi mitt búid barna-mál, blíðt fyrir eyrum þínum, þennann stætt-pening stóldugann, stóða, Jesú! og meðtað hann, goldinn af muuni mínum.

17. Þeðdi, fraptur, lof, vegsend, þrís, virðing há-tignarinnar, æra og mækt þér æ sé víð, unnustinn sál-ar minnar! um vötn og grundir veraldar, víðfrægist nafn þitt allstadar, í kóngstjórn kristni þinnar! Amen!

S á l m u r

Ut af fæðingunni Kristi (Er. M. E. S.)

Lagid: Hjartad, þánlar, hugur, sinni.

Undarlegur fríðar fursti, sem fœdur-nafn frá eilífd ber, undarlega æ þig þyrsti, til eilífs lífs að hjálpa mér, líffins Gud og hlómi klár, ljóssins út frá fœdur gár, einninn guddóms sæti sínu, svo að klæddist holdi mínu.

2. Hverju sætir, hverju veldur? hvílík mundi or-sökta, að þú gjörðist sorgum seldur, sannur madur? Jesú minn! aumkandi þitt auga sá, í fángelsi þúngu eg lá, hvað um eilífd hefði bundid, ef hjálparráð ei væri fundid.

3. Þíðt helvíttis ginið gapti, Guds eilísa reiði brann, eingra bæna unnt var frapti, eckért hróp þó megna vann, að semja dýra sáttargjörð, svo var Drottins bræði hörð, einginn leyft gat annann bróð-ir, út þó sínu heilíki blóði.

4. Gud uppspretta allrar mildi, og fjærleifans, botnlaus haf, sinni flépnu vægja vildi, veggjamslegt því frelsi gaf, en það kunni aldrei flé, utan hann af megunne, sjálfur fæddist sannur madur, syndlaus, hreinn og ófleckadur.

5. Nís upp madur af svefni synða, sjá þig betur nú um fríng, þú með gjætni þér sminda, þinna glepa svivirðing, móti vondum synða síð, sjá Guds stránga réttlætis; svo að feingist fát og fridur, Son Guds flé á jörðu níður.

6. D! vors Jesú elstu mæti, ó! það fjærleiks djúp frábaert, hæstur Drottinn, hvors réttlæti, heitast brennur loga-fljært, syndum móti og synða dád, svoddan vísdóms hittu ráð, að sig ei spara sjálfann vildi, svo madurinn frelsast flildi.

7. D! þú qvinnu sæla sædi, sjálfur höggorms troðarinn, hvörrar sálar harma flæði, hjadnar þar af, Jesú minn, að ós vildir aumum hjá, eiga dvel og því mun sá, vonði Satan verðkaup hljóta, vill hans höfud Jesús brjóta.

8. Gud vor sjálfur gjörðist bróðir, Gud þá flæddist holdi manns, syndugri af sinni móðir, syndlaus fæddur er til sanns, helgra Engla fylking fróm, þann fær ei flödad leyndar-dóm, en hann lét list ós hlíð vera, það hold og blóð ei opinberar.

9. D! mín sála holds í hreifi, hrind þú qvída þaunkum úr, Jesú hjálpar hönd þig reisir, hann þinn skjöldur er og múr, þó að Satan sæki að þér, sínum bróddi firrtur er, Gud fyrir Jesúm gjæðstu sætur, glepi og syndir nú forlatur.

10. Ef þú þorir ei andvarpandi, inn fyrir Gud í fullri von, þeinktu Jesús þér unnandi, þinn er broðir og Guds Son, trigdasta hjartad hans, á hörmum þínum gjörir stans, huggun veitir, hjálpar, stídur, hér áð auki fyrir þér bidur.

11. Nær mitt hjarta sárt áfaka, Satan vill og hörmum slá, eg skal vísja ei til baka, öllu heiður minnast þá, á jördu nidur Jesús sté, jafnan svo að medtaki, særðra hróp við sorga = lífid, og syndararnir hefðu lífid.

12. Ydrunar mér unn þú tára, ó minn Gud, svo lífi þér, einninn Jesú kjærleif klára, kenna þú rétt að þekja hfr, holds skínsemi helst er myrk, þinn helgi Andi veiti styrk, þá hjartad mitt er haldid trega, að hrópa á Jesúm réttilega.

13. Þín mér náðin þar til bendi, það eg Jesúm alísi, lífa að hans vöggu vendi, vafinn reisum þar hann sje, um heimsins straut ei hryðti þar, í hordum stalli fæddur var, sanua audmjókt sóma-stjæra, svo eg mætti af honum læra.

14. Andi Guds mitt hneigi hjarta, og helgi það til dýrðar sér, svo Jesús lífins ljósid bjarta, lífa mætti og búa í mér, við hvort eitt spor í harmadal, til himinsins sem ganga skal, unn þú mér þó eyndin þjái, eg í trúnni Jesúm sjái.

15. Við minn trúar stólpa sterka, standa mun eg glædur þá, fraptur Satans kann ei verka, kippa mér þar burtu frá; um minn Jesúm, lýkn sem lær, í lífi og dauda held eg mér, svo eg verði sýptur trega, sálu-hólpinn eillíflega, Amen!

Þ i m m t í u

Þafsiu Sálmar,

q v e d n i r

af

Hallgrimi Péturssyni,

Sóknarpresti til Saurbæar á Gvalsfiarðarströnd,

frá 1651 til 1674.

Viðeyar Klaustrí, 1834.

Prentaðir á Forlag O. M. Stephensen,

Vice-Þúfsitts-Þekretára í Þolands konúngl. Þandýffirreysi.

af Þólfreyðlara Þelga Þelgaþyni

I. S á l m u r.

Um Kristi útgaungu í Grasgærdinn.

Med Himna-Lag.

Upp, upp, mín sál! og allt mitt gæð, upp
mitt hjarta og rómur með, hugur og tanga
hjálpi til, Herrans pinu og minnast vil.

2. Sáncti Páll Pipar Þyldu þá: að þulum
vér allir jerdu á, kunngjera þá qvæl og daprann
deyð, sem Drottinn fyrir oss auma leidd.

3. Þúsann Jesúm til lausnar mér, lánghæð
þó að deya hér; mig Þyldi' og lýsta' að minn-
ast þess, mínum Drottni til þacklætes.

4. Innra mig lofsins ángrið þér, æ hvað er
lítill rækt í mér; Jesús er qvalinn í minn stad,
ossjaldan hef' eg minnst á það.

5. Sál mín! Þodum þá sætu sórn, sem þessir
oss við Gud Drottinn vorn, fordæmda aptur
forlíkad, sögnudur er að hugsa' um það.

6. Hvað stillir betur hjartans ból, enn heilög
Drottins pína' og qvæl? hvað heptir frammar hneifli'
og synd, enn Herrans Jesú blóðug mind?

7. Hvar fær þú betur, sál mín! sjed, sanna
Guds hjartans ástar-gæð, sem Fadir gæðþunn-
ar féck til þín, frammar enn hér í Jesú þín?

8. O Jesú! gef þinn Anda mér, allt svo verði til dýrðar þér, uppteifnad, sýngid, sagt og tjeð, síðan þess aðrir njóti með.

T e r t i n n.

9. Ad ílidiðni máltid Ioffsaunginn, las sínum Södur, Jesús minn, síðasta qvöldid, seint það var, sungu með hans Lærifveinar.

10. Guds Sonur sá, sem fannleífs ráð, sjálfur átti á humri og láð, þáði sít braud með þackar-gjerd, þegar hann umgécst hér á jord.

11. Þursamadur ect þú, mín sál! þiggur af Drottni séi hvert mál, sædu þína og sófirid allt, fyrir það honum þacka þalt.

12. Illum þræl er það eilíf smán, ef hann svo þiggur Herraus.lán, drambsamlega og dreyfsar sig; Drottinn gehmi frá þíku mig!

13. Eptir þann saung, en eelli fyrr, útgécst Jesús um hússins dyr, að hans síðvenju er það stéð, til Ollu-sjallfins gánga véð.

14. Lausnarans venju lær og halde, losa þinn Gud og dýrka þalt, barnarlaus aldrei byrjud sé, burtfer af þínu heimile.

15. Rírum Rédrons breiddann beck, blefsadur þá með sveidum géck. Sá læfur nasn af sorta ber; þñir það góðann lærdóm mér.

16. Þñir hörmúngar er mín leid, æ meðan varit líffins Reid; undan géck Jesús, eptir eg, á þann að seta rauna-veg.

17. Horfi eg nú í huga mér, Herra minn Jesú! eptir þér; dásamleg eru dæmin þín, dreg eg þau gjarnan heim til mín.

18. Þú vilt þú eðli upphlaup harðt, þrði þegar þú fanginn varst; út í grasgardin gæstú þú, gæst þú í manna hendur frí.

19. Af þú lært eg að elska ei fíkt, ead gagn mitt, svo fridur og spekt, þess vegna rastist, þér er fjart, þolinmædi og gæd hégvart.

20. Sorgandi gæstú sagda leid, særði þinn huga qvel og nevd; hlæandi glapa hljóp eg stig, þér þú qvittad fyrir mig.

21. Bort líf er grasgards, gánga rétt, grefin er ellum fyrirfett. Sýndugra leid ei leit þér að, leudir þú víst í qvala-stad.

22. Ydrunar-tárin attu vor, ell hér að vata líffins spor, gægnun dandann med gleði og lyst, gaungum vér þá í hinna-víft.

23. Þá Jesús nú á veginum var, við Postulana hann ræddi þar: henda mundi þá hrossun fljót; hardlega Pétur þrætti á mót.

24. Frelsarinn Jesús fyrirfjer, þá fall og hrossun er búin mér, hann sveit og líta lækning þá, sem lenja kann mig sorgum frá.

25. Aldrei, qvad Pétur: ætla eg, á þér hneiglast á nokkurn veg, þó allir frá þér falli nú; fullkomin var hans losun sú.

26. Sú von er bædi velt og myrk, að voga freklega á holdfins styrk, án Gæds náðar er allt vert traust, óstæugt, veikt og hjálparlaust.

27. Gæf mér, Jesús! að gá að þú, glastéri ber eg minn fjessód í, viðverun þína iyrði eg mest, veikleika holdfins sjer þú best.

2. S á l m u r.

Um Kristi qvöl í Grasgardinum.

Lagid: Kadir vor, sem á himnum er.

Jesús gætt inn í grasgard þann, Gethsemane var nefndur hann. Af olíu þrúguni þad auknasn bar, olíu-tréd rétta Herrann var, oleum hjálprædis allra fyrst, af hans lífi þar pressaðist.

2. Aldingardi fyrst Adam braut, aptur Jesús þad bæta hlaut; aldingards eikin ávort gaf, eynd, synd og daudi kom þar af; í aldingardi ljúft líffins tréd, lífgunar frjósgun veita réð.

3. Júdas þeckti vel þenna stad, þar hafði hann lengi umhugsad, helst mundi pláts þad bentugast, Herrann mætti þar forráðast, svo sæstir heidu' ad segja' af því, svik hans lægju svo hylming' í.

4. Satan hefir og sama lag, situr hann um mig nótt og dag, hyggjandi' ad gleggt hvar hægast er, í hættu og synd ad koma mér; en þó í þeim stad allra mest, sem á eg Gudi' ad þjóna best.

5. Heims bernin hafa lyst þá lært, lygd og svitrædi er þeim fjært, fótsporum djöfuls fylgjande, falsráðin draga þó í hlé. Frá hans og þeirra hrekkja-stig, Herra Jesú! bevara mig!

6. Opt hafði Jesús í þann stad, ádur gengid, því veit eg þad, hefir sannlega Herrann minn, hugsad um þínu' og dauda sinn, fulltíngis bedid fœdurinn þar, svo fengi hann stadið píðirnar.

7. Turtagardur er Herrans hér, helgra Guds barna legstader, þegar þú gengur um þennann reit, þín sé til reidu bænin heit, andláts þíns gæt og einnig þá, upprífu daginn minnstu á.

8. Lærisveinana: Lausnarinn Dæd, lét sinna bida nockud hjær, þrjá töl þó með fêr hjarta hreinn, hann gientist eck' ad vera einn; sála mín! þar um þenkja þalt, þér til lærdóms þad þædi allt.

9. Guds fristni er grassgardur hreinn, Guds Sonar ertú lærisveinn; sit þú hvær sem hann segir þér, senn hlýdni besta offur er, til krossins ef hann þig kallar þar, kom þú glæddar án mæglunar.

10. Freisting þung ef þig fellur á, fæddastú einn ad vera þá, gudhræddra selþap girastú mest, gæfa þeir jafnan ráðin best; huggun er manni monnum ad, miþkun Guds þesir svo tilþickad.

11. Hjartanlega væd harm:þrúginginn, Zerrann Jesús í þetta sinn, holdid stæf vid þad feikna fæd, slutn í vatni augun flær, sagdi grátandi: sál mín er, svo allt í dandann hrigg í mér.

12. Zartnær stein:snari frá þeim fôr, féll strær til jæddar Drottinn vor, slatur sitt blefsad andlit á; ógnarleg qvæl hann mæddi þá; hjartad bardist í brjósti þeitt, bædi var lif og sálin þrennt.

13. Samvitþan mig nú sjálfann þær, sje eg þad gjærla, Jesús þær! mín synd, mín synd, hún þjædi þig, þetta allt leiddstu fyrir mig, ævi! hvæd þes' eg ænnur þræll, aukid þér mædu Drottinn sæll!

14. Mær vírdist svo sem mín misgjerd, sé meiri ad þýngd, enn himin og jerd, því Jesús þad Zedursins ordid er, sem allt með sinum kapti ber, slatur hlaut þó ad falla þar, þá fyrir mig bar hann syndirnar.

15. Hjartans gleði og huggun traust, þér gæst þér, sál mín, efalæst, þad gjald fyrir mína mis-

gjörð, er meira verðt en himin og jerd, hans sorg, stjálfti og hjartans þín, hjá Gudi er eilíf qvittan mín.

16. Fram þegar Jesús fallinn var, fegurstu bæn hann gjörði þar: abba, Fadir! ástíðjari minn, af mér tak þennann Faleifinn, þó svo sem helst þú sjálfur vilt, sagði Jesús, með gæðid stílt.

17. Urræðin best er audmjúkt gæð, ángrad hjarta og bænin með, hvenær sem kémur hörmúng ad, hugsa þú, sál mín! vel um það, óþolinmæði og mögla þver, meiri reffingar ablar sér.

18. Obljúgur staltú aldrei neitt, útheimta hvað þú girnist veitt, til holdsins muna hentugt þér, hugsa jafnan: ad Drottinn sjer, hvað lífi og sál til lids er nú, langtum betur enn sjálfur þú.

19. Eins líkaminn og sálin sé, sann-audmjúkt leg í bæninn, álitur Drottinn innra þitt, ei ad síður stál holdsid þitt, fyrir Gud með blygdun ganga fram, gjörði svo forðum Abraham.

20. Jesús! þín grátleg gras-gards þín, gleður erþjáða sálu mín, þitt hjartans ángur hjarta ad mitt, frá hrigd og mædu gjerdi qvitt; því stál míns hjartans hjarta þel, heidra þig, miun Immanúel.

3. S á l m u r.

Um Gerrans Krísti dauda-stríð.

Með sama lag.

Enn vil eg, sál mín! uppá ný, upphaf taka á máli því: uppstóð Jesús, þó þreyttur sé, þrífvarfnum frá bæninne, lærisveinarnir soáfu fast, Sánti Pétur því ávitast.

2. Til og frá gætt hann þrisvar þó, þar féðst ei minnsta hvíld né ró; undanfari því eðert sann, allstadar Drottins reidi brann, gegnum hold, ædar, blóð og bein, blossi gudlegrar heiptar Stein.

3. Himna-ljósíð var honum byrgt, helst því af nótt var orðid myrkt, ástivna huggun enga sann; allir sváfu um tíma þann; jörðin var honum óhæg eins; engin féðst bót til þessa meins.

4. Í þessum spegli þad sje eg: þeim sem Drottinn er reidur mjög, hverfi verdur til huggunar, himin, ljós, jörð né Tépurnar, án Guds náðar er allt um fring, eynd, mæða, qvöl og forðamíng.

5. Gramar sjeft hér hvað fárleg fé, ferðamíndra qvöl í helvíte; frá einni plágu til annarar, í þestu myrktrum þeir ráfa þar; ó! hvað! sonðin afslapleg er, allt þetta fætic hún með sér.

6. Í þridja máta af þessu sjeft, þad lærdúfál mín! allra best, Guds reidi-eld og eilíft fár, úrflæktu og lægdu Herrans tár, allt honum því til ama var, svo allt verði þér til huagunar.

7. Þrigdar sporin þín, Herra minn! í himnaríki mig leida inn; í nætur myrktrum lá neyð á þér, náðar- og dýrðar-ljós gæft mér; vinit þér enga veittu stóð, svo vinþap feng' eg við sannann Gud.

8. Þar kom lofsins á þeirri tíð, þreytti Jesús við dauðann stríð. Andlát mitt baði og banafótt, blessaðist mér þá semu nótt; dauðinn tapadi, Drottinn vann, dýrðlegann sigur gaf mér hann.

9. Agætt svo dauðans ablid rift, eðert þæmi má finna flík: allur líkami Laufnarans, laugad:

ist þá í blóði hans, sá dreyra : sveitinn dundi á jörð,
Drottins pína því mig var hørð.

10. Í Adams broti var blóðfúld gjerd, heilun
leiddi það yfir jörð; Jesú blóð hér til jardar hné,
jörðin aptur svo blessud sé, ávertur, gródi og ald-
in flár, ofs verði að notum sérhverrt ár.

11. Sárkafda dauðans sveita : það, um síðir
þá mér kénur að; sárheiti dreyra sveiti þinn, sefi
og mýki, Jesú minn! ángistar sveita eilíft bál,
aldrei lát suerta mína sál.

12. Mér er svo qvel þín minnisleg, á morgni
hverjum þá uppstend eg, fyrst eg stíga niður sæti á
jörð, særi eg hér hjartans þackargjerd, blóð-sveitinn
þinn eg bíð mér sé, blessan og vernd á jörðunne.

13. Hermúng þá særir huga minn, hef eg mig
strax í grasgærð þinn, dropana tíni eg dreyra þíns,
Deottun! í ljóðinn hjarta míns, það gjald alleina
gylðir mest, hjá Guði fyrir mín afbrot vest.

14. Upphaf alls mesta ófegnuds, állegun
straung og reiði Guðs, bært er, fríðstíllt og for-
lífad, Þadirinn lét sér lynda það, Sonurinn bar
hans bræði frí, borgaðist þrællinn út með því.

15. Þess meir, sem pínan þreyngdi að, því inni-
legar Jesús það, heilagur Engill himnium frá,
Serra sinn kom að styrkja þá. Einn hestir þú hér
einn lærdóm, ydka og lær hann, sál mín fróm!

16. Ef hét verdur, sem ept kann þé, undan-
dráttur á hjálpinne, bíð, stýn, andvarpa æ því meir,
sem aukast vilja harmar þeir, fedurlegt hjarta hestir
Guð, við hvern, sem lídur-krofs og naud.

17. Sjá þú, að Engill sendur var, Síni Guds
hér til huggunar, Þeir góðu Andar oss eru nær,
alla tíma þá bidjum vær, þess þá lífs enda líður
að, Þazari dæmi sýnir það.

18. Heidur, lof, dýrd á himni og jerd, hjart-
anleg ástæð þackargjörð, Drottinn Jesú! hér sæt-
ust sé, súngin af allri kristninne, fyrir stríðid þig
þjáði frekt, það er vort frelsi æfinlegt.

4. S á l m u r.

Samtal Kristi við Lærifveinana.

Lagid: Einn Gud Ekazari allra sá.

Postula fjöri Kristur þrjá, í qvölinni sér að vera
hjá, baud þeim: vakid og bidjid víst, bráðleg
freistni svo grandí síst.

2. Strap sem Jesús um stein-snar nær, sté fram
lengra (þess gætum vær) allir sofnudu sætt med
ró, sjálfur Hertann einn vakti þó.

3. Aður var svoddan um þig spád, ásett fram-
kom nú Herrans ráð, þú hlautst Guds reidiþrúgu
einn, þreyttur að troða, Jesús hreinn!

4. Ef eg þal ekki sofa í sonð, svo er náttúran
veit og blind, um steinsnar máttú eitt mér þá;
aldrei, minn Jesú! víkja frá.

5. Natur, hvíldin mín náttúrlig, nóg er mér
trygg þá veit eg þig, hjá mér vaka til hjálpræðes,
hvert qvöld vil eg mér óþa þess.

6. Þrisvar Jesús til þeirra fór, þó að hann mæddi
þína stór; hann bad Pétur med hríggri lund, hjá
sér vaka um eina stund.

7. En hann söfnadi æ því meir, ei heldur vísan sjálfir þeir, hverja svorðu honum þá. Herrans þinn mig jók það á.

8. Mig þessir ljúfur Lausnarimn, leidd inn í náðar græsgarð sinn, vakandi svo eg væri hér, vitni þínum mín um það þer.

9. Ungdóms bernskan, sem vonlegt var, vildi mig ofmjög svæfa þar; foreldra hirtíng hógs værlig, hans vegna kom og vakti mig.

10. Aldurinn þá mér edladist, óföll gjálífis soefninn mefi; Kénnimenn Drottins komu þrátt, fölludu mig ad vakna brátt.

11. Fúllvarin gleymstu soefninn sár, sókti mig heim og varð mig dár, dymman heims elstu dróft ad med, dapurt varð mitt til barnat géd.

12. Þá kom Guðs Anda ahræring þreín, í hjarta mitt inn sá ljóminn þein, en í heimstunni svo eg svaf, sjaldan mig neitt ad lífa gaf.

13. Fárlaga var mín fíblskan blind, forlát mér, Jesú! þessa synd, hvar med ad jók eg hörmúng þér, en þessad og reffing sjálfuan mér,

14. Láttu þó aldrei leiddasi þér, ljúfi Jesú! ad benda mér, hugsi til mín þatt hjarta mildi, hirtu mig lífa sem þú vilt.

15. Vil eg nú hjartans feginn sá, Frelsfari minn! ad vaka þér hjá, andinn til reidu er í stad, ofmjög holdid forhínderar það.

16. Jesús unnti med ljúfri lund, Þaríðveinum ad hvíla um stund; því hann vorkénni þeim og mér, það eitt mín blefsud huggan er.

17. Síðast allra þá sá hann þar, svifara líð
fórir hendi var, band þeim: vakid og bidjid best,
burt er nú vörðar tíðin mest.

18. Svoddan áminning, sála mín! sannlega
þoldi ná til þín, svo þig ei þæði jöfnun var,
svifariinn er þér ekki sjar.

19. Daudinn jörædur fjörð þó, fýr enn
vardi því margur dó; hann er í nánd þó sjáist
síst, sérhoern dag er hans áhlaup víst.

20. Daudinn þá mætti dapur hér, dóminn
hefir hann eptir sér, andstötinn bíður búinn
þar, í bálid vill draga sálirnar.

21. Sjá þú vel til, að svoddan hér, sofandi
tomi ekki að hér, í hreinni ndun þú hvern dag
vak, herfæða Drottins á þig tak.

22. Bænin má aldrei bresta þig, búin er freist-
ing ýmislig, þá líf og sál er lúid og hjáð, lyfill er
hún að Drottins náð.

23. Andvana líf til einkis neytt, er að sjón,
hegru og máli snegdt; svo er án bænar sálin
snaud, sjónlaus, feld, dauð og rétt steindaud.

24. Vaktú, minn Jesú! vaktú í mér, vaka láttú
mig eins í þér, sálin vaki þá sofnar líf, sé hún atíð
í þinni hlíf.

5. S á l m u r.

Um Gyðinganna komu í grasgardiinn.

Lagid: Þeirðrum vör Gud af hug og sál.

Medan Jesús það mæla var, mannfjöldi
kom í gardiinn þar, Jüdas, (sá Herra

finn forréd), sveinar Prestanna' og stríðsfólk með, stríðbyttur báru, blis og sverð, bánuir mjög út í þessa ferð, um það eg frammar þenkja verð.

2. Verður það opt, þá varir minnst, voveifleg hætta bánu finnst, ein nótt er ei til enda trygg, að því á qveldin, sál mín! hugg, hvað helst, sem kann að koma' uppá, fjós Jesúm þér að vera hjá, þélfing engin þig þadar þá.

3. En Júdas hafði áður sagt, auðfénni þeim og svo við lagt: hvern eg kyski, handtakið þann, höndlið með gætni og bindið hann. Barastú, sál mín! svik og prett, þó sýnast megí í hylming sett, Drottinn augljóft það dæmir rétt.

4. En Jesús áður allt fornami, hvað átti við hann að koma fram, þó gétt hann sjálfur þeim á mót, þannig væddi með fjærleiks hót: að hverjum leitid hingad þér? hópur illmennis þanninn tjer: Jesúm nadverfka nefnum vér.

5. Jeg er hann! sagði Jesús þá, Júdas sjálfur stóð floknum hjá; øblugt var Drottins orðið það, allir til jardar féllu' í stad. Hvað hans óvini hrellði mest, huggar nú mína sálu best, í allri neyð það auglýseft.

6. Þá eg fell edur hrasa hér, hærstur Drottinn vill reidast mér, þá segir Jesús: eg em þann, sem endurlensti þann syndarann, með mínu blóði og beiftri þín, bræði, þadur fjær! stilltú þín, eslaust er það affekun mín.

7. Diesull, sond og samvitfka ill, sálu mína þá qvelja vill, eins segir Jesús: eg er þann, sem afmá

þína misgjörð vönn, líka sem vindur léttfær þú,
lángt sentir' burt og sjást ei því; á mig trú þú, svo
ertú frí.

8. Þegar mig sárir sótt eda' qvel, sorgleg fátækt
og heimsins bál, jeg veit þú segir: jeg er hann, Jes-
ús, sem læfna vill og fann, audlegd á himnum áttú
víst, eymd þín og hrigd í gleði súhlst, heiminn sig-
radi' eg, hræðstu list.

9. Á daudastund og dómsins tíð, Drottinn!
það þal mín hvaðun blíð, ord þitt er sama: eg er
þann, sem inn þig leiddi' í himna-rann, þjón minn
þal vera þar eg er, því þeir þú, Jesús! lofad mér,
gladur eg þá í fríðifer.

10. Jeg segi' á móti: jeg er hann, Jesús! sem
þér af hjarta ann, ord þitt lát vera eins við mig,
elsta eg, seiddú, líka þig, eilíft það samtal okkar
sé, upphorjad hér á jördunne, Amen! eg bíð: svo
þuli þé!

6. S Á L M U R.

Um Júdas Koss, og Kristi fangelsi.

Lagid: Einn Herra eg best atti.

Þröskurinn hvergi flýði, sjaudmenn þá láu senn,
Herrann heid þeirra hinn þýði, þeim leyfði' á
fatur eun, hvern helst þeir hugsi' að finna, hann
spyr (sem ljóst eg gét) jafnt sem fyrr, Júdar inna:
Jesúm af Nazareth.

2. Eg em hann, aptur sagdi, annað sinn Jesús
hátt. Þaríðveinuunum laadi, líknar ord þetta bráðr:
ef mín yður lystir leita, þá látid þessa frí. Vúinn
var hann að heita, hjálpræðis ordi því.

3. Hér af má heyrast og stíla, Herrans vors
Jesú makt, ekki gat áh hans vilja, á hann heinn
hendur lagt. Við mig þó hatri hreifi, heiptarmenn
íslajarner, einginn kann, utan hann leyfi, eitt
stérda hár á mér.

4. Þodurnum hjarta hlýðun, hann gafst á
þeirra vald, sál mín! Því sért óquðin, sjá þitt ó-
hlýðnis gjald, viltjugur vild' hann bæta, víst er þín
stýlda' audsþen, ást og auðsveipni mæta, áttú að
leggja ígæn.

5. Þúdas kom fljótt sem þunni, þyssandi Þesúm
nú, mælti fláráðum munni: Meistar! sáll vert þú!
Þerrann hógværdar ríkur, hann sagði: Þú, minn
vin! með þessi Son Mannsins sviður! Síðt mun
því þefadín lín.

6. Því munni leplide eina, aumlega ginuti' um
finn, fars-kose. Því sést að reyna, Þrellsari! munnu-
ur þinn; blíðmælum Þjesuls bægu, svo bleckist
eg ekki af þeim, þeims þrecki líka lægdu, líf mitt og
aru geym.

7. Þudssþen eru' augum þínum, ell vél og launs
svif hér, þritt þeim úr huga mínum, þreint þapa
gédi mér, virdstú mig vin þinn falla, verða lát
raun þar á, holds þrest og þræsni alla, þindra og
rel mér frá.

8. Þ þættu' og hásta mikinn, þesir mig Satan
leidt; ó! það opt eg verð sviðinn! ei gét eg hjá því
snendt, Son Mannsins sviðum mætti, sannlega uppá
það, sviðanna hástinn þætti, hjá mér ei finndi stad.

9. Munnur þinn (ad eg meina) minnist við Jesúm bert, þá hold og blód hans hreina, hér sær þú, sál mín! snert. O Guds nafni ad þér gædú, gíf þonum ei fofs með vél; í trú og ydrun þig tjádu, tilbú þitt hjarta vel.

10. Þángad þegar ad stundu, þusti illrædis lid, ljúfasta lamb Guds bundu; lokid var öllum frid, hardsnúnum reipum reirdu, ránglatis míns hana galdt, Drottinni dróma feirdu, dosnadi holdid allt.

11. Júdar þig, Jesú! strengdu, jeg gaf þar efni til, syndir mínar þér þreyngdu, þess nú eg ydrafst vil, glæpa bond af mér greldir, og gíf mér frelsid þitt, andlegum dosa eydir, sem áféll hjarta ad mitt.

12. Guds son var gripinn hendum, gífinn svo yrði eg frí, hann reirdist hordum bondum, hlaut eg miskun af því, fjötur þúng og fángelsi, frekt lá, minn Herra! á þér, daudans og djefuls hellsí, ductu því laus af mér.

13. Vid eg þín bændin hordu, bindi nú hvern minn lid, frá alls kyns glæpa gjerdum, og goldum heimfisins síð, laus og lidugur andi, lífs medan dvelst eg hér, þér sé jafnan þjónandi; þessa bön veittú mér!

7. S á l m u r.

Um vörn Sancti Péters, og Malchus eyrasár.

Sagid: Gæðfu Guds vét þrífum.

Þausnarans lærisveinar, þá litu atburð þann, og Júda athafnir einar, allir senn spurdu hann:

(2)

egum vér ekki' að slá, óvina sveit með sverdi? svo hér ei þýngra verði. Sál mín! hér gjer að gá.

2. Ef þú óforma vildir, eitthvad, sem randi' er á, þarsleg ráð-þvaga þýldir, og þig vel fyrir sjá, af því optlega þér, sá, sem er einn í ráðum, einn matir þada bráðum, seint þá að ydrast er.

3. En með því manuleg virsta, í mærgu náir þamt, á allt kann ekki' að girsta, sem er þó, vandasamt; fæst þann hlun besta ljós; Guds ord fær sýnt og sannad, hvad sé þér lenst eða bannad, það skal þitt leidar ljós.

4. Þétur með spællu sinni, sverd ír slídrum dró, hans trúi' eg brædin brinni, og beint í flokkinn sló, Málchus hlaut hér af tjón, hann misti' hid hægra eyra, höggid tók ekki meira, þessi var Biskups þjón.

5. Lausnarinn ljóst nam svara, lærisveinunum fyrst: látid þessa framfara, frekast að sinni lyst, Pétri svo sagdi nú: sverds dauda sá skal sekur, sem sverd án leysis tekur, sverd slídra, Simon þú!

6. Meinar þú Sadirinn mildi, mundi ei senda hér, ef eg þess óska vildi, Engla til fylgdar mér, fleir' enn tólf fylkingar? eða mun stýldt eg ekki, ástættann fætið drecti, sem mér þó settur var?

7. Svo mun uppfyllast ega, hvad er í Ritning tjád, og síðan sannaft mega, hvad sjest fyrir launigu spád. Svo eptir sermon þann: eyra þjónsins á: hrærði, sem áður Þétur særði, læknad' að heilu hann.

8. Sál mín! lærum og sjáum, með saunri hjartans lyst, tvönnslags sverds gleggt við gáum,

greina þal þar um fyrst: sverð Drottins Dómar-
inn ber, sverð egin-þefndar annað, sem ellum
verður bannad; það kénir Krístur hér.

9. Vid eg: hér gleggt aðgætir, góð Balð-
stjórni heidurliq! saktlausann list þú grætir, né
sjálfa meidir þig, virð sverð Guds vandlætis,
blóð þaltú því ei banna, bartsnib þú grein last-
anna; merk dami Móisís!

10. Þitt sverð, sem þitt er egid, fyrir þína
egin set, þal ei úr þeidum dregid, þir eru þar
til rok, Jesús það bannar bert, honum er stjldt
þú hlýdir, högvær umberir, lídir, það móti þér
er géri.

11. Næn ei Gud sínum rétti, því reifn-
ast þefndin hans, Balðstjórni til verndar setti,
vida um þngdir lands, ellegar að því gá: sverð
Drottins, sem hér nefnist, sannlega á þér þefnist,
tjón þitt tvesaldast þá.

12. Malchus, sem misti eyra, merkir þá alla
frí, sem ord Guds ecki þeyra, ega þó kost á því,
þeyri er þeim hægri stjó, vinstri hlust þeilli þalda,
háð og spélni margfalda, nóg géta numid þó.

13. Skálka mark mátti falla, Malchus hér
fengi rétt; á Guds óvini alla, einkénni list er
sett, ord hans ei akta hér; jeg bid og jafnan
segi: Jesú minn! láttú eigi, það merki stjást á
mér!

14. En sinnur þú hér frammar, Frels-
arans dami best; þarmúngar þattusamar, á
þonum láu mest, sitt traust þó setti hann, á

Guds Fædur's gæðstu ríka, gjör þú það, sál mín!
líka, ef kross þig henda kann.

15. Övöl sína Jesús kallar: kalleik ástæntaunn
fær. Kross þinn og cymdir allar, eins máttú
nefna hér; því Drottinn dræf þér til, fyrir þig
þá hann þíndist, svo þú, mín sál! ei týdist, gjör
honum gjarnan vil.

16. Þú mátt þig þar vid hugga, hann þeckir
veikleik mauns, um þartstu ecki' að ugga, ádræfju
flamtinna hans, vel þín vanqvæði sjer; þíð súrasta
dræf hann sjálfur, sætari' og minni' enn hálfur,
þérfur er stæntur þér.

17. Heipt mína' og þesndar nemi, þesir þú
Jesú! bætt, mér gæst manngæstu dæmi, þá
Malchum féckstu græði; eg þarf og einnig vid,
eyrad mitt læknað væði, svo orð þitt þeyri og vírði.
Þýðlega þess eg bið!

18. Hjálpa mér, Herra sáli! að halda kross-
bítar minn, svo mig ei undan niæli, né megli' um
vilja þinn. Eg bið almætti þitt, vorkénni minni
veiki, ef verða kann eg þeiki, þrestú þá hjartad
mitt!

8. S á l m u r.

Þrédikun Krísti fyrir Gyðingum.

Lagid: Sá stjál's vid fogmál fæddur er,

Saladi Jesús tíma þann, til vid óvini sína, sem
komnir vóru að hændla hann: þeycum þá
fékning sína.

2. Sem til illvirkja fernd þér, útgengnir mig
ad fanga; áður gat enginn meinað mér, í must-
inu' ad ganga,

3. Daglega hef' eg fýnt og sagt, sannleikfins kén-
ing mæta; enginn gat hendur á mig lagt; áttud
nú þess ad gæta.

4. Rífr stendur nú yðar tíð, uppfyllt svo ritning
verði, mífrauna geisav máttin stríð. Mæla svo
Jesús ærði.

5. Þjúfhyndi blefsað Þausnarans, líttú héc,
sál mín fjæra! sá vill ei dauda syndugs manns;
svoddan máttú nú læra.

6. Jesús þeim sýndi í sannri raun, sálar-
þeill, náð og frælsi, Guds Syni Júdar guldú í
laun, grímd, hatur og sángelsi.

7. Furda því, sál mín! engin er, ei stalt því
ðæmi týna, þó verðsðin launi vondu þér, velgjörð
mjeg líla þína.

8. Gyðinga ðæmi þynja stalt, stíll þig við
óðygd líla, þacklæti fyrir gödgjörð gjaldt, Gudi
og mennum líla.

9. Jæg læt mér þessu jafnframt sagt, Jesú!
af orðum þínum, enginn gat hendur á mig lagt,
ad eginn vilja sínum.

10. Þann takasarkada tímans þúnkt, tilfetti
Fadriinn mildi, nær það áuauðar okíð þúngt,
því þig gánga stýldi.

11. Eins upphaf líla og endíng með, allrar
þermúngar minnar, Fadir himnesli er styrkjeb,
í forsjón mistunar þinnar.

12. Þessi nú tíminn yðar er, óvinum Jesús sagði; Herraus eg þetta máltak mér, í minni og hjarta lagði.

13. Nú þendur yfir náðar-tíð, naudsýn er þess eg gætti, líður núg Drottins bidlund blíð, brot mín svo þvittast matti.

14. Ef eg þá tíð, sem Gud mér gaf, gálaus forsóma náði, Drottins tími þá tekur af, tví-málin ell í bráði.

15. Því lengur, sem hans bidlund blíð, bedid forgéfins hefir, þess hárdari mun heiptin stríð, hefndar þá Drottinn krefur.

16. Guds vegna að þér gæt, mín sál! glap-um ei lengur safna, gjörum yðrun, því meir eun mál, mun vera sýnd að hafna.

17. Í dag við skulum skipta um skjótt, skal sýnd á flóttu rekin; hverr veit nema sé nú í nótt, náðin í burtu tekin?

18. Talar Jesús um mirkra makt, merkid það Baldstjórnendur! yður skal nú í eyra sagt: um-dæmid heimtæpt stendur.

19. Þjósid mirkra burt leidir fri, með ljóma birtu sinnar, varast að stýla stálkum því, í flugga maktar þinnar.

20. Minstu að mirkra maktin hver, þá mirkur daudans stalt fanna, í ystu mirkum enginu sjer, aðgreining þessdýngjanna.

21. Mirkri léttari er maktin þín, minst þess fyrir þinn dauda, þá Drottins hátignar dýrdin þín, hán dæmir eins ríka og snanda.

22. Þvíst mælt heims er við mætur líft, mín
sál! haldi þér í stilli, varastú þig að reida ríft;
á ríftis-manna hríli.

23. Drottinn Jesús! þú lífins ljós, lýstú vald-
stjórnar-mannum, svo þeir, sem ráða hjá oss, ebl-
ist að drögum feunum.

24. Jesús! þín kalda qvala-stund, qvatar ríð af
mér svípti, Guds barna gætti mér gleði-sund,
göð vöru þau umþípti.

25. Virkeanna þrenngdi mættu þér, mig
svo lenstir úr vanda; qvalanna ysttu mætur mér,
mega því aldrei granda.

9. S Á L M U R.

Um flóttu Lærisveinanna.

Lagid: Jesús Kristi! þig talla eg á.

Þá lærisveinarnir sáu þar, sinn Zerra gripinn
höndum, og hann af fólki verstur var, vægdar-
laust veirdur höndum, allir senn honum flýðu frá;
forlétn drottinn hreinann, í hásta einann. Að
svæðan þulum við, sál mín! gá, sjáum þér læs-
dóm beinann.

2. Á Drottins ráða er aðstod manns, í engu
minnsta aldri, fánútt reynist opt folgid hans, er
frefast hjálpa þöldi; hvort einn vill forða sjálf-
um sér, ef þúist hásti búinn, að hendi núnn, jar
því varlega' að fallvelt er, franda og vinnu trúnn.

3. Í sama máta sjer þú þér, sál mín! í speigli
einum, að hrigalegar sé háttad þér, enu Herr-
ans lærisveinum, þeir þesdu leyfi Lausnars,

lífi að forða sínu, frá sárri þínu, naudugir mistu návist hans; nú gæt að ráði þínu.

4. Hvað opt, Jesú! þérí flúði' eg frá, frekt á mót vilja þínum, þá glæpa-vegin geð eg á, girndum fylgjandi minum? forskuldad hasd' eg fyrir það, flóttamaður að heita, til heljar-reita, en þú virðtist mér aumum að, aptur í miðun leita.

5. Einn varstú, Jesú! eptir því, í þvina látinn höndum, einn svo eg væri aldrei í, cynd og freistingum vöndum, allir forlétu einann þig, allt svo mig hugga kynni, í manneana minni. Eg bid: Drottinn! lát ekki mig, einsamlann nokku sinni.

6. Lærifvein, sál mín! sjáðu þann, sem Jesú eptirfylgdi, ránglát úngmenni ræntu hann, rétt nafinn við þau stildi. Versneggur flótti betri er, enn bræðralag óréttinda, við selstap synða, ávinning lát þig engann hér, í þettra flokki binda.

7. Burt þaðan Jesúm færði fljótt, flokkur illrædis-manna. Lamb Guds saklaust, þá leid að nótt, leiddu þeir til qualanna, miðunarlaus sú meðferð brád, mér virðist, eptir vonum, í náttmirkunum, þeir hasa bæði hraft og hrjád, hrundid og þjafad honum.

8. Í dauðans mirkrum eg dæmdur þræll, -dragast átti til þínu, en þú tókst, Jesú Son Guds fall! saklaus við straffi mínu, þannig tilbjóstu líffins leid, ljómandi sálu minni, þó líf hér linni, andláts qvelum og faldri neyð, qvíði' eg því engu sinni.

9. Hrektu því svo og hrjádu þig, Herra minn! illstu þjóðir, að hér nú bæri á höndum

mig, heilagir englar góðir, mæðuseu urðu mirkir þér, mæta létu þig herdu, og hindrun gjördu, Guds dýrðar. ljós svo lýsi mér, á lifandi manna jörðu.

10. Dvalaser! Jesú! þessi þín, sem þá gécstú einu sinni, veri fraptur og verndin mín, svo vegiun líffins eg finni! Þát ekki djöful draga mig, í döfn leik holdins blinda, til sekta' og sýnda; eg bid af ást og alúd þig: ákésd hans burt' ad hrinda.

10. S á l m u r.

Um fyrsta ransak fyrir Caiapha.

Lagid: Allt mitt ráð til Guds eg set.

Til Hannas hjúsa Herrann Krist, harðráðir Júdar, leiddu fyrst; beist frá eg bænd hann sari, honum strax þadan vísad var, vidtekt fécc ei né hvílds ir þar, mjög svo þó mæddur væri.

2. Burtfendi þvi med beistri þín, bundinn Caiaphæ mági sin, Hannas vörn Herrann sæta; Hefud: Fénnimanns hærstu stétt, hafdi sá þetta árid rétt, Guds legmáls átti' ad gata.

3. Ur himnaríkis hvíldarstad, hofum vid, sál mín! forstndad, útrekin víst ad vera, en Jesús tók nú uppá sig, ónádun þessa fyrir þig; lof sé þeim hjúsa Herra!

4. Hjartad bædi og húsid mitt, herbergi veri, Jesú! þitt, þjá mér þygg hvíld hentuga, þótt þú tomir med krossinn þinn, tom þú bleysadur til mín inn, fagna' eg þér fegin huga.

5. Caiphas hafði hér um spáð, bentuast mundi þetta ráð, að dæi einn ferir alla. Embættis mætti andinn þar, af því hjartad ei vissi þar, sannleik Guds finnti valla.

6. Balaams dæmi eins var eitt, andagift slík var honum veitt, spætlega tungan spáði, hann h.fo' í sinni hreckja-ráð, hjartad féck ecki sannleiks gáð, því hann fégrindin þjáði.

7. O Jesu! lát þinn anda hér, aldrei víkja í burt frá mér, leid mig vega líffins orða, svo hjartad bæði og málið mitt, milt sambuga-nafnið þitt, hólts girud og hræsni sorda.

8. Til Caiphas vóru komnir senn, Rénni-valdid og Stjórnar-menn; Biskupinn þegar að bragdi, leitir andsvars til Lausnarans, um lærisveina og kænning hans; en Jesús aptur sagði:

9. Opínberlega, en eckileynt, í musterinu kénnd' eg beint, hvað spyr þú mig um þetta? Kunnigjora mega þar um hér, þeir, sem lærdóminn heyrdu' af mér, þá láttu þig leiddretta.

10. Gæt að, mín sál! og sjáðu þar, Sonur Guds undir ransak var, frásvar það qveldid einu: á qveldi hverju þú koma stalt, qveldreikning við þig sjálfa halde, með qveldossnes ydrun breina.

11. Þú, Guds Kénninnvinn! þenk um það: þar min' um síðir grenskast að, hverninn og hvað hér kénudir, að lærisveinum min líka spurt, sem lét þitt gáleysi villast burt; hugsa gleggt þvar við lendir!

12. Jesús vill, að þín kónungi flár, freptu þú sé, hrein og opunfár, lít hvíllum lúdu þú hljómi, launsmjadran ell og hræsin hál, hindrar Gu þú þýrd en villir sál, straffast með straunqum dómi.

13. Banættlan mín er margvísliq, mildasti Jesús! beidi' eg þig, vægdu veikleika mínum! for- sóman engin fannst hjá þér fullnatar bót það tel eg mér, stórt veit þú þjóni þínu.

14. Eins er hér einnig öllum rétt, alvarleg kónning fyrirfett, ord Guds elsti og læri: trúin innvortis epli gæð, einardleg játning lífa með, ávert þú ytra færi.

15. Biskups þjón einn í bræði þó, blessaðann Jesum pústur sló, svo það Rítníngin segir, hóg- værlegt andsoar Gerrann gaf, honum, sál mín! það lær þú af, um sakleysi þitt ei þegir.

16. Övart samvittlan Adam sló, illann kinn- roda fék hann þó, í fyrsta falli sínu: þess vegna Jesús heggid hast, hlaut að líða og rodna fast, allra fyrst í hans þínu.

17. Drottinn Jesús! eg þacka þér, þetta leidst þú til frelsis mér? eg bid ástsemi þína: samvittku þlegin soida stjæð, á sálu minni þú miðt og græð, burt-tak þú blygdun mína.

II. S Á L M U R.

Um afneitan Péturs.

Sagid: Dagur í austri öllu.

Gudspjalls historían gétur, gripinn þá Jesús var, allir senn utan Pétur, yfirgáfu hann þar,

og lærisveinninn einn annar, álangdat gengu hljóðt, Herrans braut heigdar fanna, harla dymmt var af uótt.

2. Caiphas Kenuimanni, Funnugur lærisveinn, inn gengur ört með sauni, úti stóð Pétur einn, ambátt upplúka beidir, ókendaunn Pétur þá, í forsal til lýðsins leidir. Þardóm hér finna má.

3. Krossferli' ad sblaja þínum, sýsir mig, Jesú fjar! vorkéntu veikleik mínum, þó verði eg álangdat fjar, þá trú og þol vill þrotua, þrengrir ad neyðiu vönd, reis þú við reiciun brotua, og rétt mér þína hend.

4. Kol:eld því faldt var nærsta, qveikt hafði þræla lid, Pétur með stursnu stærsta, stóð hjá þeim logann við; ambátt hann ein sprogsetti, af sér það heyrir lét: mun þessi mann, hún frétti, með Jesú af Nazareth?

5. Hann neitar hradt ad bragdi, hræddur víð ordin bíst, þann sig ei þeckja sagdi: þá gól nú hann fyrst; ætlar sér út ad rýma, önnur þenna hann sá, talar í annann tíma, til þeirra er stódn hjá:

6. Af Nazareth nú er þessi, nýtkominn Jesú með, hinnar gæd trú' eg það hressi, hverr maður spyrja réð: ert þú einn af hans sveinum? er Pétur neita vanur; sagdi með eidi einum: aldrei þeckta eg hann.

7. Þridja sinn þar til legdu, þjónar Caiphas bert málsærid sumir sögdu, segir tí

hverr þú ert; frændi Malchuss' réð mæla: niundi eg þig ekki sjá, (gét eg síft grun mig tæla) í gardinum Jesú hjá.

8. Pétur með bljúgu bragdi, bráðlega sagði: nei! fór sig og sárt við lagdi, svoddan mann þékt' hann ei. Glöggt þegar gjörðist þetta, gól hann annad sinn. Síft mátti sorgum léttu, súr flaug í brjóstið inn.

9. Sál mín! þér fári forða, freklega voga síft, án leysis Drottins orða, óstíkt er holdið víft, þykist þú stödu standa, stílla þinn metnað þarft, hverr sér vogar í vanda, von er sá falli snart.

10. Adur í aldingardi, óhræddur Pétur var, fallmennsku hugurinn hardi, hans sig auglýsti þar; audvird ambátt hann hreldi, ósmjög því félfast vann, frá sannleik síðan feldi, sama þig henda kann.

11. Kolesdi qveiktum jafnast, fitlandi veraldar þrjálf, þrælur syndanna safnast, saman við lösta bál, fullir með fals og villu, forðastu þeirra glis, atíð er með þeim illu, einfeldum búid flie.

12. Ambátt með ýgldu bragdi, er þessi veröld leidd, mörpum meinsnerur lagdi, mjög á spottþræðin greidd, þýð með þrælum sínum, þjóna Guds lastað fær; styrk mig með mætti þínum, mótt þenni, Drottinn þjá!

13. Eptir afneitun eina, út vildi Pétur gá, hugdi hann braut sér beina, búna þeim sölli frá. Þá kom eitt öðru verri: umkrýngdu þrælur hann, affór sinn sála Herra, sér og formæla vanu.

14. Hætt er hverjum að stofna, í hættu og vandaþpil forvinnis dæðan dæfna, drecur þar morqann til, ógæfu gildran þraunna. geip þjóft þann kunnir að ná, útkomu ven fíck aunga; að því í tíma að.

15. Opt má af máli þeckja, marninn hvort þelst hann ee, sig mun fyrst sjálfann þleckja, fá med lasimælar fer, góður af gædi þreinu, góðordur reynist víst, fullur af illu einu, illþreinu sparar jist.

16. Þriggileg þresun þendti, þeilagann Þrottins þjón, þyndu megj fárt þann þpennti, þálar þar þúid tión; þvad mun eg máttar-naumur, mega þá þtandaþt við, þangatiun, þesall og aumur, þélum og þleckja-snid?

17. Þ veraldar vondsþu þelli, þelkist eg, Þesú! þér, þalli þad opt mér olli, óþedugt þoldid er, megnar ei mót að þtanda, mín þreyði náttúrlic, láttú þitt ljós og anda, leida og þyrkja mig!

12. S á l m u r.

Um yðran Þéturs.

Sagid: Rom Andi þeilogi.

Þétur þar sat í sal, þjá sveinum inni, tvennt þafði þana-gal, þeyrt að því þinni.

2. Þúinn var þrisvar þá, þvort þann að neita, féc Þesúm þalann frá. Sorg má þad þeita.

3. Þrottinn vor veif féc við, (víst um þad gétur), ljúfur med lifnar þid, og leit á Þétur.

4. Stray þlaug í huga þans, (þvad þó jist vardi), Laufnarans ord og ans, í aldingardi.

5. Blygdadist bráðt við það, brjóst fullt af trega, gætt út úr greindum stad, og grét beisklega.

6. Sjá þú með samri trú, sál mín ástfjara! hvað frammar hefir þú, hér af að læra.

7. Hátt galar haninn hér, í hvers manns gæði, drýgdar þá myndir sjer, sem Pétur fædi.

8. Sárlega samvitfan, sekann áflagar, inn vortis aumann mann, ángrar og nagar.

9. Tær hann síg seíalsann síst, þó sinnist hreldur, sem sugl við snúning súst, þeim snaran heldur.

10. Vísja þó vísja hann, frá vondstu hætti, orka því ekki fann, af eðlan mátti.

11. Upp þó sér ætli brítt, aptur að standa, fellur hann þegar þrátt, í þýgri vanda.

12. Legmál Guds hrépar hátt, hanagal annad, segir og sýtur þrátt, hvað í þér bannad.

13. Það þvingar, þrágar með, það slær og lemur, iorgandi sundugt géd, særir og fremur.

14. Það verfar sorq og sát, þeim seka atanni, hjálpar þó engum út, úr synda banni.

15. Holdid þar þrjótast við, og þvfir ílla, eplst á þann synda síð, svik, hræfni og villa.

16. En Jesú álit þírt, Anda Guds þýdir, sá gjerir þagt og þýrt, hjartad um síðir.

17. Latur hann legmál bíst, lemja og hræða, eptir það set hann forst, að frída og græða.

18. Orð Jesú édla sætt, er hans verkfæri, helst far það hugann fjætt, þó hreldur væri.

19. Hann gífur þreina trú, hann fallinn reisir, hann veikann þreisir nú, hann bundinn leysir.

20. Ei er í sjálfsvald sett, (sem nokkítr meina),
þfirbót, vðran rétt, og trúin breina.

21. Hendi þia brejun brád, sem þelaanu Pétur,
undir Guðs áttú náð, hvert vðrast getur.

22. Heimísta er vesta víst, við það að töljast,
þú manir þá þér lítst, við þrautir þiljast.

23. Ef Jesús að þér snýr, með ástar þóti,
littú þá huga þýr, þonum á móti.

24. Gráta þalt glapi sárt, en Guði trúá,
elsta hans orðid klárt, frá illu snúa.

25. Dnýt er vðran tap, að því þalt hyggja,
ef þú í gjerðum glap, girnist að liggja.

26. Pétur þá formierkt féð, fall-brejun líka,
úr sonda-salnum géð, svo gjordú líka.

27. O Jesús! að mér snú, ósjónu þinni; sjá
þú mig sardann nú, á sílu minni.

28. Þegar eg þrasa þér, hvað mjög opt sanu-
ast, bend þú í miðun mér, svo megí eg viðfannast.

29 Opt lít eg upp til þín, augum grátandi,
littú því ljúft til mín, svo lenst vandi!

13. Sálmur.

Um Caiphas dóm.

Lagid: Jesús Guðs Son elngétinn.

Þoríngjar Presta fengu, fals-vitni mærg tilsett,
Þúslega fram að gengu, fullir með soif og þrett,
samhljóða urðu eigi, uppdiðtad margt þó segi,
Jesús þá þagði slétt.

2. Þar þú, ef lygum mætir, lífs reglu, sál mín!
þér, með forsi og þjóft ei þrætir! Þrálega svo til-

ber, hógvar þegn heiptir stillir, heimförður sannleif spillir, opt fyrir sjálfum sér.

3. Hirdi aldrei, hvað sem gylðir, að hætta á ófatt mál, hvert verja edur sálja vilðir, verður það morgum tál; munnur sá laungum lögur, frá lucku og blessun hnígur, hann deyðir sína sál.

4. Sannleiks vitni þó segi, sekann mig Guði hjá, óttast þarf eg nú eigi, affekun þes eg þá: ljúgvotta lög megna, leidd Jesús minna vegna, flegun mig kœpti frá.

5. Caiphas frétti fyrstur, falsklega Herrann að: sjálfur hvert sé hann Kristur? og svo enn stamar qvab: við sannann Gud eg þig særi, ef Sonur hans ert hinn fjæri, segdú ofs satt um það.

6. Jesús játar að stundu, jafnstramt því svo nam tjá: Son mannsins sjá þeir mundu, sitja þaðan í frá, til Kraptarins hægri handar, og hér eptir Fomanda, stjærasta stýi á.

7. Kennimann reif sín flæði, qvab: slíkt guds laftan er! adspyr med ógna bræði: um það hvað haldid þér? allt Rádid undirtekur: er hann víst dauda sekur, svoddan samþykjum vér.

8. Jesús ei ansa hirdti, áður þá logid var, Guds Ráfn þó gjarnan virdti, gaf því Caipha svar; lygd heims þó lítid sætir, Lausnarans dæmis gættir, leita Guds lof-dýrðar.

9. Hygg að og herm þid sanna, hvenær sem til er reynt, hræðst ei hótanir manna, haldt þinni játning beint, gætt vel að geymir þetta, Guds ord og trúna rétta, meðkennndú ljóst og leynt.

10. Calphass' læsegu leida, lært hafa margir enn, hvað senn höfðingjar beida, hinir álykta senn, vinþap sig villa láta, viðandi raungu játa; fordíft þad frómir menn!

11. Sú er mín hugaun sama, sem þín var, Jesú minn! krossinn þá ad vill ama, viðóku og hörmúng stinn, þjá þinni hægri hendi, hér þó ad lífid endi, sagnadar nægd eg þinn.

12. Þér til gudlostinu lagti, ljúgandi Kénimann, dauða sekann þig sagdi, sannlega úrskurð þann, átt' eg ad heyrja heldur, harðt med réttu sakfeldur, víst eg nóg til þess vann.

13. Andlegt vald einum rómi, úrskurðar dauðann þér; Drottinn í náðar-dómi, dæmir því lífid mér. Þacka eg elstu þinni, þú keyptir sálu minni, friun og frelsi hér.

14. S á l m u r.

Um þjónanna spott við Kristum.

Lagði: Alfagurt ljós ofi birtist brátt.

Eptir þann dóm, sem allta fyrst, andlegir dæmdu um Herrann Krist, hafa þeir, því ad þá var nótt, þegar til hvíldar gengid þjótt.

2. Drottinn vor eptir þreyttur þar, þrælum til gætlu fenginn var; gjordi ad honum gis og dár, gudlausra manna flokkur þrár.

3. Gáðung, spottyrði; hróp og bríxl, hvert lét med ødrum gánga' á víxl, hræktu og slóu Herrann þar; hann þó á medan bundinn var.

4. Sjá þú og þóða, sála mín! saklausu lambsins beistu þín, hugsa vandlega um þad allt, af þessu hvað þú læra þalt.

5. Hann, sem að náttur, hvíld og ró, hverri þépu af miðun bjó; í sinni ógna eynda stærð, engann fóst féð á einum vörð.

6. Hvíldar, nótt marga þes' eg þád, Herra Jesú! af þinni náð; gæð þín eyndum mig kreypti frá, kannast eg nú við gæð þu þá.

7. Nær, sem eg reyni sorg og sótt, seinast að fémur dauðans nótt, næturvala, sem heyrdu þig, njóta láttu þá, Jesú! mig.

8. Samvit þu fleg og Satans háð, sefi Jesú! þín blefsnd náð, ofbóð dauðans og andláts þín, aftaki og mýti gæð þan þín!

9. Margur (og víst það máflegt er) mjeg þessum þálfum formæler, þó finnast nokkrir hér í heim, að hegduu allri lífir þeim.

10. Hvað gjöra þeir, sem hér á jörð, hafa að spotti Drottins ord, lífa í glapum ljósti til sauns, lasta og forsmá þjóna hans?

11. Sá, sem Guds náð og sannleikann, sjer, þeckir, veit og þreuja kann, fukl og fjolkingi kynu, ir sér, Caiphas's þrælum verri er.

12. Soninn Guds ekki þecktu þeir, því syndaa þinir lángrum meir, sem kallast vilja krístinir best, Krístum þó lasta allra mest.

13. Þræsnarar þeir, sem þrecki' og synd; hylja þó undir frómleiks mynd, lífjast þessum, sem Lausnarann, lemdu blindandi' og spjedu hann.

14. Hverjum, sem spott og hādni' er fjar, hann genanr þessum selskap nær, forsmán gud, rækins fátæks manns, fyrirliðning er Staparans.

15. O! vesæll madur! að því gá: eptir minni
föma tími fá, sama hvað nidur sáðir hér, sjálfur
án efa upp þú þér.

16. Ef hér á jörð er hróp og háð, hárni og
gudlaust nidursád, uppþorid verður eilíft spé,
agg og forsmán í helvíte.

17. Vætla þú ekki, aumur mann! aftomast
muni strafflaust þann, sem Soninn hefir héc
háðt og íþjád, horfi þadirinn uppá það.

18. Hvað Jesús nú um natur-þeid, naud-
staddur hér af mönnum leid, ógudlegur um eilífd
þá, af illum djöflum líða má.

19. Ofénnidum þér, þó aumur sé, aldrei til-
legg þú háð né spé, þú veitst ei hvern þú hittir
þar, heldur enn þessir Öndingar.

20. Sjálfann flær mig nú hjartad harðt, þef'
eg án efa mikinn part, af svoddan illþæ ástundad,
audmjúflega eg medgeng það.

21. Sád þefi' eg nidur synda rót, svíviðing
mín er merg og ljót; uppþérutímenn óttast eg,
ángraft því sálin nærsta mjög.

22. Herra minn Jesús! hœrmúng þín, þuggun
er báði' og læfning mín, sakleysi víst þú sáðir hér,
sælunnar ávert gaffú mér.

23. Blóð-dropar þínir, blessað sád, þer þann
ávert, sem heitir náð, þann sama Gud mér sjálf-
ur gaf, sálubjálþ mín þar sprettur af.

24. Haddur varstu til heidurs mér, þegg þín
og flög mín læfning er, aldrei mun djöfull ega
vald, á mig að leggja synda-gjald.

25. En þér til heidurs 'aptur á mót, ydrast vil eg og gjöra bót,' holds vilja gjarnan þepta minn. Hjálpi mér, Jesú! krapstur þinn!

15. S á l m u r.

Um ráðstefnu Prestanna yfir Kristó.

Lagidi Kristó er Róma fyrir höndum.

Míög árla uppi vóru, Eldingar Júda senn, svo til samfundar fóru, fyrstir þó Rénni-
menn, í ráðslag létu leidast, (líkar það öllum vel),
hvernig þeir gæti greidast, Guds Syni komid í
hel.

2. Heimtu með helptar-lundu, Gerrann vörn til
sín brádt, orsök því enga fundu, allir senn mæltu
hátt: seig oss, ef ert þú Kristur, einasti Son
Guds sá? Græðarinn gæðstu lystur, gaf andsvar
þar uppá:

3. Þó yður eg það segi, ecki samt trúid þér,
andvarid mér og eigi, ef eg spyr nokkurs hér;
Mannsins Son sjáid sitja, senn hjá Guds hægri
hlid, í flýi mun einninn vitja, aptur með dýrðar
síd.

4. Ertú Guds Son, þeir sögdu? svaradi
Drottinn: já! djarfir þann dóm álogdu; dauða-
madur er sá. Uppstódu strax ad stundu, stríð þeim
í hjarta braun. Drelfaramm fjotrum bundu, færdu
Pílató hann.

5. Hér máttú, sál mín! sanna, svo gengur það
til víst, ásinudun illvirkjanna, umhyggju vantar
flst, árla þeir blundi bregða, binda fast ell sín

rád, flóklega hrekkjum hegða, hverr, sem þess fengi gád.

6. En þú, sem átt ad vera, útvaliann Drottins þjón, verk hans og vilja gjöra, og varast þitt sálar-tjón, andvara-engann hefir, umhvaegu-lit-ill sjest, við alis heims gálaus sejur. Gud náði sooddan brest!

7. Margir upp árla rísa, ei geta sofid vart, eptir aud heimsins þnýsa, holds gagnd er þeim fjært; sálin í brjósti sofsaud, sýnist ad mestu daud, til allra dygða dofsud, sem Drottinn hest þó baud.

8. Ferðjónar verk-menn vífir, vínardi Drottins í, fyrst þá dags-ljóminn lýfir; ljúft bid eg gæti ad því, um sitt embætti hyggi, árla gjörd bænla sé, ydjulausir ei liggi, í líkamans gjálífe.

9. Hatursmenn Herrans vaka, hugsandi ad gjöra tjón; eptir því áttu ad taka, ef ertú hans tengda þjón: vilfir þú við þeim sporna, og varast þeirra háð, árla dags alla morgna, við ord Guðs haldtú rád.

10. Þenk nú í þínu hjarta, þar nærst í annann stad, hvarum Herrann réð qvarta, hyggja máttú þar ad: ordum hans ecki trenstu, illgjornir Júdar þeir, úr spurníng engri leystu, æ því vestuadu meir.

11. Hver trúir nú harðt þó hóti, Herrann syndugum lýð! all-færstir innar á móti, ydrunor sverin blíð; hertíngar hjálpa ecki, heimur vestandi fer, blindleifinu trúir eg oss blecki, búnd straff nálægt er.

12. Víst er eg veitur að trúa, veitstu það Jesús! best, frá spudun seinn að snúa, svoddan mig ánarar meir; þó framast það eg meina, þín um erdum eg vil, tienstu og gjarnan gegna; gef þú mér náð þar til!

13. Þar næst að þessu gættu, það er og lærðoms grein: ef þú órétti matir, affekun dugir ei nein, hafdu þá biðlund þíra, Herrann mun til þín sjá, lát þolgæðs dæmið dýra, Drottins þig hugga þá.

14. Mér er, sem í enrum hljómi, úrskurdur Drottins sá, árla á efsta dómi, upp þegar daudir stá, affekun ei mun stöðu, andsvör né spurningar, sá stendur víst í vöðum, sem verður sekur þar.

15. Hér er nú kostur að heyrna, Herrann talandi í náð, opni Jesús mitt eyra, svo að því fengi gáð; þógvær vors bata biður, blessaður þessa tíð, annars heims er hann stríður, ellum forþer tum lýð.

16. Afla úrskurðinn lagdu, á þig Góðingar þó, Jesús! og sekann leaddu, seldu þig Pílató: árla á efsta degi, affekun guldur sú, til daud' eg dæmist eigi, Drottinn, þess minnist þú!

17. Afla dags uppvaknadur, ætíð eg minnist þín, Jesús minn! hjálpar-herdur, hugsa þú æ til mín! árla á efsta dómi, affekun vert þú mér, minnstu þá Breiðarinn-strömi, hvað fyrir mig leiddu hér!

16. S á l m u r.

Um Júdasar ydran.

Lagid: Konung David, sem kinnbi.

Júdas í girndar gráði, af Gyðingunum fyrst, þrjátu peninga þáði, því sveik hann Herrann Krist; ljóst þegar líta vann, Drottinn var nú til dauda, dæmdur og þúgra nauda, ydradist eptir hann.

2. Greidt í musterid gengur, (greinir svo Ritning stá), um silfrid sinni ei lengur, senn vill þad Prestum fá, sagdi með sárum móð: ó! hvað eg gjordi illa, þá yfir mig kom sú villa, að sveik eg saflaust blóð!

3. Vidsemd Prestarnir legdu, litla, sem von var að, hardlyndir honum sögdu: hvað egum vér með þad? þú mátt einn sjá um þig. Silfrinu á gólfid grýtti, géck þadan, mjög sér flýtti, og hengdi sjálfann sig.

4. Ráðstefnu Herrar héldu, þattu þar seinast vid, fyrir afur sjálfir seldu, silfrid Leirkéra smid. Aldur sagt um þad var, í spádóms sögum sonnum: fá var vegferdar-mönnum, gefinn til grestrunar.

5. Sjá hér, hvað illann enda, ótrygd og svik in fá; Júdasar líkar lenda, leiksbróður sínum hjó, andþotinn illstu flár, enn þesir snoru snúna, snegglega þeim tilbúna, sem fara með fals og dár.

6. Dtrú sinn eginn Herra, atid um hálsinn fló, enginn séck af því verra, enn fá meinlausum bjó, forrædi, fals og vél, Júdas því henging hendti, hann sölsum til sín bendti, eins og Achitophel.

7. Félagirndin Júdas felldi, fyrst var hans adreft sú, Guds Son Gýðingum felldi, gleyndi því æru og trú, svo til um síðir geð, kastadi keyptum audi, þá qvaldi sorg og dauði, huggun alls enqa féð.

8. Untir rót allra lasta, ágirndin fellub er, frómleika frá sér kasta, fjárplógsmeun ágjarner, sem freklega elsta féð, audi með fokri safna, andlegri blefsun hafna, enn setja sál í ved.

9. Annadhvert er í vonum, audurinn fugur nú, hafnar hér, ellegar honum, hriggur burt. kastar þú, þá dandinn þreygír ad, ágirndin ótæpt svelgír, af því sálina velgír, í feldum qvalastad.

10. Falsi og féglend rángri, forda hér sál mín! bíð, svo matir ei ógn né ángri, þá adser daudans tíð, vfed lítills veraldar plég, hvett, sá sér lynda lætur, þad lénar Drottinn matur, sá hefir alls nægta nóg.

11. Opt Jesús ádur hafði, áminning Júdas gjert, hreckvísín hjartad vasði, hann héldt þad einkis verdt, nú kom þar einnig ad, tilfögn hatadi þreina, huggun féð því ei ueina, varastú víti þad.

12. En þvad framleiddi hann illa, ádur lífs erui sitt, þessi þó var hans villa, verri enn allt aunad þitt, ad hann ervæuting med, sál og líf sett í vanda, synd á mót heilögum Anda, held eg hér hafi fæð.

13. Þ Drottin ef villtú deya, Drottin þá lifou hér, til ills lát ei þig tenqja, ord Guds sé þjærast hér; sáll er sá svo viðbýst; en ef þig ósall hendir, aptur í tíma vendir, undandrag yðrun sít.

14. Brot þín skalt bljúgur játa, en bíð þó Gud um náð, af hj rta hrígaður gráta, en heilnæm þoggja ráð; umfram allt þenktrú þó: Son Guds bar þínar syndir, og svo þú misfun findir, saklaus fyrir sekunn dó.

15. Drottinn! lát mig ei döljast, djærflaga syndir víð, þó hér um stund megi hyljast; Herra trú! þess eg bíð: nær heimi fer eg frá, ervænting ei mér grandi. orð þitt og sannleiks Andi, hjarta mitt huggi þá!

17. S á l m u r.

Um Leir = Féra = smids afurim.

Sagði: Þadur! á himna háð.

Svo sem ferr sagt er frá, silfur peninga þá, hverjir lofs Júdas hreldu, Söfud = prestarnir seldu.

2. Og keyptu einn (til sanns), afur Pottmakarans, þar má fullt frelsi hafa, framandi menn að græsa.

3. Þar finnst ein þýðing sín, þess gættu, sála mín! af Guds ásettu ráði, um það Zacharías spáði.

4. Eitífi Leir = Féra = smid, líkusamur Drottinn víð, sem svör Esajas sagði, sjálfur það rétt útlagði.

5. Af leir með líffins frept, lét hann mankonid þapp, hreln fór til heidurs setur, hin snauur lagra metur.

6. Drottinn einn afur á, er honum salur sá, minnstu, hann misfun þeitar, mæddum lýð huggun veitar.

7. Jesús einn er, sá mann, sem afurinu kenpti þenn, en hans blóð-dropar blíðir, borgunar-gjaldid þýðir.

8. Framandi sólfid það, sem féck ei neinan hvíldar-stad, erum vér sörgum setnir, af synd-ugum edli ættnir.

9. Illstunnar edlid vort, útlenda hefir gjert, oss frá eilífri gleði, í Adams falli það stéði.

10. Sálur í útlegd er, æ meðan dvelst hún hér, í holdfins hreyfi naumu, haldin fängelsi aumu.

11. Daudinn með dapri sít, dregur um síðir út, hana, þá hreyfid brotnar, holdid í jerdu rotnar.

12. Eins og útkastad hræ, (ef eg rétt þynjad sæ), hjálparlaus sál má heita, hvíldar kann sér ei leita.

13. Hættu og hörmúng þá, Herra minn Jesús sá, end vora' af ást og mildi, út útlegd kaupa vildi.

14. Gadirinn falt það lét, fríðar-stad, sálum hér, ef Sonurinn gjald það greiddi, sem Guds réttlætis, beiddi.

15. Opnadi síðinn sinn, Sonur Guds, Jesú minn! húðstríkur, qualinn, krýndur, á krossi til dauda þíndur.

16. Blóð-dropar dundu þar, dýrasta gjald það var; kenptanu afur því egum, óhræddir deya meg-um.

17. Hér þegar verður hold, hulid í jerdar mold, sálin hrigeatlaus hvílr, þenni Guds mið-um þýlir.

18. En þú falt að því gá: afursins arestrum þá, engir utan þeir fengu, í Jerúsalem gengu.

19. Kristnin Guds hét um heim, heitir Jerúsalem, í þana' inufomast hlýtur, hverr, sem miðunar nýtur.

20. Þ henni hverr einn sá er, á Jesúm trúir hér, fírdur og alla vega, ydrun gjöra daglega.

21. Dqvíðinn er eg nú, af því eg hef þá trú: miðun Guds sálu mína, mun taka í vektun sína.

22. Hvernig sem holdid fer, hér þegar lífid þver, Jesú! í umfjón þinni, óhætt er sálu míni.

23. Eg losa, Lausnari! þig, sem leyðir út útslegd mig, hvíld næ eg náðar-spakri, nú í miðunar afri.

24. Þú gafft mér afurinn þinn, þér gef eg optur minn, ást þína á eg ríka, eigdú mitt hjartad lífa.

25. Eggaf og allann þér, æ meðan tóri' eg hér, ávortum ydju minnar, í afri frístui þinnar.

26. Eins bid eg aumur þræll: ad unuir þú, Jesú fæll! lídnum lífama mínum, legstadi í afri þínum.

27. Hveiti-körn þecktu þitt, þá uppreis holdid mitt, í bindini barna þinna, blefsun lát þú mig finna!

18. S á l m u r.

Um áflogun Gyðinganna fyrir Pílató.

Engib: Sæli eru, þeim hjálfur Gud.

Ufela, sem gleggt eg greina vahn, med Guds Sou bundinn fara, Prestarnir, svo ad þíndist hann, til Pílatum Landsdómara; í þing-húsin, það sama sinn, sagt er þó enginn fjæmi, svo ecki meir, saurgudust þeir. Sjá hér þræsinnar dæmi.

2. Jungang um húfs-dyr Heiðingjans, héldu þeir synd bannada, en saurgast á blóði saklaus manns, sýndist þeim engann fláða. Heims bern-um hér, óvirding er, aumsteddum hjálp að veita, Guds ords forast, ágirnd og prast, engin misgjörð fal heita.

3. Pílatus, sem það formerkt féck, fyrst ei þeim metnad sætti, án dvalar sjálfur út því géck, embættis skyldu gætti, sakargist þá, vill fulla fá, framborna af þeirra minni, dár-yrdin fljót, drambsfemi mót, Dómarinn finna funni.

4. Þát þér ei vera asmán að, ef þú vilt frómun heita, af Pílató ljóst að læra það, sem loflegt er eptir að breyta, ránglatid hans, þess heidna manns, haldt þér minkun tvesalda; þeim mid-ur fer, enn þounn hér, hver vill þann kristinn halda?

5. Allitid stórt og hefðar-hátt, hræðast flýðir þú ecki, sannseifans gæta ætíð átt, engin hjass-mál þig blecki. Trugirnd ljót, hofmódug yót, hæfir síst Yfirmennum, dramblátum þar, þú gíf andsoar, þó byggt á refum fœnum.

6. Eldingar Júda allra fyrst. uppáru sœ þrefalda: sólfinn þessi frásnýr víst, fyrirbyður að gjalda, Reifarans flatt, það segjum vér satt; sjálfur vill Rónigur heita; og Kristur sá, sem Foma á, qvittun og frid að veita.

7. Hér koma fram þau réttu ref, ráðu og þánka minna! þér, Jesú! gefin var þreföld sœt, það kann eg glöggt að finna; þrefaldleg seft, mig

þjáði frekt, þat um eg flagast mætti: þrefalda
slegd, og þúnga lyed, þú leiddi med segdum hatti.

8. Grásmúid Gudi allt mitt er, edlid og úf
fáenhta, edrum því gef eg opt af mér, ill dæmi
svo ad breyta; en hécámót, med elstu hót, ell
Guds born rétt því trúa, frá belvun, teyd, djefli
og aend, Drottinn réd lýdnum snúa.

9. Gudi átt' eg ad greida fri, gjald, hlýdni' og
þackar. Þýldur, ránglega hesti' eg haldid því, hendis
ad sem þræll ógýldur: audsoeipnin þín, fyrir ellum
þín, ástiseindar Herrann þæri! þú baudst: gefid;
(gæst sjálfur med), hvad Guds og Keisarans væri.

10. Samulega hesti' eg hrofad mér, herra enn
vera þýldi, bod og þipun míns Herra héc, haldid
í minnsta gýldi; Kóngdóm í heim, og heidri þeim,
hafnadir þú og flýdir; hátignin þín, á þínum
þín, þín mun birtast um sídir.

11. Nægdur varstu fyrir ránga sek, réttláti
Jesú mildi! uppá þad ell mín illstu ref, asplánad
verda þýldi; áflagan sú, sem holdir þú, þess bid
eg Herrann frómi, sé mitt forþvar, þá finnst eg
þar, fyrir þeim stránga dómi.

19. S á l m u r.

Játning Kristi fyrir Pílató.

Lagid: Mit hjarta! hvar til hriggist þú.

Gýðingar þesdu' af hatri fyrst, hardlega flagad
Jesúm Kristi, sem ádur sagt er frá, Pands-
dómarinn gjerdi' ad gá, gleggt hvad þýddi fram-
burdur já.

2. Aflegun fyrsta andleg var, um það Pílatus sinni ei þar, ennur um Ísldustatt; hann vissi vel þeir sögdu ei satt, svoddan málum þegjandi hratt.

3. En sem þeir nefndu Róinginn Krist, kom honum þá til hugar fyrst, hvað áður heyrði og nam, af Júðum mált um Messíam, ef mátti þé það fjámi nú fram.

4. Pílati sinni í sumum sinnst, sem um Guds dhæfun hugsa minnst, Hóidíngjum hrasna tíð, undirfáta frelsíð fríðt, sjárplógs gjarnie rakja nú lítt.

5. Sírdstjórinn spurdi Gerrann þá: hvert hann sé Júda Róingur sá? en Jesús aptur tjer: talar þú svo af sjálfum þér, eða sögdu aðrir þvíst af mér?

6. Þá varð Pílati þelid faldt; þig hatar, sagði hann, sólíð allt, hvað illt hefir þú gjört? aptur Jesús ansar bert: er það næsta þenkíngar verdt.

7. Mítt ríki er eeki af þessum heim, harðt mundi annars móti þeim, stríða minn mæktar her, sem nú mig seldu í naudir þér, svo nædu eeki Gydíngar mér.

8. Pílatús aptur ansa vann: ertú þá Róingur? sagði hann: játadi Jesús því, híngad barst eg heiminn í, ad herma stýlði eg sannleikann frí.

9. Svorr af sannleiknum sjálfur er, sá mína röddu heyrir hér. Hædnissvar hinn til faun: hvað er sannleikur? sagði hann; svo gétt blírt með úrskurdiann þann.

10. Hér móttú, sál mín! þerra fyrst, Herann Jesús er Róingur víst, þó eeki ad þeimstús

hátt, svoddan vel þú athuga átt, þad eykur gleði hjartanu þrátt.

11. Kóngs-tían þín, Jesú! eilíf. er, allir þnggja sín veld af þér, heidíngjar hér um heim, þú léna, gefur, lána þeim, löndin, ríki, metord og seim.

12. Þyrir þinn frapt og frelsis hend, forsvara Kóngar ríki' og lönd, sem er þeim undirlagt, en móti djeffi' og dauðans makt, dugir enginn hefðingja þrátt.

13. Þú hefir sigrad synd og deyd, sjálfann djöful og vítis neyd, hádir eitt herlegt stríð; allann svo þinn leystir lýð. Vof sé þér um eilífa tíð!

14. Andlegt þitt ríki og eilíft er, ord sannleífs því rétt stjórna hér, þinn veldis-vöndur sá, óvini flær mér alla frá, í þeim frapti sigra og þá.

15. En fyrst þitt ríki andlegt var, um þad heimurinn sinnati' ei þar, hann sánn ei hósmód sinn, hjá þér, Jesú Herra minn! hatadi allann góðvilja þinn.

16. Undrast því, sál mín! ekki þarst, þó aðlast veraldar lídir margt, þar um þér þenkja ber, ertú nú í útlegd hér, annars heims þitt fædurland er.

17. Sannleífa - Kóngsins sannleífsraust, sá þarf að elsta þræfnislaust, sem er hans undir-mann, því flægd og lýgi hatar hann, hrein hjörtudum miðunar ann.

18. Ef þú, mín sál! í Gudi gledd, gírnist að hehra Kóngsins rödd, gættú þá gjörla hér: hvað boda Drottins þjónar þér, þeirra lénning raustin hans er.

19. Kansaka, sál mín! orð þad ert, að verður spurt: hvað hefir þú gjort? Þá Herrann heldur dóm, hjálpar engum hræsnin tóm, hrein sé trú í verkunum fróm.

20. En sökum þess þú ei saklaus ert, sjálfa spyr þig: hvað hefir þú gjort? um hvern umlíðinn dag; ydrun gjör og grát þinn hag, Guds Son bid þad færa í lag.

21. Allt þes' eg, Jesú! illa gjort; allt þad að bæta þú kominn ert, um allt því eg qvittur er; allt mitt líf þal þjóna þér, þar til, bid eg, hjálpa þú mér!

20. S á l m u r.

Önnur áflogun Gyðinga fyrir Pílató.

Lagid: Övinnanleg borg er vor Gud.

Pílatus hafði prófað nú, píslar-sök Jesú gífna, klén virðtist honum Kónigs-tign sú, þá Kristur sannleik réð nesna, heims sannleik heidra létst, hæddi Guds sannleik mest; sannindin elsta ber, orð Drottins láttu þér, fjærast þó allra efna.

2. Döfnódt þá gánga Jarlinn réð, til Júda út að bragdi: enga sök þessum manni með, má eg finna, hann sagdi; Gyðingar heldur hardt, Herrann flogudu' um margt, með æði ógn og dramb, eins rétt sem meinlaust lamb, Lausnarinn ljúfur þagdi.

3. Hann hefir uppæst lýdinn lands, lengi mjög víða fénndi, frá Galílaa' og svo til fanns, um síðir allt hingat vendi. Pílatus hugdi þér, hrynda

heim vanda' af sér, Heródes hafði því, hirostjórn
heim parti í, til hans því Herrann sendi.

4. Fyrir mig, Jesú! holdir þú, þjáning' og
beiðna þínu, hjartad gleðst, því eg herri nú, hrós-
ad sakleysi þínu: syndin lá sárt á mér, sek samst
engin hjá þér, svo er sakleysi þitt, sannlega orðid
mitt, við málefni tókst þú mínu.

5. Dögmál Drottins þá heindum hærðt, hótar
mér eptir vonum, aptur, núnu Jesús, ansar snart:
enginn sek sinnst með honum, sakleysi mitt til
sanns, segi' eg nú orðid hans, eugin áflegun flót,
orka þal neitt á mót, mínum þol - lyndis
þjónum.

6. Dnyttu - hjal og mælginn mín, mér til falls
koma attí; en, Jesú! blessud þegunn, þín, það allt
fyrir mig batti; þolida mín optur er, eptir að
breyta þér, þeigandi' í þýðri trú; þola, nær líð
eg nú; þerf vafi þess eg gætti.

7. Pílatus meinti mannvits þæð, mundi ó-
brigdul standa, koma vill því með fjærðu nægd,
Kóng Heróði í vanda. Kunna þá aðferð enn,
allmargir veraldar menn; bið Gud, og gæt þín
vel, gjarn er heimur á vél, gálausum svikin
granda.

8. Kross-gangan, Jesú! þessi þín, þar fyrir
eflaust. Þéði, svo hvílast mætti sálin mín, sætt í ei-
lífri gleði. Embættis ómak langt, opt þó mér
finnst strángt, til lofs og þóknunar þér, það vil
eg gjarnan hér, líða með ljúfu géði.

21. S á l m u r.

Um Heródis forvitni og hvíta Flædid.

Sagid: Jesú Krísti! þig kalla' eg á.

Pegar Heródes Herrann sá, hann varð mjög gladur nærsta, af honum heyrt hafði og helst vill sá, hans áfýnd líta glæsta: forvitinn morgu frétti að; sýn holdsins kapp á laadi, með bistu bragdi. Jesús tók ekki undir það, við öllum spurningum þagdi.

2. Margir finna enn hér um heim, Heródis líkar réttir, Guds ord er þémt og gaman þeim, sem glens edur nýjar fréttir, forvitnin holdsins hnyfir þrátt, í Herrans leyndardóma, með sýn ei fróma, aumri þrassemi atla' ofhátt, aldrei til þilninas koma.

3. Mannvits djúpsindni og menta glis, margir þá vilja reyna, að ordi Drottins þeir gjöra gis, gaman loflegt það meina. Barastú, sál mín! vitin reynd, vird þú í hærsta gildi, þá miklu mildi, alvarlega með góðri greind, Gud við þig tala vildi.

4. Gud gjerir ekki að gamni sér, glapa-mennum að hóta, fals-mælqi honum og engin er, að þú megir misfun hljóta; audmjúflega með allri gát, áttú um flíkt að ræða, og fleiri fræða; en af þér heyrast aldrei lát, ord Drottins þulir þú þæða.

5. Heyri' eg um þig, mínna Herra! rædt, í hjálpræðis ordi þínu, allt sýnist mér þá búid og bætt, holid í hjarta mínu, í Sakramentinu sje eg

Þig, svo sem í lífina Þjárrí, með náð mér nærti;
o! hvað gleður sú ásjúnd mig, engin finnst huggun
flætti.

6. Heródes fýsna var höfðleg sú, hann réð for-
vitni ginnu; en min sála af ást og trú, andvarpar
þig að fína, lofsamleg er sú lucku-stund, þá lít eg
þig, Herra þýði! í þinni þýði, gíf mér lofsins
þann fagnadar-sund, þó fyrst um sinn hér bíði.

7. Það kénir Herrans þegnir fróm, þar nærst
í auvaun máta: hann vill ei sínum helgidóm, fyr-
ir hunda fasta láta, Drottinn forsmáir drambsamt
géd, djarslega margs þó freisti, og frekt sér treysti,
hugstoltum nidur hriunda réð, hógvara sálvidreisti.

8. Heródes og hans höfðlé lít, um Herrann
afta vildi, færði hann í eitt fatid hvítt, forsmán það
heita fýlði til Pilatus's síðan sendur var; svo komst
í fridar stilli, sá ofsinn illi, drambsóm ofundin að-
ur bar, óvinskap þeirra milli.

9. Hvítt kláðid gjörði háðung þér, Herra minn
Zesú sáti! dýrðar ftrúða svo ftektir mér, fínandi
Guds réttlæti, sakleysis merkid þetta þitt, þíns fæd-
urs gæðfán hreina, þá þeckti' alleina; hann sjer og
prófar hjartad mitt, hvað sem illgjarnir meina.

10. Heilagra sálna hópur fjar, á himnum með
fickun fríða, til heidurs þér, Zesú Herra fjar!
hvítum kláðum sig ftrýða; eins hér á jerdum upp frá
því, eflaust í minning lífa, með röksemd rífa, birt-
ust sú ftrýddu búning' í, blesadur Englar lífa.

11. Veittú, Zesú! þá misfun mér, meinleysis
ftrýddur kláði, þjóni' eg tállaust með trygdum þér,
í trú, von og þolinmæði, réttlætis ftrúða flætti

Þitt, Þíni á sálu minni, þó líf hér lúni, eins láttú
holdid einninn mitt, af klæðast þrjósku sinni.

12. Fortífast gjördu sjandmenn tveir, þá-förstú
þar, Jesú! milli; eg veit, mér gafstú miklu meir,
míttun og fríðarstilli, hjá Gudi Fædur, svo (til
fanns), sjeft enginn reidi lengur, né stogdar strengur,
daglega milli mín og hans, minn trúr Frelsari gengur.

13. Hvar sem ófríður hreyfir sér, af holdsins veik-
leik' bráðum, milli kristinna manna hér, móti Guds
vilja' og ráðum, gættu þar, Jesú! milli mest, með
þínum fríðar anda, og varna vanda, hjálpa þú, svo
vér hugsum best, í hreinum hjærleik að standa!

22. S á l m u r.

Um Frosfestingar hróp yfir Kristó.

Fagid: Fædur vor, sem á himnum er.

Frá Geróde þá Kristur kom, Fallar Pílatus snjöll-
um róm, Gyðingalyd, og ljós gaf rök, Lausnar-
inn hefði enga sök, samþykktur væri og sér til þess,
hálfur Róngurinn Geródes.

2. Sannlega Dróttinn sakleysid, sjer, elskar
bæði' og stórkir með, hjarta og munnur hvers eins
manns, hlýtur að þjóna vilja hans. Málefnið gott
fær góðann róm, gætt þess, mín sál! og vertú fróm.

3. Sidur Gyðinga sá var þá, sakaminn einn þeir
fýldu sá, um Páska tímunn frá píslum frí, Pílatus
átti' að gegna því. Í frelsis minning úr Egyptó,
aldrei baud Dróttinn svorðan þó.

4. Sjá til, mín sál! að sidvaninn, síft megi villa
huga þinn, forðastú honum að fylgja hér, frammar

enn Guds orð leysir þér. Góð meining enga gerir stöð, gólða þal meira Drottins bod.

5. Pílatus Júðum sagði svo: Hlæid nú glögg um fosti tvo, eg býð hér Jesúm yður fram, eda mordingjann Barrabam. Hann meinati ad þæði helst með því, Herraunu frá dauða gefnu frí.

6. Þú sér nú glögg af þessu sjed, þar, sem Drottinn er ekki með, í verki, áformi og vilja manns, verda til einkis ráðin hans; sérvitla holdins þvítul er, svo sem Pílatus þæði hér.

7. Rírmennirnir allra fyrst, óstundu ad Drottinn frossfestist, almuigann svo í annann stad, eggjudu mest ad biðja um það, Barrabas's útlausn skyldi ské, stílinn Jesús frá lífi sé.

8. Bergdar dæmin varast þalt, vogadú ekki ad gjera það allt, sem Hæfðingjarnir nú hafast ad, þó heimurinn falli loslegt það; ef blindur leidir blindann hér, báðum þeim hætt vid falli er.

9. Hverr þig eggjar á illverk brád, aldrei gack þú með þeim í ráð, vinn þú það ei fyrir metord manns, ad missa Guds náð og vinskap hans; hverugur annars bætir bel, þó báðir rati í straff og qvol.

10. Yfir-mönnunum er því vandt, undirfátarnir hnyfa grant eptir því, sem fyrir augun ber, audnæmast þó hið vonda er; hvað Hæfðingjarnir hafast ad, hinar atla sér leysist það.

11. Ill eptirdæmi á alla grein, eru samlíft vid milnustein, viljir þú vera af sári sjáls, festu hann aldrei þér vid háls, í Guds ótta frá þér glapum hrind, góð vertú eðrum fyrirmind.

12. Húsféru Pílati holl gaf ráð, þesdi hann betur ad því gáð; góðar qvinnur þess gati mest,

sjarnan ástundi dæmin best. Abigael fær æru' og
sæmd, illa Jefsábel verður ræmd.

13. Set eg þad nú í si-mi mér, sæti, Jesú! ad
gæta' ad þéc; allir hrópudu allt um fring, nár þig
dauda og krossfestina, sem lamb meinlausast þagdir
þú. þar af stendur mér huggun trú.

14. Þegmálsins belvan bitur og sterk, banvann
djefull og ell mín verk, þó hrópa vilji nú hvert fyr-
ir síð, þesud og forðamína nár mig, nýt eg, minn
Jesú! þín í þvi, frá þeirra klogun verð eg frí.

15. Miðlis dómssins ógna hróp, þetta mikfranna
vein og óþ, aðrei mun koma' ad eyrum mín, ey-
un blefsud fyrst heyrdu þín, þall og hárensti fring,
um sig, frá qvel og ángist þad frelsar mig.

16. Hrópar nú nár mér himin og jerd, helgun,
frid, náð og sáttargjerd, hvert heldur eg geng áfeda
mín, í þínu nafni, Jesú minn! bænar hróp mitt í
þreinni trú, himneskum Gudi þóknast nú.

17. En þér til heidurs alla tíð, Englar Drott-
ins og kristnin frid, hrópar nú bæði á himni og
jerd: Hósanua, lof og þakargjerd! Amen segir og
uppá þad, end mín glædvær í hverjum stad!

23. S á l m u r.

Um Kristi Súðstrýking.

Lagid: Dís lát þinn anda styrkla.

Pilatus Gerrann hærsta, húðstrýkja lætur þar.
Nafinn við stólpaun stærsta, strengdur þá Jesús
var, stríðsmenn með svipum þreftu hann; sál mín!
hér sjá og floda, þvad Senur Guds fyrir þig vann.

2. Helgasta holdid fríða, frá hvirfli iljum að,
Drottui varð sárt að svíða, svoall allt af benjum þad,
hverr hans líkama limur og æð, af sárum sundurs
flakti, sú hýrtíng mjeg var stjæð.

3. Blesadur dregrinu dundi, Drottins lífs-
aðum úr, sem regn þad þradast hrundi, himins í
dymmu flúr, blánadi hold enn bólgnaði und, Son-
ur Guds sárt var qvalinn, saktlaus á þeirri stund.

4. Eg var. sem fjetreum færdur, fángelsi þínu
í, á vud og samvitstu færdur, syndin mín olli því,
sú dauðleg sálar sóttin hér, um hverja æð út sér
dreifdi, eckert faunst heilt á mér.

5. Svipan legmálsins lamdi, líf og sál heldur
frekt, óttinu qvalanna framdi, kominu var eg í sekt,
banvænlegt orðid mitt var mein, hjartad af hrigdum
stundi, hvergi fékst lækning nein.

6. Gástu þá, Jesú sæli! sár mín óbærilig, til
lausnar þinnm þræli, því létstu binda þig, geckst
svo undir þá grimdar qvæl, að eg qvittadur hrædi,
við eilíft hrigdur bæl.

7. Sjúkdóm minn sjálfur barstu, svo varð eg heill
med því, hermúngum hláðinn varstu, frá hrigdum
er eg nú frí, þegning þú féckst svo heðdi' eg fríð,
benjar þínar mér bættu, bót sú þar átti við.

8. Hjartad vill þradslan krenkja, med herdum
forgar sting, þegar eg gjæri að þenkja, um þína húð-
sírhíng, aví! eg gaf þar esni til, þú einn galdst
þrjótsku minnar, þess nú eg yðrast vil.

9. Því féll eg nú til sóta, Frelsatinn Jesú! þér,
láttu mig nafns þíns njóta, náð og vægd sýn þú
mér, eg stál med hlýðni heidra þig, nú og um ei-
lífd alla, þá huggar þú, Herra! mig.

10. Gledstu, mín sál! þig græddi, Guds Sonar heilagt blóð, þó synd og sorgin mæddi, já! hér er lækning góð, náð fyrir reidi nú er víð, brot þrælsins Herrann batti, þar því síns Gedurs hrís.

11. Ekoda þú þyldu þína, þrilega, sál mín! nú: Sonurinn sig lét þína, svo læknuð yrðir þú: heilbrigð þjóna þú honum rétt, með trú, hollustu og hlýdni, haf gát á þinni stétt.

12. Þóknast þenun ad þjafa, þitt hold orkumflum med, þyðlega þú sta't taka, þolinmóðt hjartagéd, ásser Droittinn og eisttar best; Lausnara líkjast þínum, lof er þér allra mest.

13. Eckért má sóma síður, sí - látur þrællinn er, þá Herrann harmqvæli líður, haf flítt í minni þér; þrigðar-mind hans er heidur þinn. Lát þig það lara' og halda, ljúfasti Jesú minn!

24. S á l m u r.

Um purpurann og þyrni-Þórónuna.

Sagid: Til þin, heilagi Þerra Gud!

Þú virkjar Jesúm eptir það, inn í þinghúsið leiddu, afklæddu fyrst, og fljótt þángad, sóltíð allt foma beiddu, purpura-klæðis ferna slík, (fósl mátti valla háðung slík), yfir hans benjar breiddu.

2. Helgunar klædid það' eg miðt, hlaut-því nafin ad standa; Adam olli því allra fyrst, af lét mér þann til handa; syndanna slík eg færðist í, forsmán og mínkun hlautst af því, med hverskyns háþfa' og vanda.

3. Burt-tók Jesús þá blygdun hér, þerann því lét sig þína, réttlætis klæðnað keppti mér, kann sá

saquet ad Flína; athvarf mitt jafnan er til sanns,
undir purpura-kápu hans, þar hól eg misgjerd mína.

4. Þyrni-Fórónu þúnga þeir, þreyngdu ad
Herrans enni, bál-eldi heitum brendu meir, brodds-
ar súðandi í henni, augun hans bædi og andlit
med, allt af blóðinu fyllast réð, líft trúí eg qvala
fínni.

5. Þorir óhlýdni Adams var, ell jerdin líft í
banni, ávert því lífann af sér bar, ord Guds trúí
eg það sanni; þessum belvunar þyrni-frans,
þreyngt var ad hesdi Lausnarans, til huggunar
hældum manni.

6. En Jesú hlýdni aptur hér, allri jörd blefsun
færir, heilnamann ávert hún því ber, hverja lípnu
vel nærir. Þorir gæðfunnar gjerning þann, gefgi,
lofi og prífi hann, hvod sia um heiminn hrærir!

7. Belvan mér vfir hesdi héð, hótud í leqmáls
bræti; enn Jesús þana undir géð, svo aptur eg
blefsun næti; Gud minn fórónu gaf mér þar,
gæðfu og dýrdar eilífrar, hér og á hinnum bædi.

8. Keyr-staf honum í hönd med spé, Gyrdstjór-
ans þrælar fengu. Zeilsudu Róingi og frupu á kné,
fals-ord á víxl þá gengu, reyrum hröktu um hof-
ud hans, hröktu í andlit Lausnarans, med qvala-
kappi sícaungu.

9. Þá þú gengur í Guds hús inn, gat þess vel
sál mín scóma! það þú þar eðki Herra þinn, med
hegdun líkamans tóma, bengdu holdfins og hjart-
ans kné, heit bæn þín ástar-qvedja sé, hræsnin
mun síft þér sóma.

10. Sjálfs míns verðfuldun sje eg hér, svoddb-
an átti eg ad líða, um eilífd þá, sem aldrei þver,

med þan og sárum qvída, hestdi mér ekki hermúna þín, hjálpad, Jesú! frá þeirri þínu. Blessað sé nafn þitt blída!

11. Öll þín lagíng er upphæfo mín, ástfjari Jesú mildi! heidur er mér að háðung þín, hvort sem mér nidra vildi, þeggín, sem leiddi, hressa mig, á himnum verð eg nú fyrir þig, metina í mesta gildi.

12. Medan lífs æð er í mér heit, eg skal þig, Drottinn! þrifa, af hjartans grunn' í hverjum reit, heidur þíns nafns auðhýja, seinn vil eg í heimi þér, hlýða og fylgja í öllu þér; lát mér þína líðs-ferð vísa!

25. S á l m u r.

Um utleidflu Kristi úr þíng-húsinu.

Þagib: Konung Davíð, sem kénndi.

Þands-dómarinn þá leiddi, Lausnarann út með sér, Gyðingum andsvör greiddi, glögglega og svo tær: Þér sjáid þennann hér! sannlega yður eg segi, söt finnst með honum eigi, sú dauda-dóms verð er.

2. Þá géck Jesús út þanninn, þyrni' og purpura bar, sagði: sjáid hér manninn! sjálfur dómarinn þar; Gyðingar gáfu svar: burt með hann, svo þeir segja, sá skal á þrossi deya; öst þeirra ein sú var.

3. Örd og affækun gyltði, engin í þessum stad, heiptin svo huqann fyllti, hjartad varð forþblindad; síðast þeir sögdu það: ljóslega lífs-straßs þessdi, lög-málid, því hann hestdi, gjört sig Guds Syni að.

4. Rétt lög, sem ritud finnst, rángfærdur Júd-ar hér, oss ber því á að minnast, ill dæmi fordumst

vér, dómurinn Drottins er, hinn hó með heiptum flagi, og hreinann sanuleik aflagi; sjái Valds-
menn að sér.

5. Þá eg hefri, minn Herra!, hversu þú qual-
inn varst, gjervoll vill gleðin þværra, galdstu mín
næsta hardt, því eg braut mikid og margt; en þá
mér Gudsþjöll greyna, gleggt þitt sakleysi hreina,
hjartad far huggun snart.

6. Athuga, sál mín! áttum, útgaungu Drottins
hér, svo við rétt minnast máttum, hvað miðun
hans veitti þér; hyggjum að, hann út ber, þorni-
fórönu þetta, þæ með purpurann létta, blár og
blóðugur er.

7. Með blóð-fuld og belvun stránga, beistum
reird quala-hnútt, áttum við greidd að gánga, frá
Guds náð rekin út, hrafin í heljar sútt, íklædd for-
smánar slíkum, fráþúfud Drottins rífum, nafin og
nidurlút.

8. Ó synd! ó syndin arga! hvað illt kémur af
þér? Ó hversu meinsemd marga, má Drottinn líða
hér! Þitt gjald allt þetta er, blindad hold þig ei
þekkti, þegar þín flædd mig blekkti. Jesús miðun
mér!

9. En með því út var leiddur, afherdur Lausnar-
inn, gjærdist mér vegur greiddur, í Guds náðar-
rífi inn, og eilíft líf annað sinn, blóðfuld og belvun mína,
burt-tók Guds Sonar þína. Dýrd sé þér, Drott-
inn minn!

10. Utgeng eg ætíð síðan, í trausti Frelsarans,
undir blá himins bláðann, blesaður víst til sanns,
nú fyrir nafnid hans, útbörð líf mitt lídid, legst og
hvílist í frídi, sál fer til sælu-rannus.

11. Dýrðar Kórónu dýra, Drottinn gefur mér þá, réttlætis þrúðann þíra, þal eg og einnig fá, upprisu-deginum á, hærstum heidri tilreiddur, af heilegum Englum leiddur, í sælu þeim sjálfum hjá.

12. Svo munu Guds Englar segja: sjáid nú þennann mann! hvern allskyns ennd réð þengja, áður í heimsins rann, opt var þá hreldur hann, fyrir blód Lambsins blíða, búinn er nú að stríða, og sælann sigur vann.

13. Þá muntú, sál mín! svara, sýngjandi fegr-um tón; lof sé mínum Lausnara! lamb Guds á hærsta tón, sigur gaf sínum þjón, um bleysadar himnahallir, honum segjum vér allir, heidur, með sætum sön!

14. Son Guds ertú með sannni, Sonur Guds, Jesús minn! Son Guds, syndugum manni, sonar-ars þenkfir þinn, Son Guds einn eingétinn; Syni Guds sýngi gladur, sérhverr lifandi madur, heidur í hvert eitt sínu!

26. S á l m u r,

Samtal Pílati við Bristum.

Lagb: Þærli Gud þerra miðbi!

Hér þá um Guds Son heyrdi, heidinn Lands-dómari, hann spyr (því hræðast gjörði): hvaðan vor Drottinn sé? en Jesús þýður þagdi, (það og vel mállegt var); Pílatus bráðt að bragdi, bístist og aptur sagdi: vilt þú ei veita svar?

2. Mín er, það mátt þú játa, máttin svo tign-arlig, eg má vel lausann láta, lífa krossfesta þig; Jesús svarar og segir: síst átt þú vald á mér, ef

þér væri það eigi, að ofan gæfð, fro megir, heidri þeim halda hér.

3. Sá hefir synd enn meiri, er seidi mig þér á hend. Pílatús hogg eg það hendi, hann grundar málinu vend. Gjörði strax gríða leita, gáfu Prestarnir ans: vægd ef þessum vilt veita, víst mátt þú ecki heita, Þær vinur Keisarans.

4. Heidíngjar halda gjördu, hjá: gudir þeirra senn, bern attu alin á jördu, eins og holdlegir menn; hann óttast þér ef væri, Herrann Góðanna kyns, hugdi því helst að bæri, hyggilega framfæri, rannsókn réttðæmisins.

5. Skurdgod sá heidnir héldu, hafandi í mestu aft, forgefins hug sinn dældu, hræddir við þeirra makt; ó! hverfu framur ætti, einu sérhverr frístinn manni, óttast Drottins almætti, með ást og blýðun: x hatti, sem stoltum steypa kann.

6. Af stórrí makt sig réð stæra, stoltur Pílatús hér, rétt mál til rángs að færa, reiknadi leynilegt sér: kápn vera marqann meiri, meining sú villa þrátt, þó login brjóti og bengi, bannad sé þeim það eigi, fyrst vald þeir hafa hátt.

7. Gud er sá völdin gæfur, gæti þess æðri stétt, sitt léni hverr einn þesur, hér af Drottinni tilsett, hann lét þig heitur hljóta, heidrað þvi af þér vill, virðingar vel mátt njóta, en varast drambsemi ljóta, róq og rángindin ill.

8. Yfirvald einn Gud sendi, undirmenn gæti þar að, svoð Drottins hefir í hendi, heidra stul-um vér þ d, hlýdugir fríði halda, hlífð og forsvari ná, hverhyndis þrjóskan kalda, þunglegri þesndar: gjalda, að vísu sér vænta má.

9. Eins sem hvert einn misbréttur, eptir því straffast hann, hardari hefndir hlýtur, hinn sá meira tilsoann; þeim mun ei plágan þverra, sem þrjótfast í synda-rót, sá þjón á ven hins verra, sem vilja þeckir síns Herra, þó gjerir þvert á mót.

10. Vardveiti Valdsmenn'alla, vor Gud í sinni stétt, svo varist í vondskaði ad falla, vel stundi lög og rétt; hinir í hlýðni standi, hvert svo, sem skyldugt er, hrein trú og helgur vandi, haldið í voru landi, Amen, þess óskum vér!

27. S á l m u r.

Pílati samtali við Gyðinga á dómstólnum.

Lagid: Skaparinn Sjarna, Herra hreinn!

Pílatns heyrði hótað var, honum Keisarans reidi þar, utleiddi Jesúm annað sinn, uppsett þegar á dómstólinn.

2. Gyðingum síðan sagði hér: Sjáid þar yðar Róngur er. Þeir báðu: tak þennann burt frá oss, bráðlega lát hann deyja á kross.

3. Skal eg krossfesta Róng yðvarn? Kallar Pílatns hædnis-gjarn; engann Róng seigja þeir aptur hér, utann Keisarann höfum vér.

4. Gudspjalls historían hermir frá, heiti sá staður Gabbatha, háa steinstræti þýðir það. Þar mátt þú, sál mín! gæta að.

5. Bei þeim dómara' er veit og sjer, víst hvað um málið réttast er, vinnur það þó fyrir vinþapmanns, að vífja' af gotu sannleikans.

6. Pílatus Keisarans hræddist heipt, ef honum yrdi' úr veldum steypt, þetta jemi helst nú varast vagn, varð þó að koma yfir hann.

7. O vei! þeim sem að órétt leg, umgáugast og þau tíðka mjög, saunleiknum meta sitt gagn meir, svívirðing Drottni gjöra þeir.

8. Huga sný eg og máli mín, minn góði Jesús! enn til þín; Pílatus Kóng þig kallar hér, krossfesting Júdar óþa þér.

9. Víst ertú, Jesús! Kóngur klár, Kóngur dýrðar um eilíf ár, Kóngur Englanna, Kóngur vor, Kóngur almáttis tignar-stór.

10. Þó stóðstú bundin þar fyrir dóm, þó leidstú hróp og quala-róm, afseigja gjerdu allir þig, undrar stórlega þetta mig.

11. O Jesús! þad er játning mín: jeg mun um síðir njóta þín, þegar þú, dýrðar Drottinn minn! dómsíöl í þýum setur þinn.

12. Frelsadur kóm eg þá fyrir þínn dóm, sagnadar-sælann heyr' eg róm, í þínu nafni útvaldir, útvalinn kalla mig hjá sér.

13. Kóng minn, Jesús! eg kalla þig, kalla þú þræl þinn aprur mig, Herratign enga' að heimsins síð, held eg þar megi jafnast við.

14. Háa stein-strætíð heimsins fleipt, hefir mér opt í vanda steypt, þángað lét Jesús leida sig, svo lífnin hans kómi yfir mig.

15. Jesús! þín kristni kys þig nú, Kóngur hennar einn heitir þú, stjórni þín henni svo haldi við, að himneskum náí dýrðar stíð!

28. S á l m u r.

Um Pílati handa-þvott og dóm.

Lagid: Nú bíð eg, Guð! þú náðir mig.

Pílatus sá að sonnu þar, sín ráð máttu ei gylða þar, upphlaup sér búid hræddist hann, hugði að stilla vanda þann, fullnægja vildi fólksins bön, sá skyldi Jesús dauðans tjón, sannleika engum sunti meir, svo dæmdi allt, sem beiddu þeir.

2. Gendur í vatni þá nam þvo, þarnærst við Júda mælti svo: sjálfir um yður sjái þér, saklaus vid réttláts blód eg er. Allur almúginn uppá það, andsvarar greidt í þessum stad: hans blód (þó nú hann qvelji kross), komi' yfir börnin vor og ofs!

3. Pílatus hafði prófað þar, píslarset Drottins engin var, fyrir og eftir eins réð hann, úrðurda Jesúm saklausann, þó mót samvotstu sinni þvert, sjálfur viljandi dæmdi bert. Guð gefi að Þírsvoldin vor, varist þau dæmin glæpastór!

4. Hvað margur nú, í heiminum, hér fyrir lastar Pílatum, sem þó elskar og yðkar mest, athæfi hans og dæmin vest? óttinn í dómi opt fær sess, Þír-Herrarnir njóta þess; almúgans hrossun olli því, illgjarnir þálfkar hlaupa fri.

5. Abata-von og vina-hót, verkin dylja, þó séu ljót, líka kémur sú fordild fram, sem forsvorad gétur Barrabam; gefst þá raunin hvað gylða þal, gull-túngan sá, sem Achán stal, mátté og þæggi mútur hinn, meir enn Pílatus þetta sinn.

6. Eg spyr: hvað veldur ódýgd flest, eyfist nær daglega og sjelgar mest? umsjónarleysi er orsak hærst, eina gagnsmunir þessu nærst, miðkun, sem heitir þálka. Fjól, Fygnist eptir umfánýtt hól, ótrinn login svo þvingar þrátt, þora þau ekki að líta hátt.

7. Þeirir fólkinu þegar þar, þvodi Pílatus hendurnar, þeirir Gudi, sér þann ajörði grun, gylða muni sú afsekun. Varastú madur! heimstu þana, hér þó þú villir sjónir manns, almáttugs Drottins augshn Fjær, allt þitt hjarta ransakad fær.

8. Viltú þig þvo, þá þvo þú hreint, þel hjartans bæði ljóft og leynt, ein laug er þar til edla góð, ydrunar-tár og Jesú blóð; grát þína synd, en set þitt traust, á Sonar Guds þínu efalaust, lát af illu, en yðka gott, allann varastú þræsuis þvott.

9 Blóðs-þesnd á sig og böen sín med, blindadur lýdur hrópa réð, eblidist svo þessi óstín kold, enn í dag þera þeir þennar gjöld; athuga-gjarn og orð-var sért, einkum þegar þú reidur ert, formæling illann finnur stad, fást mega þæmin uppá það.

10. Drottinn Jesú! sem dæmdur varst, dómari féinnur þú optur snart, Dóms-meann láttú til dýedar þér, Dómana vanda rétt, sem þer; þvo þú vor hjörtu og hendur med, hrein trú varðveiti rósamegd; þitt blóð flecklaust, sem flóði á kross, frelsi það þæmin vor og oss!

29. S á l m u r.

Um Barrabas frelsi.

Þagð: Eins og sit barn, fadir áslargjarn.

Seldi Pílatus saklausann, Son Guds til Frossins dauda; upphlaups-madur fá

víg eitt vann, þá frelsi fann, féck líf en misti nauda.

2. Í mirkva-stofu sá bundinn beid, Barrabbas trú' eg hann heiti. Má hér finnast ein merking greid, um mannfyns neyð, mjög þér ad öllu leiti

3. Barrabbas frá eg Söðurs nid, flestir lærð. ic meun þýði: Adam lífist þar eflaust vid, og allt hans lid, sem áféll dandans qvði.

4. Upphlaups-madur hann orðin var, þá epl. id í munn sér leiddi, sjálfs Guds bodordi sinnti ei þar, og síðan þar, sig og allt mannfyn deyddi.

5. Í djöfuls fjætrum fastur lá, fánginn til eilífs dauda: allir hans nidjar úti frá, með eynd og þrá, áttu von qvala og nauda.

6. Hér þá Jesú var helid kaldi, af heidnu dæmt Þírvaldi, féck Adam aptur frelsid ínjallt, og fólkt hans allt, sem fagaar þóí lausnar gjaldi.

7. Nú fyrst eg Adams nidji er, nær mér ængur það dæmi; sál mín! set þíkt fyrir sjónir þér, og sjádu hér, sannferdugt lærðoms næmi.

8. O! hvað opt hef' eg aumur gért, uppreisu mótt Drottins anda! daglega þóí hans bodord bert, svo braut eg þvert, mér bar þó í hlýðni' ad standa.

9. Mun og ekki vid manndráp frí, mína sál þrátt eg deyddi, ill dæmin gáfust af mér ný, og naudir í, náúngann þar með leiddi.

10. Ofægur er eg ordinn mest, allar þepn-
ur þad sanna, sáráðum ekkert forsoar sjeft, sáng-
elsid vest, sporic því hlíft ea fanna.

11. Smirkvasstosun' ea bundinn bíð, belvan lög-
máls mig hræðir, dapurt nálagist daudans stríð,
og dómsins tíð, daglega sorgin mæðir.

12. Hengi eg nú þann hjálpar rém: að hafir
þú, Jesú mildi! sporic mið líðid lífláts dóm, þín
líknin seóm, lausann mig kaupar vilci.

13. Sú heilaga' aflausn hrígd og sú, af hjarta
mínu greidir, syndanna lensir hleekja-hnútt, og
hér næst út, úr herdu sángelsi leidir.

14. Hvað dauda saknæmt sást á mér, (svoddan
eg mistun þeckti), til dauda allt var dæmt á þér,
minn Drottinn! hér, dómminn qvíd' eg ecki.

15. Eif mitt og sál þig losar nú, leyst frá daud-
ans sángelsi, eg lífi' eða deð, þad 'er mín trú, ó-
brígdul sú, í þínu, Jesú! stelsi.

16. Hirnneftri Dáska-hátíð á, hef' eg nú þess
að bíða, mirkvasstosunni seelstue frá, eg fagna þá,
í flokki' útvaldra lýða.

17. Evo er nú Barabbas ordinn frí, Adams
og eg hans nidji; hver kristin sála heimi í, vorn
Herra því, heidri, lofi, tilbidji!

30. S á l m u r.

Um Kristi Þrossburð.

Lagid: Lúnga mín af hjarta hlíðdi.

Stríðs-menn Krist úr kápu færdi, og flæddu'
hann sínum búning' í, söllnar undir sárt
við hrærdi, þæt svidu' og blæddu uppá nh, á

blefsudu sínu bæti ferdu, hann bar sinn kross og mæddist því.

2. Stéði svo á samri stundu, Símon nokturn bar þar ad, framandi mann, er gétt um grundu, griðu Jüdar þann í stad, krossinum á hans herde ar hrundu, hann géttst naudugur undir það.

3. Þeir, sem (jál mín!) sýndir drýja, samvitfunni hvert á mót, undir Drottins endurnýja, ef ekki gjöra á lestinum bör; vid þulum frá þeim flokki flýja, og tyrirgésningar bidja af röt.

4. Uppá heimsins óþacflæti, er hér dæmi ljóst til sanns, margann læknadi Son Guds sati, sjáðann medal almúgans, nú var ei neinn sem bæld bæti, og bæri med honum krossinn hans.

5. Símon bædi og sýni hans báða, sjálf hér nefnir historían, gudhræddur þal njóta náða, og nidjar margir eptir hann, misfunsemd vid menn fáráða, minnast Gud og launa kann.

6. Framandi madur mætti Kristi, med honum bar hans þunga kross. Hér má finna, hvern það lóstir, hreina þýðing uppá oss, Gyðinga fólk þá Guds náð misti, gæst Heiðingjum býrde ar hnöfs.

7. Sýnda undir hfast mínar, opt á hverri stundu nær, samvitfunnar sorg ei þvínar, sýðameinid iha grær, blefsadae, Jesú! þenjar þínar, bid eg mýlt og læni þær.

8. Þessi krossins þunga býrði, þér var, Drottinn! legd á bak, svo tyrimindan fyllt sú yrði, þá sórnar vidinn, bar Isaak, lá þinn gángurinn sorgar stýrði, af jálu minni töl ómak.

9. Minnið eg á þjáningu þína, þig sú mæddi
bordin stríð, sannlega svör sálu mína, svoddan leid
þín gæðstán blíð; vegna þess mér virðistú, að sjóna,
verkunsemi nær eg líð.

10. Hold er tregt, minn Herra mildi! í herm-
úngunum að fylgja þér, þó eg segið seta viði. Íót-
spor, þín, sem fylgdugt er, viljið minn er í verku
gylði, þú verdur þó að hjálpa mér.

11. Elstu gæð svo þitt eg þekki, hjáðum viltú sjóna
líð, láttú mig, Drottinn! einann ekki, í ánaud
minni, þess eg bið. nafnið mitt, þó naundir hnekki,
náð þín blessud kannist við.

12. Komir þú undir krossinn stránga, kristin
sála! gæt þess hér, ef holdið tekur að megla' og
mánga, minnstú hver þín fylgdan er, láttú, sem þú
sjáir gánga, sjálfaun Jesúm undan þér.

13. Undir krossi illvirkjanna, aldrei hér þig
finna lát, varastú glæpi vondra manna, á verkum
þínum hafdu gát, yðka bæn og ydrun sauna, elsta
gjarnan hóf og mát.

14. Haf þú, Jesú! mig í minni. mædu' og
daudans hrelling stótt; bera mín hjá þér forsjón
finni, frá þeim ellum vanda hritt, láttú standa' á
lífs-bók þíni, lífa þeirra nefn, sem mitt!

31. S á l m u r.

Predikun Kristi fyrir qvinnunum.

Lagid: Sá sjálf vid logmál fæddur er.

Sólfid, sem Drottinn fylgdi út, fylltist margt
Ángri hordu, qvinnurnar grétu sárt með
sút, sem hans qvæl aumfa gjordu.

2. Snéri til þeirra Son Guds fór, sagði þá Herrann mætur: grátid þér ekki yfir mér, ó! Jerúsalems' dætur!

3. Sonu yðar og egin eynd, eslaust þér gráta megid, nálgast sú tíð, sem nú er geymd, nær þér harmandi segid:

4. Sæl nú óbirjan barnlaus er, og brjóst þau ei sogin vóru, hrynji yfir ofs hálsarner, hæðir og fjöllin stóru.

5. Ef gjert er svo við það græna tré (géta hvert til þess næði), hvað hid þornada þá mun féz það trú' eg Jesús rædi.

6. Ó! hvað veraldar virðing er, velt og sviful að renna, gæt þess, mín sál! og sjáðu þér, sannprófad dæmid eina:

7. A Pálma-sunnudag sjálfur inn, Son Guds í borg nam tíða, ástvinir hans það sama sinn, söngu lof án alls quíða.

8. Þám degum síðar sjálfur út, særður með kross nam gánga, það hlutu' hans vinir að sjá með sú, sorg hjartans báru stránga.

9. Hafi svo verið velt og flá, veröldin Herra sínum, hvers má fé vænta þrællinn þá? þess gæt í huqa þínum.

10. Þemi, sem hún býður blíðleif sinn, búin er sorgin mesta; hirtú þvi aldrei huga þinn, við hana mín sál! að festa.

11. Samulega þýldugt segi' eg mér, sára þá qvel að gráta, sem, Dröttinn Jesús! þúngt að þér, þreyngdi í allanu máta.

12. Samt er þér ekki þént með því; Þótt eg þig aumka vildi, eilífa hátign ertú í, upphafinn, Jesú mildi!

13. Þar má nú heldur aukast af, ángur samvitstu minnar, orsök eg til og efni gáf, allrar hermúngar þinnar.

14. Erfidi þes eg aukid þér, ofþúngt með sönnum mínum, glæpanna, sem eg gjörði hér, galdstu á hólði þínu.

15. Hrædist eg mér sé hulin geim, sú þesndar þínan áránga, því eg vann til að eilíf eynd, yfir mig stólbi gánga.

16. En þó gleð eg mig aptur við, ávertinn qvala þinna, þar af ódlast eg frelsi og frið, og forlát sonða minna.

17. Ungistin sár og sorgar-lát, er sál' helst þjádu mína, snýst í fegnud og seginn-grát, fyrir þá mistun þína.

18. Við eg nú, Jesú blíði! Þig, sem bót mér gjerdir vinna: lát engann gjalda eptir mig, illstu né synða minna!

32. S á l m u r.

Um græna og vífna trjed

Lagid: Nú kom heibinna hjálpar-rób.

Greinir Jesús um græna tréd, getur hins vífna einnig með. Við Fulum, sál mín! Stoda á ný, stíraann lærdóm á máli því.

2. Frjófgunar eifin' vefvud væn, velblómguð stóð með laufin græn, þegar á jörðu sást til sanns, Son Guds ísladdur holdi manns.

3. Þessins áverti ljúfa bar, lafnadi Jesús sóttirnar, frá djefli leysti og dauðans þín, dauðsum gaf þeyren, en blindum sýn.

4. Af hverri grein draup hunána satt, hjálpræðis kénningu' féck hann rædt, ell hans umgengni ástúðlig, ángráðar sálir gladdi mjeg.

5. Gudi var þeck þad grana tréd, gleddust himnar eg jerdin med; í hans sáðing þad vitnast vann, og vid Jórdan pá stírdist hann.

6. Réttlætis allann ávert bar, inntil krossdauða hlýðinn var, saklausu lambid Son Guds einn, af synd og lýtum klár og þreinn.

7. Þó mátti ei þad edla tré, ángurlaust vera á jerdunne, Guds reidi stormur geysa vann, géck þvi reffingin ofir hann.

8. Ef þú spyr ad: hvad valda vann, vilði Gud láta saklausann, Soninn komast í sorgir þar, sem honum var þó hjarta fjár?

9. Þú stalt vita ad visnad tré, var mannkyn allt á jerdunne, ofan ad rótum upphornad, ávert ránglætis fardi þad.

10. Ekadsendar tréd sem stémdi jerd, stípaði Drottins reidi þerd, uppheggva, svo þad ecki þar, akrinum sé til spillingar.

11. Vor Jesús mönnum vægðar þad, vinnast mátti ei ad fengist þad, utan hann tæki uppá sig, illverka gjeldin þriggillig.

12. Herrann íklæddist holdi þá, hingat kom til vor jerdur á, visnadri eit gassit-vefvan góð, þá vord úthellt hans dýra blóð.

13. Saklaus því leidd hann sorg og hād, sýnduqt mannfou svo fengi nād, hid græna tréd var hrakid og hríst, hér af þad vísna blómgaðist.

14. Guds dýrðar sáti sitt hold í, Sonurinn mátti ei hefja því, sýr enn í heimi harða neyð, hafði þolad og krossins deyð.

15. O! hvað manns hold er heimfu sýlt, hriggilega úr máta villt, viljandi í losum liggur þad, leifur sér allskyns glapum ad.

16. Matgir ætla fyrst eðli strax, áfelltur hefndin sama dags, Drottinn þá aldrei muni meir, minnast á þad, sem gjördu þeir.

17. Því góða trénu þvæmt var síst, þurruð faust mun þá bálid víst; hafi þadurinn hirt sinn Son, hefndar mun þrellinn ega von.

18. Ef nú Guds mildin ástúðlig, óhegnda, sál mín! líður þig, hans þolinnaði haldtu hér, hjálpræðis medal gæfð hér.

19. Vísnað tré eg ad vísu er, vægdú, rétt lætis Herra! mér, gæðfunnar eifin græn og fín, geymdu mig undir þugga þín.

20. Von er ad mér sé mótkast víst, mun eg umflá daudann síst, holdid -má ei sýrir utan kross, eiganast á hinnum dýrðar hnoss.

21. Træti eg mínum trúar-staf, á tréd, sem dæpur þunáng af, sjón hjartans öllu ángri í, upplýst nær eg smækka af því.

22. Þegar mér gánga þrautir nær, þér snú þú til mín, Jesú fjær! hjartad þressi og huga minn, himnefur náðar þelvi þínu!

33. S á l m u r.

Um Kristi Frossfesting.

Sagid: Konung David, sem kinnfi.

Som Iofs med Frossins byrði, Kristur í Hausa-
stad: (erbjáður frá eg hann yrði) edif galli
blandad, honum þeir héldu að: Drottinn vor
dýrðar mildi, drekka þó ekki vildi, þá hann
smackadi það.

2. Fals undir sögu máli, fordildar þræsnin
ber, vinátta temprud táli, og trúarlaus yðran þér,
edif gall = blandad er, svoddan súrtreggja víni,
(þó sjálft glislega Þíni), Herrann þryndir frá sér.

3. Það tek eg víst til þacka, þá þú vilt, Drott-
inn fjar! súrt med þér sjálfum smacka. Sé þín
miskunin fjar, í hverri nerd mér nær! gall = beist-
ju bálvunarinnar, og bifarinn heiptarinnar, burt-
tak þú frá mér fjar!

4. Tíðinn Jesúm á jordu, Júdar Frossfestu
þar, med heiptar sinni herdu, hendur og faturn-
ar, tengt allt og togad var, geck svo járn = gaddur
nístur, gegnum lösa og ríður, Þinn og bein
sundur fjar.

5. Tveggja mordingja milli, miskunnar Herrann
héck, spáðóminn frá eg svo fylli, sem fyrt meir
um það geck, ræðir svo Ritning þeck: Þjón minn
sá einn útvalinn, er med spillvirkjum talinn, for-
smán mjeg þúnga féck.

6. Nú eg minnist á nærsta, nafinn þá Adam-
stóð, við tréd med hørnúna þarsta, hjarta = sorg,
bel og móð, því verk hans voru ei góð: innvert-

is ángrið qvaldi, undir trjánum sig faldi; þess gáldt ell heimsins þjóð.

7. Nú aptur Jesús nafinn, negldur á trénu stóð, píndur, húðstíktur, hrakinn, hiartans bar sáramm móð, þó vóru' ell verk hans góð: einn fyrir engum faldist, opinberlega qvaldist, þess naut ell heimsins þjóð.

8. Horfi' eg á hendur þínar, Herra minn Jesú fjær! fyrir misgjörðir mínar, meinin þí lídu þær, blóð-dreirinn dundi þjár, saurgunfálar og handa, sem mér komu í vanda, af þreint med ellu þvær.

9. Jús var eg fram ad halda, feril glapanna hér, þess sáttur þínir gjalda, það var til lífnar mér: Drottinn! eg þacka þér, fram á fridarins leidir, sótspor mín jafnan greidir, hédan af þvar eg fer.

10. Gud gæfi! mitt hold mætti, med þér krossfestast nú, frá öllum illstu hætti, óþ min er dagleg sú, minn Herra! það veirst þú, uppá það end mín kynni, óhindrud gæðstu þinni, þjóna med þýðri trú.

11. Einn med illrædis-mönnum, allir þig þéldu þá, sem í heilagleik sennium, sjálfur komst himnum frá, nú eg þess njóta má, af því eg er útvalinn, med öðrum Guds börnum talinn, þar trefsti' eg eflaust á.

12. Eg mun æ meðan hjari, minnast á krossinu þinn, heimsins ljúfi þausnari! lífgar það huga minn, hvert eg geng út eda inn, af innst.

um ástar, grunnir, ætíð með hjarta og munni,
segjandi hvert eitt sinu:

13. Jesú Kristi gæð eina, á krossinum fyrir
oss þén, sé mín sáttargjerd þreina, og sýnda-
qvittunin, af sjálfum Guði þínum, uppá það end
mín vonar, í nafni Fæðurs og Sonar, og hei-
lags Anda, Amen!

34. S á l m u r.

Fyrsta ord Kristi á Krossinum.

Lagid: Lifandi Guð! þú lít þar á.

Þegar qvalarar krossinn á, feira vorn Hertra
gjerdu, flatur með trénu lagdur lá, Lausn-
orinn niður á jerdun, andlitid hörðdi í þeim stad,
og augun hans blefsud himnum ad, hann stundi
ef ángti þerdu.

2. Sinn fæðm allt elns og barnid blíðt, breiddi
mót Fæðurnum fjæra, blóðid dundi og tárin tíðt,
litradí holdid þjæra. Hér þóða, maður! huga
þinn, hvað kunní meira nockurt þinn, Drottinn
til þessdar hræra?

3. Dvínun fríðar blíður það, brúnnur misþ-
unarinnæ, hann vill þeir njóti einninn ad, á-
vartar þínu sinnar, sagði: Þaðir þeim fyrirgef
þú! forblindaðir ei víta nú, sjálfir hvað vonðt
þeir vinna.

4. Lausnara þínum lærdú af, lunderni þitt ad
stílla, hógværdar dæmí gott hann gaf, nær gjera
menn þér til illa: blót og formæling varast vel, á
vald Guðs allar þessdir sel, þeipt lát ei hug þinn
víska.

5. Þótt þú við adra saklaus sért, sannlega þált þess gæta, samt fyrir Gudi sekur ert, sá á þig frejálft ad gæta; illir menn eru í hendi hans, hirtingar vendur syndugs manns, einginn kann þess ad þræta.

6. Dvinum ílls þó óþir hér, ei minkar heiptin þeirra, óþolinmæði eykur þér, airæfir þóð þíns Herra, þú stuggir Gud með svoddan síð, samvitðan mig þar sturlast við, tjón þitt verður því verrá.

7. Upplýstú hug og hjarta mitt, Herra minn Jesú sæti! svo ad eg dýrðar dæmid þitt, daglega stundad gæti; þeir, sem óforþént ángra mig, óþá eg heilst ad betri sig, svo hjá þér miðun mæti.

8. Heimfins og djöfuls hrekkja-vél, holdid þrálega villa, þessvegna ekki þekki' eg vel, þó nú margt gjeri' eg illa; beri svo til eg blindaft hér, bið þú þá, Jesú! fyrir mér, það mun hefnd harða stilla.

9. Eg má vel reifna aumann mia, einn í flokk þeirra manna, sem í qvælinni þjádu þig, það vóru gjæld syndanna; en þú, sem bættir brot mín hér, bið þú og lífa fyrir mér, svo sái' eg frelsun sanna.

10. Þirst þú baðst fridar fyrir þá, er forsmán þér gjerdu mestá, vissulega eg víta má, viltú mér allt hið besta; því eg er Guds barn og bróðir þinn, blessadi Jesú Herra minn! náð kann, mig nú ei bresta.

11. Allra síðast þá eg á hér, andláti mínu ad gégna, sé þá, minn Gud! fyrir sjónum þér, Sonar þíns þínau meгна, þegar hann lagður lágt

á tré, leit til þín augum grátandi, vægdu mér þá
þans vægna!

35. S á l m u r.

Um yfirkriftina á krossinum.

Sagib: Náttúran öll og edli manns.

Utíkrift Pílatus eina lét, yfir krossinum standa:
Jesús nefndur af Nazareth, nýr Kóngur Gyð-
inga landa, (Drottni með sann, Dómariinn sann,
dauda sek enga stærri). Margur las það, í þessum
stad, því hann var borg svo nærri.

2. Það var ritad og þanninn sett, í þrennslags
túngumáli. Valds-menn Juda það vissu rétt, vilja
því Pílatus brjáli; i hann ansar greidt, ei skyldi
neitt, umbreytt og framar tjádi: hvað skrifad er,
skal standa hér. Svo stéði af Drottins ráði.

3. Þar nú á krossi Herrann héck, hér ad, mín
sála! gætum, virdingar titil sagðann jéck, með for-
pris sakleysis mætum, ad hjalpar-sús, heitir Jesús,
heimfins Láusnarinn góði, hverr djöfli frá, oss
frelsa má, flecklaus með sínu blóði.

4. Nazarenus hann nefnist þar, náttúru spill-
ing manna, fríkilian einn ad vísu var, vel þeckta
glyðni samna, sýndi hann hreint, ljótt bæði og leynt,
lifanda Guði einnum, hans tignar Son, trúr, for-
sjáll þjón, tenggur í ellum greinum.

5. Kóngur Gyðinga klár og hreinn, í frapti
gudlegum drottinnar, sá Davíds stól skal erfa einn,
aldrei hans ríki þrotnar, Israels hrós, heidinna
ljós, heitininn forfedrum lengi, svöðban titil, sömndi.
rétt vel, sál mín!, þinn Herra fengi.

6. Svoddan virðingin vildu hann, vondir Gyðlingar sneyda, heiðar ofundin í þeim brann, af því Pílatum beiða: orðtak það bráðt, á annann hátt, úrfæra settum máta; hann það við nei, því það vill ei, þeim Drottinu veitað láta.

7. Dramblátum setur Drottinn samt, með djerfúng sína og hreki, þeim líðst svo sem hann lesfir framt, lengra komast þeir ecki; allt þal mitt trausti, efunarlaust, á hans makt jafnan standa, hvadm'unnu mér, þá mennirnet, mega í nockru granda?

8. Í þrennslags tungum var þetta þráð, því ad vor Herrann mildi, vildi sín elða, ást og náð, allri þjóð birtast þyldi; hvert tungumál, með huga og sál, heidri þig, Jesú góði! sem qvelin þín, og krossins þín, keypti frá synda móði.

9. Gefdu ad móðurmálið mitt, minn Drottinn! þess og beidi, frá allri villu flátt og qvitt, krossins ord þitt útbreidi, um landið hér, til heidurs þér, hest mun það klessun valda, meðan þín náð, lætur vort láð, lýði og bygdum halda.

10. Handþrist var ein vfir þesdi mér, hún mína sálu grætti, ennur stóð Jesú! rífr þér, sem ángur vors hjarta bætti; Jesú! þú ert, útvalinn bert, undir Róns stjórnum þinni, árla og síð, um alla tíð, óhátt er sálu minni.

36. S á l m u r.

Um Skiptin á Kristi Flæðum.

Lagid: Þvar mundi vera hjartad mitt.

Stríðs-menn þá hófdu Frosöfest Krist, Flæðu ad hans tófu snart, skiptu í stadi

sjóra fyrst, fá skyldi hverr sinn part, á fyrtil
þrjónadann ljóst með list, lögðu þeir hlutfall
djarft, fólksuverk meðan fullgjörðist, fólkið á horfði
margt.

2. Ritning sú eina uppfyllt er; áður var þar
um strád: stríða mínum þeir skiptu sér, 'stírlega
það er tjád: hlutfallið yfir fat mitt ser, 'sæ eg
þess einninn gáð. Set maður slíkt fyrir sjónir
þér, sjá Drottins miklu náð.

3. Nú máttu þilja nafinn var, negldur
Drottinn á kross, opinbert sáu allir þar, útrunn-
inn dregra-soss; svoddan forsmán Guds Sonur
bar, sannlega fyrir oss, hér gessit öllum án hylm-
ingar, himneskt mistunar þnoss.

4. Kalla eg merki klæðin hans, Kristnina' í
heimi hér, um sjórar áttir soldar-ranns, flokkur
sá drengrer sér; líf-fyrtil þessilausnarans, líf-
ar-ord blefsað er, vilji þvi skipta þynsemd
manns, þilning sannleiksins þver.

5. Ei lét vor Drottinn audlegd há, eptir í
þessum heim, klæðin, sem hann bar holdi á, en
hverki gull né seim, þó mátti ei hans móðir fá,
þið minnstá' af öllum þeim, illir menn þendi yf-
ir þau slá, aldrei þvi dæmi gleym.

6. Safna hóflega heimsins aud, hugshýlin stuel-
ar géd: þygg af Drottni þitt daglegt braud, duga
lát þér þar með; holdið þá jörðin hylur raud,
þlotnast má þmsum féð, svo þig ei ginni girndin
snaud, gæt vel hvað hér er fæð.

7. Stríðs-manna heipt og hordydge, Herr-
ans qvæl gat ei mýkt, þó viti nóg hann færður
sé, sinnid var illtu-rikt. Þeir sem sátakana
firra sé, sölstu-verk dróga slíkt; Gud láti þig
ei glæp þannu ské, þá gjerir aunnad þvilíkt!

8. Nakinn á krossi héðstu hér, Herra minn
Gud og maun! fullnadar borgun fengin er, fyrir
mig söndugann, þá sórn Drottinn og sál mín sjer,
sú gleðst en blíðkast hann, brúðkaups klædnad til-
bjóstu mér, þann besta' eg girnast kann.

9. Hentuglega féll hlutur sá, Herra minn
Jesú þjár! þú létst mig aumann sinna' og sá,
fagnadar orð þín þjár, þeim klæðafaldi þreifa'
eg á, þegar mig þrigðin slær, straumur-eynd-
anna stöðvast þá, styrk nýaun hjartad fær.

10. Hér þó nú lípti heimurinn, hlæandi audi
sín, endast sá glaumur eitthvert siun, þá æfin
líffins dvín; mér láttu blotnast, Herra minn!
blutsfall nærst krossi þínu, svo dýrðarsegursti dreyni
þínn, drjúpi á sálu mín!

37. S á l m u r.

Annad orð Krísti á krossinum.

Lagid: Væri nú Gud ofi eðli hjá.

Uppreistum krossi Setrans hjá, hans módir standa
náði, sverdid, sem fyrir réð Símeon spá, sál
og líf þennar þjáði, Jóhannes einnig Jesú þjár,
jafnt var þar líka staddur nær, gloggt sá að eflu
gáði.

2. Sinni móður hann segja réð: Son þíun
lít þú þar qvinna; vid lærifveininn líka með,

Lausnarinn blíðt nam inna: sjá þú og módir þína þar, þadan í frá (sem skyldugt var), sá tók hana til sinna.

3. Sá sem hlýðninnar setti þod, sinni blefsun réð heita, þeim er foreldrum stórk og stóð, stunda með elsku að veita; svoddan dýgdanna dæmið hér, Drottinn vor sjálfur gaf af sér, börnunum eptir að breyta.

4. Gírnist þú, barn mitt! blefsun fá, björg lífs og gæfu sína, foreldrum þaltú þínum þá, þófnun og hlýðni sína; úngdóms þverhýndid optast nær, ólucku og flis að launum fær, hrekkvísar þessir þína.

5. Ekjurnar finna einninn hér, ágætis huggun blíða; Jesús allt þeirra ángur sjer, umsjón þeim veitir fríða, ef þar með hreinum hug og sið, halda sig Drottins þínu við, og hans hjálpræðis bíða.

6. María Drottins módir fjær, merkir Guds fríðni sanna, undir krossinum optast nær, ángur og sorg má fanna, til hennar lítur þó Herrann þírt, huggunar orðid sendir dýrt, og forsjón frómrar mauna.

7. Það reynist opt í heimi hér, hlutfall Drottins ástvina, hermunga sverðid sárt þá þér, seld líffins gleður þína, hverjir þó Kristum hata mest, þessir það laungum víðgengist, lítt vill þvi ángri lína.

8. Einn þeir, sem Jesúm elsta af röt, undir hans krossi standa, Herrans blóðsáðmi þorfa
(6*)

mót, hvern þeir líta í anda, trúar og vonar
sjónin sett, sár-hans og benjar þoda rétt, það
mýfir mein og vanda.

9. Jesús einninn með ást og náð, aptur til
þeirra lítur, gefur hugsvelum hjálp og ráð, harma-
bend af þeim flitur, adgætin foburs augun klár,
ell reifnar sjóna barna tár, adstod þau aldrei
þrýtur.

10. Jeg lít beint á þig, Jesú minn! jafnan
þá hriadin færir; í mínum krossi krossinn þinn,
kreptuglega mig nærir; séðvert einasta sárid
þitt, sannlega græðir hjartad mitt, og nýjann
sjognud færir.

11. Þá eg andvarpa, óffa' og bid, augunum
trúar minnar, lít eg hvert einasti' ordid vid, upp
til krossþínu þinnar, strax sjóna mér þín sjanud
sár, synduqum manni epin stár; brunnur blefs-
unarinnar!

12. Gledistund holds þá gefur mér, Gud minn
ad vilja sinnum, uppá þig Jesú! herfi' eg hér,
hjartans augunum mínum, audlegdar gæðin lí-
kamlig, láttu þó aldrei villa mig, frá krossins
fadmi þínum.

13. Jónas sat undir einum lund, engra meina
því kénndi, hádegis sólar hita stund, hann ei til
þada brendi; Jesú kross-þugaa skjólid hér, skjólic
þó langtum betur mér, snrir Guds hefndar hendi.

14. Hvert eg sés, vafi, sit, edur stá, í salu og
hættum nauda, krossi þínum eg held mig hjá, hof-
andi á blóð þitt rauða; lát mig einninn þá æfin hver,
útáð sofna á sótum þér, svo quíði' eg sífi vid dauda.

38. S á l m u r.

Um brýflin, er Jesús leid á Krossinum.

Lagid: Jesús, sem að öfs frelsaði.

Peir sem að Kristi Krossi fenn, komu og fram hjá gengu, bristu með háðung höfuden, honum til brýflis.fengu; heit:ord sín hefði hann haldið lítt, Herrans musteri' að brjóta, á þremur dögum annað nýtt, efna með bygging fljóta.

2. Þeir lugu svoddan fals-menn fyrst, fyrir Caiph.s's dómi, af því hafði það útbörst, eptir fjölmennis rémi, þessi þó hafi heyrt og sjeð, Herrans jarðteiknir fríðar, lögín þeim betur gaffi um géd, gengur svo enn til víðar.

3. Eldungar landsins, fólkid flest, og flokkur heidsinn stríðsmanna, Herrann vorn Jesum hæddu mest, með Hofðingjum Prestanna, sögdu: ef ertú Son Guds Fjær, fá þig með frapti styður, kom þá hér, svo það sjáum vær, sjálfur af Krossi niður.

4. Hann, fá ed ædrum hestir hér, hjálpad og læfnad marga, megnar nú ecki' að sonnu sér, sjálfum úr neyd að bjarga; svoddan háðyrði, hróp og dár, hlaut þá Jesús að líða, siód það yfir um stundir þrjár, stutt var andláts að bíða.

5. Þá fram hjá Kristi Krossi nú, falsandi held eg ganga, sem ecki' af hjartans ást og trú, elska hans þínu stranga, heilagleif sínum hrósa frí, við holdþins íhna sig binda, síðan falla eróanting í, eda förherðing sýnda.

6. Að þínum Krossi, Kristi Fjær! kém eg, sem einn framandi, gef þú mér leyfi' að ganga nær,

ged mitt styrki þinn andi, svo eg hugleidi hvað til kom, hádúng, brýl-ord og þínu, leidsú, mann-gæðfu mildin fróm! móti andláti þínu.

7. Sál mín og líf þar samdir hlaut, sjáls Guds mustert' að heita, í þieninni' því eg þín að naut, það nam Guds andi veita, síðan hefir það syndin mör, sárlega gjort að brjota, holds náttúran því elskar örg, athafid heimsins ljóta.

8. A þremur degum þar á mót, því hét eg mergu síni, með ydrum, trú og yfirbót, optur það bætast kynni; æ! hvað veitir slíkt ervidt hér, esnín og dug vill þverra, brýlid, sem til var búid mér, þar því Jesús minn Herra.

9. Í velgengninni' eg hrósa hátt, hraustleika trúarinnar, í mótlætinu' hún bilar brádt, brest fiun og stóraun hennar, enginn fullkominn á mér sjeft, ávertur dögda satur, þar því fyrir mig brýlid vest, blesadur Jesús mætr.

10. Hjálpa latst eg með heilnam ráð, þinum, sem illa breyta, sjáls míns lýta því síst sæ gád, svoddan má blindni heita; mér var þar stærsta mínkun að, mátti hádyrdum quída, burttók nú Jesús bolid það, brýlin því víldi hann lida.

11. Jesús! í þínu andláte, yfir þig brýlin dundu, að svo í frídi end mín sé, á minni danda-stundu; hádúng leidsú þú af öllum einn, alla frá hádúng leystir, aldrei tapast sá nockurr neinn, er nafn þitt uppá treystir.

12. Nær sem þrekkvísra hádúng ný, hjartad mitt sárt vill stanga, undir þinn kross eg seginn flý, fram, hía þal eigi gánga, þar stend eg fyrir,

þó fals og spé, gæfki mér heims óblíða, uppá þig, Jesú! einn eg sje, allt vil eg með þér líða.

13. Þørst þú varst hæddur, Herra! þá, harma-
 qvel leidstu líka, svo heidri þig nú hédan í frá,
 himnar og jerdin líka! allir Englar og ell heims-
 mind, undir þitt vald sig þhnegi, og eg þar nppá
 aum mannkind, Amen af hjarta segi.

39. S á l m u r.

Um Ræningjans ydran.

Lagid: Einn Herra og þest atti.

Annar ræninginn ræddi, sem reffað það sinn
 var, Gerrann vorn Jesum hæddi, hann gaf
 þetta andsvar: ef þar von er til nockur, að þú
 Guds Sonur sért, hjálpa þér og svo ockur, úr
 þessum naudum bert.

2. En hinn þar uppá gégundi: ekki hrædist þú
 Gud! hverjum straffs heiptin hegndi, hún var rétt for-
 þénud; við megum vel medtaka, verka betaling
 þann, en þessi er alls án saka; eptir það sagdi
 hann:

3. Zugsa þú til mín, Herra! þá heldur þú
 ríki þitt; ási Drottins ei nam þverra, andsvar
 lét henra sitt; sannlega eg þér segi, (þú er hugg-
 unin vís), þú þalt á þessum degi, mér þjóna í
 Paradís.

4. Eja þér forst straffid synða, sála mín!
 þriggilegt, forherding hjartans blinda, þó holdid
 qveljist seelt. Gefdu mér, Jesú góði! eg gegni

vel þirting þín, með trú og tára-flóði, og tjái þér brotin mín.

5. Ráningsjans ydrun eina, athugum lífa með, hann gjerdi játning hreina, hátadi illverk íféd, því sagði hann væri að vonum, verðlaunin ráng-lætis, ávitun veitti honum, sem vildi ei gæta þess.

6. Hann trúði: á himnaríki, þesdi vor Jesús ráð, þó syndugra syndist lífi, svo treysti á hans náð, með blógdun og hreldum huga, Herrann sín minnast það, ljúflega lét sér duga, loford ef fengi það.

7. Hróp og hárensti gjördu, heidur og Jád-ar þar, keíngum krossinn á jördu, með fals, bríxl og háðungar; svaradi ei Son Guds neinu, þó sjálfann það snerti hann, en syndugs manns orði einu, án dvalar gegna vann.

8. Satt mér fyrir sjónum Tartar, sáll Jesú! gæðtan þín, þér géck heldur til hjarta, hans neyð enn sjálfs þíns þín; sama þesir þú sinni, við syndugar þépnr hér, því aldrei elstu þínu, aptur, minn Herra! fer.

9. Illvickinn hafði unnid, ódádaverkin þærst, gecu glapanna runnid, greidd fram í daudann nærst; en Jesús ekki vildi, á það neitt minnast nú, svo var mikil hans mildi; mín sál! það hug-leid þú.

10. Enginn órvanta! þylði, þó ydrast þessi feint, sem er Guds Sonar mildi, sé annars hjartad hreint, því hverki við stadi né stundir,

Stýlud er Drottins náð, allt fram andlátid þund-
ir, ofs býðst hans hjálpar-ráð.

11. En þú skalt ekki treysta, óvísri dauða-
stund, né Guds með glapum freista, gjerandi þér
í lund: náðar-tíminn sé næsta, nógur þentum
sýrer; flíkt er hættusend hæfsta; þenní Gud forði
mér!

12. Svo margt eg syndgæð hefi, forgin mig
sturlar nú, ydrun Guds náð mér gæfi, glóandi
von og trú. Herra Jesú hjartfjari! hugsa þú til
mín þá, dapur er dauðinn nærri, og drag mig
gæslum frá!

40. S á l m u r.

Þridja orðid Kristi á Þrossinum.

Lagid: Skaparinn síjarna, Herra hreinn!

Uppá væningjans orð og bön, ansadi Guds hinn
Fjari Son: þú skalt, sannlegá segi, eg
þér, sælu-víft hafa í dag með mér.

2. Sjádu með gæmi, sál mín fjær! senn ydr-
an hverju fraptad fær, uppá það dæmið er hér
rétt, ellum til lærdóms fyrirsett.

3. Reidi Drottins þá uppegud er, yfir ráng-
læti mannsins hér; ydrauin blíðkar aptur Gud, ei
verdur syndin tilreiknud.

4. Þó komi höstug þessdin bráð, hrein ydran
jafnan finnur náð, miðt í standandi strassi þvi,
stillist Guds reidi uppá ný.

5. Samvotstu orma sárin vest, senn ydran
jafnan græðir best, hugsoalar sál og huggar gæð,
heilaga Engla glædur með.

6. Væn af ydrandi hjarta hár, hún er þúrir
Gudi metin dýr, Herrann Jesús á hverri tíð,
heuni gaf jafnan andsoer blíd.

7. Sem Móises með sínum staf, sett vatn
dró fórdum steini af, eins fær ydrandi andvarp
heitt, út af Guds hjarta miðun leidd.

8. Gátning mín er sú, Jesús minn! jeg er,
sem þessi ræninginn, já, engu betri fyrir auglýta
þín, ef þú vilt reikna brotin mín.

9. Kém eg nú þínum krossi að, kannað þú,
Jesús minn! við það, syndanna þúngi þjatar mér,
þrenntur eg nú að meilu er.

10. Alnakinn þig á einu tré, út þínar hendur
breiddande, sárin og blóðid signað þitt, sjer nú og
fóðar hjartad mitt.

11. Þar við huggar mín sála sig, svoddan
allt leiddú fyrir mig, þíns hjarta-dreitra heilög
liud, hreinfar mig vel af allri synd.

12. Krossins burtuminn qvolum frá, Kóngur
rífir þú hinnaum á; Herra! þegar mig hrellir þín,
hugsadu' í þinni dýrd til mín.

13. Segdú hvern morgun svo við mig, sari
Jesús! þess beid' eg þig: í dag þitt höld í heimi er,
hjartad þal vera þó hjá mér.

14. Í dag (hvern morgun eg svo bid), aldrei
lát mig þig! þiljast við, huaur, sinni og hjartad
mitt, hugsi og stundi' á ríftid þitt

15. Eins þá kémur mín andláts-tíð, ordin lát
mig þau heyra blíd: í dag (segdú) þal sálin þín,
sannlega koma í dýrd til mín.

16. Herra minn! þú varst 'hulinn Gud, þá þadni leidst og krossins naud, þó hafdir þú með hærstri dád, á himnarífi vald og ráð.

17. Daudapum mót mér djertúng nh, daglega ver af orði því: í dag, þá lídur ei langt um þad, leidd verður end í sælu stad.

18. O Jesú! séu ordin þín, andláts síðasta huggun mín, sál minni verði sælan vís, með sjálfum þér í Paradís!

41. S á l m u r.

Þad fjórda ord Krísti á krossinum.

Lagid: Af djúpri hrygd ákalla' eg þig.

Um land gjörvallt varð ystrid mirkkt, allt nær frá sjöttu stundu, sólin því ljóma sinn fécl byrgt, senn til hinnar niundu: Gud minn, (Jesús svo hrópar hátt), hvar fyrir gleymd: er þú mér brádt? svoddan, mín sál! vel niundu.

2. Enginn stál huzsa' að Herrann þá, hafi með efa' og brædi, hrópad þanninn og horfid frá, heilagri þolinmæti, syndanna frapt og qualanna stærd, kynni hann oss, svo verði hrærd, hjörtun frá hreckja ædi.

3. Sólin blýgdast að. Þína þjá, þá Skapara sinn sá lída, hún hafdi ei þuld. (þad vitum var), þess voda meiasins stríða; ó! hvað þenlei þá þammast sín, þépnan, sem Drottni jók þá þín, með hrygd og hjartans qvíða.

4. Hví! hvað má eg annur þræll, ánaradur niður djúpa, þá eg heyrir, minn Herra stæll! sú

harma bylgjan djúpa, géc' yfir þig, þá galdstu mín; gjarnan vil eg að fótum þín, seginu fram flatur krjúpa.

5. Þessu mirkum um eilífd er, óþ og gnýst-ran tannanna, hefndar-straff þad var maflegt mér, forie margfjeldann glapanna; seá því, Jesú! Þú frelstir mig, frekt gengu mirktrín yfir þig, svo þyldi' eg þá qvel ei kanna.

6. Þ svortu mirkri þad sama sinn, sorgar-raust lérstu þljóma, þá hrépadir þú mig, Herra, inn, í himneskann dýrdar-ljóma; í því ljósi um eilíf ár, úthrópa þal mín raustin klár, lof þinna leyndardóma.

7. Sýnda, sorga og mótgángs með, mirktrín svo opt mig þína, að aleggð fær ecki sálin sjed, sælu geistana þína; Jesú, réttlætis sólin sat, sorgjandi eg þad fyrir þér græt, harma-raust heyr þú mína!

8. Gud minn! segi eg gjarnan hér, geyst þó mig forgin mædi, Jesú! eg leri' nú þad af þér, þad þessu mín úr-rædi, gjervoll þá heimsins gled-in dvín, Gud minn! eg hrópa vil til þínu: Gud minn allt bøl mitt grædi!

9. Yfirgéfinn quað Son Guds sig, þá særdi' hann qvelin meguna; yfirgéfur því aldrei mig, eilífur Gud hans veana, fyrir þá Herrans hrigd-ar-raust, hærstur Drottinn mun esalaust, grát-beidni minni gégnu.

10. Þá sólar-birtunni' eg sviptur er, sjón og heyrn tekur að dvína, raust og málfæri mínkar mér, mirkur daudans sig sýna, í minni þér,

Drottinn sáll! Þá sé, Sonar þíns hróp á kross-
ins tré, leid sál til líffins mína!

42. S á l m u r.

Simta ord Kristi á Krossinum.

• Lagid: Eins og sitt barn, sábir áslægjarn.

S sárti neyd, sem Jesús leid, sagdi hann glöggt:
mig þyrstir. Svo Ritning hrein; í hverri
grein, uppfylltist ein; um það mig ræða lýsir.

2. Strax hljóp einn ad, þá heyrði það, hitta
njardarvott Funni, lét á reir-prik, drap í edik,
med illt tilvik, og bar Jesú ad munni.

3. Forundraðt má, mín sál! þar á, madurinn
hverr þeis gætir, ad hann sem ráð, hefir med
dád, á himni og lád, hermúng þvilífri matir.

4. Hann sá sem vín, af valdi sín, úr vatni
satt tilreiddi, med sorgar-þick, féck súrc ecik, fyr-
ir svala drick, þá sátt hann þorstinn neyddi.

5. Því mundi ei hér, til hlífðar sér, Herrann
editib lífa, sem vín ágætt, gjöra vel satt, fyrst
gat það bätt, hans Guddóms maktin ríka?

6. Komin var tíð, krapta-verk fríð, Kristur ei
gjöra Þolði, þin stundin þá, fyrir hendi lá, þeigd,
qvel og þrá, Herrann vor líða vildi.

7. Krapta-verk hrein, kénindu þá grein, ad
Kristur Guds Son væri, en qvelin hans, sýndi til
sanns, ad syndugs mauns, sektir og gje!ð hans bari.

8. Guds einfa Sen, gjerdist vor þjón, þá græddi
hann mein og qvíða, offurlamb best, hann ordinn
hest, fyrir utan brest, í því hann qvel nam líða.

9. Af stríði því, sem stóð hann í, styrkleiki manns náttúru, þrengast mjög vann, því þyrsti hann, þáði velvann; þó af edifi fóru.

10. Í annaun stadd, merk, madur! Það, og minnst þess hverju sinni: að Herranu Krist, þess mest þyrsti, af ást og lýst, eptir sálhjálp þinni.

11. O madur! nú, þenk þar um þú, þian hugur blýðast stýldi: Gud þyrsti hér, að hjálpa þér, en hjartad þitt er, óþyrsti eptir hans mildi.

12. Heor þú, sál mín! talar til þín, tryggda brúðguminn góði: Þyrstur eg er, í hrigdum hér, svo hjálpi eg þér, úr hartu qualanna flóði.

13. Ver þonum síst, þess bíð eg víst, beifkann dröf þræfnis anda, ordin hans hrein, á alla grein, fyrir utan mein, óbrjálud láttu standa.

14. Uppá erd þín, svarar sál mín, sorgin þó málid heptir: Þyrsti er eg nú, og það veitstu, þýði Jesú! þinni miðfunsemd eptir.

15. Eftir er hjá mér, það þyrskum þér, þori eg nú fram að bjóða, nema fá ták, trúveif, þó klár, sem til þín stár, tak það og vird til góða.

16. Þof, dýrd sé þér, lausn féckstu mér, og létst þig svo miklu kosta, hjartad á ný, huggast af því, að eg er frí, frá eilífum quala-þorsta.

43. S á l m u r.

Sjotta orð Kristi á Krossinum.

Með himna lag.

Þyrtir að þetta allt var stéð, edifid Jesús smacca réð, þrótt og lífskrapta þverra fann, það er fullkomnad sagdi hann.

2. Orð þíns Herra með ást og trú, athuga
þyldir, sál mín! þú, ef þeirra grundvöll sannann
sjer, sæta huggun þau gétu þér.

3. Fyrst þaltú vita' að Guð útgaf, greini-
legt lögmál hinnum af, hann vill að þú lífi heimi í,
hverr maður lífa eptir því.

4. Algjert réttlæti ljóft og leynt, lífama, sál
og gédid hreint, syndalaus orð og atvik með, af
oss lögmálid heimta réð.

5. Hugurinn vor og hjartad sé, í hreinni elstu
rétt brennande, fyrir utan hræsni, bræði' og bann,
bæði við Guð og náúngann.

6. Hverr þetta gæti haldid rétt, honum var
lífid sörifett, en ef í einu út af brá, eilíf fordæm-
ing við því lá.

7. Enginn maður frá Adam fyrst, eptir þann
dag hann syndgadið, fullnægju gat því gjert til
sanns, gengur það langt yfir edli manns.

8. Óþarileg var allra sekt, eptir því Drott-
inn géck svo frekt, annaðhvert þyldi uppsólt
það, eða mannfynid fortapad.

9. Jesús eynd vora alla sá, ofan kom til vor
jerdur á, þaðum hinna upprunninn af, undir
lögmálid sig hann gaf.

10. Viljuglega í vörn stad géck, var sú fram-
kvæmdin Guði þeck, sedurnum hlýdni fyrir oss
galdt, fullkomnadi svo lögmál allt.

11. En svo að synda sektin þéd, sannlega yrði
forlíft með, og belvan lögmáls burtu máð, þeirra
qvæl leidd og dauðans háð.

12. Þá hann nú hafði allt uppsýst, sem oss var sjálfum að gjera skyldt, og bæta ell vor brotin frí, berlega vildi hann lífa því.

13. Þess vegna Herrann hrópa nam, hartuær á krossi stíginn fram, að oss í voru andláte, ell hans verðstuldan huggun sé.

14. Svoddan adgæt þú, sála mín! Sonur Guds hrópar nú til þín, hvað þér til frelsis þína kann: Það er fullkomnad! segir hann.

15. Fullkomnad legmál fyrir þig er, fullkomnad gjald til lausnar þér, fullkomnad allt það fyrir er spád, fullkomna þalt þú eignast náð.

16. Herra Jesú! eg þacka þér, hvílíka huggun gættu mér. ófullkomleika allann minn, umbæti Guddéms freptu: þinn.

17. Hjálpa þú mér svo hjartad mitt, hugsi jafnan um dævid þitt, og haldist hér í heimi nú, við breina samvitku og rétta trú.

18. Uppá þessi þín ordin traust, óhraddur den eg qvðalaust, því sú frelsis fullkomnan þín, forlíkad þessir brotin mín.

44. S á l m n r.

Sjounda ordid Kristi á Krossinum.

Lagid: Herra Gud í himnaríki.

Hrópadi Jesús hátt í stad, holds megn og frept: ur dvínar; eg fel minn anda, frelsarinn qvad, þadur í hendur þínar.

2. Þú, frestianu maður! þenk uppá, þíns Herra þessann dauda, að orðum hans og eininn gá, eru þau lafning nauda.

3. Jesús haldinn í hærstri qvöl, hladdinn með enmdir allar, dapurt þá adgécð daudans bol, Drottinn sinn Födur kallar.

4. Herrann vill kénna þar með þér, þín ef mann-raunir freista, gödlyndur Fadir Gud þinn er, gjörir þú honum ad treysta.

5. Þyrir Jesúm þú fullvel mátt, födur þinn Drottinn kalla; en þó þig krossinn þvingi þrátt, þad mýkir hörmúng alla.

6. Eins og fadirinn aumkar sig, yfir sitt barns id sjúka, svo vill Gud einninn annast þig, og ad þér í miðkun hjútra.

7. Einninn sýna þér ord hans klár, ódaudleik sálarinnar, þó kroppurinn verði kaldur nár, krenks íst ei lífid hennar.

8. Hvar hún finnur sinn hvíldar-stað, Herrann sýnir þér líka, hend Guds þíns Föders heitir þad; hugsa um ræðu líka.

9. Viljir þú eptir endad líf, egi þín sál þar heima, undir hend Drottins þér þá blíf, hans bodord þaltú geyma.

10. Þáttú Guds hend þig leida hér, lífs-reglu haldt þá bestu, blefsad ord hans sem bodast þér, í brjóstri og hjarta festu.

11. Þrind þú ei frá þér Herrans hend, hún þó þig tynpta vildi, legg heldur bæði líf og ond, ljúflega á Drottins mildi.

12. Hér þegar mannleg hjálpin dvín, holdið þó qveini og sýti, uppá hend Drottins augun þín, atid í trúnni líti.

13. Ad morgun! og gældi minnst þess vel,
máls upptekt láttú þína: af hjarta' eg þér á
hendur fel, Herra Gud! sálu mína.

14. Eðs máttú vera viss uppá, vilti þér
þaudinn granda, sála þín matir misþun þá, milli
um Guds Fodurs handa.

15. Hún finnur eðfært þrigðar-stríð, þormúng
né maðu neina, í fríði Fodar atíð blíð, ásjónu
Drottins hreina.

16. Eptirtekt mér það einnig jóf, er eg þess
gæta kunni: andláts bæn sína. Sjálfur tók, Son
Guds af Davíds munni.

17. Bæn þína aldrei bygdú fast, á brjóst-vit
náttúru þinnar, í Guds orði skal hún grundvall-
ast, það gefur styrk trúarinnar.

18. Vær vitum ei hvers bidja þér, blindleik-
inn holds því veldur, Guds ord sýnir þann sann-
leik þér, sáll er sá þar við heldur.

19. Vertú, Gud Fadir! fadir minn, í Frelsar-
ans Jesú nafni, hönd þín leidi mig út og inn,
þvo allri sýnd eg hafni.

20. Hendin þín, Drottinn! hlífi mér, þá
heims eg aðstod missi, en nær sem þú mig hyrt-
ir hér, hönd þína' eg gládur kyski.

21. Þaudans stríð af þín heilög hönd, hjálpi
mér vel að þreja, meðtaf þá, Fadir! mína ond,
mun eg svo gládur deða.

22. Minn Jesú! andláts orðid þitt, í mínu
hjarta' eg geymi, sé það og líka síðast mitt, þá
sefna' eg burt úr heimi.

45. S á l m u r.

Um Jesú dauda.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum er.

Pá Frelsariann í fæðurs hönd, fól nú blefsadur sína end, nidur sitt höfud hneigdi fyrst, Herrann í því hann sáladist. Drottinn vor þanninn dó á tré, dásemd kunní ei meiri þé.

2. Sancti Váll segir í saunri raun, syndarinnar sé daudinn laun, bana-spjót hans eru brotin ljót, bodordum Drottins gjerd á mót, sá Íal denja, sem syndgar hér, svoddan úrþurdur réttur er.

3. En þad hér heima átti list, af því Jesús er saklaus víst, af helgum Anda' med hreinum sid, hann var gétinn í meyar-qvid, Guds fæðurs veru segurst mind, frjáls lifdi og dó af allri sond.

4. Hvorki reising né heljar þad, hafði nú Jesús forþuldad, þvad kom þá til að Herrann leid, þarda þínu og beifþann dendi? eða þvar fyrir þyrtist hann, þegningar til sem aldrei vann?

5. Guds Andi þar á gjörir þil, greinir þvilíka orset til; vegna misgjörda vortu hér, vissulega hann sardur er, því Drottinn lagdi svo fyrir sann, syndinnar vorar uppá hann.

6. Sjá hér, mín sál! fyrir syndir þín, Sonur Guds lidur qvel og þín, hann dó fyrir þig, sem daudans þad, dáclega hafdir forþuldad, hann lét sitt líf svo lifdir þú, lífs eilífs von því áttú nú.

7. Á mig var fallin þýngsta þraut, þviad eg Drottins leamál þraut, samvitstu sardi synða grád, svo fécl daudiun þíer þfir-rád, til forðam.

(7*)

íngar mér fjöturin hans, fastlega héldu víst til sanns.

8. Þegmál safnadi sektum mér, sektinni dauðinn eptir fét, dauðinn til dómsins dregur suar, dómurinn þrassid úrskurðar, þrassid um eilífd aldrei dvín, eilíf því var hin þýngsta pín.

9. Þegmálid hér sig forgreip fyrst, feldi það dóm yfir Herrann Krist, það bauð: að sá belvapur sé, sem bana líður á einu tré, djarslega eptir því dauðinn géc, Drottinn frá lífi flíð féck.

10. Sekt þá, semlogmál setti mér, sjálfur borgaði Jesús hér, það misti sína makt í því, mig verður nú að láta frí, dauðans broddur var brocinn þá, burt hans fángelsi flapp eg frá.

11. Eilífur dauði deyður er, dauði Jesú það vinnur hér, dýr metur Drottinu dauða mín, dauði! hvar er nú broddur þínu? dauðinn til lífs nú stutt er stig, stórlega dauðinn batar mig.

12. Dauðinn því orkar einn til sanns, út flokna hlýtur lífid manns, holdid legst í sinn hvíldar-stað, hans makt nær ekki lengra enn það, sálu af öllu fari frí, stutt verður hinna sálu í.

13. Í þínum dauða, ó Jesús! er mín lífgjef og huggun trú, dásemdar fraptur dauða þíns, dreifist nú inn til hjarta míns, uppá það synd og illþan hver, út af deyji í brjósti mér.

14. Þú hneigdir þínu hofdi ljóst, Herra! þegar á krossi dóst, með því bendtir þú mér það sínu, að minnast jafnan á dauða þínu; eins þá eg dey, flulu augun mín, upp líta, Drottinn sáll! til þín.

15. Þyrir þann dæd, sem þoldir þú, þig þid-
eg, Jesú! um það nú, að gæfi mér þín gæðsán blíd,
góða frestlins manns danda tíð, hold mitt lát hvíl-
ast hægt með fríd, hend þín sálunni taki við!

46. S á l m n r.

Um teiknini sem urdu við Kristi danda.

Þagid: Þá linnir hér min líkams vísi.

Pegar Kristur á Krossins tré, fannadi dandann
stríða, teikn og stórmerki mestu ské, mæltir svo
Ritning fríða, musters tjaldid mjög umvendt,
í midju varð að rífa í tvennt, hrístist jörð harla
víða.

2. Sundur flosnudu björgin blá, byrgd leidin
apnast fóru, líkhamir dandva lífna þá, lít hér þau
undurin stórn, eptir Lausnarans, upprísu, inni
borgina vírjudu, af samum þar fleur vöru.

3. Hvað hér hjörtón hermir rétt, hyga að því,
sál mín mæta! hér til lærdóms er það framsjett,
þess áttú vel að gæta, jörðin stali þegar Jesús dó,
jafnvel þeir herdu flektar þó, sýndu medaunftun
fæta.

4. Steini hardara er hjartad það, sem þeyrir
um Jesú þínu, gæfur sig þar þó ekki að, ann meir
gjálfi sínu; kann nektud svoðdan kaldr hugstot,
Kristi danda að gienast not? Gud stjórni gæðminu!

5. Það má undra þin þunga jörð, þreydi ei
förru' að halda, blágrýtis rímin björgin herð,
breðli lídu margfæda, höldid þó ei né hjartad
manns, þriggilt við þínu Skaparans, sem hans
þó þlaut að gjalda.

6. Fortjalddid sýnir sannleik þann, fundur þá rýfna náði, afstakast Þvíði ell fyrir sann, eptir Guds settu ráði, Gýðingafynsins kóngleg stjórn, Kénnivalddid og lögmáls fórn, sem Ritning sjálf um spáði.

7. Hindran réð ellum ætíð stór, inn í Guds ríki þanna, því veldur sýnda-sektin vor, og saurug-leikin h verkanna; en fyrir Jesú dýrstanu deyð, Drottinn tilbjó of opna leid, hédan upp til himna anna.

8. Hér í kristninnar helgidóm, þesum vér frelsi' ad gánga, þar bodast náð og blessan fróm, burt er þá sorgin stránga, sálin vor hefir búna brant, beint í Abrahams gleði-Flaut, eptir heims þorms úng lánga.

9. Frelsarans dauda einninn ad, endud lífin hér njóta, gudlegur fraptur gjerdi þad, grafirnar opnast hljóta, því Drottins Jesú daudi' á kross, daudann sigradi fyrir of, abl hans og brodd nam brjóta.

10. Merk, ad úr jördu mátti' ei neinn, maður frá dauda standa, syrr enn tjedi vor Herra hreinn, hold sitt aptur lifanda, forstur allra því uppreis hann, af-eginn frapt', og þar med sann, endur-lausn of til handa.

11. Höfðinginn Frossi Gerrans, hjá, hér med allt fólkid líka, jafusnart, sem þetta jartteikn sjá, játn-íng þeir gjördu slíka: sannlega hefir saklaus hann, og Son Guds verid þessi mann, brjóst slá og brádt heim víkja.

12. Félstid, sem harða krossins gæf, Kristi
fyrir óþá náði, saun nú þú þýnast í bejótí þér,
beislaleg samvitðan þjóði; of-hastarlegann úrskurd
sú, ef þú vilt vera af sorgum fí, hær er
rasanda ráði.

13. Daudi þinn, Jesú Drottinn! þá, dýrd-
legann frept útsendi, heidnum manni svo hér við
þrá, hann þú Guðs Son meðfæddi. Egbid
gæðfæddar gæð þitt, gæ þú viðlífi hjartad
mitt, að svo frá illu vendi!

47. S á l m u r.

Um Kristi Funníngja.

Sagid: O Jesú elstu þinn.

Funníngjar Kristi þá, krossinum langt í frá, stóðu
með þungri þrá, þessa tilburði sjá.

2. Var þar og viðstaðt með, að vísu margt gænn-
fólked, sár Jesú fengu sjed, sorgandi báru gæd.

3. Af þessu, mín sál! þú sjer, sannlega hversu
er, valt allt í heimi þér, haf slíkt í minni þér.

4. Dvínar og dregst í hlé, á daudastundunne,
vinþapur, frændur, fé, fallvalt hogg eg þad fé.

5. Þó viltu vinirner, veita hjálp nokkra þér,
vern þeirra ónýt er, enginn dandanum ver.

6. Vísnu þúkrar hend, þá þerdu söttargrönd,
hjálpa þó engin önd, upphugsud ráðin vönd.

7. Vinþap í synda þú, sála mín! þess eg bid,
haldu ei vérold við, viljir þú soina í frid.

8. Hreinnann vinþap haldu þú, við Herra þinn
Jesúm nú, í hreinni hjartans trú, frá heimisins
elstu þér snú.

9. Hann einn má hjálpa þér, þá hjástod mann-
leg hver, heim þig á höndum sér, í hinna sælu ber.

10. Það hér í sannleik sjeft, er Sonur Guds and-
adest, sorgin þá særði mest, sem hann elffudu best.

11. Krists bærn eru kross-bærn, við Krístum
hlýðnis-gjærn, hann sýnir þeim hjálp og værn, þó
þærð sé sútar qværn.

12. Þú Þóldir þar að gá, þó þeir stæðu langt
frá, allir samþuga sjá, Son Guds kross festanná.

13. Komid svo konur og menn, að krossinum
Jesú senn, þó naudin þrenghi þrenn, þar fæst nóg
lækningin.

14. Kom þú, sál krístin! hér, sem kross og
mannraunir ber, settú fyrir sjónir þér, Son
Guds, sem þindur er.

15. Uppá hans heilæg sár, þorft þín trúin klár,
það mýktir trega' og tár, temprar allt sorgar-sár.

16. Sértú, syndugur manni! særður um þvæggju-
rann, þorft þú beint uppá hann, sem hjálp þér. á
krossi fann.

17. Hverr, sem eyr-örminn leit, af Israels
manna sveit, eitrid ei á þann beit, ell stílltíft
plágan heit.

18. Evi stór sýnd engin er, að megi granda
þér, ef þú á Jesúgn sjer, yðrandi' í trúnni hér.

19. Sje eg þig, sáall Jesú! svo sem álengdar
nú, von mína' og veifla trú, við bíð eg hressir þú.

20. Þá eg sje sárin mín, særir mig hjartans
þín, sárin þá sje eg þín, sorg ell og qvíði dvín.

21. Þát mig, ó Jesú þjá! aldrei svo vera þér sjær,
að sjái' eg ei sár þín þjá, þá sorg og eynd mig slær.

22. Veit mér eg verði' og sé, vin þinn og funninge, þó hverfi heilsa og sé, hjálp mun þá nóg í tje.

23. Eg sel í sérhvert sinn, sál og lífama minn, í vald og vinskap þinn, vernd og skjól þar eg finn.

48. S á l m u r.

Um Kristi síðu: sár

Lagid: Línga mín af hjarta hljóði.

Þó quoldi Júdar frá eg færi, til fundar senn við Pílatum, og þess beiddu' að ekki væri, endud líf á krossinum, því hátíðin var harla nærri; hér svo Ritunng greinir um.

2. Stríðsmennium hann baud' að brjóta, bein- in þeirra' og svo var gert, heljar-stund þeir hrepptu fljóta, hinir tveir, sem greini' eg bert, en Jesúm létu síns lífláts njóta, límina hans ei fengu snert.

3. Stríðsmann einn með heiptarhóti, hardlyndur gét krossi að, Lausnarans síðu lagdi spjóti, lagid nam í hjarta stad, blód og vatn þar frá eg út fljóti, fyrr var áður spád um það.

4. Umhugad er einum Drottni, allra sína barna líf, í jörðu hér þótt holdid rotni, huggun traust mig gleður líf, hann vill ei týnist þeim né brotni; blefsud sé sú elþan ríf!

5. Gud Drottinn með gæðfu ráði, gjörði Adams síðu af, fríða qvinnu fyrst á láði, fast hann þó á meðan soaf, vaknuður þess að vísu gáði, og veglegt henni nafnid gaf.

6. Sofnadur á síuni síðu, sárid Drottinn Jesús bar, svo að af vatni og blóði' hans blíðu,

þagdist heilög fríttinn þar, náði' hún edla nafni
fæidu, nær til himna stígin var.

7. Ekoda. þú hvermig þíttinn hreina, þíllast
nú með réttu á, að vísu jafnan vatnid eina, vor
líkamleg augun sjá, en trúar sjónin, svo mía greina,
Sonar Guds blóð þar lítur hjá.

8. U! hvað má eg sátann sanua, Sancti
Thómás Postula þinn, þá sídu mátti' hann sár
þitt kanna, sína hend þar lagdi inn! þú munt
ei mér þjádum banna, það að þóða, Jesú minn!

9. Allar Jesú æðar stóðu, opnadar í qvelinne,
drevera lækir dundu' og flóðu, um Drottins líf á
krossins tré, nægd af lausnar gjaldi góðu, Guds
Son yfir. mig lét í tje.

10. En svo eg þýldi sjá og játa, sanna elstu
Drottins míns, þíldi hann eðli læstar láta, lífs
að rnar hjarta síns, því er, sál mín! mikil ár
máta, miðunsemi lausnara þíns.

11. Opnar dýr á arkar síðu, inn um gengu
þépnurnar, sem sjálfur Drottinn baud með
blíðu, bjargast þýldu inni þar, fyrir vatnsins
flóði stríðu, stelfi' og líf þeim géfð var.

12. Líffins dýr á síðu sinni, setur Jesús opnar
hér, svo ágrud sála aðstod sinni, ell þá mannleg
hjálpin hver, hverr, sem þesir þar athvarf inni,
frá eilífum danda leystur er.

13. Móti um sinn arkar-glugga, upp til him-
ins lítid féck, haldinu dymmum hrygdar-þugga,
hátt þá vatnsins flóðid géck, svo hann mátti um
síðir þugga, sólar-ljóma birtan þeck.

14. Gégnum Jesú hetgast hjarta, í himninum upp og líta má, Guds mínar ástar virtu hjarta, bæði sæ eg að reyna og sjá, þriðdar-mikfríð forgar sparra, sálu minni hverfur þá.

15. Guds var máttug mildin þrúða, Móises þá steinin fló, út til allra Israels búða, ágarð svala-vatnid dró, þrestir þrjár, þjára og lúða, þeim svo nýja frapta bjó.

16. Þá sjálfur Gud á Sonarins hjarta, flú um reidi-sprotta flær, um heimsins áttar alla parta, útrann svala-lundin flær. sálu vid þann brunninn hjarta, blessun og nýja frapta fær.

17. Vid þennann brunninn þrestur dvel eg, þar mun eg nýja frapta fá, í þessi inn mig fylsuin fel eg, fargar engin sorg mér þá, sælann mig fyrir trúna teleg, hún tekur svo Drottins þenjum á.

18. Hjartad mitt er, Herrann góði! þriagi-lega saurgab mig, þvo þú þad med þínu blóði, þess af audmýkt beidi eg, vinni mér bót á mædu og móði, misfunsemin guddómileg.

19. Hjartans innstu ædar mínar, elsti, lofi, þristi þig, en hjarta-blóð og þenjar þínar, blessi, þressi, grædi mig; hjartans þýðar þackir sínar, þér sé gæðtan eilífleg!

49. S á l m u r.

Um Kristi greftran.

Med lífsaungs lag.

Jóseph af Arimathía, edalborinn Ráðherra st., Gyðinga svik vid Son Guds stéð, samþykkt hafði þeim aldrei med.

2. Hann var Lausnarans lærifveinn, lífernis frómur dygda hreinn, Gyðinga hræddist heiptar raun, héldt sig að Krísti þó á laun.

3. Þessi um qvoldid þágangad géck, þá af Pílató leifid féck, að mætti Jesú m. andadann, ofan taka og jarða hann.

4. Jóseph tók strax af Frossi Kríst, feipti þó nýjann lín-dúf fyrst, Nicodemus kom þegar þar, þágangad fóstuleg smyrslin bar.

5. Jóseph gróf eina-átti þar, útkleppud sú í steini var, í aldingardi þar allskamt frá, enginn fyrst daudur í henni lá.

6. Dýrdlega smurdu Drottins líf, dæmin má ennur síma líf, byrgdu með steini býna gróf, burt gengu strax fyrir utan tóf.

7. María Jacobs módir ein, Magdalena á sömu grein, Salóme einninn sat þar hjá, sáu þors. Herra grestran á.

8. Í þeirra selskap, sál mín blíd! settu þig nidur litla tíð, grefsteun þíns Herra gæt vel að, gagnlaust minn ekki verða þad.

9. Við Jesú grefsteun jeg fæ ljed, Jóseph og Nicodemus nred; áður þorðu þeir ekki Kríst, opinberlega að játa fyrst.

10. Nú sá þeir nærsta nýjann dug, nóga djerfúng og styrkaun hug, augljóslega svo allir sjá, elstu, sem Drottui hefdu á.

11. Njúkandi trúar þorinn hér, helgur Andi svo vidnarer, ljómandi þar af ljósid þín, lífgar hann allt með fepti sín.

12. Huggist þeir nú, sem hjartad deigt, hafa
og trúar megnid veift, biðji um styrk og stöðugt
gæð, stundi og leri Guds ord með.

13. Veit þú, Jesú! að veif trú mín, vaxi
daglega og elstan þín, eblift svo með mér inn-
vortes, ntra góð hjáti merki þess!

14. Annad þú líka merkja mátt, mislíkar
Drottni á engann hátt, þó heidurleg sé hér á
jörd, holdi útvaldra lífsor gjörd.

15. Mætast Guds Anda musteri, mannis var
rétt. Kristins líkami, því má honum veitast virðing
rétt, vel með stilling og hófi sett.

16. Eftis-degðir og óhitt þjálf, ekki á flýði
við þetta mál, Heiðingja Flíkun-heimstuleg, hafi-
ir Kristinum á engann veg.

17. Eftir þá sjer þú sálad hold, sett vera nid-
ur í jardar mold, heiggur þú vert og hugsa
bráð, hér við þú líka flíja átt.

18. Eftir þegar nidur lífid sjer, láttú sem dauð-
inn hvíli' að þér, langt másté ekki lídi' um það,
legg eg þig eins í flíkan stöð.

19. Góði Jesú! syrir grefstrun þín, gef þú
síðasta útsör mín, verði sarsæl og fríðsem mér,
stelsud sál nái dýrd hjá þér.

20. Þ þeirja máta huggun þrein, hér veitist
mér á alla grein; Guds Sonar hold því greftrad
var, grefstrun minni til virðingar.

21. Helgum Guds berum Herrans hold,
helgadi bæði jörd og mold; grefna því er vor-
svesu-hús satt, svo má ei granda reidinu hátt.

22. Svo að lifa, og sofni hæg, svo að denja, að qvel sé bægt, svo að grefstrast, sem Guds bern hér, gífðu satastli Jesú! mér.

50. S á l m u r.

Um vardhalds mennina.

Lagib: Eins og sitt barn, fadir áslargjarn.

Dúngar Jíða annars dags, inn til Pílatus's gengu strax, sögdu: Herr! vér höfum mest, í huga fest, hvað sá falsari herma létst.

2. Eptir þrjá daga (ódt fyrir sann), upprísa mun eg sagði hann; við slíku' er best að leita laga, lát geyma strax, þessa grof inntil þridja dags.

3. Máste lífid með leyndum hljódt, lærisveinar hans taki' um nótt, og lýdnum segi það lyga skur; þá lýsti ei kyn, þó verði sú villan verri' enn hin.

4. Pílatus víst þeim vardhald féck, vaktin strax út af stadnum géck, grofinni blífu Herrans hjá, og svo til sjá, settu innsigli steininn á.

5. Gyðinga herd var heiptin beist, hjartans blindleiki' og villan trenst, þeim funni' ei nægjast qvel og baun, sem Krístur fann, líka daudann þeir lasta hann.

6. Fordast þú foðdan síblíðu grein, framlidsins manns að lasta bein, sá daudi þessir siun dóm með sér, hvert helst hann er, sem best haf gát á sjálfum hér.

7. Gyðingar vildu veita ríð, vors Lausnara upprísa dærd, en Drottins vald og vísdóms ráð, þess vel féck gáð, verk sitt framqvæmbi víst með dáð.

8. Hefði ei vaktin geymt og gætt, grafaríðinnar,
sem nú var rædt, orsak var meiri að efast þá, hvert
upp réð stá, Drottinn vor Jesús dauðum frá.

9. En þeir sjálfir, og er það víst, upprisu
Drottins hafa lýst, þó kenumenn Júda' af kaldri
skygð, valdir af blygð, feiptu þá til að bera
lygð.

10. Öll svikráð manna' og atvik ill, ónýtur
Drottinu þá hann vill, hans ráð um eilífd stór-
ugt stár, og stjórnuin klár, flögðin drambláta flétt
forgár.

11. Hvíli' eg nú síðast huga minn, Herra
Jesú! við lestad þíun. nær sem eg gæti' að grefstr-
un þín, gledst sála mín, flélsfing og ótti dauðans
dvín.

12. Sektir mínar og syndir barst, ljálfur
þegar þú þíndur varst, uppá það dóstu, Drottinn
tjær! svo qvittudust þær, hjartad því nýjann
foguud fær.

13. Þú grófst þær nidur í gres með þér, gaffst
þitt réttlæti aptur mér, í hássins djúp, sem fyrir-
spád finnst, þeim flengdir inust, um eilífd verð-
ur ei á þær minnst.

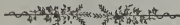
14. Svo er nú syndin innfiglud, ybrandi sála
qvitt við Gud, eilíft réttlæti uppþyrjad, í
annann stad, trúud mannesfja þyggur það.

15. Daudi þinn, Jesú! deydi hér, dárlega
holdsfins girnd í mér, gresfin þín holji glapi mín,
fyrir Guds augshá, ebli mér styrk upprisan þín.

16. Stein-pró mínus hjarta' útheggvin sjeft,
heilagur Andi vann það best, líndúf trúar eg
læt í tje, minn Lausnare! hlmandi smyrst ydr-
anin sé.

17. Svo finni' eg haga hvíld í þér, hvíl
þú, Jesú! í brjósti mér, innsigli' heilagur Andi
nú, með ást og trú, hjartad mitt, svo þar hvíl-
ist þú.

18. Dýrd, vald, virding og vegsemd hærst,
vitka, makt, ipekti' og lofgjörd stærst, sé þér, ó
Jesú, Herra þár! og heidur klár, Amen! Amen!
um eilíf ár!

F i o r u t í u

Upprisu Sálmar,

ú t a f

u p p r i s u

Drottins vors Jesú Krists

qvednir af

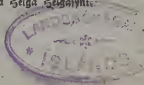
Biskupi Steini Sál. Sónshyni.

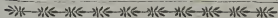
Bidayar Klaustri, 1834.

Prentaðir á Forlag O. M. Stephensen,

Vice-Justits-Sekretára í Íslands Konungi. Landsþfyrreitti

af Bólþryggjara Selga Selgashyni.

1. S á l m u r.

Um Övinnurnar, þeirra smyrslakaup og útgaungu.

Sagid : Ausagurt ljós ofs byrtist brátt.

Uppris, mín sál! Því upprisinn, er nú Jesús
brúdgumi þinn, uppris mitt hjarta einninn með,
upprisi mál og hugskoted.

2. Upp mín harpa og hljóðfæri; heilagt figur-
vers bysjandi, innra stál jafnt og útvortes, allt hvað
með mér er, gjæta þess.

3. Sancti Páll skipar, sála mín! svoddan ord
láttu ná til þín, að vér stulum þess alltid gá, upp-
risinn Jesum minnast á.

4. Bid höfuan, sál mín! sorgar-lóf, soppid um
stund, við Jesú gróf, líffins hertoga litid þar, líf
andad smurt til greftrunar.

5. Hulinn guddómsins geislinn var, í grátstíga
myrkri þínumnar, sál þá réttlætis sólin óð, sjá var
þín eins og rauda blóð.

6. Blóðdraud í dauðans djúpa haf, Drottinn nær
andann sinn uppgaf, gétt sú signada sólin þá, sást
ei nær því um daga þrjá.

7. Nú er hún aptur upprunnin, albjört með morgun- ljómann sinn, hann fær með gleði fál-mín fjed, sem er Guds vængja hjálpræded.

8. Fagni því himnar, fagni jörd, fagni Guds endurkænpta hjörd, Frelsarans sigri fagna ber, fagna nú með ös Englarner.

9. Þegar minn ljúfur Lausnare, leid og þindist á krossins tré, að freidþægja mig aumann mann, öffur lamb meinlaust gjordist hann.

10. Enn nú, sætasti ást-vin minn! auglýstist gud-dóms kraptur þinn, gleður það mína sorgar sjón, þú sigurinn vannst sem öblugt ljón.

11. Djöful, helvíti, dauda og synd, deyddi þín blóðug píslar mind: í holds veikleika á hólman gekkst, í hreyfði guddómsins sigur féckst.

12. Daudi þinn lífid lénað mér, líf mitt frá daudum komið er, þú dóst fyrir misgjörning minn, mér til réttlætis uppreisinn.

13. Loffaungva um þitt lát og þín, lofsverda hef-ur kristnin þín, sigur-vers þitt eg sýngja vil; send mér, ó Jesú! nað þar til.

14. Ó Jesú! gef mér anda þinn, Ó Jesú! Gud og Drottinn minn! upplís mitt hjarta, hug og mál, svo hefi þitt lof mín frelsud fál.

T e x t i n n .

15. Ritningin hér svo hermir fyrst, hátíð Sab-bathsins endadist, fæpt hofdu smyrsl af kostum góð, qvinnur Galæískar, dygda fljóð.

16. María Magdalena ljóst, líkamann Jesú hreint með brjóst, smyrja vildi, og útgéð ein, ennur Jacóbí móðir hrein.

17. Sorgandi eeki sinntu um heim, Salóme þridja fylgdi þeim, Jóhanna enn með öðrum þar, árla fyrsta dag vífunnar.

18. Utgengnar vóru allar þær, áður enn sölín lýsti skær, um hátíðina í hrygd og naud, hvíldust þær, sem Guds lögmaál baud.

19. Verdu, mín sál! að heiðra hér, Herrans lögmaál, sem gaf hann þér, það er lífs reglan rétt og skír, rángt gjörir hvör sem frá því snír.

20. Það leidir þig til Lausnarans, svo leittir frelsis í undum hans, ferdæming þá ei sinnst hjá þér, fylling lögmaálsins Jesús er.

21. Allt brestur mig, en allt ég finn, í þinni hlýðni Jesú minn, allt réttlæti, já allt með sann, af mér hvað lögmaál heimta kunn.

22. Sakfeldhann þó það segi mig, saklaus reynist ég fyrir þig, lát mig saklausann þjóna þér, en þyrm þú æ og lifna mér.

23. Dvinnurnar framar kenna hér, Kristinn madur! og benda þér, hvíldardaginn þú haldir rétt, sem hafa Guds bodord fyrirsett.

24. Drottins er sérhvör dagurinn, Drottinn lætur þó nefnast sinn, sérdeilis þann hinn fjounda, svoddan flattu vel athuga.

25. Ekfært líkamans erfíðe, á honum vill Gud framíð sé, án naudshnja, og órælegt, annars mun hann þess hefna frekt.

26. Góðsins naudþurft til nytsemdar, nægjast ser dagar vífunnar, gefum þann eina Gudi frí, gagn hefur sálin mest af því.

27. Orð Guds stunda á alla grein, eru Sunnudags verkfin hrein, með yfirbót allt það umbæta, sem á varð sex virku dagana.

28. Leikar, ofdreykja, dans og spil, Drottni gjöraft þá síst í vil, einga Guds dýrkan eblir slíkt, óslíkan sú þó gángi ríkt.

29. Yðran og trú er æðsta ráð, á þeim degi sé nidursád, á hinum sex þá uppvara, ávertir góðu verkanna.

30. Best sjer þú. Jesús brotin mín, bíð eg mér hjálpi árnar þín, unn mér síðan í helgum hag, halda eilífann Sabbaths dag.

2. S á l m u r.

Um tímann, á hverjum Drottning uppreis.

Lagid: Þagnabár kénning qvinnum fæ.

Eg vil minn Jesú annad sinn, upprisu tímann
Skoda þinn: á þridja degi er hún skéð, eptir
þinn deyd, þá lýsa réð.

2. Seint um qvöld fyrir Sabbathinn, sá er
hinn fyrsti dagurinn, vors Drottins látinn lífama,
lagdi Jóseph í grófina.

3. Í henni nærstann hvíldist hann, hátídis dag-
inn gjörvallann, og vildi eigi upprisa, á Sabbaths-
degi Gyðinga.

4. Í Guds Þedurs heilagri hönd, hvíldist þá
Jesú blesud önd, í grófinni hvíldist holdid frí,
hvíldist guddómsins tign í því.

5. Eilíf hvíld er nú afrekud, í mér fríðþægdum
hvílist Gud, í honum sál mín hvílist hér, hvíld í
grófinni veitist mér.

6. Árla morguns, sem er nú sagt, uppreis af sjálfs síns guddóms makt, vor Drottinn, laus af fúngri frá, þriðja deginum var það á.

7. Aldrei bregðast Guðs ord og ráð, eins sem Jesús það hafði tjáð, á þriðja degi uppreis hann, árla þá sólin lósa vann.

8. Eg trensti Jesú ordum þín, öll þín fyrirheit ná til mín, öll sannindi eg í þeim hje, alla náð, traust og hjálpræde.

9. Þann þriðja daginn allann út, ei vildi Drottinn spenntir sútt, þreiddi eftir hans upprisu, ástvinir fram að qvöldinu.

10. Því er hann aptur upprisinn, árdegið strax um morguninn, og lét ei þeirra hjörtum hreld, hér eftir bíða langt á qvöld.

11. Undandrátt lánngann, er það víst, ást þín, minn Jesú! líður sítt, að hjálpa oss úr hrygd og þín, hráðar sér guðleg elskan þín.

12. Nú enn sjálfir væntum vær, veitist oss opt þín huggun hjær, þú heyrir fyrir enn hröpum vær, hugsvalar, gledur, vidréttir.

13. Fyrir hendi eg einninn á, ó sæti Jesú! daga þrjá, þeir hverfa sítt úr huga mér, hér víst líffins fá fyrsti er.

14. Er síðis dagur er það minn, opt þjáist sál og líkaminn, án hörmunga eg ekki kann, inn að komast í himna rann.

15. Lífid framdregst með sorg og sútt, seinast það dauðinn leidir út, qvöld þessa dags þá komid er, Krísto á þann hátt fylgja hér.

16. Fús vil eg alltid, Frelsarinn hjær! seta þín spor og vera þér nær, þjást sem þú vilt og þola þín, þar til styrki mig gjæðskan þín.

17. Annar dagurinn eptir fer, á honum dauðra líkamer, hvíla í jördu hægt með ró, á himnum fálernar lifa þó.

18. Góldsins upprisu effta tíð, öllum trúðum þæg og blíd, upprennur þegar þrýtur sá, þridja daginn hann nefna má.

19. Í frapti Jesú upprisu, áður þó verð ad duptinu, upprís þá holdid heidri þrýdt, himnestum dýrðar ljóma skýdt.

20. Þó það í vansemd verði sáð, veift og fjötlegt í jardar láð, í vegsemd, frapti og andlegt hold, upplifnar það af dauðri mold.

21. Dpt þreyir sál mín, hér í heim, harmandi eptir degi þeim, endast þá gjörvell eyndin mín, öll mæða, sorg og hörmúng dvín.

22. Álf þessa ber ad athuga, á Sabbathsdegi Gyðinga, ei vildi Drottinn dauðum frá, dýrðarsamlega rísa þá.

23. Nærsta dag eptir er það skéð, uppþyrjast hestur svo þar með, nýja sáttmálans Sabbaths tíð, sem nú er bodin fristnum lýð.

24. Í upprisu minning Herrans hér, hafa því lærisveinarner, sett til hvíldar og helgunar, hvörn þann fyrsta dag vífunnar.

25. Dýrðlegur gjörðist dagur sá, Drottinn á hvörjum upp réð stá, hvörn Sunnudag svo helgaf fær, Herrans upprisu dýrðin skjær.

26. Drottins dagur því heitir hann, hygg vel að þessu fríðinn mann; Drottai til lofs og dýrðar mest, dag þann að helga lærdu best.

27. Og sem Drottinn með dýrðar hag, frá dauðum reis, á þennann dag, frá andligum dauða uppreis þú, yfirbót gjör í rétttri trú.

28. Hjálpa mér Jesú, Herra minn! að halda rétt Sabbathsdaginn þinn, sálin mín hvíli hægt í þér, hvíll þú alltid í brjósti mér.

3. S á l m u r.

Um útgaungu qvinnanna til grafarinnar.

Lágid: Dagur í austri öllum.

Arla, sem eg nam greina, útgeingu qvinnurnar, hjartans elskuna hreina, hvær þeirra birta þar, er þær til Herrans hofdu, hræddust ei fár né vans, ástríkar ei vidtöfdu, andvana að vitja hans.

2. Viljir þú fá að finna, Frelsarann, sála mín! náð hans og ást ávinna, umflýa heljar þín, árla í æstu þinni, áttu hans leita fyrst, haf Gud í huga og minni, holdsins þér forða lýst.

3. Arla hvörn morgun minnstu, mín sál! í annann stað, af hjartans alid innstu, ei lát þér gleymast það, öllu fyrir að þú leitir, í bæn og þackargjörð, þíns Guds; ef þanninn þreytir, þér blefsast himin og jörð.

4. Hér að auk áttu að leita, að Drottai, sál mín blid! árla með yðran heita, á þægri náðar tíð, meðan þú mátt hann finna, og mildin hans bíður þín, og þér vill ást hans sinna, arma breiddandi sín.

5. Sein yðran sjaldan færir, syndugum rétta bót: huggun Guds hjartad nærir, ef heuni ei stöndum

mót. Nú eru enn náðar tíðir, nú dagur hjálpræðis, ydrandi ljúfir lýðir, lærið að gjæta þess.

6. Allir hugleida ættu, erfíðt það veita kann, í dauðans yrtu hættu, að finna Lausnaram, ef að mannestjan ádur, eðli hans leitadi, dauðinn bístur og bráður, bágt lætur slíkt í tje.

7. Það eptirdæmi eina, ydrandi ræningjans, ei leidir (að eg meina), alla til himna ranns: óvís er líffins endi, einginn því fulltreifi, náðin sé samt í hendi, þó seint hennar leitadi.

8. Dpt leita eg ángri vafinn, að þér, minn Jesú fjær! í hrygd og hörmum kafinn, hjartad þá sorgin flær, feiginn fýs eg þig finna, þó frelist marga stund, sem þú villir ei sinna, syndugs manns hrelldri lund.

9. Eg veit misgjördir mínar, mig skilja Drottni frá, gjörvöll því gleðin dvínar, gæðid harmarnir þjá: eðli neinn yndishagur, eðli neitt hugga kann, einginn ununar-dagur, ef aptur ei finn eg hann.

10. Lát mig til leingdar eigi, leita þín forgéfinn, minn Gud! á mötgangs veigi, í mæðu hugskotsins, þol og trú finnst mér þverra, það ádur lítid var, kom til mín fjæri Herra! kom snart í leitirnar!

11. Hryggilegt er að hreppa, Herrans nálægd um stund, og honum aptur sleppa, eptir þann gleði fund. Ó Jesú! eg þín leita, ó Jesú! leita mín, og virðst mér aumum veita, að aldrei missi eg þín.

4. Sálmur.

Um eyrihdi Qvennanna til grafarinnar, að smyrja líkamann Jesú.

Lagid: Einn Herrar og best anti.

Utgeingnar af borginni, ásettu qvinnurnar, dygg-
var með dæpru sinni, Drottni til vörðingar, að
smyrja hold hans hvíta, hafandi esnin góð, harm-
þrúingnar ferdum flita, fram þáנגað græfin stóð.

2. Frá Galilea fóru, fúsar með Herranum, og
við hans andlát vóru, allnærri krossinum, grestrun-
ar hans þær gjata, grant vissu þennann stad,
hvar Jesú holdid mæta, hafði verid jardad.

3. Krúfir þær fullar færa, fylkra þó hjartad var,
með ást og elstu stjæra, eðlert sparadist þar, umkostn-
að eingann telja, ómakid reikna síst, heidur sér
hærstann velja, Herrann að smyrja víst.

4. Sér máttu madur finna, mestu fjærleikans
dygd, qvinnurnar láta ei linna, lofsverda ást og
trygd, við Herrann, hvörn þær meina, hvíla and-
vana ná, og huxun ei höfdu neina, hann mundi lifa þá.

5. Eg veit þú ert frá daudum, uppriðinn, Jesú
minn! lifandi laus af naudum, líka í himininn, farinn
með sigri frídum, fyrir ofs bíður þar, en ást til þín
er hjá lýdum, ordin sem kúlnad skar.

6. Eg blygdast alla vega, af dæmi qvennanna,
hjartad er hrellt af trega, því hreina elstuna, gjöri
eg síst þér sína, svo sem að skýldugt er, en treysti á
nád þína, að hún forláti mér.

7. Vít eg ein lítt til fara, hjá lofsverdu qvinnun-
um, það ljós, sem þurfti að stjara, í þeirra naudsyn-

jum, þær meintu lífið liggja, lagt í grófinni fyr, að hans sögn ekki hyggja, er þeim fyrr hafði byrt,

8. Þær hefdu heyrt hann hafa, hermt sig á þriðja dag, upprísa án alls vafa, að því sig gáfu ei þar, veiftrúðar ei vona, væri það framkomid. Sætastu Jesú! svona, sýnist stadt mannlegt gæð.

9. Eg sje hér ákæft stríða, orku, og veifindin, qvinnanna hjærleiks blíða, kom þeim til, Jesú minn! af sterkum ástar hætti, að smyrja hólðid þitt, en trúin af minnsta mætti, mátti berjast við sitt.

10. Bráðadann reir ei brítur, þín blefsud ástfemi, veif trúa náðar nýtur, naumt þó hún haldinn sé, qveiks reikinn hjæfir eigi, hjærasti andi þinn: á trúar veikum vegi, veri Gud styrkur minn.

11. Huxa um, sál mín hýra! hvar þau smyrst kunnir fá, sem Guds Sonar gjæðstann dýra, grynist nú himnum á. Útaus yðruvar tárur, ei lát þar verða á stans, með sorgar trega sárum, svo smyr þú sætur hans.

12. Hofud hans heidri blíðum, hér nærst þú smyrja stalt, hans lof með helgum lýðum, hljóma lát þú ávallt, fyrir miðkun margfalda, sem mildin hans veitir þér, honum prís hærstann gjalda, huxa þín skyldan er.

13. Þú átt, í þriðja máta, þess gjættu, sál mín hjær! tregdulaust til að láta, trú góð, sem bráð fær, þá smurning, hver að heitir, hjartans medaumnfan blíð, og olmusu verk sem veitir, volubum þurfa lýð.

14. Numstadda fristna alla, andlegann lífama, Guds Sonar kamm eg kalla, af kénning ritninga.

Ef þú með ást og blíðu, annast fatækann þert, Drottinn með þeli þýðu, þad reiknar vid sig gjört.

15. Ei skaltu eptirtelja, ei reikna misráðed, þad Jesú þú kannt velja, og þurfsandi taka við, aldrei nokkud útfigur, sú andlega smurningin, ilmur hennar uppstigur, af jörd í himininn.

16. Eg veit að ilmur sætur, af þessum smurn-ingum, leggur ofan mjög mætur, í móti trúndum, en helst á effta degi, þá Endurlausnarinn tér: sann-blefsada eg segi, sem þafa bjargad mér.

17. Med oleo heilags Anda, ádur þú smurdur þart, mátti ei móti standa, mannlega holdsins art, að ei upprísa nædir, ei vilðir smurningar, með þeirra gáfu gjædir, Guds sképnur véladar.

18. Minn hjartans Herrann Hæri! hjálpa mér allann tíð, að eg ólmusu tæri, aumstöddum þurfa-lýð, og á þeim effta degi, með orðum þín huggadur, kom þú af Hærléiks veigi, kom þú nú blefsadur.

5. S á l m u r.

Um jörðskjálstann.

Þagib: Til þín heilagi Herra Gud.

Supprífu Jesú eg víst finn, ordinn skjálsta land-anna, jörðin varð ókyr í þad sinn, eins og ritningar sauna, í hans dauða skalf ádur fold, þá átti að leggjast nidur í mold, Skapari þýr sképnanna.

2. Við jörðskjálstann nám skélfast skjótt, skickud vaft grafarinnar, eins sem dand nidur féll hún skjótt; fétt ei gjætt skýldu sinnar. Til samvitska, þú aumi mann! alltíð hrædir þig syndugann, og soiptir styrk sálarinnar.

3. Þíflausum hlutum einginu er, aðstod af þinni þínu, ó minn Jesú! enn aumum mér, í synda beli mínu, stendur æ hjartans hugar-hægd, því hafdir þú gjört mér fulla nægd, sem lýstir í láti þínu.

4. Í þinni þífl, sem ofbydi, allri hófudstépnunni, þegar þú lofsins ljétst á tré, lítt fylgdi hún náttúr-unni, en á þinni upprisu tíð, öll náttúran varð glöð og blíð, það hægir hugraun minni.

5. Sólin byrtist þá björt og skír, bráðt nam sig jörðin hræra, léfu sér björg sem lýsing dýr, lof sem þau vildu færa, sigurvegara sonnum þá, sem dauð-anum var risinn frá, skapara þeirra stjæra.

6. Dýrr varð jörðin í það sinn, eins sem hún dauðleik héldi, þegar að hjartans Herrann minn, hóf óvinanna felði, Helvíti braut, en hrakti deyð, hjálps-adi ofþ úr qvala neyð, með sínu maktar veldi.

7. Frelfari minn! eg fagna þér, frá dauðum upp-risanda, sál mín gleðst nú, og gjörir sér, glöðværd í þínum anda, hold mitt fagnar, því þegar þraung, þrýstur hervoistar mæða laung, glöðt muni af gróf uppstanda.

8. Jeg er að vísu jörð og mold, jeg má stjálfs-andi vera, þegar Guds blöð og heilagt hold, hann lætur til mín bera, í sakramenti sínu hér, sannlega lofast þá af mér, bót og betran að gjöra.

9. Ó Jesú! eg það esat ei gét, eins svo sem vera stjöldi, náttúran ill mér eptirlét, ekkert í nokru gylði; eg heiti bót, en æ fyrir þér, öll mín lofun þó brygdul er. Mig náði Drottins mildi!

10. Í skriftinni er umgétid, að stjálfti jördarinn-ar, skéd hafi þegar firtir fríð, í fángelsi reynslu sinn-

er, Paulus og Silas sátu um nótt, swiftust þá af þeim fjöturin skjótt, upplaukst hurð vtra og innar.

11. Í uppreisni þinni eins við brá, ó minn Frelsariun hjéri! jörðin varð óþyr einninn þá, en mér gæfit tækisæri, út að ganga frá eyndunum, inn í frelsid á himnunum, svo sem eg saklaus væri.

12. Þegar forðum sitt Gud útgas, Gúðingum lögmað stránga, skalf Sína fjall, en felmttri af, fólkid réð burt að ganga. Illgjörða monnum hefðum hart, hétar lögmaðid þeigi spart, þeim sem rækja hið ránga.

13. Þegar minn hjúfur Laufnari, lífs nam frá dauðum rísa, jafnstjótt varð mikill jarðstjálsti: jeg má óskélsdur lísa, að skéð var lögmaðs upphólling, í míns Jesú sigurvinníng, hann skal mitt hjarted prisa.

14. Svónær sem lögmaðs hötum sterf, hræða vill sálu mína, ei skal mig skélfa eitt mitt verk, ó Jesú! þorgun þína, eg ber fyrir mig ár og síð, óskélsdur hvörja líffins tíð, svo mun öll eynd mín dvína.

6. S á l m u r.

Um samtal Övonnanna, þá þær gengu til grasarinnar.

Fagid: Væri nú Gud ofi eðli hjá.

Þá Jesús uppreis, ofansté, Engill í jarðstjálstanum, greip burt steininum frá gröfnni, gleði varð það qvinnunum, hans ásynd stein sem eldíngr flár, og hans flæði varð hvítt sem snjár, af himnæstum hátígnunum.

2. Övinnurnar eðli þeinktu þá, þegar útgánga náðu, að hindrunnoðkur yrði áeyrindi þeirra bráðu:

en á veginum að þeim sló, ótta og kvíða nokkrum þó, ein við aðra svo tjáðu:

3. Hver mun í burtu hardann stein, frá Gærrans legstæð færa? ós! hann hindrar og eifur mein, ei funnum vér hann hræra, en þó héldu þær áfram samt; elskunni er það nærsta tamt, að láta sig bál ei bæra.

4. Hver mun burtvelta hordum stein? hver mun mig' veifann stöð? stóran þunga og margskyns mein, mér gjörir lögmaðl' böð, á steinum forðum uppritað, ei gét eg fyllt né haldað það, því stend eg víst í vöð.

5. Þá er og krossins þungur steinn, þjáir hann haldið veifa, honum burt velta, er eg einn, allann tíð lítt til reifa, eg má þreya og þola hér, það Drottinn Guð vill senda mér, þá aðrir líftugt leifa.

6. Sálina gjörir þungi þjá, því veldur stærð syndanna, svoddan bjargt í burt að ná, bágt veitir krossnum manna, Satan með freistni sinni slær, samvitðskan þar af sturlan fær, og efar Guðs aðstod sama.

7. Þunga lögmaðls er létt, af mér: Lausnarinn Jesú mæti! það á eg víst að þacka þér, þess er æ skylt eg gjæti, lögmaðlið þú uppfylltir einn, er svo burtveltur þessi steinn, sigurvegarinn sæti.

8. Krossins þungi þó þjái mig, það skal mér allfjært vera, eg treysti, Jesú! uppá þig, að eg funni hann bera: ok þitt leggur þú aldrei meir, uppá þann sem er mold og leyr, en sætt viljir sjálfur gera.

9. En þó sálina ástríði, ofþungi freistinganna, þig, Drottinn Jesú! samt eg sje, sætustu huggun manna.

Pú varst freistadur furdu þrátt, Zrelfari minn! á allann hátt, svo aumkán mér sýndir sanna.

10. Hugsa eg enn um hardann stein, er hamlar mest Zesúm sinna, og eilíft gjörir andar-mein, öllum sem Gudí ei sinna: ydrunarleysi heitir hann, hvörn að bjofull innsigla vann, með þrjótsku þræla sinna.

11. Hægt er þér, hjæri fristinn mann! koma burt þessum steini, ef ydran gjörir aldrei hann, er þér frammar að meini. Þess mikla ráðsins engill er, æ til reidu að lifna þér, þó sýndgir ljóst og í leyndi.

12. Allt hvað mitt hjarta hindra kánn, Herrann minn Zesús góði, frá mér taki, svo sinni eg hann, firrtur sorgum og móði. O minn Zesú! þá eg þig sje, vöndin mín verður fagnandi, bæði hátt og í hljóði.

7. S á l m u r.

Um grófina.

Lagid: Sall ertú, sem þinn Gud.

Dvimmurnar komu brátt, til Krísti grafar, þel ástar þeirra hátt, þeim flýtti án tafar.

2. Ut þáנגað einga dvöl, áttu það sinni. Hafandi hjartans ból, en Herrann í minni.

3. Þú sem villst sinna fá, Zrelfarann sæla, dvöl gjör þar eðki á; ef ei villst þig tæla.

4. Í tíma áttu hans, audmjúkur leita, með ydran, utan stans, ei þar af breita.

5. Hvar mun eg hitta þá, Herrann minn blíða? sem að mig sorgum frá, sviptir og qvída.

6. Í grófinni gjördu hér, Guds Sonar leita, qvinnur; sem auglýst er, með ástar þel heita.

(2)

7. Ei kómst eg aumur mann, svo ángri fargi,
þángad, hvar hvíldist hann, í herdu bjargi.

8. Mér liggur lítið á, leið þángad gæra, sem
þinn líkami lá, látinn, minn Herra!

9. Þílagríms gánga sú, sem g'öggst má játa, víf-
ur frá víðri trú, á vondann máta.

10. Þína grof þó vil eg, þú Jesú hjæri! athuga
einhyvorn vög, eins sem það bæri.

11. É henni eg kann fyrst, að sjá minn dauda, í
grof vor gjorist víst, góðum án nauða.

12. Eins mér sem öllum er, ásett að deya, einum
og öðrum hér; orð Guds það segja.

13. Hjálpa mér, Herra minn! að hugsa daglega,
um míns lífs útgánginn, með ydrunar trega.

14. Þá lífið endað er, svo eyndin þrótni, lífið
mitt lífta eg hér, í lifanda Drottmi.

15. Eg fer í annað sinn, að sjá grof þína, ljúfi
Þausnari minn! svo léttist þína.

16. É grof þinni gjörðir þú, grof mína bæta,
hvar holdið hvílir nú, og hefur ró sæta.

17. Þú hefur, Herra hjær! helgð grof mína,
svefn-slofa sú er vær, þar sviptist þína.

18. Þó froppurinn kólni í fold, qvíði eg því
eigi, þar hvílir hægt mitt hold, að hærsta degi.

19. Eg hefi gjört mér grof, með glöðu sinni, ó
Jesú! utan tóf, í síðu þinni.

20. Trúin mín tállaust sér, tilreiðt þar hefur,
legstæð, sem lyndir mér, og líkn alla gæfur.

21. Þar vil eg lidinn lífs, liggja, minn Herra!
eg veit þar án alls lífs, eynd mín kann þværra.

22. Gröf Jóseph gjörði sér, í gröf sína lagði,
látinn vorn Herra hér, með hroðu bragði.

23. Ur Jósephs gröf, Jesú fjær! jeg veit þig
genginn, áminning er mér stjær, af þessu fengin.

24. Ad eg nú uppá nú, í hjarta mínu, greftri
þig, þá af því, þrýtur mig þínu.

25. Eiginn gröf það sé þín, þú Jesú sæti! eidist
þá öll mín þín, þó ángrið græti.

26. Mhá gröf gjöri eg þér, Gud minn daglega,
þá yðran auglýfir, önd mín með trega.

27. Sem stadföst steingröf sé, sturlun ei hræri,
mín sál: það mér veiti, minn Jesús fjæri.

28. Mér aukum mildin þín, megnar ad snúa,
þvíl þú í hjarta mín, hjá mér virdst búa.

8. S á l m u r.

Um Englanna opinberan og bodan Kristi uppreisnu.

Lagid: Þarfi Gud Herra mildi.

Dönnurnar grátnar gengu, til grasarinnar seinn,
fögnud þar sljóttann fengu, og fundu ad eng-
illinn, þadan stein stóran hafði, með styrk himn-
estum fært, þeirra girnd þessa krafði, því hjartad
quidinn vafði, ad gjæti þær hann ei hrært.

2. Sje eg ad sorg og gleði, sífelbt í heiminum,
eins og Guds ráð því réði, til reynslu gudhræddum,
aðfölgjast: ei skal quida, orvænting beigi síst, of-
ber ljúfum ad líða, líknssemi Drottins bíða, í gleði
snart grátur snýst.

3. Eins er, og eg nú líti, ágráða Postula. Mar-
ía fór með flíti, og fyrst réð þeim kunngjöra: hjart-

(2*)

aus Herrann minn hýra, hafa þeir burttekt: þeim nam hún þetta að stjóra, með þeli fjærleikans dýra, sagdist hann fá ei sjeð.

4. Sorgar sögu grátandi, segja hvör öðrum má, í heimsins harmalandi, hrigdin þá stríðir á: það eru fjör kristiuna, að gveina og sýrgja hér, lítt kann þessu að linna, en ljúfur Gud man til sinna, og hriggum huggun lær.

5. Hrell þú mig Herrann góði, hvæðer sem líkar þér, þú sviptir sorg og móði, sannlega þó af mér, eg skal harmandi hljóður, af hjarta fús bíða þín, þú gefur að þolgöður, þreyð muni eg fá sorgmöður, ástin þín aldrei dvín.

6. Sex Englar sjenir vóru, sölir við Gerrans gróf, hvörjir af hinnum fóru, hraðt fyrir utan tóf, á hans upprisu degi; eslaust það ritning tér. Sannlega yður eg segi: svoddan kann neltast egi, sem ord Guds svo auglýsir.

7. Sannheigir sendibodar, sem. Fomur Drottun frá, qvinnum til styrks og stodar, stódu græfni hjá, með dýrðar hætti lýrum, hvörjir þar byrtust tveir, í segurðar stríða stírum, þar stélfdu af ljóma dýrum, til þeirra tala þeir:

8. Þér leitið lífs hjá daudum, með ljúfann Fjærleiks síð, hann er horfinn frá naudum, þesur nú upprisið, elns og hant yður téði, og ordin hans greina ber, að sin upprisu gleði, á þridja degi stéði, hann lifir, hér ei er.

9. Það var bodskapur blíður, er byrtu Jacobs nidjar, Föðurnum þægur, þýður, þá hann harmþrúnginn var, Jóseph lifir hjá lýdum, landsherra

gjordur er, í Egyptó: eingum stríðum, eigum mæta
fíft qvídum, hér þó hart líðum vér.

10. Betri mér bódskap bera, bleðsadir Guds engl-
ar, að Jesús hærstur Herra, heimi til fagnadar,
uppreisinn er frá dauðum, opnandi himna rann, sínum
dauðvona saudum, svipt hefur hann úr naudum, og
dauðans afmád bann.

11. Jeg leita þín lifanda, þausnarinn Jesú minn!
eg veit með holdi og anda, uppreis manndómur
þinn, eg veit þú ert á lífi, eg veit þú lifir nú, og
mig tír eynda tífi, (því þó hrigdin drífi), lofsins
burt leidir þú.

12. Líf náttúrlegt ofþ lénar, lifandi Jesús hér, og
hvad sem þar til þénar, það hófst ofþ ritning tær:
í honum erum, bærumst; í honum lifum vér, allir í
honum hrærumst, allir fyrir hann nærumst, öllum
hann lífid lær.

13. Andlegt líf ofþ þú gefur, ástjæri Jesú minn!
hvort sérhvorr kristinn hefur, hreppt fyrir anda þinn,
með stírnar helgum hætti, hálfdaudir vorum þá, af
guddóms æðsta mætti (enginn þegar ofþ bætti), það
gjörði hjálp þín há.

14. Eg veit líf eilíflega, af þér mér gefist víst, er
eg þá utan trega, öll hrigd í gleði snást. Þú ert
lífid lifanda, lifga mig eins og þig, og þinn eilífa
anda, alltid lát hjá mér standa, til lífs eilífs leidtu
mig.

15. Lífs hjá dauðum þeir leita, sem liggja í synd-
unum, en kristnir hyggjast heita, hirta ei neitt þar-
um, í dauðum gjordum þó gángi, gudlegt líf er þeim

frá: en hinir þó hörmúng stáangi, í Herrans sig
lykja fángi, eilíft líf allir fá.

16. Lífid mitt Jesús lifir, líf og upprisan mín,
líf vort ertú, þó yfir, ofþ falli dauðans pín. Láttu
mig Drottinn lifa, í lifandi trú sem ber, án vondra
holds umsvifa. Eilífs lífs von eg skrifa, á lífs-bók,
einum þér.

9. S á l m u r.

Um útgöngu Péturs og Jóhannes.

Lagid: Ofþ lát þinn anba styrkja.

Maria Magdalena, (mín ord þar hæfdu bid) hún
Kristó hugdist þéna, hann gat ekki fundid,
sljótlega hún því fór og fann, Herrans Postula
hryggva, sem herma eg áður vann.

2. Ur grófinni hærstur Herra, hofinn í burtu er,
ei vill vort ángur þverra, ekki finst hann, hún tór,
jafnsnart Pétur og Jóhannes, að grófinni hlupu
og gjættu, grandvarlegana þess.

3. Jóhannes greidt framgengur, gat hann því
komid fyrr, Pétur, þó lidi um leingur, líka kom
þar eptir, strax í grófina sté hann inn, fá þar
líndúka lagða, líka sveita-flútinn.

4. Í grófina hinn annar, eptir Péttri þá géð,
forgandi allt það saunar, sem áður heyra féð, ei
fildu þeir þá skriftirnar, að hann upprisa skyldi,
en slíkt þeim hulid var.

5. Hefrdu Guðs barnid blída, bíð eg þú merkir
það, lát ekki leingi líða, svo leitir Drottni að, slíttu
þér svo þú finnur hann, eptir Jóhanui ætti, að breita
féhyör mann.

6. Pétur seinna, sem segir, samt kom að gröfinni, engann orðcenting beigi, þó ydran seint framkomi, Drottinn útbreidir allann tíð, misfunar fæðm sinn milda, móti syndugum lýð.

7. María Herrans hærsta, harmþrúngin saknadi, héldt hún það hörmúng stærsta, henni er bodadi, opnud gróf, sem þó sannlega, upprifu Kristi æðsta, augljóst nam bevísa.

8. Eþandi mændi augum, iun í gröfina fljóð. Sst nam af sjónar-baugum, sviptast burt tára-flód: af gleði-teikni þá gjörði hún sér, sorg, bál og sár: ann qvída, svoddan optlega stér.

9. Hrigdin þegar þig hjáir, þú meinar, sál mín ljær! að huggun einga fáir, og Drottins náðin stjær, sé þér horfin í heimi hér, en þess stalt gjörla gjæta, gott bodar krossinn þér.

10. María mestann góða, mjög hrygg illt reiknadi: kross og þjáningar þjóða, þær sem Guð lætur sté, ástjar teikn Drottins eru víst, berir þú það með blíðu, bál þitt í gleði snýst.

11. Hygg að hörmúngar stríðar, Herrans náð leggur á, þetta fennum vér síðar, sorglausir Drottnei hjá: fyrir margfalblegt mótlæti, ofþ byrjar inn að gánga, í Guðs dýrðar rífi.

12. Pétur sá línlof kiggja, líka svo Jóhannes, þar að harmþrúngnir hyggja, hér með gjætandi þess, að sveita-dúfurinn samvasði, sem Kristi hofud huldi, hann var sér í lagi.

13. Kristur þá kross hann þíndi, flæðunum væntur var, alnaktur öllum sýndi, undir og benjarnar,

hans fótum skiptu heidnir þá, í heiminum þá urðu,
eptir sem Guds orð tjá.

14. Eg gjöri að því hyggja, eins létstu, Drottinn minn! í grófinni línloft liggja, líka sveita-duf þinn: upprisinn tókstu ei með þér, ná-klæði þín svo njóta, næði eg þeirra hér.

15. Síðarsti dauðans sári, sveitinn nær þvingar mig, minn Jesú, mildi klári! minnast vil eg á þig, í sveita-duf þínum þá skal eg, sveipa hofud og hjarta, hér með fara minn veg.

16. Líflæu þína leggi, Laufnari minn, um sig, sál mín! í heljar hreggi, hvað kánn þá skada mig? í þeim línufum eg skal hér, skilja við veröld vonða, veittu það Drottinn mér.

10. S á l m u r.

Um Englana og Jesú opinberan.

Lagid: Svört sem að reisir haga byggd.

María ekki finna fétt, Frelsarann í grófinni, Pétur og Jóhann greidt burt gétt, grátinn beid hún það sinni, ein við grófina, ángri með, í hana þrátt hún líta réð, Engla tvo sá þar inni.

2. Einn til hofda, ein annar var, að Kristi fótalagi, hrelða Mariu hvar spyr þar, hvað til forganna dragi? Gerrann minn, hún svo herma eéd, hafa þeir frá mér burt tekid, því segi eg sít mig nagi.

3. María grætur Meistarann, mildiríðann sinn Herra, af því líf hans nú ekki fann, ei kunni sorgin þverra, hann í burt stolinn héldt hún þá, hér að, mín sála! jafnan gá, víst hendir þig opt verri.

4. María ritning ræði síft, að rífa upp Kristur ætti, hann því burttefinn hélbt hún víst, Herrans orða ei gjætti, hrygðarfull byrti harma sín, heyr það, og gjættu, sála mín! að þínum eyndar hætti.

5. Þú syrgir ei fyrir syndirnar, sem Drottinn frá þér stíflja, að missa Jesúm ei metur þar, mótsfridir þrátt hans vilja, og hrekur svo frá þér Herrann þinn, heill, ljós, réttlæti, fögnudinn, síft kanntú svodban dylja.

6. Angrud María aptur fann, Endurlausnarann blíða, grát þína synd og syrg með fann, svo þarftú ekki að qvíða. Yðran og trúin orkaf fær, einninn þú Jesú fundi nær, með hans hugsvolum þýða.

7. Í hvítum skúða Englar tveir, opinbera sig náðu. Himneska hegðan höfdu þeir, Herrans dýrd þar með tjáðu: á hinnum síðar verðum vér, í vegsæmd Guðs Englum samlíkir. Gled þig, sál mín! þess gáðu.

8. Þótt þú verdir í heimi hér, hrygðar búninginn svartu, á þig taka, sem opt tilber, ei lát þitt sturlast hjarta. Englunum síðar samlík gjörð, sæl á lífendra fær þú jörð, í hvítum skúða að skarta.

9. Réttlætis skúða stjærann hér, skínkir ofa Drottinn mildi, í skírninni það ódlumst vér, ef hann vöktum sem stýldi, alltid hvítklæddu Englarnir, ofa munu vera nálægir, með hjálp í mesta gylði.

10. Mædd sér við snéri María, mann einn leit hjá sér standa, hugdist gards verðinn hún þar sjá, hreld í sálu og anda. Ei þekkti hún að það var hann, þess sem grátandi leita vann, Lausnarinn lýds og landa.

11. Sún sagði: ef barst hann burt með þér, bið eg mér gjörir inna. Jesús elskulegt andsvar tér; ó! hvað grætur þú qvinna? hvers leitar þú með hryggri lund? hana nefndi á samri stund. Allt ræð þá ángur linna.

12. Garðs vörðinn hugdist sjálfann sjá, sorgandi Magdalena, er Jesús var: en ofs það má, öllum til lærdóms þéna. Jesús garðs vörður æðstur er, Adams garðs vöktun bætti hann hér, lét svo ránglætíð réna.

13. T aldingardi var uppbyrjud, æðsta Guds Sonar þína: í aldingardinum útendud, offórn þá hlaut að þína: í aldingardinum uppreis hann, aldingarðs besta vaftarann, sæll Jesús vill sig sjóna.

14. T aldingard mínshjarta hann, heilagt Guds ord innrætir, af því vara um afur þann, ávertir dygda sætir: elska, trú og þelgjæði þíðt, það allt hans orðið verkar blíðt, svoddan Gud sjálfann fjætir.

15. Við er mitt hjarta Herra þitt, hreinsað aldingarðs merki, þó sít ber hafi þar sæti sitt, svo tré með slæmun berki, illgresi opt þar inni sinnst, upp það að ræta mér ei vinnst, nema þín náð það verki.

16. Mariu huggar Herrann hér, hennar sorgar vel gjætti, það er þín venja, Drottinn dýr! með dásamlegum hætti, hugsvala þeim sem hrigdin slær: hress þú Jesú, minn Drottinn fjær! mig í mínum vanmætti.

11. S á l m u r.

Um samtál Kristi við Mariu.

Lagid: Gjæðskurifastli græðari minn.

Bíð grofina, (sem greint var fyr) gjæðskurifastur Drottinn spyr, Mariu með lund spaka: hvað

grætur þú? hún þekkti hann þá, þanninn við hana réði tjá, ei máttu á mér taka, því eg, um veg, til himna ranna, heimför sanna, hédan gjöri, til míns Föðurs, sem mér hann fjöri.

2. Sardú og birtú bræðrum mín, blefsada Jesú mildin fin, sagdi við qvinnu fjæra: allt það sem nú auglýstist þér, og þú heyrdir af sjálfum mér, sögn skalt þeim svoddan færa: eg fer, en tér, til Föður míns, og yðar eins, á himna hæðir, til Guds míns og yðar, svo rétt hann ræðir.

3. Sætasti Jesú, forgin dvin, sannlega þá eg orða þín, gjæti, minn Herrann hýri! þú nefnir þína bræður bert, brotlega menn, sem höfdu gjört, stygd þér, vor Drottinn dýri! ást þín, stjært stín, nær sýndir þína, þú fyrir þína, þekkt bræður, þá sem þinn andi og yðran ræður.

4. Blód-teingda eg þinn bróðir er, blód mitt Jesú og holdid þér, samteingdir þú sannlega: erfingi með þér er eg míns, eilífa Guds og Föður þíns, þú nefnist náttúrlega, Guds Son, Guds Son, helgur, blíður, fagur, fríður, þeim Föðirinn unni, en eg þinn bróðir af ættleidslunni.

5. Jesús, minn besti bróðir fjær! bróðerni gott mér fyrir og nær, sýndi í mannaun minni, hann er minn bróðir heimi í, hann er minn bróðir upp frá því, bróðir þó líf mitt linni: bróður, góður, er hann mildur, mér nástýldur, í meinum stríðum, bræðralag við hann þó bregði eg tíðum.

6. Af því minn bróðir er hann víst, ehmd mín og sorg í gleði sníst, og rena raunir allar: sjálfs þíns Föður. þú Föður mín, Frelfarinn Jesú upprisinn,

og fjæran minn Gud þú kallar: gláður, hráður, sá eg nú, með traustri trú, til himna hæða, til míns Guds og Föðurs, þá meinin mæða.

7. O minn Fadir! þad ángrar mig, opt með syndunum stýggi eg þig, hvað stundum veit. þó valla; hyrtu mig því sem hentast er, hjartans Fadir! og lyndir þér, en ofþungt hris ei lát falla, á barn þitt, mér midt, í bræði þinni, lífa ei linni, Fadirinn frómi: vertu, minn Fadir! þitt hæðst lof hljómi.

8. Födurlaust barn í heimi hér, hugleiddtu þad nú segi eg þér, þá forsvar kaunt ei sinna: veröldin bæði fólft og flá, flestollum sem ad raunir þjá, síst gjörir hún ad sinna: mestur, bestur, þinn Fadir dýggur, trúr og tryggur, bál þó beigi, er Gud á himnum, því efast eigi.

9. Dvinnan er fyrri kynnt. var frá, Kristur og fyrsta lét sig sjá, eptir upprisu skéna, María hét, sem mjúkt bar gæð, með auðnafni þad kallast: ræð, mæta sprund Magdalena, fyrr frá, hans há, mildin hafði, hrigð þá vafði, henni rekið, sjö djöfla, hana sem höfdu tekið.

10. Þrurði syndug sála er, sannlega fjær, minn Jesú! þér, hana ei frá þér hrekur, hana þú gledur hvorja tíð, hennar burtneimur sorg og stríð, hana mædda meðtekur: önd mín, ad þín, fétum stríður Frelsarinn blíður! fríðt mun henni, með örmum trúar eg um þá spennu.

12. S á l m u r.

Um Övemmanna útgaungu í annad sinn.

Lagid: Fagnahar kénning qvinnu sör.

Ungradar qvinnur annad sinn, útgeingu svo sem ritningin, glögglega þetta greinir skjær, til grafarinnar enn komu þær.

2. Elftan, sem að er einlæg víst, orð Guds svo herma, þrengist síst, stadfest er hún á allan sann, ei hana dauðinn slíta kann.

3. Elftu-qvinnun með elftu gæð, eðli úr minni líða réð, Jesús þeim hjær hann allteins er, eftir dauðann, sem lifði hann hér.

4. Þær láta ei af að leita hans, létu ei þar á nokurn stans, hjartans ást þeirra innileg, ei tunni stjla hann við sig.

5. Elfta Jesúm, elstuga þinn, ó maður! svo sem réttkrístin, stadfastlega hans ást þá er, óbrygdanleg og stadfest þér.

6. Sterkari enn dauðinn elftan er, elftan Jesú það sýndi mér, elftunni sleppti hann ei til mín, en þó hann sleppti lífi sín.

7. Merg vötn qvalanna kunnu síst, hjærleiks eð Jesú flokka víst. Angistar flóð þó falli á mig, Frelsarin lát mig elfta þig.

8. Í hormunqinni eins eg á, elftuna þér, minn Drottinn! tjá, mér bregðst aldrei elftan þín, elftan við þig ei bregðist mín.

9. Þú í geöfna gengu beint, grátnar qvinnur með lyndid hreint, úngann manna sjá hjá hægri blid, hreldar þar allmjög stélfast við.

10. Mottul stinandi hafði hann, hvítann á sér og stósidann. Þærdóm fagrann hér sinn eg víst, fell hann, mín fál! úr minni síst.

11. Í úngs manns áhynd Engillinn, opinberaðist þetta sinn, aldrei eldið Guds engla her, æftu-blóm þeirra sjfeldt er.

12. Af elli og veikleik erum vér, á jörðu þjáðir mennirnir, syndanna verkan sú er ein, svoddan af Adam hrepptum mein.

13. Gledjum ofþ þó, að Guds englum, gjörumst lífir í himninum, heilbrigdir, úngir, horsnir þín, í hreinni trú, ef lífið dvín.

14. Gamall, veikur, með lúna lund, lífi eg Drottinn marga stund, til himna þegar eg hverfa má, heill, úngur, styrkur verð eg þá.

15. Í Jesú gróf á hægri hlið, heilagur Engill sat; þar við, gleður sig sál mín sorgbitin, sannlega nú og hvert eitt sinn.

16. Sitjandi Engill sýnir mér, sigur og hvíld vors Drottins hér, og að hans stríð á enda sé, unninn djöfull og helvíti.

17. Eptir harðt stríð í heiminum, við hold mitt og blóð með djöflinum, sigur-hvíld mun eg sanna fá, sitjandi í gleði hinnum á.

18. Enn frammar, sál mín! sjáum við? að settist hér ei á vinstri hlið, heilagur Engill; hægra veg, hans tign útvaldi dýrðarleg.

19. Síns og vors Herra hátign hann; hér með byrti á réttan sann, og Gud við sína hægri hlið, hefði Jesú sefs útvalid.

20. Hann bodar og að Herrann minn, með himnestkann guddóms máttinn sinn, sé mér alltid við hægri hönd, hér þá ástríða meinin vönd.

21. Ur þinni hægri hendi hér, Herra Jesú! ei flepptu mér, hún fadmi mig í hásta og þín, hin vinstri sé, og skílan mín.

13. S á l m u r.

Um prédikun Engilsins fyrir Qvinnunum.

Lagid: Skaparinn sjárná þetta breinn.

Blessaður Engill, eins sem er, í ordum gudsþjalls:
ins kunngjört hér, skínandi hvítann skrúða
bar. Elskun Guds Engla sje eg þar.

2. Heilagra Engla helgust dýrd, hér kann ei verða
nóg útstírd, klædnadar einkis þurfa þeir, þessa, mín
sála! gjættu meir.

3. Alltíð fegurðar skrúði skín, á skírnum Englum
og klædin hreín, þeirra þó eðli þyrstu með, þanninni
hafa menn á þá sjeð.

4. Þetta sýnir mér síðsemd þá, sem Drottins
englar himnum frá, hafa brúkad í heiminum, herm-
um slíkt eptir Englunum.

5. Eidssemi rétta, sál mín blíð! set þér að brúka
hverja tíð, í Guds húsi þó allra mest, þá áttu
Drottni að þjóna best.

6. Ei kom þú nafnin í þann stad, á þér klædi
hafdu þangad, réttlætis skrúða stjærastann, skal ann-
ar hylja líkamann.

7. Engilsins fyrsta ord það var, (þá urdu hrædd-
ar qvinnurnar): Öttist þér ei, eg sje til sanns, sorg-
andi leltíð Svelfarans.

8. Svörn ed frofsfestu heidnir menn, hann er
frá dauðum upprisenn, ei finnst hann hér með
sama síð, svo sem þér fyrr hann stýldust við.

9. Mannlegur styrkur minnstur er, mannsins nátt-
úru hræðslan skér, ei kann hún standast engla dýrd,
eðs eru þar til dæmin skírd.

10. En ef þú leitar Þausuvarans, lát, mín sála! á hræðslu stans, hvað viltu óttast? Herrann þinn, með himnefnum þrís er upprisin.

11. Jesús þinn blíði brúðgumi, barist hefur og sigradi, óvina þinna allann her, enginn þeirra fær vald á þér.

12. Ei þarftu óttast andskotann, ei fær hann sakabristinn mann, fordæming engin sýnnst þeim hjá, er Fresarann Jesúm trúa á.

13. Þegmálid eðli hræðstu hér, Herrann Jesús þess fylling er, ei kann þess bolvern ágra þig, af því Kristur tók hana á sig.

14. Ei þarftu dauðans óttast þín, unminn er hann með broddi sín, og í sigur nú svelgdur er, svoddan ofþ Jesús þakka ber.

15. Óttast skaltu þó, mæti mann! þinn milda Gud og skaparann; sonarleg hræðsla svoddan sé, sönn ást til Guds þar meðfylge.

16. Með gudhræðslu, sem barnið best, byrjar þér Drottinn óttast mest, svo reitir hann ei til reidi hér, rétt trú í þessu fölgín er.

17. Vid qvinnurnar Engill enn nam tjá: upprisu Drottins segid frá, Postulum hans svo gledjift géd, greinid og þetta Pétri með.

18. Sjáid, að hann mun fara fram, fyrir yður í Galilæam, þar féid þér hann sjálfann sjed, svo sem hann yður heita réð.

19. Eptir sem gleggt var gétid um, Guds Engill bíður qvinnunum, upprisu Jesú segja sann, sérðeðlis Pétur nefnir hann.

20. Jesú! þad er þitt ord og and: ei þurfa heilir læknarans, heldur sjúkir og særdir þín, sár þeirra læknar mildin þín.

21. Pétur gjordist stór-glæpa mann, Guds Son afför og neita vann, honum: en Herrann lýrt með gæd, hans syndar ecki minnast réð.

22. Stærstu syndurum stærsta náð, stærsta hugsvolum verði tjáð, einn stór syndari aldrei kann, án þess koma í hinna rann.

23. Þar sem að jörðin ofspurr er, uppsprettu læki fáum vér. Guds náðar brunnar bregðast síst, ber-syndugum, og þad er víst.

24. Gud hefur svarid svo til sanns: syndugs vil eg ei dauda manns; Pétur meinsæri sýndi sitt, særi Drottins þad gjordi qvitt.

25. Eg meina víst að enginn sé, ást Guds og miskun nálægri, enn ydrandi syndug sálin tvíst, svoddan við Pétur auglýstist.

26. Sjálfur Gud lagði Adam á, einn klædnad þá hann nafinn sá, metlli réttlætis mun hann mér, midla þegar mig nafinn sjer.

27. Eg trænsti, Drottinn! uppá þig, aldrei, minn Jesú! forlát mig, sýn mér þá þína miskun mest, mest-ann þá sjerdu hjá mér brest.

14. S á l m a r.

Um heimför Övonnanna frá grófinni og Kristi opinberan fyrir þeim.

Lagid: Mitt hjarta hvar til hryggist þú!

Dvinnurnar gladar geingu heim, frá grófinni með bodskap þeim, hvörn þær hugdu að tjá,

(3)

Serraus Postulum hryggvum þá, sem heilagur Engill sagði þeim frá.

2. Eptir sem þetta er nú réð, í því bili þeim mæta réð, Serrann með haggann síð, heilar sagði hann: sénd þid, síst varð þá á gledinni bid.

3. Hver ad hans fótum falla vann, fadmandi þá, tilbádu hann: hrædist ei, Serrann tét, bræðrum mínum byrti þér, bráðlega þad sem greini eg hér.

4. Í Galíleam gáangi beint, gódir sveimar með lyndid hreint, þar stálu þeir mág síá. Drödin þín, Jesú! stöðug stá, stadfast traustid set eg þau á.

5. Hvað kom til þess, minn Herra! fyrst, þá hreldri Mariu þú birtist, hún mátti ei hræra á þér, en qvinnur sem nú komu hér, floppudu' um fætur þínar sérhver.

6. Magdalena í trygðum traust, trúdi því stadt og efalaust, ad varstu upprisinu, en hinar hördust við breiðfleik sinn, brátt þær aumkar fjærleiki þinn.

7. Því létstu, Herra! hýr í lund, hér þau v-ífrúnd dygda-sprund, fá ad þreifa á þér? hver þeirra og þig sjálfann sjer: senn trú gjörði stadsefast hér.

8. Þeiftrúada með vanmátt sinn, vill ei þín gjæðska, Drottinn minn! frá sér burt hrekja hardt, mistunar þinnar er þad art, engum naustöðum veitist hún spart.

9. Bráðadann reir ei brýtur þú, bleðsadi Herra minn Jesú! trú mín þó víst sé veif, hálf flokkiun þú ei fjæsir qveif, fraptar manns þá fara á reif.

10. Trúar vanmátti mínum mest, mildin þín, Jesú! hjálpi best, eg treysti á þig einn, ást þín forlætur aldrei neinn, sem ad þér leitar, Drottinn minn hreinn!

11. Þíkamlega ei lénaft mér, Laufnari minn! að sjá þig hér, og fadma fætur þín, en tál্লাuft það gjöri trúin mín, til þess mér eilíf dýrðin þín skín.

12. Eins sem Jacob eg alltid skal, en þótt þú byggir hinna sal, minn Herra! halda þér, í hreinni trú: þá hlotnaft mér, hvörskyns blessan. Gefuoft það skér.

13. Mér þykir svo sem mildin þín, mér lofi að halda um fætur sín, þá hold þitt og heilagt blóð, í qvöld-verð þínum, gjæðskan góð, gefur þú mér, svo firrist eg móð.

14. Eðli einasta eg kánn þá, um þínar fætur halðid fá, heldur sálin mjög mædd, blóð af þeim sígur hreld eg hrædd, helgri náðar svölun vel gjædd.

15. Herrans fætur í heimi hér, hans þénara rétt föllum vér, sem boda Guðs ord best; ef ydrumarlaus þú að þeim setst, aumur mann það gégnir þér vest.

16. Eg vil þig heidra æ og nú, elstulegasti minn Jesú! og virða þjóna þín, ó Drottinn! fær þú fætur mín, í fríðarins land, þá hervoifin dvín.

15. S á l m u r.

Um vitnisburð varðhalds mannanna.

Lagid: Sæll er sá mann, sem hafna kann.

Heidnir stríðs menn, sem historían, hermir til varðhalds setta, upprifu Krísti allann sann, að huga náðu rétta, jarðskjálftann, einnin Engilinn, er í burt færði grafsteininn, allt litu þeir á þetta.

2. Sára þeir því með felmtrei heim, foringjum Presta að greina, allann sannleik frá atburð þeim, ei þar af nokkru leina: Prestarnir þegar heyrdu hér,

(3*)

hvornin það allt tilgengid er, ráðstefnu stofna eina.

3. Veru peninga gáfu greidt, guldlausum vardhaldsmönnum, svo fengi þé til lýgi leidd, og leyndi rökum sonnum, að Jesús hefði upprisið; innid: þá lúinir svásum við, hans sveinar stálu honum.

4. Allir samþykktir urðu þeir, enginn finst hér á vafi, gjaldid útgreida gat ei meir, gjört hér þeirra ákafi. Ut Guds listunni þessir þar, þjófar sem sílfri Júdasar, held eg burt stolid hafi.

5. Af lýginnar fœdur lærdu hér, lýginnar kaupmenn vestu, lýgi útbreida; lýgin er, með löstum þeim allra mestu. Sá sem lýgur er Satans þjón, sálunni kaupir eilíft tjón: þú lýgin, það hugfestu!

6. Sannleikann þá þú segja átt, síst láttu mun þinn fylla, með mútum, sem þess físa flátt, að framberir lýgi illa, og mállaus verdir í sannri sök, til svoddan óhæfu finnast rök, fégirndir vest sem villa.

7. Seidnir varðmenn, til lýgi ljóst, létu sig Presta ginna: ágirndin þeirra blekti brjóst, bolvad gjald á að vinna: uppá sig sjálfa einnlun með, ódygd hvör þeirra ljuga rœð: samvitfsku engri sinna.

8. O Drottinn! geym vort yfirvald, ei lát það Satan villa, að þyggi edur géfi gjald, svo gjöri réttindum spilla, í sérhverju ræti sannleikann, sakfelli aldrei réttlátann, lát það ei gullid gylla.

9. Yfir gróf Jesú erum vér, allir til vardhalds settir, hans gróf kristinna hjartad er, hrein trú lúdukar réttir, í hvörjum vakta eigum hann, ei stíkur honum neinn þaðann, nema sjálfra vor synd og prettir.

10. Ef þér villt Jesú halda hjá, hjartfjæra sál mín blíða! sofandi ekki sértu þá, svo mætir straungum quíða: vak þú og bid, um hjástod hans, sem hreksur burt varðhald Andskotans, æðsti Lausnarinn lýða.

11. Dpt sýsjar mig, þá eg á hér, jembættis míns að gjæta, til vorkunar það verði mér, vors Jesú mildin sæta: hans blessud náð mín hylji brot, hann láti ekki verða á þrot, sem vakir, svefn minn bæta.

16. S á l m u r.

Um útgaungu Lærisveinanna til Emaus.

Lagid: Af djúpri hrygd áfalla' eg þig.

Frjá borginni með hrigdar hag, Gerrans tveir sveinar gánga, á hans fyrsta upprisu dag, eynd hjartans báru stránga, til Emaus sér ætla þeir, í Jerúsalem þreidu ei meir, hvar eingva huggun fanga.

2. Um grundirnar þá geingu þeir, grátnir í þetta sinni, um það töludu tvíftir tveir, sem tilbar í stadnum inni, hriggvir þó minnast Gerrann á, hvörn ei upprisinn meintu þá, mest var hann þeim í minni.

3. Viljir þú Jesúm fundid fá, fráskil þig veröldinni, frá ógudlegum gjör þú gá, með gæði, hjarta og siuni, af veröld illt þú ætíð fær, á bord með henni Satan rær, heill svo hann hamli þinni.

4. Þá veröldin sem hýrast hér, hún lætst þér fadmi sinn breida, svo sem Dalila sinnud er, með svikum þig gjörir veida. Samson hid fyrsta fánginn var, í fadmi elstudu hórunnar. Sjá til hjá svikum sneida.

5. Holdlegir menn með holdlegum, hér þó umgángaft fáí, réttvísir eins með ránglátum, og raun.

sú margann þjái, frá hegðan gudlausra haldt þig samt, hverjum að svíkja mjög er tamt. Guds ótta sérhver gái.

6. Í annann stad má athuga, um þessa Lærisveina, á ferða-reisu þeir framhalda, sem segurstu skriftir greina, til Emaus fara hugdu hér, halda það kaupún allmargir, nefnt vera af vatni hreina.

7. Af því sá stadur styrktur var, með stórvotnum marga vega, flóttamenn gátu geymt sig þar, þó gjordist ofsókn bráðlega. Og sig fengu þar óhulta, innihaldið, þá fjandmanna, heipt þeim hótadi trega.

8. Staddur ertu, þú mæti mann! mæddur á vegferð þinni, hér meðan byggir heimfins rann, og hreft í veröldinni. Til Emaus féppast áttu greidd, ei það jafnasta gylðir neitt, heldur himneskt heimfynni.

9. Þar er fast slott, þar frístad átt, fyrir óvinum þínum, óhultur búa ætíð mátt, engum mæti þar þínun, fram af stól lambsins fljóta þar, segurstu vatnsföll gleðinnar, með eilífum sætleik sínum.

10. Frá ógudlegum untu mér, ó Drottinn! burt að ganga, lát mig ekki í heimi hér, hlutskipti með þeim fanga, og þá vegferð er úti mín, eg bíð, gleð mig í ríki þín, um alla eilífd lánga.

11. Í þriðja lagi það er eun, þér, sál mín! athugandi, hverjir þeir reisu mundu nienn, sem mæddust hér vegfarandi. Lærisveina vors Lausnara, ljós Guds ord báða auglýsa, haldna í harma standi.

12. Ef þú vilt, madur! að þú bert, ódlist Jesúm að finna, lærisveinn hans með sanui sért, síst lát þig heiminn ginna, blefsað ord hans með blidri lund, breið út og meðféna alla stund, bodum hans best stalt sinna.

13. Hann umfram allt þú heidra átt, hann er Gud, þinn lausnari, kross hans óvirða aldrei mátt, enn þó þann lengi vari, ó Jesú! lát þú alls tíð mig, elsta, þrifa og dýrka þig, hér á meðan eg hjari.

17. S á l m u r.

Kristur opinberast Emaus reisendum.

Lagid: Ef Gud er ofst ei hjálfur hjá.

Gudspjöllin segja: Gerrann lýr, hafst sein vegfarandi, komid og nálægst krapta-dýr, fjára sveina reisandi. Þeim þar samlaga sig nam hann, svo sem hinn þridji ferdamann, þeirra svo þverri vandi.

2. Þasframt þeim báðum Jesús géck, Jesúm samt þecktu eigi, fyrir sjón þeirra hulda héck, hún var á þessum vegi, haldin svo þeir ei hugdu hér, Gerrann væri í för með sér: svo frá eg ritning segi.

3. Sjá hér og skoda, sál mín fjær! sinni þíns Jesús blida; gudhræddum er hann alls tíð nær, eins þá við freisting strida: veiktrúada hann vidréttir, vanfærum styrk og huggun lær: ei þarftu því að gvida.

4. Hvar sem að eru einir tveir, eða þrír komnir saman, í Herrans nafni, þar hafa þeir, hjá sér Jesúm náð-tamann, þeirra á milli midt hann er, má þeim svo ekkert granda hér, þá hann er fyrir framan.

5. Frá hjörd Drottins hér hofdu tveir, Herrans saudir burt-flúid, á villustig hættum voru þeir, var því sálar tjón blúid, ef uppleitad þá ei hefði ham, sem hyrdir er bestir Gud og mann, og þeim viltum vidfúid.

6. Ó Jesú, Jesú! opt hef eg, í burt frá hjördu þinni, vilst á glötunar vondann veg, velferd nær tap.

ad minni: en þú hefur mig uppleitad, æðsti hyrdir!
og samlagad, faudum þínum hvört sinni.

7. Ei byrtist Drottinn öllum lýð, þá upp var ris-
inn frá dauðum: sveinar hans og svo sljóðin fríð,
sem fylltust af sorg og naudum, fengu hann sjá enn
adrir ei, enginn kann þar við segja nei: sínum hann
bjargar faudum.

8. Þærifveinar með ljúfri lund, lof Drottins tveir
viðfrægja, þegar þeir Jesú fengu fund, frá hvors
nálægd réð bægja, kénimönnum og heidnum her,
hreckir, vondsta og lastaner, er aldrei létu sig lægja.

9. Ef þú villt, barn mitt! ódlast hér, ad Jesús,
þinn Frelfari! sé æ í fylgd og fœr með þér, og fœdur-
lega bevari, með heilögu tali hann ávallt, í hjarta
þitt inn þú locka stalt, víst hans svo hjá þér vari.

10. Dúfurnar hræðast hrafna-mál, hljóð úlfins
lombin flýa, gjör þér ei sjálfum svið og tál, syndir
með ordum drýgja, munnsofnud vondann varast stalt;
vit, hann burt stýggir Gud ávallt, svo fær þú ei
fylgd hans nýa.

11. Eg blygdast við ad athuga, uppfóstur sumra
manna, á börnum þeirra, sem berlega, byrtist og raun
vill sanna, fyrr enn þau kunna Sadir vor! foreldra
vondra rekja spor, sverja, bálva og banna.

12. Bid eg þess gjætid, gódir menn! Gud mun af
yður krefja, barnanna yðar sálna senn, er Satan
féð snorum vefja, leiddi þau úng til Lausnarans, með
ljúfum aga og kénning hans: hyggid ei hér við
tefja.

13. Enn framar sjádu, sál mín! hér, sorgandi
Þærifveina, til Emaus sem ætla sér, ad fœra reisu

þína, í annarlegri áfýnd þá, eilífur Guðs Son lét sig sjá, gét eg svo ritning greina.

14. Eg veit guðhræddum ertu hjá, ó minn Jesú blefsaði! hvar helst sem að þú hittir þá, hörmúng trúi eg ei skadi, en stundum þeir ei þekja glögg, þína áfýnd svo fjótt og snögg, eins sem í villu vadi.

15. Í lífing þrefalbri lít eg þig, Laufnari minn hinn blíði! koma til vor og sýna sig. Í sorgum vorum og stríði, áfýnd þín, Jesú! andleg er, í orði og Sacramentum hér, leyndardóms-full hjá lýði.

16. Ecki fæ eg þá áfýnd þín, á annann hátt að floda, en með trúar-augunum mín, allann svo firríst vöð, sem annarlegann sje eg þig, svo þína lífing ber fyrir mig, þá kross þinn þú kémur að vöð.

17. Í krossburdinum kjarleik þinn, kánn eg ei glögg að líta, vanmáttur sterkur víst er minn, þá verð eg í eyndum síta, hugskots sjón mín er haldu þá, sem hyggi eg þig einn framandi sjá, er huggun ei vill býta.

18. Í eginlegri áfýnd þó, eg fæ þig lífa sjenann, Herrann minn kjar! þá harma fró, helgnad þín og forþéna, líkamans blefsan lætur hér, og lífn þá andlegu veitast mér, þá gefst á raunum rénan.

19. Í hvörri helst áfýnd, Herra minn! hér viltu mig þig sýna, hjartanlega í sérhvört sinn, sál mín kís nálgæð þína, einmana eg þá ecki er, Englana veit eg fylgja þér, allt gleður það öndu mína.

20. Kom til mín Jesú! kom til mín! kom ei sem einn framandi: eg bíð, nálgæðar aldreí þín, aumur verði eg saknaubi: Herra mínn kom og hjálpa mér! hjálpraði þitt mig burtleidir, hédan úr harma landi.

21. Eginlega þá áhynd þín, eg sæ glabur að stöða, horfinn frá allri hrygd og þín, hvorskyns eyndum og vöðum, sólu fegri þar sje eg þig, sól réttlætisins, hvar ed mig, eilíf dýrd æ mun stöða.

18. S á l m u r.

Um samtál Kristi við Lærifveitana á veginum.

Lagid: Sjáðstu Guds vör þrífum.

Lausnarans Lærifveinar, litu tveir Sreksarann, hvortugur hann þó meinar, heldur vegferðar manna, hvort þeir sig hugdu síð, ángunnur harmar héldu, hjörtun í efa feldu, Serrann ei þekktu þá.

2. Græðarinn gefur ekki, góð ráð til læfninga, utan hann ádur þekki, orsök sjúkdómanna. Serrann eins hvelða spyr, sveina, hvað samtál haldi, sem þeirra hrygdum valdi? víst sem það víssi ei fyr.

3. Cleophas Flækt með sinni, Kristi spurn svaradi, í Jerúsalem inni, ertu svo framandi, grenslast þú þurftir að, því er á þessum dögum, þar hefur gjörst? sem Flögum, Serrann spyr, hvað er það?

4. Serrann hefur það sinni, hörmung þá stridir á, vill hann að allir inni, ástsemi hans þar frá, með böen og bljúgri lund, eyndir sínar auglýsi, og honum þær framvísi, á hvortri harma-stund.

5. Allt veitst þú, æðsti Serr! allt á himni og jörð, allar ord-rædur hvorra, alla huxan og gjörð, en þó spurdur þú að, hvað þína sveina hvelldi, hvað þá í sorgir fellði? allt þó þekktir þú það.

6. O Jesú! elskan blíða, ángur mitt best þú sjer, en þó hvað eg má líða, aumjúfur byrti eg þér, og hjartad hörmunn þjád, opna eg, elstu þinni, aumstaddur mörgu sinni, þá hlotnast huggun brád.

7. Cleophas enn þá innir, um Jesúm tolum vér, ofs til hans alltid minnir, ádur var med ofs hér, spádóms frægd hafdi hann, máttugur eins í orðum, og í verkanna gjörðum, hjá Gudi, og hvörn vid mann.

8. Hann vorir Hofud-prestar, hér med lands foringur, þeyrdu í qualir verstar, þrossfestur svo hann var, vér meintum mundi hann strax, Israels ríki rétta, reiknast nú umframmi þetta, þessi tid þridja dags.

9. Lærdóm Lausnarans þjónar, líti hér allir best, ad trygd þeirra umsjónar, ei hafi nokurn brest: í orði og verkum eins, máttugir eiga ad vera, ekkert mót kénning gera, illt aldrei orka neins.

10. Þeir sem ad þíða gera, þæg orð Guds lærdóma, en láta ekki vera, yðkanir verkanna, sambljóða kénning sín, ein hönd hvað upp nam bæta, önnur brítur, svo gjæta, þeir ei ad þúngri þín.

11. Minn Jesú! syndir mínar, med selskap Gyðinga, þig seldu í qualir þínar, þig gjördu þrossfesta, þær voru sef þar til, Drottinn! ad þú varst deyddur, og dýrðar veggsemd sneyddur: eg þess nú yðrast vil.

12. En þín písl endurleyfði, alla þjóð veraldar, af hjarta eg því treysti, ei géta syndirnar, hamlad nú, Herra þjær! ad eg inngaungu náði, í ríki þitt, og fái, dýrd med þér, Drottinn þjær!

13. O! hvað sæll eg þá fanna, ad þú frelsadur mig, lífs á lifandi manna, landi nær sje eg þig, og hærstu þess med þér, lætur mig, Herra! hljóta, og hennar um eilífd njóta. O Gud! þess unn þú mér.

14. Nærst þessu náðu ofs hræða, nokkrar, Cleophas tjer, qvinnur, er allt svo ræða, eins og nú segjum vér, að þær árdegis snart, hjá grófinni grátur er stundu, Guds helga engla fundu, við hann þó varð ei vart.

15. Og nokkrir af ofs gengu, út að hans grafar-stað, hann ekki hitta fengu, hvörninn sem grenslast að, en allt sorgfullir sjá, Lærisveinarnir ljúfir, líft með ofs sinni hjúfir, sem qvinnur sögdu frá.

16. O, þú Cleophas fjæri! qvinnurnar flélfdu þig, góðann þó bodskap bæri, best sem að gleður mig, að Kristur upp réð stá, englar þann sannleik sögdu, svo og fyrir þær lögdu, að greima glöggst þar frá.

17. Sama Postular priðir, Pétur og Jóhann sjá, svo sem þær svinnu brúðir, samt varslu Cleophas, líka lags-madur þinn, vantrúadur, sem væri, víst eigi, Drottinn fjæri! af dauda upprifinn.

18. Auk þessa ádur inni, Endurlausnarinn flár, hans þegar hérvíft linnti, og hold sitt yrði nár, þá samt á þriðja dag, frá daudum víst hann vilði, varna þess engin skyldi, rísa með hesðar hag.

19. Af þessu eingu trúðu, aumir Lærisveinar, hugstotid harmar lúðu, hjartad ángistinn flár, gleði fregn sinnu síst. Sál mín! þá kross þig þjáir, þótt nokkra huggun fái, hún opt til hrygðar snýst.

20. Veik trúa velkist tíðum, víst sem í öldusjó, flíp fyrir stormi stríðum, steypist ei alltd þó, því Drottinn leggur líð, hann ei reir brotinn brýtur, breiðtur hans hjálpar nýtur, þegar helst þarf hann við.

21. Eg trúu ordum þínum, ó, Jesú! gled þú mig, og vorkenn veikleik mínum, vil eg fús freysta á þig,

midt í mannraunum mín, förgirnat þó mig þjái, og þær sjaldan afbrái, vatn það sníst senn í vín.

19. S á l m a r.

Um prédikun Krísti, fyrir Lærisveinum á veginum.

Lagid: Ráttúran öll og æðli manns.

Adur er greint: að gjördu tveir, gudhræddir lærisveinar, herina Jesú hvað harma þeir. Svör þá með öðrum qveinar: þeir trúðu síst, því sem var list, það Krístur risinn væri, daudanum frá, grátnir því gá, gledjast víst þó þeim bæri.

2. Þá Cleophas með sagðann sann, sárin beggja opnadi, Jesús sem ljúfur læknis-mann, leingur svo þau ei stadi, í undirnar, innhellti snar, allra fyrst beistu vini, og straffa réð, ávitan með: ord hans frá eg það sýni.

3. O þér heimskir! quád Gerrann hér, í hjarta tregir líka, öllu að trúa, er ord Guds tjer, (at hugum tædu líka), og þeim síðan, seiga réð hann: svo hlaut Krístur að líða, og í dýrd sín, endadri pín, innhá með vögsemd frída.

4. Heimskann víst falla hvörn þann má, sem hafnar gott að stunda, og trúnað-fest er ekki á, ord Guds né vill þau grunda, en holds stynsemd, heldur með fremd, hættulaust fylgja bæri, um bjartann dag, með bernsku lag, blýs sem hann tendra færir.

5. Heimskur forsmáir hyggindin, heimskur er vantrúadur, sem ordum Guds ei finnit senn, svo hann þeim treysti gládur, orvænting í, opt fellur því, ekki vill Dróttni trúa, og sér til hans, fyrir utan stans, af hjarta gládur snúa.

6. Öll þín ord eru andi og líf, ó Jesú minn
 Frelfari! ædsta hnggun og ædsta hlíf, ædst traust þó
 forgin vari, en samt með þeim, hreðvisfann heim,
 hentar margt að vita, þénurum þín, frá þúngri
 þín, þeir svo hann kunni slíta.

7. Þát þér því, syndug sála mín! síst það for-
 þóðnaft kunna, Guds þjón þó straffi glæpi þín, gjör
 honum heldur unna, sem leidir þig, á líffins stig,
 lögmáls ord þó hann rædi, og ástar-fús, eins sem
 Jesús, undir hreinsadar græði.

8. Herrann þá vitad hafði hardt, hér sína Þeris
 sveina, aptur þá hrelða huggar snart, hann náði
 þanninn greina: hlaut Kristur ei, hvort qvedur nei?
 hér lýða þínu stránga, og þar eptir, sem ádur tjer,
 inn í dýrd sína gánga.

9. Þú hlautst, minn hjartans Herra Fjær! hér
 líða pífl og dauda, syndlaus, heilagur, hreinn og
 stjær, hvorskyns fanstu til nauda, svo frelstir mann,
 fortapadann, fadirinn slíkt afreði, ádur enn vér,
 vorum flaptir, af vild þinni það flæði.

10. Minn Jesú! enginn þreingdi þér, þúngar qualir
 að líða, nema þín ást sem eilíf er, og mannkyns top-
 um stríða, viljugur því, þig gafftu í, þjáning og stærstu
 þínu, ástin þín best, enndin mín vest, olli qualræði
 þínu.

11. Mín sál! þess gættu sérhvort sinn, svo og það
 vel hugfestu, viljugur leid Lausnari þinn, læging og
 píflir vestu, fyrir synd þín: þessa hans þín, þér lát
 uppvakning gera, að viljug þú, þjónir með trú, þess-
 um ljúfasta Herra.

12. Medtað og viljug Kristi kross, kross-hjád ef skaltu vera, því það er eilíf æra ofs, eptir Jesú hann bera, svo líkjumst vér, í heimi hér, hrygðar mind vors Frelsara, dýrðar-mind hans, síðar til sanns, svo mun og á ofs vara.

13. Þessra tína mótlæting mest, mér gjörir dýrð eilífa: þessa tíð vil eg bera best, bel mitt og ei mótlífa. Kom Jesú minn! með krossinn þinn, fórónu mun mér gefa, þín náðin blíð, þá þrýstur stríð: þetta skal eg síft efa.

14. Ritningar allar inna réð, ángtudum Lærisveinum, Zerrann vor Jesús hjört með géd, af helstu spádóms greinum: þar sem um hann, herndu með sann, helgann Mósen fyrst tjáði, einninn spámenn, alla í senn, útleggja best hann náði.

15. Þig, minn Jesú! eg þekki best, þíns orðs af náðar ráðu, hvar víð sál mín sig huggar mest, í hvörskyns sorg og mæðu: ó! Saron's blóm, orðin þín fróm, aldingard þann eg segi, er gledur mig, þar finn eg þig, það gæfst mér víðar eigi.

16. Sem eitt gull epli er Jesús, í silfur-skál ritninga, það hnöfs minn andi elskar fús, eins nær mig forgir þvinga: láttú orð þín, ond gledja mín, ó minn Lausnarinn frómi! í lífi og deyð, í hvörskyns neyð, einum á síðsta dómi.

20. S á l m u r.

Uf bæn Lærisveinanna, að Kristur væri hjá þeim.

Lagib: Nú hefst nóttin og hylur dag.

Nærisveinarnir, Lausnarinn með, lofsins nálægast. Hæptúnid, þá var dagurinn þrotinn nær. Þar af sálin mín huggun fær.

2. Lokfins Pílagríms gáangur minn, gjörir að þrjóta eitthvört sinn, mín eynda reisa endíng fær, um síðir hjá þér, Drottinn hjær!

3. Í Emaus himnestt eg fjernst þá, eðlert fann mig þar lengur þjá, einginn Djöfull mig ástríða, í því heimkynni blefsaða.

4. Eingir fjandmenn þar ángra mig, eilíf dýrd gefst mér fyrir þig, Frelsari minn! og hugar hægð, himnestt sæla með allskyns nægð.

5. Jesús lét sem hann lysti hér, lengra gánga, enn sveinarnar, þá Kaupúninu komu að. Kristinn maður hugleiddú það!

6. Jesús optlega sýnir sig, sem hann vilji forláta þig, krossinn þegar þig þjáir mest, þína trú svo hann reyni best.

7. D! hvað margir Guds ástvinir, átt hafa slíkt að reyna hér, sem hafi Gud þeim horsíð frá, og hyrdti ei framar neitt um þá.

8. Freisting slík ef að þjákar þér, þú Kristin sála! gjættu hér, hvað til úrræða helst þú fær, af Herrans sveinum þetta lær.

9. Þeir neyddu frídann Frelsarann, frá sér ei víkja gjörði hann, á daginn lýður meir og meir, mjög tefur qvölda sögdu þeir.

10. Í bænum vorum víst með sann, vér kunnnum nehda Lausnarann, hann svo ofs eðli hverfi frá; hér uppá dæmin finna má.

11. Svoddan naubúing af syndugum, sem skér í þeirra bænunum, er Drottinn hjær á allann sann, aldrei víð hana stýggist hann.

12. Aldrei mislíkar ástíðingur þín, ó minn Jesús! þó bænin mín, nehði þig, hjartans Hertra hjær! hjá mér vera og ganga ei fjær.

13. Þú ei burt, Jesús minn! frá mér, mig láttu fá að halda þér, hyl þig ekki í hörmum mín, hjálpar þvo aldrei sakni eg þín.

14. Engin tunga útskíra kann, allra síst eg einn fávís mann, hvað stóra naudsýn höfum vér, Herrann biðja: vert með oss hér.

15. Af því nú kveldar ærid mjög, í heiminum á margann veg, í hvorri stétt það sýnir sig, svoddan má tíðum ángra mig.

16. Andlegir veltast villu í, víst kann enginn að neita því, -og þó að ritning rædd sé hrein, raung verð gjöra þó stórum mein.

17. Kennimenn blinda búskorg vest, bólvud ágirnd er þar við fest, og hræsnis tal fyrir höfðingjum, hvar með er tortýnt sálunum.

18. Ströfjunarleysi um synða síð, svoddan löstu opt festist við, hógværd á það að heita blid, heimssins á síðstu roðurs tíð.

19. Gjæt þíns embættis, Guds orðs þjón! gjör aldrei neinum sálar tjón, lærdómur sé og líferni, sem ljós-tendrad í kveld-roðri.

20. Hjá veraldlegum vænti eg með, vera aðshgib kveld-roðrið: ef þú maður villt að því gá, eg verð þar lítid minnast á.

21. Heimstír og margir hálf-blindir, í helga vald-stétt inntroda sér, bárar sitja í dómunum, dragast því lög á eyrunum.

22. Mítur og gjald þó mállaust sé, mörgum snéri frá réttvísi, órétt leidd opt frá aumi því, en hinir ríku geingu frí.

23. Athugid slíkt góð yfirvöld, æfinnar fyrir enn líður qvöld, stundid Guds ótta geyma best, góð réttvísi svo viðhaldið.

24. Hjúskapar stéttin einninn er, í hverri qvelda vnyrdist mér, ektu-hjónanna elskan blid, opt vill kólna um þessa tíð.

25. Börnin án aga uppalaft, illra foreldra nema laft, leti, þjófnad og þessháttar, það svo sem eðli stadi þar.

26. Af hjúnum má svikin sjá, forglegt er slíku greina frá, óhlýdni stóra úlfvöld með, illstúper mörg og drambsamt gæð.

27. Á qvöldin sólin undir gár, ó þú réttlætis sólin klár! lýs heiminum í hverri stétt, þann svo stundi að gjöra rétt.

28. Qvöld þinnar æfi kómur hér, kristinn madur! þess vænta ber, á qvöldi hverju, og hverja tíð, hygg þar að jafnan, sál mín blid!

29. Qvöld mínis lífs hlýtur koma víst, kann það fjærri að vera síst, í dag mér líffins auðid er, á morgun kann sté, eg deyja fer.

30. Ó Jesú, Jesú! eg bíð þig, Jesú! forláttu aldrei mig, í lífi og dauða, öndu mín, óbrygdul huggi nálægd þín.

21. S á l m u r.

Lærisveinar! þekktu Kristum í gæstaherberginu, og suéru til Jerúsalem.

Lagid: Jesú Kristi! þig kalla eg á.

Lærisveinar, sem áður er, umgétid, Gerraun bádu, hjá sér vera, því hún ad fer, hvor med ødrum svo tjádu: og Jesús lét það eptir þeim, í þeirra bænum neyddur, og blíðast beiddur, til Kaupþúsins svo komu heim, fóstur var þar tilreiddur.

2. Dvinnandi á allann sann, er Drottinn vor Frelfari, syndugs manns bæn þó sigrar hann, svo trúi eg laungum fari. Gull-vidjur heidnir gjördu sér, god sín hjá sér ad binda, med bernstu blinda, almátt Drottins í heimi hér, hygg þér ei svo inunda.

3. Í myssunar ydrum er eg þín, iunlæstur, Jesú góði! aldrei sleppir þú öndu mín, í nokrum sorgar móði, ást þín forlætur aldrei mig, eg þá gjöri þig bidja, mig styrkja og stíðja, hjá mér bæn og trú bindur þig, betur enn sterkt gull-vidja.

4. Jesús géck inn í opnad hús, og vid bord settist niður, braudid tók og það blefsar síns, braut, eins og hans var síður; lærisveinum það lét í té, ljúfur med tjærleiks dádum, því býtti báðum, hann í því augun opnadi, á sínum þjónum tjáðum.

5. Jesús blefsaði braudid hér, braut það svo lærisveinum: athuga þetta öllum ber, í bordhalds réttum greinum: almenn máltíð þó þetta var, það svo ritningin hreina, gjörir ofþ greina, um sakramentum ekki þar, er hér talad, eg meina.

6. Allt þitt uppheldi þiggur þú, þess gjættu, sál mín fjæra! af þíns Skapara ást og trú, alla hann gjörir næra. Gleip ei sem hundur géfð braud, gjör þína fædu blesða, sem hold skal hresða, mettabur þá þú misfir naud, minnstu náð þrjá þessa.

7. Aldinn svínni svelgja brátt, sem af eikunum detta, en uppá trén á eingvann hátt, augun gjöra að rétta; já óþakláti einninn er, allteins við Gud sinn-
adur, þó þiggi gladur, gáfur hans, þýða þóð ei tær; það varast, fríttinn maður!

8. Máltíð sveinanna Herrann hér, hyrdi ei um að þiggja: bjóð honum samt til bords með þér, best skalt að slíku hyggja, þegar þú sedur svángann mann, sem er hans limur réttur, í forgir settur, sjálfann fædir þú fríðfaram, fær laun þá hann er mettur.

9. Þegar að Jesús braudid braut, bráðlega opnast náðu, sveinanna augu, ángrið þraut, eingir harmar meir þjáðu, þeirra hjörtu, fyrst þekktu hann, þá snérist sorg í gleði, svo ræða réði, fyrir við þá góður Gud og mann, glöggt nú allt þetta stæði.

10. Adams og Evu augun fyrst, í synd þá fallin voru, opnudust svo þau sáu tvíft, sína blygðan mjög stóru, klæðleysi sitt og lífin ljót, litu með ángrið stríða, í qvel og qvíða: einga sér hugdu harma bót, horfin var Guds mind fríða.

11. Í Emaus urdu allra fyrst, augu Þærifvein-
anna, opnud, svo að þeir þekktu Kríft, þar með fagn-
andi fanna, að nú upprisinn hefði hann, heilagt rétt-
lætis klæði, og blesðan bæði, afreðað svo að aumur mann, andlega ei nafinn stæði.

12. Frá sveina augum Gerrann hát, hvort nær hann þeckja réðu, um það þeir ræða ordin flár, og sín á millum tédu: brann ekki okkar hjarta heitt, hann þá ritning útlagði, og sannleik sagði? Kristina svo við stildum greidt, stírt að því sama bragdi.

13. Eins sem af Gudi ord hans er, eins verkar það gudlega, sú leidar stjarna lýsir hér, sem ljós um dimma vega, af þessum eldi uppveikist, ískalt mannanna sinni, með yl þar inni, þær andans glæður allra best, andlegt byrta heimfynni.

14. Mitt hjarta, Drottinn! mjög er kalt, myrkur er þar að finna, synda og sorga sem ávalt, sjón gleypja augna minna, vermi það, hjartans Derra minn! heitur þíns anda blössi, þó tár framfossi; lát þitt ord mér til líffins inn, lýsa úr öllum frosfi.

15. Í Æmaus sloti enga bid, upplýstir sveinar hafa, Jesús þegar að þá stílt við, þeir gjöra strax án vafa, til Jerúsalem ganga greidt, Guds Sonar lærisveina, að hitta hreina, þeirri gleði sem var þeim veitt, vildu þá ekki leina.

16. Í Jerúsalem innfomnir, ellefu lærisveina, fundu brátt, sem að hermir hér, hvort þá öðrum greina, upprisu Jesú allann sann, og það Petri byrtst hafði, hvörn hrygdin vafði, hinir segja, þeir þecktu hann, þegar við bordid tafði.

17. Þjósið þegar það uppveikt er, á bordid setjast stóldi, svo að þess ljómi lýsi gjör, lýd þeim sem húsið fyllði: upplýstur maður, upplýs hann, upplýst þors sem hefur, og villan vefur, huggadur huggi hvörn annann, hord sem að ángist krefur.

18. Ein lífleg rós má rétt kallast, réttkrístinna sér-
hver madur, sem ylmandi blóm hann útmálast, adra
ad gleðja hráður. Svónær sem Guð mér huggun
tjer, hann gefi mér það sinni, í mæðu minni, ad eg
og huggi hrigga hér: hans aldrei dýrdin linni.

22. S á l m u r.

Um tímann, þá Jesús kom til Lærisveinanna, og
byrtist þeim fyrst í Jerúsalem.

Sagid: Szlir eru þeim sjálfur Guð.

Lærisveinar, sem sagt er frá, sjed og þeckit Jesúm
hófu, og um það tala allir þá, í húsinu sem
töfu, það var qvöld sid, þrotin máltid, þá af
hræðslu við Júda, var dyrum læst. Herrans dýrd
hærst, hrádt styrkti sveina líða.

2. Krístur Jesús á qvöldin sid, kom opt til
aumra manna, þegar þá hreldi hörmúng strid, hvað
med ofs Guðs ord sanna: Adam réð hann, um qvöld-
tímann, og Evi fyrst hugsvola, í Paradís, af hverju
rís, öll heill og bótin qvala.

3. Dvinnunnar sæði sagði hann, fundur skal
brjóta og troða, höggormsins haus, svo hreldur
mann, helvítis firrist vöð: það var nú stöð, því
lífa réð, þægri á qvöld-stundunni, Jesús med sann,
er sælann vann, sigur í upprifunni.

4. O! þú helvítis höggormur, haus þinn er
fundurmarinn, þinn styrkur alluraleyddur, allur
þinn kraptur farinn: af hreyfði þín, huggast sál
mín, Herra minn! laus við trega, figurinn þinn, svo
verdur minn, sæll Jesús! eilíflega.

5. Dúfan útsend af orkinni, um qvöld réð þágangad
færa, afbrotid bláð, af olíu-tré, í sínum munni stjara,

Nói þá fann, með fullann sann, flóðid uppþorna nædi,
fagnadi með, gladdi sitt gæð, Guds af mildu
hjálpræði.

6. Ad qvöldi Jesús hjarta hýr, hér nálgast læri-
sveina, yfir hvorn helgur Andi dýr, ástfemdar dúfan
hreina, kom í skín hans, Kristur til sanns, fjærum
nú sveinum færði, ólíublad fríðt, þá féð þeim býtt,
fríðargjöf sem þá nærði.

7. Ad morgni og um miðdegid, minn Jesús hjarta
blíður, sig ljóst upprifinn sýna ræð, svo ad qvöldi
gæð-þýður, um allann dag, með ástar-hag, út fadminn
sinn hann breiðir, og hvorn einn þann, sem hylлист
hann, í himna dýrd innleiðir.

8. Mér finnst opt sem ad sálin mín, sorgfull á
morgum degi, frá morgni til qvelds þá mæðir þín,
minn Gud! finni þig eigi, ó! hvað það stríð, eg sem
þá lýð, ondina sárt vill þvinga, ad sjá ei þig,
þræggir helst mig, í þrælling meislættinga.

9. Ei má þig, sál mín! undra neitt, um stund þó
Drottinn bíði, ad hestia þína harma greiðt, í hördu
mótgangs stríði, hvað opt á þig, hans mildileg,
hrópar ástfemin besta, bjóðandi þér; betra þig hér,
brátt og því ecki fresta.

10. Enn þú dvelur með yðran þín, andæptir Jesú
valla, forgéfins má hans mildin þín, margsinnnum til
þín kalla, frá einni tíð, elskan hans blíð, til annar-
ar gjörir bíða, en þú þrjótstlast, með þveruð fast,
þíns Guds nadar rauft hlýða.

11. Því hef eg forþént það með sann, þú minn
Ætelsarinn góði! ad látir þú mig aumann manna, í
mínu tára flóði, hrópa á þig, ad hugga mig, og

hjálpin alátir biða, allt til kveldsins, annars og hins; ei skal, mín sál! þó qvída.

13. Þú kémur víst þá kveldar mjög, kveldstund þín er hin besta, minni yfirbót ei skal eg, allt til kvelds leingur fresta, komandi þú, kémur með trú, kom Jesú! gjör-ei tessja, þá hrygd mín hér, sem hordust er; og hjartad mest forgir vessja.

14. Kveld mín lífs þegar komid er, kom þú minn Jesú blídi! og hugsvala þá aumum mér, í hordu daudans stríði, hvört kveld til þín, hugsar sál mín; hvört kveld eg bið og segi: vertu hjá mér, minn Herra! hér, heidur þinn þverri aldregi.

23. Sálmur.

Um það, að Jesús kom að loftum dyrum, til Lærifveinanna.

Sagid: Dvinnanleg borg er vor Gud.

Ad læstri huld kom Lausnarinn, ljúfur með frapti hreinum, og í midid stóð í það sinn, öllum jafn-nærri sveinum, heilsadi þeim Herrann, hér næst svo mæla vann, fyrst sem hann fengu shed, Fridur fé yður með. Minnst skulud mæta meinum.

2. Engin hindrun þig hamla kann, Herra minn Jesú sætli! þú leidst hér inn í læstann rann, með líf-ama þíns ágjæti, enginn opnadi dyr, eins gegnum steininn fyr, gécksti, sem lofti gróf, gjördi hann þér enga tóf, það trúu' eg bøl mitt bæti.

3. Hér þjáist eg með þungbært hold, það hlýtur fálín færa, aumur um síðir eg verð mold, ormar troppinum tæra, en í upprisu mín, ond og líf fagurt stín, eckért kann ama þá, eilífum Gudi hjá, fæ eg forklárun stjæra.

4. Eg þegar velfíst eyndum í, ángri og margþyns þínu, allfáir líta eptir því, ei sinna bæli mínu, sem hjörtun séu læst, samaumgvan lítill fæst; sðruvís Herrana hýr, á hinnum þú sem býr, háttad er hjarta þínu.

5. Lærifveinarnir læstu hús, læst varð þó Drottinn eigi, hjarta þínu: þú huggar fús, hvörn þann sem mædir tregi, aldrei bregðst elskan þín, en hugsar þú til mín, myssunar dýrnar mér, munt þú ei læsa hér, á nóttu né á degi.

6. Eg þannast við, að opt er læst, aptur hjartanu mínu, á það þó flappir, ekki fæst, opni' eg það bði þínu, ljúfi Lausnari minn! og leidi eg þig þar inn: húsun og hjörtum með, harðlæsa margur ræð, þá Lazarus lá í þínu.

7. Eg bíd mér stjórni andi þinn, ó minn Frelsarinn blíði! sem Nabal eg ei nockurt sinn, neiti þursandi lýði, hjá mér að hýsa hann, hvörn eg sje voladann, hjartad og hendurnar, honum sé opnadar, bót svo á naudum bíði.

8. Þér eptir skal eg, 'Herra minn! hjartad opna vild þinni, en hrekkvís djöfull og heimurinn, hvorugur fær þar inni: þú gafft mér hjartad þitt, þér gef eg lífa mitt, líffins dýr lát ei mér, læstar, þá hédan fer, svo náð' eg himna heimfynni.

9. Þá 'Jesúm' sáu 'veinarnir, sem fallinn lá hann eigi, heldur stóð, hvað nú herma ber, og heilög ritning segir: synd vor fyrr feldi hann, frægastann Gud og mann, í djúp ángistar kof, í daudann, lofs í grof, á dymmum písla degi.

10. Nú er hann aptur uppstaddinn, ond mín huggast við þetta, eg þó að funni eitthvört sinn, undir kross-byrði detta, og (hvað optlega stér), í synd eg falli hér, jeg gledjast jafnan má, Jesús stendur mér hjá, hann mun mig víst vidrétta.

11. Djöfull og heimur hér þó mig, hafi samtöf að fella, í písla-húsin eilífleg, eldar hvar sífeldt vella, óvini þessa eg, aldrei skal hræðast mjög, sæll Jesús figurinn lær, sem að stendur hjá mér; hvað kann mig þóf að hrella?

12. O minn Jesús! mig ángrar mest, að þig feldi' eg í píau, með syndum er eg adhafdist, æ mét lög máli þínu, eg þessa ydrast nú, eg vil í rétttri trú, þacka og þjóna þér, þú minn Gud! hér eptir, af heilu hjarta mínu.

13. Eg aumur gled mig alltid við, Endurlausnarinn fjæri! að djöful og hans illsku-lid, almáttur þinn hinn fjæri, feldi og fótum trad, frægur stóðst eptir það, sigri hrófsandi hér: heidur og lofid þér, haudur og hjinnar færi.

24. S á l m u r.

Um það að Jesús stadnæmðist í midid, hjá sínum Lærisveinum.

Lagld: Eins og sitt barn.

Serrann Jesús, að hugga síus, harmandi lærisveina, um lúftar dyr, í ástum fyrr, sem innt er fyrr, innkom græðarinn meina.

2. Og í midid, með elstu síð, öllum jafn-nærri sveinum, Jesús stóð þá, það gudsþjöll tjá, þeir glöggt hann sjá, í þela fjærleiks hreinum.

3. Hvar sem til þín, sjer sálin mín, Sigurvegarinn blíði! þú ert í mid, þitt styrkir líð, á hverja hlíð, hverfur þá allur óvði.

4. Ef himnum á, eg vil þig sjá, æðstu náð þannu veita, mid-persónann, ertu með sann, einn Gud og mann, í guddómi háleita.

5. Þar ertu minn, mér hvört eitt sinn, meðalgangarinn besti, í Guds augshn, árnann þín, sem aldrei dvín, afplánar mína lesti.

6. Á midri nótt, þín sæðing sljótt, sjár-hyrðum byrtast náði, midnættis brest, þá bættir best, samt brot mín vest, og ból, er hjartad þjádi.

7. Ungur í mid, með sóma-síð, satst þú hjá meisturunum, fræðandi þá, það guds ord tjá, þín vitstán há, þeðtíft með forundrunum.

8. Eins ertu enn, ástgjafarinn, í kirkju-húsi þínu, og fræðir hér, þann of frambær, ord þín og ver, eilífri víttis þínu.

9. Í mid varstu, mildi Jesú! millum tveggja reisara, flæðlaus með spé, í qvölinne, á krossins tré, feyrdur af vondum skara.

10. All brot mín þá, eins stór og smá, Endurlausnarinn besti! bættir þú frí: frelsunin nh, féðst mér af því, föllnum í synd og lesti.

11. Nú varstu hér, sem textinn tær, tvístra á milli sveina; engum of-sjár, eins hvörjum nær, elssan þín skjær, ei kunni sér þar leyna.

12. Þétur með sann, syndga meir vann, enn sér-hvör af Postulunum, þá þig af-sór, þín mildin stór, að þessu ei fór, þú stóðst eins nærri honum.

13. Eins ertu mér, minn Jesú! hér, mest þó eg syndgadd hafi, nálgur víst, nær sem eg snýst, náð þín útbryttst, á því er enginn vafi.

14. Hvar sem mér nær, Herrann minn fjær! hefur þú návíst þína, sé það í mid, á hægri hlið, eða vinstri við, víkur frá gjervell þína.

15. Vera fannu tíð, þá harma hrið, hvelfist yfir sál mína, ei sé mér hjá, einu sem vill þá, ástsemi tíð, eða hjálp nokkra þína.

16. Samt ertu þá, mér hreldum hjá, Herra minn Jesú blíði! í eymd og þín, með ástsemi þín, sem aldrei dvín, allur svo hverfur qvði.

17. Vertu í mid, minn Guð! eg bíð, mínu í fremdu hjarta, miðpláð þad, þér lúti að, þar haf bústad, þá skal um neitt ei qvarta.

18. O Jesú stjær! unnustinn fjær, athvarf í hættum nauda, lífs eifin mín, líðsemi þín, sem ljófast skín, líkna ofð midt í dauda.

25. S á l m u r.

Um fríðar bodan Jesú Krísti.

Lagid: Hvar sem að reisir hoga bygd.

Herrann vor Jesús hugga réð, harmandi læri sveina, (eins sem eg hefi áður réð, ást hans sér funni ei leynd), fríður með yður sagði hann sé. Í spoddan fjærleiks ávarpi, byrtist Guðs gjæðskar breina.

2. Hér ljós í myrkrum hafa qveikt, held eg ljóssins Skapara: hrygdanna myrkrin höfdu veikt, hans sveina blindann flara, í myrkvum stad, um myrkva nótt, meintu þeir ofðókn koma fljótt: vorn höfdu ei til vara.

3. A myrkri nátt þeir slúðu frá, Frelsara sínum blíða, í sorga myrkum eptirá, æptu með harma stríða, fríð samvitskunnar fundu síst, fríðar bód var þeim eðlért lýst, þeir sátu í sárum qvíða.

4. Þíð Guð ósátta víssu síg, vónð það samvitskun tjáði, en Jesú ástin innileg, ei þetta straffa náði, fríðlausum fríð nú færir hann, fríðar-þesdíninn Guð og mann, þess opt eg gláður gáði.

5. Þínnest og jarnest farsæld fæst, fyrir þíg, Jesú blíði! fríðar bód þitt hér hljómar hærst, hvort snertir alla lýði; sturlud samvitskun huggast hér, Herrann fríðinn ós kvingjörir, í sáru sorgar stríði.

6. Þá sturlan frek og fríðurinn, fara í hvílu eina, þeirra þíónasæng sama sinn, sanna gleði fær reyna, Jesú blóðs-árnan þlessar þau, blóð Jesú er þeim þeílnæm laug: blóð Jesú bótin meina.

7. Mín sál! víð vorum haldin hætt, þesdum ei fríð né gleði: enginn manna fék mein það bætt, misgjörð Adams því réði; fríði ós alla fyrirti hann hér, fríðlausir menn þá urdum vér. Hvör var sem líðsemð léði?

8. Fríðaríns kóngur, Krístí þjár! kom til vor fríð að bóa, af hans fyllíngu feingum vær, fríð, náð og þlausn af vóa, víð fóaður sinn ós fríðþægði, fríðar-þesdíninn þlessaði, ós þann það æ að stóa.

9. Fríðlaus varð Guðs Son fyrir ós, í fríði svo vér næðum, óðlast fríðaríns eíllst hnoss, með óllum fríðar-gjæðum, fríð víð vörn Guð, sem fríðnum réð, fríð samvitskunnar líða með, hér og á þínnu hæðum.

10. Ei kauntu, Guð! nú uppþveíþja, eíðsloga grímdar þínnar, og mér án fríðar fortæra, fyrir

stærd vondsðu minnar: með blóði og vatni blössa þann, barnid þitt Jesús slökva vann, úr sári síðu sinnar.

11. Þú Kristinn madur! þeintu á, það er víst ómisssandi: ef þú villt síðar fridinn fá, í fridar eilífu standi, frid þann sem Jesús færir hér, fordastu mest að brjóta af þér, ófridur ei svo grandí.

12. Haldið frid við Gud með helgum síð, og hreinni yðran daglega, og þinn sam-kristinn, einninn við, aldrei mun neinn það trega. Hverjir sem fridinn hata hér, her-menn andstötans vörðist mér, glötunar gánga vega.

13. Með sonnum Gudi samdi eg frid, við syndina skal eg stríða, og við djöful, og allt hans lid, aldrei þó neinu qvída: gef þú mér, Jesús! frelsi og frid, í fríði lát mig hér stíljast við, og frid eilífaun bíða.

26. S á l m u r.

Um það, að Jesús sýndi sinum Lærisveinum sínar hendur, fætur og síðu.

Lagid: Tunga mín af hjarta hljóði.

Pegar Jesús fridinn færði, fridþursfandi sveinunum, og þeim þjærleiks qvedju tærði, qvída báru í huganum, ótta höfðu, hjartad vöfðu, hørn: úngar í sorgunum.

2. Þeir héldu með hræddu gæði, að hefðu anda nokkurn fjed: trúar-veikim víst þvi réði, víssu þó, hann hafði téd, að hann vildi, víst og stíldi, vera þeim upprissinn með.

3. Opt, minn Jesús! óttinn stágar, opt vill trúin veikjast mín, opt fæ eg með gráti að gánga, gleðin

þrýtur, hrygd ei dvín: endu tvísta, og náð-þyrsta,
eptir huggun lángar þín.

4. Þú komst hér, minn Herrann hýri! hendur,
síðu og fæturnar, sagdir stýldu sveinar slírir, sjá
og flóða opnadar. Undir þínar, undir mínar, allra
best fá læknadar.

5. Sára-ör þín, Guds Son góði! sem gjördu þíll-
ar verkfærin, sýndir þú nú sviptur móði, í sigri
frægum uppreisinn, hendur, fætur, minn Gud mætur!
mér gjörir þú sýna enn.

6. Þá horfi eg á hendur mínar, hér með fætur al-
særðar, samvitstunnar sít ei dvínar, sárin barnæn
lít eg þar, er syndin gærði: von er verði, vondskan
mér til hegningar.

8. Þá horfi' eg á hendur þínar, hér með fætur,
Jesú kjær! samvitstunnar sítin dvínar, sérhvört
er þitt læknad fær, á sál minni, í hvört sinni, ótel-
jandi sár frábær.

9. S anda og trúnni æ eg flóða, ó minn Jesú!
hendur þín, þær mér alltid blefsan boda, og besta
styrk, þá fraptur dvín, þær mig stýdja, þá skal ydja,
þér til dýrðar höndin mín.

9. Fætur þínar lít eg líka, líffins braut mér vísfa
þær, ef þín hjálpin elsturíka, ei mig leidir, Jesú
 kjær! mundi' eg gánga, leid oflánga, sem liggur
himnarífi kjær.

10. Dpt sýnir þú, Guds Son góði! gjörta þínar
hendurnar, á voludum er mæta móði, og mega ei
abla lífs-bjargar; eg vil sýna aumkun mína, á
þeim sem þú værir þar.

11. Hendur, fætur, mínar mæða, margra handa veikindin, náðin þinna guðdóms gjæða, gjöri styrkja breiðfleið minn, þín hönd leidi, þess eg beidi, þjáðann mig í himininn.

12. Medan mig í hættum heimi, Herrar lætur dvelja hér, hægri hönd þín góð mig geymi, gjöri hin vinstri skila mér. U efsta begi, eg þá segi: æðsta lofid sjálfum þér.

27. Sálmu r.

Um samtál Jesú við Lærisveinana, og hværnum hann neitti matar með þeim.

Sagib: Þabir vor, sem á hinnum eru.

Pegar Herrann (sem hefi' eg téd), hendur, fætur og síðu með, sýnt hafði hræddum sveinum sín, sít þeirra mest og hrigdin dvín, enginn þó trúa eslaust fann, af sögnudi það foma vann.

2. Þá sagði Jesús aptur enn: öll svo burttakist vantrú senn, með hógvært géd og hugar spekt, hafid þér nockud matarlegt? af steiktum fiski stycki þá, strap lögdu sveinar bordid á.

3. Sér með og líka hunáangs sein, hvað hann tók ásjáandi þeim, og át. Þó þess ei þyrfti hér, því íforfláradir líkamer, þurfa ei nockrar fædu að fá, sögnudur hinna mettar þá.

4. Sannarleg nautn þó þetta var, því hún eitt sannleiks vitni bar, að Krístur væri upprisin; upprisu þessi votturinn, sannur hlaut því að vera víst; var Guðs umsjón í því bevíst.

5. Náttúrleg eðli nautn er það, nátt-verd Drottins þá setjumst að, og Herrans etunt holdid hér,

hans blóð forklárad dreckum vér: sannarleg nautn er þetta þó, það ofð vor Jesús svo tilbjó.

6. Af nautn þessari æ eg sinn, upprisu þrapt þinn, Jesús minn! í mér sjálfum; og í þeim styrk, eg feta þó að braut sé myrk, um eydimörku eyndanna, allt til himneskra fjall-bygða.

7. Lærisveinarnir fædu fá, Srelfaranum, (sem greint er frá) fífl og hunáng með hreinum síð, hann tók blessadur þessu við. Og með nautn sinni vitna vann, væri af daudum risinn hann.

8. Eg hef, minn Jesús! ekkert hér, að dýrdlegum eg bjóði þér: fífl bakadann við eynda eld, eg í þrossi þolgjæði held, þann kost framber eg fyrir þig, forsmá ekki hann eða mig!

9. Hunángs seim lítinn hef eg til, hann og fyrir þig bera vil, veif trú fyrir hann merkjast má: mitt tráust set eg þar jafnann á, bráðadann reir ei brotíð fær, blessud gæðskan þín, Jesús fjær!

10. Þá Gerrann Jesús hafði snædt, hardlega féð við sveina rædt: vantrú og hjartans hardúd hann, hjá þeim allra mest straffa vann, að hefdu, sem trúartæpir menn, treyst ei þeim sáu hann upprifinn.

11. Vantrú og hardúd veit eg tvær, vestu systur alþecktar nær, veif trú á ekkert við þær stýldt, þó verði opt af breifkleif fyllt, hana álítur Herrann hýr, hana umfadmár náð Guds dýr.

12. Enn sagði Jesús sveinum sín: sjá! þetta eru ordin mín, áður sem gjörði eg að tjá, yður nú medan var eg hjá, allt hvað sem ritad af mér sjeft, er skrifad svo það fullkomneft. (5)

13. Í Mósis lögum er um mig, allvída Kristin merkilig, og í Spámanna bókun bert, bodan þeirra fær enginn skóðt, sálmarir líka segja af mér, sérhvørs uppfylling koma ber.

14. All þau orð, sem að um þig frá, ó minn Jesú! og segja frá, þínu þinni og þóprum deyð, draga burt mína hjartans neyð, en þó fagnar mest öndin mín, af upprisu og sigri þín.

15. Þú uppfylltir, minn Herra hjrt! hvað um þig mælti ritning stír, og fullkomnadir allt það einn, af þér hvað sagdist, Drottinn hreinn! ekki vantar nú á það neitt, er þó fullkomin lausn mér veitt.

16. Þegar þú skírdir þessu frá, þínum Postul-um: náð þín há, opnadi skilning þeirra þar, þeir svo að helgar ritningar, undirstóðu, og esast síst, auk þessa féckstu líku lýst:

17. Svo hafi Kristó sann-byrjad, seljast í písl og dauðans þad, og þann þridja dag eptir á, upp að rísa þeim dauðu frá, og boda láta allstadar, í sínu nafni kénningar.

18. Jesús auglýsir enn framar: að þó þyggí hans þénarar, þrédikast eigi öllum lýð, yðran og synda qvittum blíð. Jónas í breidra bygða stad, borg Nínive fyrr gjordi það.

19. Sá Guðs kénningarmann, satt eg tel, sínni þrédikun hagar vel, í Jesús nafni þá yðrast hann, og synda qvittum boda vann, sálum mannanna, sem hann er, settur yfir að stjórna hér.

20. Í legmáls kénning þínir senn, sannra Guðs orða þénarinn, fúin samvitsku sárin vest, svo að

mannesfjan uppvekjist, með ydran að leita lækningar, lífnar bidja og miðunar.

21. Undan þá gengin ydran er, undir samvitssku lækna ber, með unda-salve orðsins þjón, ei svo að líði sálin tjón, synda qvittum er salve það, sár hjartans grædir öll í stad.

22. Legmálid synda sárin mín, sýnir mér opt og verkar þín. Ó minn Jesú! aumkædu það, æðsti lækni í Gilead, á þinni tungu er balsam best, blesud huggunar orð þín flest.

28. S á l m u r.

Um innsetningu prédikunar embættisins.

Lagid: Þeirðrum vér Gud af huga' og sál.

Þess fridarins í annað sinn, ítreka gjörði Jesús minn, við lærisveina ljúfa sín, (léntist gleði en sorgin dvín), og svo kénimanns embættid, innsetti Drottinn vor þar með. Um það hér eptir er svo téd.

2. Líka sem Sadir mildur minn, mig hefur sendt, qvad Lausnarinn, svo yður alla sendi eg, sannann að byrta líffins veg: að kénna voru þeir kalladir, af Krísto Jesú áður fyrr, en þess orðnið óverðugir.

3. Þeir höfdu fríðann Frelsaran, forlátid, þegar þíndist hann, og yfirgáfu hann allir þá, enn Jesús þar ei minntist á; uppreistar bréf þeim aptur hér, æðstur Drottinn nú meðdeilir: það æ mín hjartans huggun er.

4. H! hvað opt flúði eg þér frá, ó minn Jesú! þá hljóp eg á, gálaus þann hættu glæpa stig, sem
(5*)

gjörði Satan að leida mig; enn eg hugga mig aptur' við, að þú munir mér sýna gríð, svo sem Postulum lagdir líð.

5. Athuga, fál mín! Engla her, ei setti Gud að kenna þér, nálægd þeirra, hann sjálfur fál, syndarinn mundi ei stadist fál, í bodan orðs og aflausnar, af glæpa mergd þá hræðslu bar, mannlegt hjarta, sem von til var.

6. Synduga menn því settir þú, sætasti Drottinn minn Jesú! og fullmátt þína þú gafst þeim, þitt ord kenna um víðan heim: svo sem Fadirinn sendi þig, sendir þá náð þín mildlíg, að fræða og hugga aumann mig.

7. Þig sendi, hjartans Herrann minn! hínagð, eilífur Fadir þinn, að líða hér fyrir misgjörd mín, mestu qualir og dauðans þín, og endurleyfa alla þá, á hvörjum fordæmingin lá, svo þeir helvíti frelsist frá.

8. Á þennann hátt þú sendir síst, sveina þína og það er víst, þú hlantst qualanna káleik einn, qualinn að drekka, Jesú hreinn! og Guds vínþrúgu einsamann, að tróða fyrir syndarann, svo Postula, sem férhvörn mann.

9. All legmáls bolvan á þér lá, öll Guds reiddi þig gjörði slá, þú barst heims syndir allar einn, ei svo að stýldi tapast neim, andstoti og daudi einann þig, ásóttu, Jesú! fyrir mig, bætti svo ást þín innlíg.

10. Allt þetta boda þjónar þín, þar til verða þeir enn til mín, sendir, Drottinn! af sjálfum þér, samlega kénning þeirra er, ó ljúfi Jesú! lífs ord þitt,

sem lifgar dauðvopna hjartad mitt, svo um eilífd er
ond mín qvitt.

11. Er Drottinn hafði áfsemd með, útgéfið svein-
um fálks-bréfið, sitt innfígli þar setti við, svo tal-
andi: Medtalið þið, heilagarni anda, og á þá,
úndir eins blés hans tignin há: að því, mín sál!
enn frammar gá.

12. É upphafi þá Adam var, af jörðu flaptur,
ritningar, inna, Gud hafi utan þið, inn í mannsins
nesir blásið, sálin holdi þá samtengist, sem lífið ald-
rei gétur mist, svo fékk Adam lif allra fyrst.

13. A Postulana Herrann hér, hverja í sinn stad
útsendir, blés, svo þeir ódlist andlegt lif, andans
gáfur, hans vernd og hlíf, andans styrkleik í andlegu,
embætti þeim nú stípuðu, andlegir menn þeir þá
urðu.

14. Fridarins bodar blessadir, af blessuðum
Gudi útsendir, af börnum heimsins eruð þrátt, ó-
virðtir hér á margann hátt: verid þolgoðir þjónar
hans, á þessu öllu verður stans, þá þér hefjist til
hinna ranns.

15. Andi þinn, Jesú eilífi! ebli, styrki og vard-
veiti, andlegar fléttar alla menn, af hverjum bodast
qvittumen, synda vorra, og blessan blid, blessuð
hugsvelun fyrr og síð, ó Gud! hjálpa þeim allam
tíð.

29. S á l m u r .

Um það fénimannlega lífla-vald.

Lagid: Allir Guds þjónar athugid.

Med fridarins heilsan Árelfarinn, fékk sínum
Larivseinem, himneskt lífla-vald Herrann

minn, hvörjum líka sem einum, sem í stað dýrra sveina hans, settist um bygdir veraldar-ranns, að varna andar-meinum.

2. Hvörjum þér gjörð sérhvört sinn, syndirnar fyrirgefa, sagði vor frægur Frelsarinn, forlátnar skulu án efa, þær allar þeim, um heiminn hér, á hinnum líka eins það stér: slíkt kann sorg mína fesa.

3. Og hvörjum syndir einninn þér, apturhaldid, þær verda, apturhaldnar, þeim Gerrann tór. Hvör kann slíkt vald að stérda? Drottinn vor Jesús dýr það gaf, drottnar heim síns það taka ei af, hvörju sem völd sín herda.

4. Eg kem fram sekur opt og tíðt, ei finn mér neitt til bóta, í hjarta og sálu haldin lítt, Herrans þjónum til fóta, þeirra lífla-vald leysir mig, Laufsarinn Jesú! fyrir þig, fæ eg svo náðar njóta.

5. Þegar mig mædir þingur frófs, þegar mig forgir þína, Jesú blefsadur! benja föfs, blædir á sálu mína, fram af munni hyrdara hans: á hjartans sorg þá verður stans, og öll gjörir ángist dvína.

6. Syndin þá bindur sálu mín, og særa glæpa hleðir, slý eg, minn Gud! til þjóna þín, þeirra mælt engin hneðir, bljúgur framtrýp eg fyrir þá, frelsis bodan þeir gjöra mér tjá: þeirra lausu efa' eg eðli.

7. Lauugétnir synir ei fá arf, eptir foreldra sína, skildgétnum brúla því ei þarf, að þeirra erfð skuli dvína: eptir Postula erub þér, til embættisins skildgéttnir, þjónar Guds: það má sýna.

8. Frelsara síns þá feta spor, fara þeir villt aldræigi, í hans kénning með þref og þor, þá sem á

raungum vegi, gánga, í lærðóm leidréttu, með lífs-
braudi þá forfarga, sannlega eg það segi.

9. Dvird því aldrei, aumur mann, ædsta Guds
sendiboda, hver þá forsmáir, forsmár hann, fátt
kann slíkann að stoda: Herrann þjóna sín hefnir ört,
sem honum sjálfum það væri gjort: varastu svoðð-
an vöð!

10. Náðar og líffins kénning klár, kristninni bíðst
daglega, af þjónum Guds það stöðugt stár, stillir hún
andar trega, allra þeirra sem þjást í þín. Þíns orðs
kraptur er huggun mín, ó Jesú! æfinlega.

11. Bíðjandi sólfins bænaraust, bera þeir til
himnanna, það sem var bundid, láta laust, sem
Lausnarans orð hér sanna, þeir græða sollin synda
fár, svo að glæpanna vonðslegt fár, ei deyði andir
manna.

12. Þér Guds orðs þjón, er það og sagt, þitt
lífla-vald að brúka, eðli með neinni ofur makt, því
áttu reikning að lífa. Ydrandi sálir aflens þú, en
þverbrotnum með högværd snú, slá þrjótka, sær ei
sjúka.

13. Ó Jesú! sæti ástvin minn, ó Jesú! Lausnar-
inn blíði, úr synda fjötrum fanga þinn, fylltann af
sorg og stríði, lens þú, minn Gud! og léttu þín,
lausn míns kénnimans er sem þín, lof sé þér Frels-
arinn fríði!

30. S á l m u r.

11. n fall Thomæ Postula.

Bagid: Jesús Kristur á krossi var.

Þegar Herrann vor himnum frá, heilagt lífla-
vald gjordi fé, ljúfastu Lærisveinum, Thómas

einn var þeim ekki hjá, end hans því fylltist meinum.

2. Þá fyrst til þeirra heim kom hann, honum þeir gveindu réttanu sann, gladir í sál og sinni; sögdu: vér höfum sjed Gerrann, sem var hér með öfs inni.

3. Til þeirra sagdi Thómas þá, trúa aldrei eg þessu má, nema eg í hans höndum, fyrst megí nagla forin sjá, er féck hann á örmum þöndum.

4. Og ad sjáandi eg þar inn, efa-fri láti fingur minn, og hendur í hans síðu, leggja náí í sama sum, síst trúí eg bodi þíðu.

5. Sjá og athuga, sál mín fjær! Sancte Thómas var burt og fjær, þá Jesús sig sveinum sýndi, trúar mífir því mestann fær, er mæddi hans gæd og píndi.

6. Frá Guds barna söfnud gáf þig síst, af Guds ordi trúin qveikist víst, Guds ord henni viðheldur, í kyrkjummi fær ljós það lýst, lýd þeim í blindni er feldur.

7. Í kyrkjummi Guds ord kénnt og rædt, kyrkju safnadar hjartad mædt, hresfir, huggar og nærir, andar-sárin það öll fær grædt, og nýa gleði færir.

8. Thómas var eitt sinn ekki vid, þá Endurlausn-arinu bodar frid, og byrtist sínum sveinum, af því mætti hann utan bid, andar fláda og meinum.

9. Svad meinar þú ad hendi þá, hina sem ydug-lega smá, kyrkjur og kénning góða? þó þeir hrellist, ei huggun fá, af hærstum Frelfara þjóða.

10. Í söfnudinum Son Guds er, syndugi madur! víst hjá þér, ef hans ordum vílt sinna: huggun, blefs-an og hjálp þar tér, hann má þar alltid sinna.

11. Andlegur himin heita má, Herrans söfnudur jörðu á, sól réttlætisins sæta, lætur þar geisla sína sjá, sem hjörtun sturlud kjæta.

12. Ef þú villt, madur! ekki því, þeim yrtu myrkum qveljast í, láttu þér Jesúm lýsa, með ordi sínu um eilífd fri, audnast þér hann þá prísfa.

13. Vantraust þó stundum veiki mig, veittu, Jesú! að fyrir þig, ljós trúar lifni minnar, alltid gef þú hím æfi sig, í yðkun gudrækninnar.

14. Fadir ljósanna láttu mér, lýsa alltid í veröld hér, ljós þinnz lifjans orða. Eg befala mig einum þér, áltri vantrú mér forða.

31. S á l m u r.

Um vidrætting St. Thomæ.

Lagid; Elfandi Gud þú lít þar á.

Þetta dögum, sem ord Guds tjá, eptir það Herrann blídi, Lærisveinana lét sig sjá, lína af harma-strídi: Kom Jesús enn til þeirra þar, þegar Thómas og með þeim var, svo hann sá og tryði.

2. Jesús sá hærsti hyrdur er, hann leitar tynndra sauda, á heydum sín þá heim færir, úr hásta alls-þyns nauda. Enginn fær hjörd hans unnid mein, ei ferst hans saudarstépnar nein, hann einu hjálpar frá dauda.

3. Til Postulanna Herrann hér, í hjarta og ordum blídur, kom, þá hurdin læst aptur er; Endurlausnarinn þídur, óskar þeim fridar mi á ný, af náðar ávarpi gladdist því, Lærisveinanna lýdur.

4. Jesús til Thóman talar þá, að trúna færtu hrædur, með fingri taktur orum á, í höndum min-

um gládur, útréttu hönd og einnig þín, innlegg hana í síðu mín, vert ekki vantrúadur.

5. Herrann útrekar ordin hér, öll þau sem Thómas hafði, látið heyra af sjálfum sér, fál hans þá esinn vasði, um upprisu Drottins daudum frá, er dyggvir Postular gjördu tja, en hann að trúa tafði.

6. A minnar syndir minntu mig, minn Jesús! hér í lífi, svo minnist hefnd þín hræðilig, í herdu dómsins lífi, ekki þeirra: gleym glæpum míni, gjöri þá hylja sárin þín, sem mér syndugum hlífi.

7. Alstjærú Drottins augun sjá, öll verk og þánka manna, hvort þeirra ord hann heyrir á, heims um gjörvalla ranna; þegar þú syndgar, sjer hann það, sorg því, og grát þinn misverfnad, og gjör yfirbót fanna.

8. Thómas hér oblast hugar hægð, og hjartans gleði náði, þá hann í trúar sagri frægð, Frelsarans benja gáði, vantrúar glæpur hvarf burt hans, á hörmum öllum gjörðist stans, fyrir hrigð, sögnud þaði.

9. Eg fæ, ó Jesús! einuinn sjá, or þinna handa og fóta, trúar hönd mín þeim tekur á, tel eg mér flíkt til bóta: handa sárin sem þjálu þig, í þinar hendur strífa mig, því fæ eg náðar njóta.

10. Þá minnar fætur þrengast hér, og þjást á krossins vegi, set eg strax fyrir sjónir mér, svo að eg styrkjast megi, fóta orin og undir þín: öllum lína þau naudum mín, ó Jesús elstulegi!

11. Syndir þá hrella hjartad mitt, og heljar þínu boda, hjarta og síðu sárid þitt, sæti Jesús! eg skoda, ljómandi af því elskan þín, er bætti fyrir glæpi mín, og öllum varna voda.

12. Í þína síðu erðin mín, ó minn Jesú! skal flýja, seinast þá holdsins hervoist dvín, hana veit eg þar fría, enginn henni þar ama kann, enginn háski né lögmáls bann, enginn ángist að líja.

13. Dpt sje eg synda orin mín, ýfast, svíða og blæða, en eg veit, Jesú! undir þín, öll þau mýkja og græða, því skal eg leggja sár við sár, sáranna minna stöðlegt sár, síst kann þá hug minn hræða.

14. A forklárudu holdi hér, Herrans vors mildin skjæra, fára orin sín blefsud ber, brjóst mitt þau endurnæra, hann mun sinn Födur himnum á, til hjálpar mér enn þau láta sjá, og með þeim frið mér færa.

15. Í himna sælu er þín sjer, ó Jesú minn Frelfari! englanna þinna helgur her, hér með útvaldra flari, sem sigur-teikn þíni um eilíf ár, öllu fegri enn sólin klár. Þíni alltid vegsemd vari!

32. S á l m u r.

Um trúarjátning Thómas Póstula.

Sagdi: Jesús Guds Son eingetinn.

Pegar Lausnarann lýða, lífs vera Thómas sá, van-trúar vond ástríða, veif strax í burtu þá, í fegnandi hjartans hýrum, hrópar með ordum stír-um, hvörjum nú hermi eg frá.

2. Tu Jesúm Thómas sagdi, trúgóður þetta sinn, dreiginn frá döpru bragdi, Drottinn minn og Gud minn! Orð þessi eg vil grunda, í þeim, nær gleggt þau stunda, lærdóm eg fagrann sinn.

3. Hér sje eg Thómas hafa, Herrann vorn Gud og mann, játad vera án vasa, (víst það ei efast

kann). Hann er sá hærfi Herra, hans vald kann aldrei þverra, á hinum og heims um rann.

4. Minn Drottinn, jeg þig játa, Jesú Lausnarinn þjá! önd mín skal ei afláta, eptir sem þráttad þér, þér að þjóna og hlýða, þinn kross þera og lýða, og hyllast þig, Herra þjá!

5. Þú ert með öllum samni, allir þess skýldu gá, Herra, sem hverjum manni, hæfir lotning að tjá. Þú vörðst mig þrátt þinn kalla, þessa heims vegsamb alla, einfis þar áfta eg hjá.

6. Þú, allann þig, mér gefur, þér gef eg aptur mig, mín sál þig einn umvefur, einn skal þín gírast þig, einn sinn Herra þig halði, hlýdni þér einum gjaldi, mín elsta mildilíga.

7. Minn Gud! eg þig meðfémi, minn Jesú! hverja tíð. Hórmung þó hjartad þvæmi, huggar mig náð þín blíð: þú ert Gud gæðstu góður, Gud trúir, Gud þolinmóður, Gud sem þinn lýstir lýð.

8. Þú ert Gud, það eg játa, þinn máttur allstíð stár, þér ber í allann máta, æra og vörðing klár, dórfan, þvæ, lotning lýða, lofad sé nafn þitt blíða, minn Gud! um eilíf ár.

9. Vid Thóman Son Guds sagði: sannlega trúdir þú, og þessi orð tillagði, af því mig sástu nú, enn eg þá sála segi, er sjá kunnar mig eigi, þafa þó hveina trú.

10. Með holdfins augum ekki, eg fæ Jesúm að sjá, hvað engri velferd hnekkir, hann fyrst eg líta má, með trúar augum mínum, í mæðu og hvors kyns þínum, svoddan má sælu tjá.

11. Eg mun þig eilíflega, ó sæti Jesú Kríst! litid fá, laus vid trega, í ljúfri himna-vísi, með líkamans sjón ljómandi, í líffins sælu standi, sem aldrei umbreitist.

12. Mörg teikn nam Guds Son gjöra, sem greinir Jóhannes, ekti uppteiknud vera: En, mín sál! gjættu þess, að hann lét allt það rita, er manneskjan þarf að vita, svo hljóti á himnum sess.

13. Og að Jesús ástækjari, einn sé með fullan sann, Krístur Guds Sonur Kjæri, Kominn í heimsins rann, að þeir sem á hann trúa, allir, og til hans snúa, hafi líf fyrir hann.

14. Jeg trúi, Jesú góði! jeg trúi á nafnið þitt, sál mín því sviptist móði, af syndum öllum qvitt, eg skal því aldrei efa, einn munta líf mér gefa, lífid þó linni mitt.

33. S á l m u r.

Um opinbernu Krísti vid sjóinn Tiberiadis.

Lagid: Krísti er koma, fyrir hendum.

Þid Tiberias sjó-síðu, sig byrti Jesús hýr, upprisin enn með blíðu, innir svo ríðning skír, Lærifveinar sjó saman, sókt höfdu síðdrátt, Pétur var fyrir framan, fengu ekkert þá nátt.

2. Að morgni í fjörinni, Endurlausnarinn stóð, af því þó klárt ei kunn, kunnast hans áfýnd rjóð. Morgun flugginn þeim meinar, að mættu þeckja hann, þó ljúfir lærifveinar, liti þar standa mann.

3. Eg er í ángist staddur, opt sem á dhúpum sjó, af solum tárur saddur, syndin mér slíkt tilbjó. Huggunar abla eigi, um nótt þó leiti eg tíðt, mæddum á mótgángs vegi, mér vill það gánga lítt.

4. Og þó með allri blíðu, Endurlausnarinn hjær!
 við sorga minna sjó-síðu, sé, og standi ei fjær, eg
 hann þó ei glöggt þecki, ángistar flugginn því, veld-
 ur, sem blindann bleckir, bólinu þúngu í.

5. Eg þá af vinda hafi, innkémst í sælu hofn,
 er þar á einginn vafi, enn þó hér væti drofn, Jes-
 ús í ást umflíptir, eg sje þá gládur hann, sjóvot-
 um búning sviptir, sérhvörn rétt-trúadann.

6. Ad morgni utan nauda, Ísrael leiddi Gud,
 með heill um hafid rauda, í heitinu landsfögnud: ad
 morgni á efsta degi, úr hafsuauð veraldar, eg kémst,
 hvað efa eigi, í hofn Paradísar.

7. Þar mun Frelsarinn frídur, í fjörummi standa
 nær, úr brimgardi daudans blídur, burt taka náðar
 skjær, þetta mitt hold hrænaða, hér með sál or-
 þrennta: þar fæ eg huggun hrada, í hóp Guds út-
 valdra.

8. Gafi þér, Zerrann sagdi, hjarta börn! sædu ei?
 svörudu brátt ad bragdi, brædur þar staddir: nei.
 ó hvað opt áumir klaga! ei hafi morgun verð, og
 um allmarga daga, atvinnan gjörift stérd.

9. Evo hefur sann-gudhrædda, sjálfs Drottins
 forsjón blíd, reynt, og gjört opt mjög mædda, á
 megnri húngurs tíð, Abraham, Ísaaß góði, og Jacob
 reyndu líft, David þeim mætti móði, má ofð og
 henda líft.

10. Aldrei óþolinmódur, yfir því klaga stalt, þó
 Gud þinn gjæðstu góður, gæfi þér ei það allt, hvað
 helst til holdsins muna, hentast leitst sjálfum þér, nú
 átt því alltid una, ad hann best fyrirfjer.

11. Hugsaðu á hverjum degi, hvað naðsynlegast er, að sál þín sedjast meg, í sætri Guðs náð hér: ótti hans abla þessa, orkað með réttu fær, hann kamm best hjartad hressa, húngurs tíð þó sé nær.

12. Forsóma einninn eðli, að stunda fallan þín, hyrdulans leti hnekkir, Herrans umförg: svo dvín, hjá þér hans blessan blíða. Bænætni yðka tíðt, svo mun Guðs þelid þýða, þér hjálpa, barnid mitt.

13. O minn Guð! eg skal lýða, allt það sem vístú hér, láttu mig bolid bíða, sem blessudum líkar þér. A lifandi manna landi, líffins braud sedur mig, í lífi því lifandi, losa eg alltid þig.

34. S Á L M U R.

Um sjálfst fraptaverðid, er Jesús gjörði við sjóinn Tiberias.

Lagid: Dagur í austri öllum.

Postular svíntir svára, sem hermt er áður fyrr, sínum ljúfa Lausnara, í lyndi högværir: síst nockurn fengum eigi, fer skipid tómt til lands, sjálfur Jesús þá segir, sem hljóða ordin hans:

2. Kastid út, börn mín blíðu! bráðt nockud finnid þér, neti við sjálfs skips síðu, sem hagræmeginn er: þeir gjörðu sem honn sagdi, síst gátu dregid þá, fiska mergd fljótt að bragdi, er fengu skipid á.

3. Dröfins þénara alla, andlega fískara, klárlega má eg falla, af kénning ritninga: greidt net til góðra veida, guðspjalls lærdómur er, hvörn þeir um heimin breiða, þótt hætt sé físki ver.

4. Harma nótt hasa tíðum, hér Drottins veidimenn, hjá vöndum veraldar lýðum, því veitist ei ábatinn: þeir við vinstri hönd verða, víst á þann

effta dag, nást ei, því hjörtum herða, með hreðja-
fullt sinniðslag.

5. Þjónar Guðs þó ei meiga, þrengast, nær veid-
ist lítt, án forsómunar eiga, orðsins net leggja tíðt.
Þá þeir til hægri handar, hafa því útkastad, og
hver einn verk sitt vandar, verður nokkud fíðad.

6. Utvaldir veidast allir, allir rétt-trúadir, þá í
himnestar hallir, úr harma sjó Guð færir, í hverjum
hér á jörðu, hans orðid verka réð, og því með hjarta
hörðu, höfdu ei móðstadid.

7. Við hægri hönd Son Guðs setur, síðarsta
degi á, feng þann og mikils metur, mjög vel er
fíðad þá, veidi-menn verða gladdir, veidt er gott fíðla-
þyn, fallegir fjörustadir, hvar fyrir er þeirra vin.

8. Af furðu fíðidrátti, er fengu Postular, af
því með engum hætti, áttu hans vanta þar,
Lærisveinn ljúfur sagdi, sem Lausnarinn elska vann,
þá til Péturs, hver þagdi: það er sjálfur Zerrann.

9. Svo brátt sem Pétur heyrði, að Zerrann
væri þar, elsturikur ei eyrði, úthyrðis sér fastar,
flæðfár og kom að landi. Kraptaverk segjast má,
á sjónum greidt gangandi, gjörði ei sökva þá.

10. Fállaeddur fer og tíðum, á fund þinn Jesús
fjár! helgunar fatnað fríðum, flöttur og alssær nær,
en þú mig aptur flæðir, í ást réttlæti þín, sár þegar
forgin mæðir, svo hylst öll blýðan mín.

11. Postular aðrir þrúðir, Pétur komu síðar,
með skip af mæði lúðir, mjög langt ei þetta var,
tvö hundrud álnir eigi, enn nær því ritning tær,
og hermir hafi dreigid, happ sitt og net með sér.

12. Og er þeir á land stigu, allir senn litu þá, með gæði glediligu, glædur, og braud þar á, einninn síst yfirlagdann, en Jesús við þá tér: sæfid af síst þeim, sagði hann: sem nú strax fengud þér.

13. Þod Jesú blefsad ræfir, brádt eptir vilja hans, Simon Petrus, og sæfir, sitt net, og dró til lands, stórir sístar þad fylltu, fannst talan ecki rir, Herra síns skipun hyltu, hundrad fimtiú og þrir.

14. Þó sístar, sem hér segir, svo margir fylltu net, en samt risnar þad eigi, undrast þad síst eg gét, almættið hönd þín, Herra! hefur enn verkad slíkt, þinn máttur ei kann þverra, þitt vald er frapta-ríkt.

15. Til Lærisveinanna sagði, Sonur Guds enn og tér: með Fláru Fjarleiks bragdi, komid og snæðid þér, braud og síst gaf þeim gódur. Gled þig, mín sála! hér, Jesú þinn blidur bródur, bordhald enn veitir þér.

16. Litlu fyrir Lærisveinar, Lausnarann höfdu fædt, á steiktum síst, fædur hreinar, þá féck hann hjá þeim snædt, sigurvegarinn sætur, sadning þá borgar nú: ólaunad eckért lætur, ást hans og mildin trú.

17. Komid! Jesús enn kallar, komid hingat til mín, manneskjur mæddar allar, mjólk kaupid og svo vín; komid! fyrir alls ecki, yður eg sedja vil, þeir þyrstu þar með drecki, því svölun nóg er til.

18. Triudum öllum géfur, andlegt braud Jesús Fjar, hvörja hann kallad hefur, hressing þá sálin fær, líkamann líka sedur, líknar höndin hans blid, björg holdsins bestu medur, blefsud á hvörri tíð.

19. Mig og útvalda alla, á þann síðasta dag, minn Jesús! muntu kalla, í mestann dýrðar hag, úr seltu forgar-slóði, sjóvotann mettar þá, við bord þitt Guds Son góði, í gledivísi himnum á.

20. Þá mun eg þurfa ekki, þar nokkuð spyrja að, Guds Son eg gladdur þekki, við Guds bord í þeim stad, mínð Guds sjón mig þá sedur, mér er sú huggun víð, útvaldum öllum meður, í sælri Paradís.

35. S á l m u r.

Um samtál Krísti við Petur.

Lagid: Ginn Herra og best atti.

Postular Gerrans hýrir, þá höfdu fædu neytt, Krístin enn framur skírir, skulum þess minnast greidt, til Peturs Son Guds segir: Simon elskar þú mig, meir ein þessir? hinn hnegir, hér til svor andmjúflig.

2. Ad eg þig-elsta gjöri, eflaust, Herra! veitst þú, um adra fátt eg mig fjöri, að þessu sinni nú, þrisvar. já þar til tjáði, það Jesum elskadi, en lofsins ángrað náði, af spurn svo tídt heyrdri.

3. Med fyrstu spurn. Frelsarinn blíður, fyrir nefndum Postula, ljúfur í lyndi bíður, lomb sín skuli hann ala, og fæda sína saudi, St. Petri skíp ar, á besta líffins braudi, baud Jesús svo þrisvar.

4. Afreita þrisvar áður, aumlega Petur réð, sínum Herra, samráður, Satans vild, hrædsla með, hrestann í sál og sinni, Son Guds spyr þrisvar nú, um elstu hans, svo inni, opinbert sína trú.

5. Hér með svo hann innsetur, í heilagt embætti, aptur og ei þess gétur, að hann fyrir hrasadi: þá eg

synd mína syrgi, síst verður hennar minnst, blóð Jesú hana byrgir, brot qvitt hjá Gudi ei finnst.

6. Svörju villt, sál mín! svara, sértu nú spurð þar að, hvort þinn hjartans Laufnara, hafir þú rétt elskað? þú munt ei þora' að játa, það og líklegast er, þvíad í margann máta, má finna brest hjá þér.

7. O Jesú! elskan blíða, af hjarta vil eg þig, elska, og allt það líða, er þú villt leggja á mig, elska af hjarta hreinu, af hreinum stöðugleik, ekki með orði einu; enn það fer tídt á reik.

8. Eg veit allmargir kenna, að elska Jesúm heitt, þeim vil eg þess vel unna, það er mér sjálfum leidd, að eg aldrei sem bæri, aldrei sem skyldugt er, heita ást honum færi; hann það forláti mér.

9. Hvað má skyldara heita, en hafa þann ástjærann, gott allt sem gjörir veita, gefa vill og það kanna, og er sá æðsti góði. Elska því Jesúm Krist, svo munt þú sviptast móði, sál mín! í hinna víst.

10. Dfs fyrri elskad hefur, Endurlausnarinn dýr, af elstu ofs umvesur, enn nú hans mildin skir, ofs hann elskar til enda, elstum því fúsir hann, frá elstu hans aldrei venda, áttu, þú kristinn mann!

11. Af ást til aumra manna, elstuginn vor Jesús, frá hæðum hinna ranna, hingat á jörðu fús, kom og holdinu flæddist, qualir, forsmán og deyð, hér þá hann hjá ofs mæddist, af hjartans elstu leid.

12. Ef þú hann ekki aptur, elskar, mín sál! af trú, eins svo sem er þinn kraptur, eslaust tilbyrgir þú, hans ástar-brunn eilífa, elstu hans færðu síst, af því hann gjörir ýfa, elstuleysid þitt víst.

13. Ef þú vel ad því hyggur, og villt þess rétt gjæta, eininn þér á því liggur, ad elsta þinn náunga, hann er linur lifandi, Lausnarans, fála mín! hvad opt í harma standi, hann líta augun þín?

14. Hver sa sem elskar elgi, af hjarta náungann, á réttum elstu vegi, ekki framgengur hann, enga ást hefur heldur, hann til síns Frelsara, frá Jesú fjærleik felldur, finnur stadsemd bráða.

15. Holdis gyrendir aldrei áttu, elsta, þú Kristinn mann! né vonda heimins háttu, sem hriggja þinn Lausnarann: ef ad þú alla vega, umflýr slíkt, sal mín fjær! ást Jesú eilíflega, og hér í náð þú fær.

16. Löm og fauda-hjörd sína, Simoni Jesús baud, ad fæda; ei kánn dvína, elstan hans; líffins braud, húngrudum hvörjum gífur, hyrdir sa besti er, löm sin veif ad sér vesur, vanfæra faudi ber.

17. Ei lætur af ad kalla, ástin hans mildi há, fyrir enn til himna halla, hann fær innleidda þá, raust hans sem heyra og hlýða, himnest fæda, gífir þar. Þess gjöri eg gládur bíða, Gud allrar mistunar.

18. Hyrðatar allir heita, Herrans Jesús þjónar, þeir eiga eins ad breita, og Petri bodid var, ad fæda Herrans hjördu, (en hana reita síft), med hollri dygd hár á jördu, á himnum er kaupid víft.

19. Eg er sem aumur faudur, ó Jesús! hyrdir mín! veitur, hrumur, hálf=daudur, hjálpi mér fraptur þinn, virdstu mér villtum greida, veg þinn, svo gángi' eg fús, og um síðir innleida, í eilíft fauda=hús.

36. S á l m u r.

Um bodan St. Peturs Píslarvættis, og Skipan
Jesú, að Petur skuli sér fylgja.

Sagði: Guds Son kallar komið til mín.

Sil Peturs Son Guds sagði enn, svo hermir oss
það Ritningin, sannlega eg þér segi, áður þig
sjálfur uppgyrdtir, og gæfst hvert sem að lyndti
þér, á unga aldurs degi.

2. En þá þú eldist ei svo stér, eslaust það fyrir
segi eg þér, út muntu arna breida, annar þig gyrd-
ir, og þángad, ei sem þú villt, svo Jesús qvæð,
hann mun þig hrúmann leida.

3. Þetta Símoni sagði hann, og sömu orðum
teikna vann, víst þó Petur ei villdi, með hvörjum
deyd, þá hérvist hans, hefdi og fallvalt lífid stans,
Drottinn hann dýrka stýldi.

4. Petur áttædur vel þá var, við hann fram-
komu píslirnar, sem Jesús fyrir-sagði, með nidur-
heingdu hófði hann, hérvistin þegar dvína vana,
frosðfestur líf aflagði.

5. Gálaus í úngdóms gjálfi, gyrdti eg mig mörqu
ránglæti, og vondum verkum vasði, og framgæð
þrátt þann illa þeg, eins sem það sjálfur vildi eg, og
hvørs holds-gyrndin krafði.

6. Nú þessa vil eg ydrast nú, yfirbót gjera í
rétttri trú, og með þýðu þacklæti, minnast alltid á
mískun þín, minn Gud! sem ei í heljar þín, hrattst
mér úr heimfisins fjæti.

7. O góði Jesú! umgyrd mig, audmjúttlega þess
beidi eg þig, línna þínum ljómandi, réttlætis beiti

pitt sé það, því mér ránglátum vesdu að, í sáru synda standi.

8. Og leid mig þágangad þú sem villst, þitt ráð skal jafnan af mér hýllt, í hásta hverskins nauda, láttu og Drottinn lofsins mig, leidast hédan, svo fái eg þig, dýrkad með mínum dauda.

9. Herrann Pétur þá hafði tjeð, hans píslarvætti, segja réð, til hans svo enn talandi: fylg þú mér eptir, innti hann. Athugi bod það fríttinn manni, sérhver í sínu standi.

10. Góðum vegvísir óhætt er, eptir að fylgja, hann færir, ei neinn á viltum vegi: Jesú eg engann jafnann sinn, Jesús er besti leiddoginn, á dýmmri nótt sem degi.

11. Dröfins þénarar eiga fyrst, með allri dygd og hjartans lyst, fylgja sínum Frelsara, í hreinnri kénning hverja tíð, hurandi þar um fyrir og síð, umvöndun eingum spara.

12. Þeitt sem að Guds ord heyra hér, af Herrans þénurum, jafnan ber, kappkosta, kénningunni, fylgja eptir: þeir fylgja þá, Frelsaranum sem styrk mun ljá, á leid þó lýast kunní.

13. Í líferninu lífa þú, lífernis feril þíns Jesú, feta Guds barn fúslega, högværd, trú, elsku, hreinlífi, hjartgróna mistun, réttvísi, yðkadu alla vega.

14. Glíðni, þolgaedi, heilagleik, hjá þér láttu ei fara á reik, ljúft stunda lítilæti, í öllu þessu utan fleck, undan þér sjálfur-Jesús géck, í hæðsta himna sæti.

15. Athuga, sál mín! einninn hér, Andstötinn lífa flípar þér, fylg þú mér, svo hann segir: það skaltu

varast, því að hann, þeim öllum sem hann ráða
tann, í fordæmingu sleigir.

16. Veröldin lífa vélar þig, vill að þú skulir
stunda sig, og fylgja feril sínum: ó mín sál!
fordast alltid það, einum Jesú þig haldu að, á veg-
um öllum þínum.

17. Í gegnum sorg og sjálfann deyð, sannlega
er Guds barna leid, sem Jesú sínum Herra, eptir-
fylgja á alla lund, elstu hans rækja hverja stund,
sorg þeirra seint vill þverra.

18. Fylgdu þó Jesú, hvort sem hann, hér vill þig
leida fristinn mann, ef til lífs eða dauda: hann er
vegurinn vssastur, villist sá honum fráhverfur, á
braut eilífra nauda.

19. Hvort sem þú gengur greidaun stig, eða gjør-
ist færðin torveldlig, á þínum eynda vegi, æ með-
an Jesús er þér hjá, eðli kann þig að flada þá,
hans fylgd er fallvölt eigi.

20. En þó að leidi eðli mig, á rósumum um líffins
stig, Þrallsarans forsjón hlíða, heldur um þraungan
þyrni-veg, það allt skal gjarnan líða eg, honum fylg-
ja og hlíða.

21. Og ef honum svo sýnast má, sé eg í fylgd
til Golgatha, það skal eg gjarnan gera, og kross
hans taka uppá mig, allsús svo rekja hans blód-stig,
sem vill hann láta vera.

22. Engin hørming, og engin þín, æ meðan
varir hervoist mín, eigi líf, dauðin eigi, skal oðfar
hjortu skilja að, skjærasti Jesú! veit mér það, og
leid mig á líffins vegi.

37. S á l m u r.

Um forvitni St. Peturs.

Sagib: Náttúran öll og edli manns.

Pegar Petri (sem áður er, umgétid) Jesús sagði: fylg þú mér eptir, og hann sjer, að þessu sama bragdi, Lærisveinn hinn, sem Lausnarinn, ljúfur heitt elska réði, hvær ed og lá, hans brjósti á, helg Qvöldmáltid þá fæði.

2. Hann sem og spyrja Herrann vann, hvær er fá þig mun svífa? ljóst sem Petur nú lítur hann, lángt ekki burtu vífa: hvað skal nú þá, þessi sem hjá, þér gengur? Petur segir, til Jesúm þar, sem því gaf svar, og þanninn ord síu hnégir:

3. Ef að eg vil, hann einn fyrir sig, allt til þess eg fém, blífi, hvað fémur Petur, það víð þig? Þitt hjarta sig ei ýfi, fylg þú mér framt, fús eptir samt, fást um Jóhannem eigi. Þolgjæði með, þitt styrktu gæð, þínum á lífsins vegi.

4. Jóhannem sælann segja má, sem að á Jesú brjósti, um qvöld verðs tímann einn þar lá, engum svo mætti þjósti: Herrann vor hann, heitt elska vann, honum unti sótt=daudum, há=olrudum, í heim=inum, holdsins leyfast frá naudum.

5. Þig hefir, sál mín! líka lagt, Lausnarinn Jesús blíði, á sitt brjóst, það með sanni sagt, fástu í mörgu ftrði, þá huggun hans, hafði ei stans, hjarta þínu að svala, sem hjartad sitt, víð hjartad þitt, hann lagði með ást fala.

6. Í sinni fjaru qvöld=máltid, fémur minn Jesús góði, til mín, hvar ást hans einka blíð, öllum mig

sviptir móði, þar á sitt brjóst, mig leggur ljóst, líf-
gjafari minn sæti, þáðan sál mín, sigur til sín, svel-
un, náð og réttlæti.

7. Petur forvitinn fregna vann, Frélsara vorn
hinn blíða, um Jóhannem, hvort ei sem hann, ætti
fróðsfasting líða, þessi hvað skal? þáð var hans tal,
þenkja (má sk) svo réði, að sig mest einn, Herrann
vor hreinn, af heitu elskadi gebi.

8. Enn Drottinn segdi einum sér, að hann fróðs-
festast skyldi, af því um Jóhanns útfarer, ofhnyssinn
Petur vildi, forvitnast brátt, á hvada hátt, hann
mundi líf sitt enda: svoddann freisting, sem njög er
fring, sann-gudhrædda nam henda.

9. Engann heilagann utan brest, í heiminum má
finna, ei hefur nokkur syndlaus sjeft, síst kann þáð
böl að linna: Guds ástvinir, sem ord hans tét, aum-
lega fallid. hafa, holds veifleitinn, við hvörn fristinn,
hefur svo breitt án vasa.

10. Hafi þeir stólpur hætt skotid, hvørs skal þá
vænta mega, rjúfandi hör og reir-stráid, með rasandi
frapta deiga: vér vora því, ótta Guds í, egum sálu-
hjálpi verða, of s ríma frá, sem orla má, athugaleys-
id sterka.

11. Forvitni Peturs Frélsarinn, og fýsn hér straffa
náði; varastu maður sérhvort sinn, sjálfs Guds þíns
eptir ráði, grenslast, því þér, ofhátt þáð er: óransak-
andi vegir, eru víst hans, hugfloti manns, hans
dómar furðanlegir.

12. Þjósinu ofnær ef þú fer, eilífrar Drottins
speki, að þig brennir, ei óhátt er, og hann þig burtu

hrekki, þú ert leirinn, það við smíð sinn, þrátt má ei, né segi: Því gjörðir þú, mig þanninn nú? Þér fann slíkt leifast eigi.

13. Hvað sem Guð lætur hlotnast þér, bygg að því, sál mín blíða! Sjálfur allra best, sjer fyrir, svo sem barn skaltu hlíða, mið-unn ei þeim, sem hér í heim, hann gefur eptirlæti, lát þér hans ráð, nægjast og náð, naum þó þér veitist fjæti.

14. Þeim fagra Jósephs fyrtili fann, flæðast hver madur eigi, en allir frómir einn og hann, á þeim síðasta degi, Guðs elsku ná, gefst vegsemd þá, Guð einn þar mætt til hefur, hér við sinn lýð, á hvörri tíð, höndla, sem vild hans krefur.

15. Meðal bræðranna ord það enn, út gætt, og hvör einn segir: Þessi Lærisveinn soptur sem, fætt og þín, deyr aldreigi, og Jesús vann, ecki um hann, ordum þessum að tala: Lærisveinar, þó gjörði þar, þvílíkt með sér að hjala.

16. O! hvað opt gjörir orðin þín, Endurlausnarinn besti! afbaka eptir illsku sín, ómildra flokkur vestí, villu-lærdóm, með vöndum róm, vekja og þrátt útbreida, einfalda þjób, á heljar slób, afvega þanninn leida.

17. Tilkomu dagur Drottins er, dauda-tíð réttfristinna, í Jesú deya útvaldir, allar sorgir þá linna, vér sofnum sætt, sálin er fjætt, í sjálfs hans fadmi bláðum, í gegnum deyd, þá liggur leid, til lífs frá heims ástridum.

38. S á l m u r.

Um opinberan Kristi á fjallinu í Galilæa, og hans
stíkan, að Postularnir, útsæri um
allann heiminn.

Lagid: Gud, vor Fadir! vér þökkum þér.

Nærifveinarnir Lausnarans, ljóst sem að Kristin
greinir, eptir bodi og orðum hans, ellesu lynd-
is hreinir, í Galilæam á eitt fjall, útgengu. Evi
ei snerti fall, þar voru þó ei einir.

2. Fimm hundrud brædra fylgdu með, Frelsaran
strax tilbáðu, er þeir höfðu hann allir sjed, af fegn-
ud gledjast náðu, en nokkrir gjörðu efa það, ei hafði
líft þó lángann stad, að Jesú grandt þó gáðu.

3. Upprisinn láta sig að sjá, Sonur Guds losa
ræði, gæðsku síis í Galilæa, gjörta nú þetta stæði:
aldregi bregðast heitin hans, hann er Drottinn Gud
sannleikans, hér af æ gefst mér gleði.

4. Hálærðra manna meining er, mundi fjallid hei-
laga, á hverju birtist Herrann hér, hvar til víss ref
þeir draga, á því forkláran sýndi sín, Sonur Guds
fyrir en leiddi hér þín, og allann vorn bætti бага.

5. Borg sem að fjalli byggd er á, blesud Guds
krístni heitir, þar fær þú Jesúinn, sál mín! sjá, sem
alla gleði veitir, hann þig hresir, hann þig lifgar,
hold hans og blód þig nærir þar, þá synda þung-
inn þrennir.

6. Af þessu fjalli eg mun fá, eptir lífid að fara,
á Zíons fjall uppstíga þá, og minn sæta Lausnara,
með útöldum þar öllum sjá, í borg Guds sjálfum
Drottni hjá, og stjörnum engla stára.

7. Af Sína fjalli Ísrael, útgæfa Drottinn náði, Lögmalid, sem að hrigd og hel, hvörjum sem einum spáði, af því það kummi engin mann, uppfylla, né þess flýa bann, ok þess svo alla pláði.

8. Af Thabor fjalli Sreksarinn, flokk helgra Postulanna, útsenda gjörði um heiminn, Evangelíum fanna, að boda og kenna allri þjóð, í sem Lög málsins banni stóð, og segja qvittun syndanna.

9. Allt vald er gefid einum mér, Endurlausnara inn tjáði, á hinnum, sem að aldrei þver, eininn á jarðar láði. Að svoddan rétt athugudu, eptir manndómsins náttúru, þessa mátt Jესús þáði.

10. Af því Jესú gaffi eilíft valld, ástjæra bróður mínum, fyrir mig allt hann greidir gjald, Gudi og Föður sínum, hann mig volaðann framsærir, fyrst hann er svo ná-stýrður mér, og sviptir öllum þínum.

11. Eg er rétt dæmdur uppá hann, ætt okkar fann og segja, hold af hans holdi: sú með fann, sonn stýldsemi mun hnégja, hjartad hans til að hjálpa mér, hans valld lætur ei slíta af sér, end mín, þá eg skal deyja.

12. Af Jესú valldi útsendir, urdu hans Lærifveinar, styrktir, gladdir og hughraustir, hvørs vegna eingin qveinar, fúfir hans flípun fylgdu um heim, fannst ei tregdan hjá nokkrum þeim, þó væri ei brautir beinar.

13. Að kenna og flíra alla þjóð, Endurlausnarin blíður, um þá vídu veraldar flóð, af valldi og mistun býður, helgum Postulum heims um rann, hér af er ljófast vilji hann, að tapist engin lýður.

14. Í minni skírni eg orðin er, óska-barn Guðs lifanda, arfur himneskur hlotnaft mér, er huggar nú best minn anda, gleði, friður, farsæld og dýrd, sem fæst ei af nokkrum hér útskírd. Erfd þú skal eilíf standa.

15. Eg em með yður, enn svo tær, Endurlausnarinn sæti, allt til veraldar enda hér. Þú þá fagnadar hjæti! sem hér nú ódlast sálin mín, sæll Jesú minn! af nálægð þín: ó himneskt eptirlæti!

16. Eg vil lofordid þetta þitt, þíðasti Jesú! vefja, með trúar hönd um hjartad mitt, hörmúng svo alla þessa. Þú ert minn styrkur, hjálp og hlíf, huggun, frelsi: í eilíft líf, hédan muntu mig hefja.

17. Þú minn sæti Emaúel! ó Jesú Guð og madur! vertu hjá mér, svo vegnar vel, eg verð þá sýrgjandi gladur, hjá mér vertu í hvörri neyð, hjá mér vertu í lífi og deyð, Herrann minn! hátt lofadur.

39. S á l m u r .

Um undirbúning Jesú Krísti til hans uppstigningar.

Lagid: Halld og Gud við þitt hrelna orð.

Eptir sína upprisu hér, of sem ritningin þad segir, í fjórtíu daga dýr, dvaldi vor Jesús mildi:skír.

2. Á þeim dögum vor Drottinn réð, dáfendum og kénningum með, sínum Postulum safna í eitt. Sem við hjórd fær einn hyrdir breitt.

3. Vörð sæta Jesú, sveinarnir, forgar stundir fjórtígir, eptir hann hófdu andadann, í grófinni þá liggja vann.

4. Í fjörutíu daga dýr, Drottinn vor Jesús gæðstu hýr, aptur nam gledja alla þá, á hverjum tíðt þeir fengu hann sjá.

5. Eptir forgina gífur Gud, gleði, hugsvolum og fognud, eptir vort stundlegt erfíði, elísa hvíld og rósemi.

6. Ur Jerúsalem útleiddi, allra síðast vor Lausnari; Lærisveina, sem letriu tjá, ljúfur allt til Bethanía.

7. Bethanía sem augljóft er, ángistar heim-fýmti þýðer, þar nærri lá nú Lausnarans, leid er hann sté til hinna ranns.

8. Mín sál! þín alltid liggur leid, líffins meðan þú hleipur steid, um sorgar vegu allmarga, upp í dýrðar sal himnanna.

9. A Olíu-fjallid elstu-fús, uppstígur Drottinn vor Jesús, af hverju hann til hinna fer. Huggun bestu það gífur mér.

10. A þessu fjalli hafði hann, haldið sterkasta bardagann, við dauðann fyrr og djöfuls mátt, og dásamlega þá undirlagt.

11. Dfs hvað hann féð þá afrekað, í þessum nú hann byrtir stad, sem er hinna-för hefmi frá, hverjum er nafn hans trúa á.

12. A fjalli þessu Frelsarinn, fyrr hafði tíðum náttstíð sinn, og sínum bænum úthellt þar, áður enn leid hann píslirnar.

13. Hefur sannlega Herrann þá, hinna-för sína minnst þar á, og því fúsari uppþyrjad, allar píslir í þessum stad.

14. Af því dýrðlegur upp nú sté, Endurlausnarinn blefsadi, með sigur-hrósan í himna dýrd, hver aldrei verða kann útstírd.

15. Andleg himna-för eflaust er, að bidja Gud á jörðu hér, því þá er hjartad hinnum á, Herranum Jesú sjálfum hjá.

16. Sá það gjörir, víst hefur hann, himnaríki á allann sann, í sínu hjarta, hvar ed fús, herbergi tekur sér Jesús.

17. Bænin hefur í himininn, hjartad sem fadmar Drottinn sinn, í hans skaut sig innleggur þar, odlast svo traust hans mistunar.

18. Syrr enn Herrann til himna för, hans nam enn byrtast elskan stór, við Postulana hvörja hann, með hjartans ástfemd qvedja vann.

19. Með listum höndum hinnum að, Herrann vor Jesús gjörði það, og blefsadi þá alla senn, eilífur dýrðar Föngurinn!

20. Af Jesú höndum blefsan best, bitist og jafnan útdeilist, öllum triludum: einn þeim hann, Abrahams blefsan velta kann.

21. Af blefsudum sárum handa hans, hínagð á jörd til syndugs manns, þeim líffins brunnum framfljóta, fegurstu straumar blefsana.

22. Í lífi og dauða eru hér, ó Jesús! þínar hendur mér, blefsan, huggun og hjálpræði, á hinnum þær eg gladdur sje.

23. Í lífi og dauða eg bíð þig, í þínum höndum gerndu mig, þá eg dey, Herra! höndin þín, í himna víst taki sálu mín!

40. S á l m u r.

Um sjálfa uppstigninguna, og sefs Jesú, til Guds
hægri handar.

Med hinna lag.

Eptir það Jesús hafði hrætt, heilaga Lærisvæina
quætt, við þá skyldi, og var það sinn, með
vegsemd hærfu uppnúminn.

2. Þeim áfíændum eitt ský hann, frá augum
þeirra taka vann, í himininn svo upp þá fór,
Endurlausnarinn Jesús vor.

3. Til hægri handar himnum á, hærfu Guds
situr. Vegsemd þá, af Adam kominn enginn mann,
áður né síðan hljóta vann.

4. Athuga, sál mín! áttu hér, Endurlausnarinn
stíginn er, upp til himnanna af jörðu, eptir mann-
dómsins náttúru.

5. Eptir guddómsins edli hann, upphesd neina
ei hljóta vann, hann var Gud hærfur himnum á,
hesd. kunni enga meiri að fá.

6. D! hvað gledur mig aumann það, að í himn-
essann dýrðar-stað, hold mitt í Krísto hafid er,
hvors eg má lífa vænta mér.

7. Hofud mitt Jesús, Herrann minn, í himna
dýrð er uppstíginn, mér hans lim einninn hlotnast á,
hofdi mínu þar vera hjá.

8. Upp að himninum í fíhi, augljóslega vor
Drottinn sté, vald og dýrð Jesú vottast hér, vagn
hans til himins fíhid er.

9. Eg þegar lypti augum mín, í skýin, Drottinn minn! til þín, jafnan gjörir eg að þenkja þá, þig muni eg gladdur líta fá.

10. Aftur koma á efsta dag, í skýunum með dýrdar-hag, hafandi virðing völduga, og veglega samfylgd Englanna.

11. Ad eg verði þá viðbúinn, veiti mér helgur andi þinn, og með þér sjálfum sigri að ná, sætasti Jesú! himnum á.

12. Midur af himnum hínagð kom, Herrann Jesús í fátækdóm, og í þjóns mind hér umgæfst hann, á jörðu meðan dvelja vann.

13. Enn til himins hann uppstígur, aftur sem Herra dýrðlegur. Svoddan býti við börn sín hér, blessaður Drottinn enn gjörir.

14. Af þjónum gjörir Herra hann, af hrigðarfullum, gladdverann, af kross-þjófudum eynda frí, ást hans og náð svo stíðar því.

15. Í skapadann himin ekki er, á hverjum ljómar stjarna her, Endurlausnarinn uppstíginn, ofs sem ljóst kénir ritningin.

16. Í eilífann himin, eilíft hús, inngéð Frelsarinn vor Jesús, í þá tjaldbúð, hver eigi er, af höndum bygd, sem skristin tér.

17. Þessi himin er hefd og dýrd, hver aldrei verður nóg útskríð, útvaldra staddur ellífur, eilíf gleði og fögnudur.

18. Adam lofadi aptur fyrst, aumlega þá hann syndgadið, himninum fyrir öllum öð: eilíft svo mistum dýrðar hnos.

19. Sá annar Adam af himni, í sinni dýrd nær þangad sté, upplauð himninum öllum öð: eilíft svo hrepptum dýrðar hnos.

20. É þá sælunnar sælu víst, fenn leidd mig Herra Jesú Krísti! í voninni er eg hjá þér, á himnum meðan það ei stér.

21. Þar lifa allir útvaldir, Englum heilögum samlíkir, í dýrdinni sem aldrei dvín, enginn snertir þá hrygd né þín.

22. Ei hefur nokkurt auga sjed, ei nokkurs hjarta fullstíled, hvað stóra gleði himnum á, hjá Guði útvaldir þar fá.

23. Enn stalt þú, sál mín! athuga, um Jesúm Krísti þinn Frelsara, að tí! Guds hægri handar hann, á himnum situr, þó sem mann.

24. Gud er einn Andi og til sanns, ei hefur hold né limi manns, almættis stjörn hans eilíf er, æðsta Guds hönd, sem skristin tér.

25. É þeirri stjörn að eilífu, eptir mannlegri náttúru, rædur Jesús, hvørs engum ann, allstadar nærverandi mann.

26. É himins og jarðar hvörjum stad, og helvíti eins gjörir það, eptir manndómsins mátt, sem er, meðdeild honum; þar ei af-ber.

27. Gled þig nú, sál mín! gleð þig hér, Guðs Sonur sem þínn bróðir er, á himni og jörðu hann stjórnar, hann er og með þér allstadar.

28. Dteljandi Guðs Engla her, efalaust hefur fylgst með þér, þegar þig hófst í himininn, með hærstri vegsemd, Jesú minn.

29. Nær eg held mína himna-ferð, hédan þá burtfalið verð, æðstur mínss Jesú Engla her, ei mun þá verða langt frá mér.

30. Mína önd þeir medtaka þá, mæðst sem að hefur jörðu á, í Abrahams skaut þeir bera blíðt, hvar bulid er sælu pláðid fríðt.

31. O sæti Jesú! innleid mig, um það af hiarta beidi eg þig, þá endast stundleg eyndin mín, í ævarandi dýrd til þín.

32. Heidur, speki, vald, vegsemd, dýrd, vitfka, styrkur og lofgjörð skírd, sé þér ó Jesú Kríste klár! kóngur dýrðar um eilíf ár! Amen!

S á l m u r ú t a f
 U p p r i s u H i s t o r í u n n i,
 o r k t u r a f

Sál. Eira. Hallgrími Pétursfyni.

~~~~~
 Segid: Gæðfurilasti græðari minn.

Hjartad fagnar og hugur minn, Herrann Jesús er upprifinn, qvæl þó á krossi ætti, árla Sunnudags er það fléd, áður enn sólin lýsa réð, af Guðs býrðar almætti, þýður, fríður, Engill kémur, fraptinn fremur, flárt eg greini, af grófinni veltir þeim stóra steini.

2. Jarðskjálfti mestur fléði þar, skjærasta ljóma Engill bar, varðmenn þá svobðan sáu, ótta miklum yfir þá fló, abl og styrkleika frá þeim dró, líka sem dæubir láu, þegar, vegar, ljósið skapta, líffins frapta, lofsins fengu, heim í borgina hryggvir gengu.

3. Hofud-prestana hittu senn, hermdu öll þessi tíðinden, hinir þeim hétu gáfum. Segid, að Þærifveinarner, sóktu líkhamann burt með sér, þegar vér þreyttir sváfum; hrádir, gládir, gjalbið þyggja, þar að hyggja, síðan sögðu, líka sem Júb-ar þeim ráðin lögðu.

4. Áður enn dagurinn upprann flár, útgengu af staðnum qvinnur þrjár, María Magdalena, móðir Jacobs hins minna var, með þeim líka Salóme

þar, þær hugdust Krísto þína, þryggvar, þryggvar, Lausnarans vildu, að ljúfri stýldu, lífid smyrja, hver ræð aðra þá hljóðt að spyrja:

5. Hver mun burt velta hordum stein? hindrar fá ofi á marga grein: þegar sem litu þángað, opin stóð gróf, en Engill var, alhvítu flæddur líni þar, hræðsla ræð hjartad fanga, hljóðar, móðar, þryggvar qvinmur, sagði svinnur: þrygid eigi, upprifinu Jesum eg yður segi.

6. Dvinnurnar gladar gengu heim, græðarinn Jesús mætti þeim, segjandi: verid sælar, þær féllu síðan fram til sanns, á fætur kystu Lausnarans, haun ræð hýrlega að mæla: eg bíð, að þið, mínum blíðum, bræðrum þýðum, brátt það innid: í Galtlæa þér fyrst mig finnid.

7. Magdalena á meðan fer, mjög fljótt þángað, sem Petur er, og Jóhannes með honum, sagði: líkamann sælastann, sjá hvergi eg né finna kann, burt tekinn væri hann vonum, báðir, þjádí, undrast þetta, er það fréttu, og áu tásar, út þángað gengu nú öll til grafar.

8. Þyrstur Jóhannes framtóm þar, fornam að gröfin opin var, Petur þá greiddt inn gengur, sáu þar lögð línkæðin mjúkt, líka og Jesú sveita-dúll, forundran af því fengu, allstjótt, og fljótt, aptur snúa, og því trúa öllu að sonnu, burt muni lífid borid af mönnum.

9. Eþandi María úti stóð, ina í gröfina horfði fljóð, Englum tveim gaf að gjætur, völd hún nú hrædd, og vildleit þá, vaktarann garðsins hugdift

sjá, hann spyr strax: hvað hún grætur? hún quað: helst það, minn Herra þýdur, hjartans blidur, hér finnst eigi, efnið sorgar eg það segi.

10. Hafir þú borid hann burt með þér, bid eg að Herra segir mér, svo að hann þángað sæki, madurinn svarar: María! Meistari sagdi hún aptur þá, ei leifoi á sér tæki, öll hrygd, og stygð, saðst í gleði, stjótt það stéði, er Kristum kændi: heim til Postula hana sendi.

11. Hún kom strax og þeim fundgjörði, Kristur af dauða risinn st, abburdi alla sagdi, hinar konurnar herindu með, hefdu þær lífa Jesúm stjéð, lífs og í hjúfu bragdi. Þetta, rétta, villu héldu, hug sinn hrelldu, Herrans sveinar, sjón=hversfingar það sögdu einar.

12. Til Emaus gengu einir tveir, um Herrans þínu tala þeir, það stéði á þessum degi, en svo til bar, sem segi eg frá, sjálfur Jesús nálaegdist þá, þó að hann þecktu eigi. Hann spyr, hug=tyr, hvada hjálid, hrygdar talid, hafid brædur? Eleóphas anfar með flokki rædu:

13. Ertu enn svo ókændur mann, í Jerúsalem að gjörning þann, sem er fyrir stömmu stéður, veitstu ekki? en hann spyr að, honum Eleóphas sagdi það, Jesús sem ofs var meður, hæðstur, æðstur, af spáðóms orðum, og gæðstugjörðum, fyrir Guði og mönnum, á krossi deyddur, það sjálfir sömum.

14. En nú í morgun árla víst, aður enn féð af degi hjst, qvimur frá ofs útgengu, lifandi sögduft líta hann, lítlegt það engum vörðast kamm, selmtur

því allir fengu, heimsta, gleymsta, qvab þá báða, kóngur dáða, kændi síðan, Kristur svo hefði hlotið að lýða.

15. Alla ritning útleggja réð, opnadi þeirra hugstot með, skriftina gloggt svo stíla, kaupúnið allir nálgast nú, nær því endub var leiðin sú, ganga létst lengra vilja, beiddu, neyddu, Krist að bida, qvadu líða á qvöldið næsta, inn með þeim gengur mildin hærsta.

16. Settist til borðs og brauðið þar, blesaði, sem hans síður var, og síðan að þeim rétti, báðir í senn hann þecktu þá, þeirra sjónum hvarf burtu frá, harmi úr huga léttu, hraddir, gladdir, Postulum hinum, Herrans vinum, hér frá sögðu, engann trínad þeir á það lögðu.

17. Á sömu stundu það svo til bar, sjálfur Jesús var kominn þar, og miðt í miðid stendur, þeim öðrar fridar þessu næst, þá var dyrunum apturlæst, sjá lét á sínar hendur: en þeir, því meir, urðu fegnir, óttaslegnir, og því trúá, grát réði öllum í gleði snúa.

18. Eðli var Thómas þá með þeim, en þegar seinna hann kom heim, þeir sögðu allt hið sanna, aldrei trúi' eg hann ansa réð, utan að naglaforin sjeð, fái með fingri kanna, líðu, bíðu, átta dagar, býrðar hagar, Drottinn sætur, að luktum dyrum kom mildur mætur.

19. Sjá þeim stóð Herrann hér í mið, hér næst Thóman svo ræddi við, og vill hann verði gladdur, í nagla forin lát fingur þinn, fljótt legg mér hönd

í síðu inn, vert ekki vantrúadur: Drottinn, Guð minn, sagði dyggur, trúartenggur, trúburinn fríður: aptur Jesús þá ansar blíður:

20. Sannlega Thóma trúðir þú, tilskynd mín þessu ölli nú, og eg enn framur segi: sæll er sá hvort mig sjer ei hér, samt þó af hjarta treystir mér, huggun svo hljóta meg. Gleiri, meiri, jarðteikn hrein, fyrir sínum sveinum, síðar gjörði, öll þó að greind hér ekki verði.

21. Við Genesaret vatnið brátt, voru þeir þá að fíftíðrátt, einnig opinberaði, Petur adspurdur þrisvar þar, því játadi, sem vonlegt var, að hann Jesum elskadi, bíður, þýður, líffins braudi, sína saudi, Simon sæddi, um hans dauda og útfor ræddi.

22. Þjórutíu daga Drottinn réð, dveljast hér Þærisveinum með, eptir upprisu dýra, til himna upp síðan héðan sté, hjá hönd Föðurs almáttugri, situr vor hjálpin hýra. Amen! Amen! allar tídir, lofi lýðir Lausnarann góða, honum skal jafnan heidurinn bjóða.

Þ i m m t í u

Hugvekju Sálmar,

q v e d n i r

af

Síra Sigurði fát. Jónssyni.

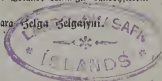

Viðeyar Klostri, 1834.

Prentaðir á Forlag O. M. Stephensen's,

Vice = Ráðgjafi = Sekretera í Íslands Konungi. Landbæturætti

af Bókprófasti Selga Selgafyrir.

BAO 8/27

1. Sálmur.

Um rétta þecking syndarinnar.

Lagid: Þaldr ofs, Gud! víð þitt hreina ord.

S! Gud heilagi Herra minn! hefi eg aumur þrællinn þinn, synda eitur svo inndrúktid, eins og jörð vatni tekur víð.

2. Víst er mín synd úr máta mjög, mörög, úng, gömul og svívirðilig, en þín reidi sjá eldur er, ógudlegum sem fortærer.

3. Réttlætíð allt sem orkað gat, er sem blóðsþjúkrar qvinnu fat, ó! hvað ránglætíð illt og frekt, er þá fyrir þér svívirðilegt!

4. Þjósið meðan í myrkri er, mikla byrtu það gefur af sér, en þegar sólin á það skín, alla misfir það geisla sín.

5. Eins er það margt í athöfn manns, að áliti hærsta dómarans, ófullkomid og einkis verdt, er vér þó meintum heilagt gjört.

6. Hvar mun eg aumur frelsi fá? þó slýja vilði eg í himininn há, þá er þar fyrir utan ef, er eg svo tíðum stýgdann hef.

7. Á jörðu er hvörgi hæli hér, Herrans sképnur þær mýja mér, með því eg hefi móðgað þann, minn og þeirra Gud skaparam.

8. Afokun heims er hörð og stór, himin, lopt, jörð, vatn, eldur, sjór, Englar, samvitka, Satan sem, og sjálfur Guð klagar vonda menn.

9. Hver má við slíku reiða rend, réttlætis stár á adra hönd, þegar allt þetta amgr ad, ekki er sýnt um gríða stáð.

10. Glæpugum þeim sem girnast náð, gefur Salómón heilnæmt ráð, í bjargstörum sig feli skjótt, flýja vil eg nú þángað skjótt.

11. Bjargið það sem hann segir hér, sjálfur Jesús vor Drottinn er, stórnar eru undir hans, í þeim er hæli syndugs manns.

12. Líffins uppspretta er þar ein, öll kani sú græta dauðlig mein, svala dryg finnur þyrstur þar, þvotta-laug hinn sem óhreinn var.

13. Þar vil eg tóma þjádur þræll, þar vil eg felast, Jesú sæll! meðan Guðs reidi framm hjá fer, flý eg til þín, þú tak við mér.

14. Ekki þarf eg ad óttast þar, aflegum Guðs og sképnumnar, sá er frá allri ánaud fri, undum Drottins sem hvílist í.

15. Herra Jesú, minn hlífðar mór! hjálpa mér öllum vanda úr, tak mig í þína opnu und, og annastu mig í dauda stund.

2. Sálmu.

Um yðkan yðranarinnar af Herrans þínu.

Lagid: D! mín sála uppvaðna nú.

Sjádu og hugleid, sála mín! sára og beista Jesú þín, sjádu haps mædu megna, qvalanna stærð

og ofraun af, endina upp á krossi gaf, það leid hann þinna vegna.

2. Sjáðu hér þinna synda stærð, sjá þú hvað mikid kosta vörð, sár þín og sjúkdóm græða! Gud líður sjálfur grímma þín, Gud úthellir hér lífi sin, Gud qvelur margskyns mæða.

3. O! hvað banvænligt er það sár, þar eðert annað til græðslu stár, enn hartstéran's blóð úr æðum, ó! þá knaja stærð fránkleikans, kostadi dauda læknarans, Guds þó á himna hæðum.

4. Þú, fríðin fála! sjáðu hér, syndinni svo Gud reidur er, þó hans son fátta bæði, Födur sinn fjæran fyrir ofs, fallna í synd og dauðans blóðs, Guds þó ei rénar reidi.

5. Hann tók þá á sig horund manns, helgandi svo náttúru hans, að synda eitri eyði, hann þá samteingdi holdid við, heilagasta sitt réttlætíð, Guds þó ei rénar reidi.

6. Allt þáנגað til hann á sér bar, illgjörð og syndir veraldar, aqualinn á krossi deyði, hana lét útpressa líf og blóð, að leysa og græða heimsins þjóð, Guds þá rénadi reidi.

7. Hád, flög, sár, brútl, og heljar neyð, hrafn-ing og smánir Jesús leid, blefsadur í böndum þreyði, Föðirinn leit þá sáru sútt, sál og líf hans þá blæddi út, Guds þá rénadi reidi.

8. Hann sem heilagur hínagð kom, hlaut að líða svo strángann dóm, særður með sveððan hætti, sá sem kemur með synd í heim, síðan lifir og deyir í þeim, titrandi yðrast ætti.

9. Græðast og skjálfa sképnu ber, Skapara sinn því hefir hér, krossfest og qualid bædi, þrællinn má þetta óttast eitt, 'ad hann hefir sinn Herri deydt, syndugur helgann hrjádi.

10. Kristur lídandi qvæl og deyð, kallar til vor í sinni neyð, látum ofþ honum hlýða, syndug mann-estja sjá þú mig, sannlega hlýt eg fyrir þig, svoddan saklaus ad líða.

11. Særir mig eitt og svíður mest, sje eg og veit ad þjóðin flest, mína þín aftar eigi, óþacklætid, sem almennt stér, allri qvæl þýngra fellur mér, á mínum andláts degi.

12. Heyrdu nú svoddan, sála mín! sértú þacklát í Jesú þín, með ást og yðran heita, syndanna verkum sjádu við, sær þú ei frammar Drottinn Gud, né hann til reidi reita.

13. Mistunar fadir! mistun þín, mistuni ofþ fyrir Jesú þín, og helgi vor hjortu framin, Jesú! þín bæn og benja foss, bót og lifgun sé öllum ofþ, Amen, ó! Jesú, Amen!

3. S á l m u r.

Um ávæpt sannrar yðranar

Lagid: Sá frjáls við legmál fæddur er.

Syndugi maður sjá ad þér, sál þín svo hólpín verði, eilíft líf byrjar hvær sá hér, hreina yðran sem gjörði.

2. Hvar sú hin hreina yðran er, er þar og qvittun synða, en sú qvittun hún ablar sér, elstu Guds til mannkynda.

3. Hvar Guds ást er og hylli hans; hans sonur er þar meður, í honum bót á misgjörð; manns, manns samvitsku það gleður.

4. Hvar samvitskan er glöð og góð, Guds andi býr þar inni, og heilög þrenning sem hjálpar þjóð, með hollri lífsgjöf sinni.

5. Því fá þeir allir eilíft líf, sem vðirbót synða vinna, en andartjón og eynda líf, ydrunarlausir finna.

6. Drottinn þar uppá dó á kross, að deyja syndin mætti, látum því eðli lífa í ofs, lesti með vondum hætti.

7. Sálur dauðinn andlegur er, illgjörð og syndin manna, undan drögum því eðli vér, ydrunar verfid fanna.

8. Numur er sá, sem eðli lann, illgjörðum bót á vinna, sjálfann Gud frá sér fællir hann, með fylking engla sinna.

9. Syndin slaggir Guds anda út, af musteri vors hjarta, eins og býslugur flýja braut, ef sinna reyfinn svarta.

10. Evi sem Gud framar öllum er, einn hlutur sá hinn besti, eins er og víst í sjálfri sér, syndin vor hinn sá vestí.

11. Nú þó syndir, sem vinnum vær, víst stórar heita meigi, ef ydrun breiðist út yfir þær, augu Guds sjá þær eigi.

12. Með því þú safnar synða fars, sífelld og marga vega, ydrunar tár þíns innra manns, af því þær daglega.

13. Gef mér, Herra! í hjartad mitt, hreinaum ydrunar anda, svo að mín sál af syndum qvitt, sýngi þér lof án enda.

4. S á l m u r.

Um það sæta Jesú nafn.

Lagð: Jesús Kristur á krossi var.

S Jesú! nafn þitt ilmsætt er, alla mistun og frelsi lær, því bíð eg þig, minn Jesús! vægdu og líkna veikum mér, og vertu mér Jesú Jesús.

2. O! hjartans unun innilíga, elstu þinni begáfa mig, girnd mín og gleði Jesús, fyrir mér ecki feldu þig, fyrst þú ert Jesú Jesús.

3. Mistunar tíminn meðan er, mistuna þú og líkna mér, mistunar mergdin Jesús! mistunar tíminn þegar þver, þá vert þú mér Jesú Jesús.

4. Drími verður ecki neitt, í þó mistunar fangid breidd, mig takir mildi Jesús, sála mín er af syndum þreitt, sért okkur Jesú Jesús.

5. Þú sálar fæða of-purr er, utan með-blandist það viddsmjör, sem ertu sæti Jesús, svoddan krydd minni sálu ber, sért heimi Jesú Jesús.

6. Syndu eitur eg sogid hef, Satan hlýdandi vondska ref, í þinni augshn Jesús, trúi eg þó fyrir utan ef, að ertu mér Jesú Jesús.

7. Uppruna synd, sem erfða eg, áklagar mig og þrengir mjög, í þinni augshn Jesús, þó-húin sé stór og svímyndileg, samt ertu mér Jesú Jesús.

8. Fæðing og gétuad fleckar synd, forðæmanleg er flépnu kind, í þinni augshn Jesús, þó saurgum fylgi svoddan mind, samt ertu mér Jesú Jesús.

9. Satan ofs jafnan sviðid fær, syndir daglega gjörum vær, í þinni auglýn Jesús, sviðyrðilegar þótt séu þær, samt ertu mér Jesú Jesús.

10. Þó að eg sóma svipti mig, samt kann eg ekki að sneida þig, mikilli miskun Jesús, eptir því hún er æfinlig, ofs ertu Jesú Jesús.

11. Svo sem mér harla hægt var það, að hrapa í eynd og qvala stad, frá þér, Frelsarinn Jesús! veit eg svo hægt þér vinnur að, vera mér Jesú Jesús.

12. É lífi, deyð og dómsins hrið, daglega og um allan tíð, vertu mér veikun Jesús, fyrir þinn dauða fár og stríð, fríða mig Jesú Jesús.

13. Minnstu ei svo á syndir mín, að sjálfur glemmir þú miskun þín, heilagi Herra Jesús! sálar lífgun og sabning sín, sértu mér Jesú Jesús.

14. Að lifa og deyja, Lausnari minn! líka koma fyrir dóminn þinn, þori eg því, minn Jesús! í þínu nafni eg frelsi sinn, fyrst þú ert Jesú Jesús.

15. Ó, Jesú! fyrir þinn unda fofs, alla qualning og deyð á kross, og náðar nafn þitt, Jesús! annast þú lífs og líðna ofs, lof sé þér Jesú, Jesús!

5. S á l m u r.

Um trúarinnar yðkun.

Lagid: Sæll ertu sem þinn Gud.

Drottinn eg aumur er, í hurun minni, opt gjori eg órétt þér, og þínu þinni.

2. Græteg það góðverk mín, glæp bæta eigi, svo sem synda bót þín, síst nægjast megi.

3. Þæst eg svo leggja á, lappann góðverka, forþéna þína þá, þrautar nóg sterka.

4. Hver sem sig heilagann, hér fundid gæti, hvað þyrfti að hugsa hann, um Herrans réttlæti.

5. Undir náð erum nú, ekki lögmáli, sjáum til þoddan trú, syndin ei brjáli.

6. Hætt upp í himininn, heilagi Faðir! syndgæð hef eg sonur þinn, svímyndilegt það er.

7. Numur eg ekki má, arfi þinn heita, virðstu mér þrjótstum þá, þræls nafn að veita.

8. Þblug er syndin sú, sem mig vill þína, lát hana lofsins nú, lífinu tína.

9. Góðsins ill þfírráð, um síðir linni, og misfi aðl og dáð, andinn svo vinni.

10. Eg hefi heimstur mann, hýllst Satans æði, umm mér að óvin þann, eg sígra næði.

11. Ötta vilt undir bjó, ógn danda líffins, illi endir er hann þó, og íngangur líffins.

12. Nær lífid ulti er, öll meinin þverra, þá mun eg þóðnast þér, þú góði herra!

13. Öll syndin er þá qvitt, í hinna sæti, einn Guð því ertu mitt, einka réttlæti.

14. Dandann ei óttast nú, né eymda lífid, hæðst-ur ert, Herra þú! heill mín og lífid.

15. Sál mín af syndum qvitt, sjá nú þín mæti, bodin í brúðkaup þitt, brúðguminn sæti!

16. Þá reyni eg það og finn, að þú ert mér bæði, blíðasti brúðguminn, og brúðkaups klæði.

17. Eg hefi íklæðst þér, á skírnar degi, sá skírdi skýfir mér, skadar synd eigi.

18. Í skírnar skírdi þeim, skal eg fram ganga, þá Drottinn dæmir heim, á degi stranga.

19. Dýrðar skart skal ofþ þar, skínandi géra,
hvort ofþ til eilífdar, andnast að bera.

20. Þú sanna sælu dýrð, þenn! leidd ofþ Herra! þú
losgjörð sé þér skírd, þem ei má þverra.

6. S á l m u r.

Um huggun þess ydrandi í Kristi þínu.

Lagid: Konung David sem kénndi.

Ullur syndugs manns sómi, sannlega fölginn er, í
því Grelfarinn frómi, að forsmáður varstu hér,
og þjádur þúngri þín, daudi þinn er líf lýða, lækn-
ing og huggun frída, hóþ mitt og huggun mín.

2. Þú einn Gud allra lýða, eg gat þig meðgad víst,
en þig aptur að þýða, orka kunní eg síst, en fyrir
Kristi kross, er ofþ nú ordinn frídur, af því þig
sjálfann vídur, sættir þú seka ofþ.

3. Sjá nú þá særing megná, Sonur þinn líða
hlaut, fyrirgef þad þessvegna, þrællinn illur sem
braut, Drottinn mistuna mér, synd mín er saudi
fleiri, samt er þín náðin meiri, þvísad hún eilíf er.

4. Ef að eg ekki játa, illverk og synða þrá, þá
þann í engann máta, aflausn þeirra að fá, en ef
auglýsi þær, sár svímyndilega skarta, særandi fram-
id hjarta, en samvitskan felmtur fær.

5. Haldu því ekki inni, ást þinni, þadur þær!
né náð í naufsyn minni, náðvænud allri mér tær,
minustu mistunar þín, reiddstu mér aumum eigi, af
því þú hefir sleigid, Son þinn fyrir syndir míu.

6. Hvör munu aumú úrræði, á reikningsstapar
tíð, þá þenn aðsætja bæði, syndin og réttlætíð, sitt

stár á hvorja hlid, undir Andstötans hreidur, uppi Dómariun reidur, en sanntviffan svipt er frið.

7. Veresd er ell í löga, umhverfis mannum þá, hvorninn má hræddur voga, í Herrans auglýn framman gá? ei heldur falist fær, hvað er þá helst til ráða, hver vill þá salu náða, hvar mun þá hvíldin vær?

8. Hver er sá einn sem heitir, Engill hins mikla ráðs? aumum vidtöku veitir, verndarinn hvers og láðs, Jesús það eslaust er, milli hans hjálpar handa, hræddur mun eg þá standa, hans fulltöng hlífir mér.

9. Sál mín! þín góð trú glædist, gleð þig og fagna nú, uppá þann er þú hrædist, óquvðin vona þú, vert ekki órvæntin, frá þeim sem fyrri flúðir, flýðu nú á þess náðir, þann reynist þér hollur vin.

10. Minn Guð! eg má það jata, mikil er syndin mín, þó er í allum máta, ein meiri náðin þín, öll mín von í þér stár, gef þú eg glattist eigi, gef að þig losa meigi, hér og um eilíf ár!

7. S á l m u 'r.

Um ávært Kristi þínu.

Þagid: Þaðir vor sem á himnum eru.

Þá Herrans Jesú harða þín, hugleiddi eg með frapti þín, eykst þá mín trú og eblift best, um það tvent, sem mig vardar mest, ást Guðs til mín, og annað hitt, afbrotin öll eg fæ vel qvitt.

2. Þegar minn Herra héð á kross, hneigði sinn munn að kysa ofs, arma útbreiddi báða senn, baust til að kysa alla menn, hann lauk upp sínum höndum tveim, að hjálpa og auðga ofs með þeim.

3. Hann lét því opna sldu sín, svo þadan streymdi lífgjof mín, og að hans heita hjartans þel, hæggra fé ofþ að flöda vel, hans sár eru af ofraun blá, áft veldur því þau ljómar á.

4. Láttum ofþ í hans opnu und, innganga því med gladri lund, flöðum hans heita hjartans áft, hvort ofþ syndugum aldrei bráft, í hans sárum er nðdar nægd, nóg endurlausn og allskyns hægð.

5. Af fimm lífamans limum hans, lagadi blöð til syndarans, hendum, fótum og sldu senn, svo það lífgadi alla menn, og það signada sára flöð, syndir þvægi af allri þjóð.

6. Hann var hrakinn med þúngri þrá, þrásamlega hann Jüdar slá, slá þeir gadda í holdid hans, hans blöð útkrensti syndin manns, manns hendur Gudi unnu á, á þorum margskyns qvellíng lá.

7. Hann stríddi daudann hardann við, hann svo ofþ veitti andláts fríd, hann var sakfeldur hér á jörd, hans börn svo yrði saklaus gjörd, hann lét sig slá med heipt og foss, hann svo áflögun fyrtri ofþ.

8. Hann stundi hátt med harma-qvein, hann svo ofþ bætti eilíft vein, hann var á sínum herðum kröfs, hann svo þýngd allri létti af ofþ, hann var deyddur og hrakinn senn, hann svo lífgadi alla menn.

9. Eyo sem þá vínber ofþ þýngd af, alla vega sinn lög útgaf, eins þressaðist vors Herra hold, hrundi hans dreyri nidur á fold, undan þýngd alls heims illgjörðar, og reidi Guds, sem Jesús bar.

10. Svoddan gagn fær þú, fála mín! af sárum Jesú og beistu þín, handskrift sem ofþ var móti mest,

með sér hefir á krossinn fest, hans blóð hana afþvodi þar, í þing-húsi Guds sem ritud var.

11. Vertu því gladdur mæddi mann, manna hjálp alla Jesús vann, ef stór eru þín synða sár, sár hans eru þér lækning klár, Hans blóð það edla umfal er, sem alla græðing veitir þér.

12. Andlát þitt, Jesús! og þín þín, allra meina sé bótin mín, í lífi og dauða athvarf allt, æfinlega mér við þig haldt, þú heilög þrenning hýr og blíd! haldist þitt lof um allann tíð!

8. S á l m u r.

Um fullvissu vorrar sáluhjálpar.

Lagid: Elfanbí Drottinn lífna mér.

Gled þig, mín sál! og gæt þú ad, Gudi skapara þínum, minndu hans náð og minnst á það, þá mindadi hann þig í leynum, áður þegar varst enginn þú, unhyggju bar hann þína, eginn mind hans ert ordinn nú, ei kann hann þér því tína, hann annast alla sína.

2. Nú þó ad vissu syndug fért, svo Guds mind hafir tapad, hann sem af engu gat þig gjört, gétur þig endúrskapad, sá sem þig skóp án synða flecks, saurgun þína kann bæta, og illsku rót, sem í þér ver, alla í burtu ræta, ad því skalt gjörla gæta.

3. Sjá Gudi erum líft sem leir, leirpotta smíðs í hendi, um æfi fínnaft engvör þeir, sem eru sín verk hatandi, skylði hann þar til skapa þá, sképnu kind sína mönnum, handaverk þau ad hata og slá, og hrekja í djöfla ranninn, sál mín! ei þenkru þanninn.

4. Þú er flöpun og mindin manns, mikid Guds ástar merki, en gjör vottast þó elskan hans, af endurlausnar verki, aldrei grynist þú glotum mín, góði hirðirinn sauda, fyrst að þú þoldir þunga þín, þig gafft í písl og dauða, til lífs og lausnar þjóða.

5. Sá ofþ frid = freypti fœdurinn við, fulluðar þýru verði, annast ofþ nú og leggur lid, líf vort svo enginn flérði, þetta tilflugt ei verður vallt, veldur því það eg segi, sú náðar gæðskan gnæsir allt, Gud fyrir þrællinn deni, sál mín! því efast eigi.

6. Þér erum, Gud! þín ófla börn, og arfar að himna vístum, svo elskar þú nú sérhvörn vörn, sem Drottinn Jesúm Kristum, ráð og uppfylling eilífs lífs, ofþ gæft í Shvi þínum, uppspretta góðs og ending lífs, uppgjöf á synd og þínum, gledst eg í Gudi mínum.

7. Hvörninn kann sá að hata mig, helför mína sem bætti, og gaf í dauðann sjálfann sig, svo að eg lifa mætti, þó óvinir allir mýji mér, mína sál áflagandi, Jesús mitt hóp og hœli er, helgun og lausn frá grandí, trú mín því stöðug standi.

8. Lof sé þér, Fadir! fyrir og síð, fyrir þinn soninn tjæra, og þér, Jesú! sem leyfist lýð, lífa sé dýrd og æra, svo helgun anda sama veg, sannu vegs semð skal gjalda, þú einung þrenning ódauðleg! unn mér þinn prís margfalda, hér og um aldir alda.

9. S á l m u r.

Um það, að vér skulum elska Gud mest.

Lagð: Dæclum af brunní náðar.

Þú ert upp rétt kristin sála, ráðholl að læra, stundlega hluti hála, ei haf þú tjæra, en þann upp-

arsta góða, elsta og stunda stalt, hvørs nægdar gæðskan fróða, gott innibindur allt.

2. Uppsprettan alls hins góða, er hjá Drottni, honum átt ást að bjóða, svo albrei þrotni, skipaða sképnu neina, stalt ekki elsta þú, því engann ástar beina, aptur þér gældur sú.

3. Þeim áttu öllu að tæra, ástar geingi, er þig hafði þá tjæra, er þú varst engin, þá hann til reidi reitir, rasandi títt og þrátt, syndsamlega svo breytir, samt elstæði hann þig dátt.

4. Hjartans ununar arður, um innstu reita, og andar aldingardur, má elstán heite, hún útilokar heiminn, af hjarta mannsins best, Satan og synða feiminn, sigrar og græðir flest.

5. Hún læsir djöfla býli, og báðir eifur, hæðsta himna-ríki, hún upplýkur, ást er útvaldra merki, ekki til hjálpar sein, út af elstunnar verki, auglýsist trúin hrein.

6. Ef sálin elskar eigi, þann æðsta góða, dauða að sönnu segi, og sómasnauda, yndis hægd enga hefir, og eingin rölegheit, ugglaust í syndum sefur, sitt hjálpar-råd ei veit.

7. Gudi því áttu að unna, af öllu hjarta, engar yðjur kunna, æðra að starta, ef þú uppþyrjar eigi, að elsta Drottinn hér, upp frá þeim efsta degi, ekki veitist það þér.

8. Sviptu mig synða galla, minn sæti Herra! og bannada elstu alla, lát í mér þverra, gíf að þér einum unni, og elski hjartaflár, svo að eg síðar kunni, að sjá þig um eilíf ár.

10. S á l m u r.

Um vora fríðþæging.

Lagð: Mitt hjarta hvar til hryggist þú.

S! hvað mikil er missun sú, minn Jesús! sem ofs veittir þú, sjúkdóm vorn sjálfur barst, fyrir heimsins syndir særður varst, sveid þér und en hjarta ad þitt skarst.

2. S! þau villfjör og býti best, ad barstu réttlátur straffid mest, ránglátur fann þó fríð, heilagur tókst þú hegning við, hinn syndugi féck þá gríð.

3. Þú tókst á þig hid vesta vort, var það synd in sem höfðum gjört, þitt besta þú gaffst ofs, það var lífid og lansnar hnos, leidstu sjálfur daudann á kross.

4. Og nú með því þín elstan mest, á sig tók það, sem vort var vest, bestu eign bjóðum nú, líkami vor og sál er sú, svoddan hnos er girnist þú.

5. Hefdir þú ekki, Herra trúr! hjálpað ránglátum dauda úr, og keypt hann qvolum frá, þína réttláta furdu fá, fundid mundir hafa þá.

6. Fadirinn hefur hefust á þér, hverskyns synða sem gjörðum vér, því sést ofs þrælum vægd, það er þér, sál mín! sinnis hægd, ad synd er qvitt, en veidi Guðs lægd.

7. Svorninn kanntú þá, Herra fjær! ad hefnaft á ofs fyrir syndir þær, sem ad þú sjálfur barst? sálin þín af sorgum skarst, ad synd fyrir ofs þá gjörður varst.

8. Enginn hefur nú að né vald, á öðs að leggja hefndar gjald, utan einasti hann, fyrir vor brot, sem borga vann, og búinn er að frídkaupa mann.

9. Gled þig, mín sál! við sannleik hans, er syndugs vill ekki dæða manns, að eilífu segir hann satt, í þeirri trú þú stöðug státt, sterka trygd hann við þig batt.

10. Í Guds metafál mistun er, miklu þýngri þá vigtum vér, heldur enn alls heims synd, færtú aldrei svo, sál mín! blind, að svoddan huggun ei tapir í vind.

11. Mundu að synd er mannsins verk, en mistun Guds þó stendur sterk, er þeirra ólík dád, illgjörð stundlig, en eilíf náð, og ósegjanlegt Drottins ráð.

12. Þú eg nú aumur argur þræll, undir náð þína, Gud minn sæll! sýndu því mistun mér, þig skal losa og þacka þér, það á meðan eilífsdín er.

11. S á l m u r.

Um fríðar bót fyrir vorar syndir.

Lagid: Þvert sem að reisir hagar byggd..

Mildi Jesús eg minnst nú, nistunar hót þitt fjæra, syndugum gjörðir sjálfur þú, svoddan ordum að tæra: allir sem þjáðist þýngsla þín, og þreittir erud, komid til mín, yður skal endurnæra.

2. Þar til gjöri eg svo svata þér, sannleiksins dýrsti munnur! syndanna þýngi þreingir að mér, þér er minn brestur kunnur, andvarpa eg í eyndum mín, og vil því gjarnan koma til þín, lifandi lífsins brunnur.

3. Þúngar eru sem ærid blý, ofmargar mínar
syndir, erfida eg og þjáist því, þessari byrði undir,
glæpafullann eg aldur el, en vil þó gjarnan deyja vel,
Herra mér huggun sendir.

4. Kom þú, minn Jesús! kom til mín, kom þú
med ásján hýrri, þvíad eins fann eg að koma til
þín, að komir þú til mín fyrri, kom þú og svara
mæddum mér, margskyns synða eg okid ber, end-
urnær mig náð nýrri.

5. Hjálpi mér best þín heilög önd, hjálpi mér
best þinn daudi, og lífami þinn, sem leid hér bönd,
laugadur píslar blóði, sár þín, undir og árnar trú, og
allt það fyrir mig þoldir þú; hjálpi mér Herra góði.

6. Daudi þinn fann ofþ frelsis hlíf, frid, lífgun
og réttlæti, meir mun þá þitt lífanda líf, léna ofþ
allskyns mætti, hvar þín minning í hjarta var, her-
bergjar þú og lifir þar, tign er það svoddan sæti.

7. Gled þig nú, sál mín! gled þig nú, gled þig í
Drottnei þínum, er óbedinn veitti ást og trú, óvina
floeki sínum, vina grátbeidni vill hann þá, veita gjarn-
an og mistun tjá, hægder það huga mínum.

8. Þegar þú, hjartans Herra minn! hédan gjør-
ir mig falla, leid þú mig þá til líffins inn, á ljómandi
dýrðar palla, svo að mér hlotnist heillir þær, að heyra
þig, sjá og vera þér nær, og losa um eilífd alla.

12. Sálmur.

Um art og eginlegleik sannrar trúar.

Lagid: D Gæðir minn! og þrállinn þinn.

Upp, upp, mín sál! er þér nú mál, að yfirvega trú
þína, frapt-mikil er, Kristó því ber, þjáerast það-
(2°)

ir 'ad sjúa, edla hlut þann, inngef þér hann, áttu því svo að greina, lof sé Gud þér, þú léntir mér, lífid og trúna hreina.

2. Af trú þad sker, að verðum vér, vel innplaut-
adir Kristi, eins og vintre, víðs meistare, vidgrædic
lausn qvisti, af Drottini má, lífs frjófgun fá, frægri'
enn nokkra gimsteina, lof sé Gud þér, þú léntir mér,
lífid og trúna hreina.

3. Dlli trú sterk, Abels fórn-verk, allvel þóknadist
Gudi, Drottini svo sætt, þýfir mjög-mætt, munn-off-
ur þess sem trúði, er þad bæn ein, eblug og hrein,
orkandi bótum meina, lof sé Gud þér, þú léntir mér,
lífid og trúna hreina.

4. Enochs trú vann, að fá Guds mann, upp var
numinn í hæðir, hún svo girnd manns, til hiuna
ranns, heimfins frá glifi leidir, eilíft líf því, og íbúð
Kristi, oss gæfst ul hér að reyna, lof sé Gud þér, þú
léntir mér, lífid og trúna hreina.

5. Senn trú þad vana, Sara gat mann, sínum í
alburðomi, svo gétur Krist, sérhver sál víst, sem er
þrydd stícleiks blómi, en þetta hér, andlega sker, ebl-
gam vid trúar beina, lof sé Gud þér, þú léntir-mér,
lífid og trúna hreina.

6. Af trú þad kom, að Abraham, Isaaeh fórna
kunni, sjálfs vilja manns, er sálar hans, son fá hún
heitaft uuni, andlega í trú, honum oftra þú, elsku
syn þér ei neina, lof sé Gud þér, þú léntir mér, lífid
og trúna hreina.

7. Dlli trú góð, Israels þjóð, yfirgæf hafid rauda,
svo komumst vér, hættulaust hér, heims yfir sjóinn
nauda, Rahab freid sam, frekfast svo manni, fyrir

trúna alleina, lof sé Gud þér, þú léntir mér, lífid og trúna hreina.

8. Hrein trú þad er, þá hjartad hér, Herrann medtefid, gétur, med árnann hans, og er til sanns, í honum traustid setur, fullviðs um þad, hún sinni náð; fyrir græðarann meina, lof sé Gud þér, þú léntir mér, lífid og trúna hreina.

9. Upprennur sú, hin eblga trú, af andligu Guds orðs sæði, eins er og tún, andinn og hún, eitt eru þessi bæði, ord Guds er far, sem andann ferjar, inn í hjartad leidd beina, lof sé Gud þér, þú léntir mér, lífid og trúna hreina.

10. Opt-nefnd trú hér, andlegt ljós er, uppljómi andi manns hjarta, geisla þá ber, sem gefa af sér, góðverka stinid hjarta, hvar þad fatast, hana þar brast, hendti þad bernsku meina, lof sé Gud þér, þú léntir mér, lífid og trúna hreina.

11. O! minn Jesú! mér inngéf þú, andlegt ljós trúarinnar, hsi þad mér, svo læri eg gjör, leidd sáluhjálpar minnar, svo eilíft líf, eptir heims líf, eg mætti fá að reyna; lof sé Gud þér, þú léntir mér, lífid og trúna hreina.

13. S á l m u r.

Um andlegann hjúskap Kristi og sálarinnar.

Lagid: Eins og sitt barn.

Þú þig! sál mín! bidlar til þín, blessaður Gud án efa, eg vil þig mér, eg vil þig mér, Jesús svo tær, jafnan og æ trúlofa.

2. Gled þig nú því, Gudi! þeim í, er gífur þér brullups flæði, og glóandi skart, glóandi skart, girnilegt margt, gullhring og allskyns gæði.

3. Flýttu þér þá, segurd hans sjá, fagnandi tað við honum, brúdgumi þinn, brúdgumi þinn, með blómleik sinn, ber langt af manna sonum.

4. Hann stýni sem sól, þá heimsins hjól, heitast uppljóma funni, dáfríður sveinn, dáfríður sveinn, dýrd frýndur einn, drýpur náð af hans munni.

5. Athuga þú, þinn aumleik nú, og hans hátignar þryði, svo veitstu gjör, svo veitstu gjör, hvör sæmd það er, sér tók hann þig fyrir brúdi.

6. Þú varst nafinn, því var ei kyn, þyrdir ei inn að koma, í kóngsins sal, í kóngsins sal, né koma á tal, við Kristum þinn brúdguma.

7. Eynda lörsum, síður þörsum, sjálfur hann þig úr færði, silki-fat nýtt, silki-fat nýtt, með sóma þryðt, síðan til eignar tærði.

8. Gyllini armbönd, gaf þér á hönd, gudves og brúðkaups flæði, og eyrna skart, og eyrna skart, en allt óþarft, af-þvæði sínu blóði.

9. Allt hvað hans er, ótýginn þér, aum brúður gífur hann þetta, hunáng, viðsmjör, hunáng, viðsmjör, þá húngur stér, hold sitt og blóð til rétta.

10. Eðki neitt slíkt, eða þvílíkt, orðar þú honum að veita, helst má þó dást, helst má þó dást, að hjartans ást, sem hefur hann til þín heita.

11. O! hvað sál sú, síðar og nú, sæl og blefsud má heita, svoddan teingd nær, svoddan teingd nær, að son Guds kjær, sér vill til ehta játa.

12. Trúin á hann, traustast hún kann, teingdir slíkar að festa, allt hans góð er, allt hans góð er, eiginlegt þér, æra og tignin mesta.

13. O þú, sál mín! unnusta þín, ástúðlega ták móti, haldtu vel trú, haldtu vel trú, hórað ei þú, hans vingan svo ei þrjóti.

14. Þér, Jesús kjær! það þóðum vær, þú í teingd ofs ert kominn, leid þú ofs inn, leid þú ofs inn, lífgjafari minn! í lambsins brúðkaup, Amen!

14. S á l m u r.

Um Kristi dásamlega manndóms tekning.

Lagid: Svan af himnum hér kom eg.

Látum ofs nú, mín ljúfust börn! litla stund hepta huga vorn, þessu stundlegu starfi frá, stunda og þeintja andlegt á.

2. Hjartans augun þá hefjum fyrst, hédan og uppá Jesúm Krist, athugandi hver ást hans var, og leyndardóm hans fæðingar.

3. Hann sté niður í holdið vort, hann svo ofs feingi Guds börn gjört, heilög fæðing og holdgan hans, hreinsar og bætir saurgun manns.

4. Í tíð fridsaua Augusti, ofs vildi Jesús fæðast því, svo að hann feingi sett til sanns, sátt og frið milli Guds og manns.

5. Hann fæddist því af hreinni men, hann sýndi það hann kynni ei, andlega að fæðast utan þar, ósaurgad mannsins hjartad var.

6. Stignir fá þann sögmud fyrst, fæðing Kristi þeim bodadist, því honum best þeir þóðnast hér, sem þykjast í hjörtum dálitlir.

7. Englar boda fyrst fögnud þann, fjárhyrdurum, því sjálfur hann, sálnanna hyrdur sannur er, sem beinir veg þeim viltur fer.

8. Með fjárhyrdurum förum af stad, fæddum Jesú nú leitum að, í Bethlehém (það braud-húsi er), barnið í reisum finnum vér.

9. Í jötu liggur sveinninn sá, söfnud Guds barna þýða má, heilög ritning er rétt til sanns, reisarnir þessa Guds og manns.

10. Mikil og stór er mistun sú, mér aumum veittir Jesús þú, þá ekki komst eg upp til þín, ofan stéft þú hingat til mín.

11. O! hvað furðanlegt er það ráð, sem uppá fann þín vísðóms náð, að mistun er nú áfátt við, allra strángasta réttlæt看id.

12. Hreinsi nú best mitt hjartans hús, heilög þín fæðing, minn Jesús! gæð síðan inn til gistingar, Guð, velkominn að hvílast þar.

13. Allir samfýngi engla hyrd, í upphædum sé Gudi dyrd, á jörðu fríður einnig sé, og mönnum góður vilje.

15. S á l m u r.

Um Avört Kristi manndóms.

Lagid: Til þín, heilagi herra Guð!

Gg boda yður, engill tér, ærinn fögnud til handa, sál mín! þú hefur huggun hér, hræðslu lát þér ei granda, fagnandi tak við fæðing hans, sem forettrad hefur ráðið manns, lífgað og leyst úr vanda.

2. Dfs er skrifað að olíu qvist, í orkuna dúfan bæri, auðsýnandi svo fólki fyrst, flóðid nú þurda

færi, eins hefir Jesús fært oss frið, af fæðursins hendi fátt og gríð, en reíði hans runnin væri.

3. Oss hefir Jesús elskað heitt, að eilífu samteingjandi, guddóms og manndóms art í eitt, óslítanlegu bandi, hvornin mun því hans mistun þá, manniinn gæta sér slítid frá, hold sitt og blóð hatandi?

4. Þann leyndardóm um holdgan hans, hver mun útstíra kunna, lofleg hátign við læging manns, lét sig samteingjast nunna, hvað er dýrðlegra heldur enn hann, hvað er slæmra enn týndur mann? þó vill Guð þessum unna.

5. Dgrípanlegur Guð var það, gjörði mannstépnan reita, þó bar hún sig í engu að, eftir fáttum að leita, þá flæddist hennar holdi hann, heiminn sætti við sig hjálfann, frið og vægd fús að veita.

6. D! hvað sú skuld var ofur stór, áttum vér Guði að greiða? Jesús blefsaður bróðir vor, í borgun lét sig deyða, fyrir oss greiddi fulla bót, feigins hendi tók hinn á mót, greidur til lífs að leíða.

7. Herrann stóþ mannsins hold og bein, held eg það dáfemd sanna, þó gnæfir þessi gæðskan ein, hann gaf sig til lausnar manna, í Adam er meinleysid mist, meira géfst nú fyrir Jesúm Kríft, réttlæti og höll himnanna.

8. Sál mín! af alúð þacka þú, þínum Drottni flapara, Lausnara vorum lífa nú, til líffins vill hann þig spara, Guði sé lof í allri átt, einum og þrennum sýngid hátt, Amen þar eg til svara!

16. S á l m u r.

Um andlega endurnæring gubhræddra.

Sagib: Gæðskurikasti grabari minn!

Gitt gæstabod mjög mikid þó, mildur og rifur Gud tilbjó, húngradir helst þess neyta, syndanna ángur sem mann stér, sálar húngrur það andlegt er, sadning má, hrein trú heita, Manna, þjóð þá, engla braud, það eyddi naud, á eyðissöllum, fætara býðst nú svaungum öllum.

2. Kræfleg máltid kallast má, friddud fæda er bordi á, húngrud börn heyrid þetta, ylmandi rétti etid nú, aflausn synda og náð Guds trú, svanga má svoddan metta, Jesús, fridsús, bótin lífs, er braudid líffins, best að neyta, af drafi fullir ei um það stenta.

3. Þeir menn sem höfdu fest sér flíð, forsmádu þetta gæstabod, og vildu ekki koma, skrifar meyar þádu það, því sig höfdu ei samlagad, Satans illum ósóma, sjá þú, sál nú, Herra þínum, hlýdni sýn, en hóraðst eigi, svo innleidi hann þig og eða meigi.

4. Jesús Krístur andlegur er, Elíseus, sem vitnum vér, alhægt sé allt að vinna, sætleikans vidsmjör himneft hann, hella í tónu lírin kann, hvar þau má fá og finna, eins stér, ós hér, ást á kríft þar innhellist, í allra sinni, sem elskar til heimfins býr eingin inni.

5. Syndugir menn í Sódóma, sagda máltid ei girntust á, en þó loth opt þeim byði, himneftur eldur eptir það, uppbrendi fólk og drecti stad, engin von var á frídi, eins má, enn sjá, Drottins reidi, ei-

líf eyðir, allra geingi, sem brúðkaup hans forsjá, enn bodnir leingi.

6. Ogagn stórmikid er það þjóð, ef forsjá þetta gæstabod, víst er sjá vesæll lýdur, eilíft húngur og óvild stríð, yfir þá kémur fyrr og síð, aldrei þeim optar bídur, mjög blínd, mannþind, sú má heita, sem vill neita, svoddan vístun, og hyrbir ei þyggja Herrann Krístum.

7. Gud hefir máta annann enn, í sitt heimbod að falla menn, innra það ofs víðrífur, hugflots dýrnar þá hann ákneir, heilögum þánka til vor snér, sæll er þá sjá upplýkur, hér má, hver sjá, ef hurum góð, í hyggju stóð, með helga parta, Drottinn þá klappar á dyr þess hjarta.

8. Athuga svoddan aumur mann, uppláttu strax þá fallar hann, ádur enn á burt vífur, annars situr hann einnig fyr, er þú klappar á náðar dyr, og þeim eðli upplýkur, ef þér, að ber, góðann vilja, Guds það stíljir, gæðflu-mildi, og neista hans ástar sem nærast stíldi.

9. Ástar-neistinn er andinn hans, er alast skal svo í brjósti manns, að brennandi blóði verði, útflóttu maður aldrei hann, eðli brjót heldur Guds þíns rann, svo ryðfi ei reidi-sverdi, hjartad, er þitt það, hans musteri, hvört ofs bæri, hreint að vanda, og herbergja síðan þann helga anda.

10. Sjá þú til með mér, fanni Gud! svo eg funni þitt gæstabod, gjarnan með þöðum þyggja, hjarta mitt er nú opid þér, ætíð velkominn fértú mér, ei vil þig, á burt stýggja, sál mín! fé þín, brúdur

trú, sem búinn ert þú, til brúðkaups kalla, lát hana
sjá þig um eilífd alla.

17. S á l m u r.

Um ávæxt skírnarinnar.

Lagid: Jesús Krístur á krossi var,

Sygg þú ad, sál mín! hvað það er, í heilagri
skírn Gud veitir þér, eru það andleg gæði, saurg-
un sem fyrir fæðing ber, fágur og helgar bæði.

2. Skírnin því öllu orka kann, aptur ad nýu
fædist maðnn, víst fyrir vatn og anda, óska-barn
Drottins er þá hann, arfi til góðs og landa.

3. Andi Guds fordum ölli því, ad lífs hræring
kom vötnin í, svo flédur í skírninni, hann gjörir
hún se hrein og ný, helgud af návíft sinni.

4. Allir þeir Krísto íflæðast, í skírninni sem trú
ei brast, þvegnir í þessu flóði, hvorra stríði svo
hvítfágast, í helgu lambsinð ölóði.

5. Á Jerúsalem's völlum var, vatns-dýki allskyns
lækningar, þá engill Guds það hrærði, þessa skírn
vora það táknar, því ofð synda bót færði.

6. Kórnama blóð var þvegid þá, í þessu dýki
Bethesda, svo þvæft Krísti blóðs fraptur, einnig of-
an í vörn vatns-sá, vel hreinir fæðumst aptur.

7. Heilagur andi ofan fer, í vatns-sáinn þá skír-
umst vér, sjálfur þar saman hrærir, blóðid Krísti
við vatnid hér, vorri saurgun fortærir.

8. Þharao með sinn hrausta her, í hafinu rauda
dreckti sér, í vorri skírn svo flédur, Adam gamli deyr
einnig hér, öllum synda hóp meður.

9. Sú laug er gler-sjór þessi þá, þann Jóhann-
es í anda sá, gegnum skín skína kanna, réttlætis
geisslar Herrans þá, í hjörtun og sálir manna.

10. Ezechíels það vitrun var, vatn af musteri
franslaut þar, gaf líf og græðing sanna, kámi svo
skínar flöd kristninnar, kámið hreinsa syndanna.

11. Í skíninni eru allir menn, af andlegu meini
græddir feun, er því vel aðgætandi, að vær ei syndg-
um aptur enn, svo annað verra hendi.

12. Kristi réttlæti klæðumst vér, sem kostulegasti
skrúðinn er, því ber ofs vel að vanda, að vær hann
þvolum ekki hér, með óklarendun synda.

13. Endursæðing vor orka kámi, að krossfestið sá
gauli mann, en nyr upp aptur standi, í meisleifi
uppallist hann, æfinlega blifandi.

14. Sérhver inadur, sem mælt er hér, musteri
heilags Ánda er, því skýldi hann vel vanda, veg-
legann sefs í sjálfum sér, svoddan gésa til handa.

15. Þér höfum víst í vatnsins sá, vorum Guði
trúlofast þá, og svarið allar stundir, látum ofs ekki
síðann sjá, Satans merkjumun undir.

16. Send þú ofs, Drottinn! sanna dád, svo vér
beholdum skínar náð, en aldrei af ofs brjótum, hér
með þessum þitt hjálpar ráð, hvers æfinlega njótum.

18. S á l m u r.

Um berging Kristi lífama og blóds.

Lagid: Gudsfa Guds vér þessum.

Svor sem að hold mitt etur, hvor sem dreckur
mitt blód, Jesús svoddan framsetur, sú lifir ætíð
þjóð, ó, hvað gott géstabod! ó, hvað hollt andar

fædi! ó, hvað líffróptug gæði! ó, hvað sætt engla braud!

2. Nú má neyta og drekka, náðar braud géfst of þér, svo meigum sjá og smækka, hvað sætur Drottinn er, ó, hvað hollt hinna braud! eilíft líf í sér hefur, eilíft líf þjóðum gefur, eilíft líf öllum baud.

3. Lifanda lífs af brunni, látum of drekka senn, Guds húss gnægd hún kunn, gjöra vel druckna menn, komi því þyrstir hér, kaupid fyrir alls eðli, eti svángir og drekki, bjóðast nú bestu fjör.

4. Svo ertu, sál mín! líka, fannlega bodin nú, fyrir sadning svo ríka, svaung og þurstug ert þú, fagnandi slýttu þér, fyrst þinnar forþénuðu, fé og gull' eðert veitstu, gífins þá þigg þú hér.

5. Vor er að vísu eigi, verðskuldan nokkru nýt, Spámadur því svo segir: silfur þeir vega út, fæst þó ei fyrir það braud, ersídi opt sem reyna, ei finnur sadning neina, samt er þó sálin snauð.

6. Aldrei samvitsku sedur, sjálfs forþénað hér, góðverkum má ei meður, mistun Guds kaupa sér, sjá þú þá, sála mín! þeirrar fæðu þú neytir, þér sem Jesús nú veitir, gífins fyrir gæðstu sín.

7. D! þá dásemd dýrmæta, Drottinn Gud verkar hér, hans fáum hold að eta, hans blód nú drekkuðum vér, hann einn allt orkafær, hans dýrd um heiminn greidist, hans lof svo víðt útbreidist, eins og eilífdin nær.

19. S á l m u r.

Um dásamlega stíkan Drottinlegrar qvöldmáltídar.

Lagid: D, Jesú! elstu heilinn.

S Kristi qvöldmáltíð, fræsing veitist ofþ blóð, náð-
ar félyrðslan fríð, fátækum opnast lýð.

2. Hinna braud ei þad er, að nú meðtokum vér,
heldur með sjálfum sér, sedur ofþ Drottinn hér.

3. Gud hafði ei ædra neitt, ofþ svo þad feingi
veitt, heldur enn sitt holdið eitt, hvørs vér nú fáum
neytt.

4. Ofþ moldar madka hann, með þessu næra
vann, hvornin þá hata kann, hold sitt, þad með ofþ
fann?

5. Utdrífur andleg mein, öll þessi fæðan hrein,
líftreptug lækning ein, linandi dauðans grein.

6. Þad braud er best til fanns, balsam ódaudleif-
ans, grædt fær og holdið hans, hvörskyns stór-
glæpi manns.

7. Hvar veit nú nokkur mann, neinn hlut svo
bannænann, að gæti ei græddann þann, Guds dauði
sem allt vann?

8. Hvar kanntu, sál mín! sjá, Satans stenti svo
hná, að náðar stjöld orki á, ofþ sem Jesú nam fá?

9. Hvar helst á heimfins þjóð, hættulegt mein
svo stóð, að Jesú blefsað blóð, bót sé ei harla góð?

10. Heilagast hold þad er, hvört nú meðtokum
vér, lítur því hinna her, og hátigna englarner.

11. Þjómar nú lífs tré mætt, laufblóð þess fá
allt grædt, og aflagad endurbætt, allt rammt gjör-
andi sætt.

12. Þagui nú allt hvað er, er skyldt Gud lofun vör, vör gjörum þakfir þér, þér sem ofþ misfun tér:

20. S á l m u r.

Um Manns réttilegann undirbúning áður hann gengur til altaris Sakramentis.

Lagid: Jesús Krístur að Jörðan kom.

Svo sem að herrans hold og blóð, hyggur sér að medtaka, leyndardóm Guds það þekki þjóð, því skal sig best ransaka, svo sem postulinn Pálus tér, um prófan Krísti faða, áfelli svo ei eti sér, edur í lífs stad daða, sem ablar fálu naða.

2. Þessi prófun hún andleg er, um hana fellur ræða, mold og aska er maður hver, maðla og orma-fæða, af jörðunni upprennur mann, af jörðunni hér næríft, að jörðu verður aptur hann, í jörðunni fortæríft, úr jörðu aptur færíft.

3. Hvað er mannsfæpna annað enn, andstyggilegt blóð-fæði? til ómáls fæðast allir menn, ódum falla lífs gæði, hervoistar stundir hefur fár, hervoistar raunir margar, hervoistin þegar hentast stár, hervoistum daðinn fargar, hervoistar blóm ei bjargar.

4. Í fæðingu veit enginn hvað, um hans lagi þá fæður, á daða stundu eins er það, æfin dregst forgum meður, öll fæpud fæpnan eðlert er, er þó maðurinn minna, í augliti síns Herra hér, hér vegna fynda sinna, er þær þó eðli vinna.

5. Dvöldmáltíð Guds nú fjáum fenn, sína með leyndardóma, sakramentum, það merki menn, meðveiling Krísts líkama, líffins uppsprettu línd það er,

líf og náð sem ofþ gefur, lífskroptug þessi lækníng
hér, líffins grand allt af stéfur, líf eilíft í sér hefir.

6. Þetta vorð Herra hold og blóð, hvört ofþ til
nautnar fjöri, helgar og gjörir heimfisn þjóð, heilags
Anda musteri, læknandi andleg lemsstrar sár, læknandi
synd banvæna, lækníng þessi og lífgun flár, læknar
Guds. börn alleina, rétt-tríadur þad reyna.

7. Fagní nú Krístí brúdur blíð, brúdgumans röðdu
hlýði, í brúðkaup lambsins bodin fríð, brúðkaups
flæði sig stíð, brúðkaups flæðid þad besta hnöfð,
brúdgumans er réttlæti, brúðkaups stíðda þeim bú
þú ofþ, brúdguminn Jesú sæti! og leid ofþ í líffins
mæti.

21. S á l m u r.

Um Krístí Uppstígníng.

Lagid: Du Krístinn gef ad gaum.

Sjá þig, mín sál! um fríng, sjá nú Krísts upp-
stígníng, sjá nú hvört gagn hún gefur, Guds
ríki opnad hefir, Drottins lof lýður magni, líffins
inngaungu fagní.

2. Lífs vöru luftar dyr, luft var Paradís fyr, enn
Krístí uppsör funni, opna þann veg sálunni, Drott-
ins lof lýður magni, líffins inngaungu fagní.

3. Ofan sté hínad hann, hér svo réttlætti mann,
eins lífa upp nam stíga, ofþ ad gjöra dýrðliga, Drott-
ins lof lýður magni, l. i. f.

4. Sem brúdur blíð í lund, brúdgumans girnist
fund, sál mín! lát þig svo lánga, í lambsins brúðkaup
innganga, Drottins lof lýður magni, l. i. f.

(3)

5. Af fjalli Dltvoti, uppsté vor Drottinn því, frið og fát framberandi, fögnuð sanrvitskum sendi, Drottins lof lýður magni, l. i. f.

6. Med honum máttu þá, mín sál! á fjallid gá, gödum med girndar hötum, gjör það, en ekki fótum, Drottins lof lýður magni, l. i. f.

7. Fjall merkir himininn há, hann skaltu girnast á, fléttlendid heimsins hreki, hverjum þú fylgir ekki, Drottins lof lýður magni, l. i. f.

8. Bethanía eitt er, ángistar húsid hér, gegnum það leid þín liggur, ef líffins til ferdast hyggur, Drottins lof lýður magni, l. i. f.

9. Hver sál, sem hyggst að fá, til himins með Kristó ná, góðverkum gjarnan safni, gudhrædd, en vondu hafni, Drottins lof lýður magni, l. i. f.

10. Guds barna himnest höll, heilög og blefsud ell, saurugt kann sízt að líða, synd má þar úti bíða, Drottins lof lýður magni, l. i. f.

11. Hann sem gott hyggst að fá, hann sem Gud grynist sjá, hann skal sér hér fyrst haga, hans í aug-sýn gudliga, Drottins lof lýður magni, l. i. f.

12. Drottinn! gef dagnad þú, Drottins bød rækjum nú, Drottins í dýrðarþrýði, Drottinn ofð alla leidi; Drottins lof lýður magni, lof Drottins aldrei þagni.

22. S á l m u r.

Um þann heilaga Anda.

Þagid: Mi hefst nóttin og hylur dag.

Þá vor Herra til himna sté, heilagami Anda ofan sende, yfir Postula allra fyrst, á Hvítasunnu í hægum gust.

2. Bæn og eindrægni blífu í, bænar andinn kom yfir þá því, samband elstunnar sjálfur hann, sambatt trúnni Gud og mann.

3. É reidi-eldi ofan fór, áður fordum Gud, flápari vor, í ástarloga andi hans, ofan sté nú til syndugs manns.

4. Eyo sem að Jesús Son Guds var, sendur heimi til frelsunar, eins kom heilagur Andi nú, ofi að helga í rétttri trú.

5. Sál verkar lífid líkamans, limanna abl og hræring hans, allt eins heilagur Andi kann, andlega að hræra og lífga mann.

6. Salómons hús við fyrstu fórn, fyllti Guds dýrd í ytstu horn, við bænoffur hús hjarta þíns, heilags Anda dýrd fyllir eins.

7. Sá helgum Anda yfir býr, athöfn sinni til besta snýr, öllum vill gjarnan gagnast hann, Guds vors í því sporgaungu-mann.

8. Helgum Anda sé hátt lof téd, hæðstum Födur og Syni með, fyrir ástgjafir allar senn, Amen af hjarta sýngi menn.

23. S á l m u r.

Um vegfemd heilagrar Fríðni.

Lagid: Á einn Gud vil eg trúna.

Geym að í tæku tómi, trúud sála! með þaðargjörð, að Gud þinn Fadir frómi, féck þér hæli hjá sinni hjörð, það er hans fríðnin klára, Krísti unnustan trú, engin áfellið bára, orkar þér dreckja nú, í ork Guds barna ertu, innleidd og geymd í hlé, unn henni og allteins vertu, sem andleg þín móðir sé.

(3)

2. Má hún því heita móðir, mey og trúlofud brúdur ein, að andlig börn alltid fædir, einum Gudi í trygðum hrein, holds vild og heimfis hreki, og herfilegt (Satan) gren, þessa vill þúast eðli, því er hún skirlif mey, svoddan frú sér til handa, Son Guds trúlofa vann, og henni sinn eigin anda, í egta-pant skinkti hann.

3. Það skip má kristni kalla, sem Kristur sjálfur innanbords er, trú er stýrid, stjörn alla, sterkur og vís. tók Gud að sér, mastur í skipi midju, merkir Kristi kross-tré, englar hafa þar yðu, óhætt svo bátum sé, seglid er ord hans hreina, andi Guds blæs í það, leid kann svo lýdum beina, í lífs höfn og sælu-stað.

4. Kristnin er vín-tréð væna, og vínardur sá sem frjósum vann, blóð Jesú gjerir þann grænann, Gud hefir sjálfur plantad hann, umgyrðtur alla vagn, Englanna verndar múr, hann gróf þar víst vínprúgu, var það hans þína súr, dýrðarleg Drottins lílfa, dævænt lýdur hún gæd, vondir þynnar þó vilja, vara henni upp með.

5. Enn er kristnin sú qvinna, klædd og umgyrðt var sólunni, það skal þá þýðing sinna, þetta er Kristi réttlæti, tvinglid hún trad með fótum, tel eg það heimfis þrjá, Satan með svikum hjótum, síst vinnur henni tál, faldæð ytra ásyndum, innra þó dáfalleg, þunglega þreyngist stundum, þreitandi krossins veg.

6. Er hún víst andleg móðir, undir krossi þó stendur nú, berandi nógar naudir, náttúru pálmvís hefir sú; víntréð, það vex þess betur, sem verður

því gengid nær, Kristniin eins aukist gétur, þá and-
stremmis þingana fær, Guds dóttur heimur hyggur,
hraf mest og vanþöck gaf, tára-bítar þá þyggur,
þegjandi dreckur af.

7. Svobðan tign, sál mín! sjádu, sem Kristniin
hefur leint og ljóst, heimsins hégóma smádu, haldt
þér við hennar móður brjóst, þú ert innan stjups
borða, útsteypt ei sjálfri þér, lenda stalt fyrst og
stórda, stærja bodun þig ver, haga svo hérvið
þinni, að hreinsunar sé þér stund; og blómlega brúði
finni, brúðguminn hýr í lund.

8. Herra þíns hylki mundu, hann er vín-tréd
en qvisturinn þú, gróðursett í hans undu, ávört
góðann því færdu nú, sá ofi í samlag fjöri, sinnar
Kristni uú hér, á hæd til himna béri, sem hrófsandi
sigri er, hjálpi ofi helgi Andi, höfn og lending að
ná, á lifandi manna landi, ljóma Guds dýrðar sjá.

24. S á l m u r.

Um það, hværinn Gud hefir fyrirætlað alla
þá trúudu til eilífrar sælu.

Lagid: Gud þann Engil sinn Gabriel.

Of þú sál mín! útvalning þín, efar í hjarta þínu,
horfdu þá fyrst, á Herrann Krist, hans forðing
líf og þínu, í honum þá, útvalin nú, í honum trúud
vertu, óska-barn Guds þá-ertu, fyrir utan hann,
þarf enginn maun, góðs vænta sér, Gud slíkum er,
einn fortærandi eldur, útvalinn má, sannfallast sá,
sér fast við Drottinn heldur.

2. Því er það þrent, sem þér fær kénnt, þetta enn gjör að stílja, Guds mistun sú, þrátt þuggur þú, þér sýnir fyrst hans vilja, forþénað Krists, er vottur víss, vill Gud til lífs þig leida, lét hann því Son sinn deyða, Andi hans þá, er þridji sá, í ordinu hann, upplýsir mann, ástverf Drottins svo stíljí, Gud fór þann eíd, að einstíls deyd, eða for-
dæming viljí.

3. Sál mín! þú sjá, þrjá stólpa þá, þín útvaln-
ing á stendur, Gud þig tilbjó, af engu þó, er hér hinn fyrsti kéndur, síðan þá snauð, í synd varst daud, Son hans þig endurleyfði, og fallna á fæt-
ur reisti, þridja stólpann, þína skírn fann, Guds barn í trú, gjörir þig sú, gaumgjæf þú mistun slíka, af því hún hér, svo undan fer, eptirfölgir hún líka.

4. Aldrei þú kámt, full-grunda grámt, Gud hvað þér velgjört hefir, hann lægdi sig, en leyfði þig, líf fyrir hel þér gífur, hann héldt þér fast, svo hætt ei dattst, hann þig vilta víðrétti, í vöðvad hag-
lendi setti, hans höndum í, hvílir þú frí, hann heill þín er, hann gaf sig þér, honum mátt víst behalda, hann þín geymi, honum lof sé, hér og um aldir alda!

25. S á l m u r.

Um nytsemi bænaráttar.

Lagid: Sálir eru þeir allir mí.

S! hvað bæn mannsins öblug er, sem úthellist á jörðu hér, í hæðum allt kánn verka, himinsins lykill heitir því, hún er vor stjöldur raunum í, sig-
andi Satan sterka, einn múr-veggur því orka má,

ad évinir fíft í hella ná, eins heptir hún Guds teibi, hún er vort tilflugt hörmum úr, hún er vor erinds-tefi trúr, hún kann til himna leida.

2. Gírnist þú komu græðarans, gudhrædda bæn lát leita hans, hún mun hann fullstjótt finna, gírnist þú nú í naudsýn hér, náðar þyr Drottins opnast þér, það kann hún vel að vinna, ef þig þyrstir í eilíft góð, andleg hella er Jesús ofs, bænar verð hafðu í hendi, slá þú honum þá hella á, Herrans náðar-vatn gefst þér þá, allskonar bøl bætandi.

3. Ef þú villt Gudi offra hér, einu því houum þekast er, trúnd bæn þín er þetta, sá góði ilmur sætleikans, sem hún færir í auglýn hans, stillir Guds reidi rétta, ef með homum villt umgángaft, elstæðu þá bænraekni fast, ef þú villt einninn smæða, hverfu sætur að Herrann sé, í hjartans hús með bæninne, hann stalt innleida og locka.

4. Bænin skal vera stíckud rétt, stýnsamlega fyrir Gud frammsett, trú-góð með lítilæti, audmjúk, forsjál og alldjarsleg, æru Guds stundi jafnan mjög, nálingans gagns og gæti, bænar húsid sem hjartad er, fyrir hverskyns óvin læsa ber, en opna einum Gudi. Sá Jesús sem ofs biðja baud, bænþeyri ofs í allri naud, og til líffins innleidi.

26. S á l m u r.

Um verndan heilagra Engla.

Sagid: Gjærvoll Kristinn skal gleðjast nú.

Sjá hér Guds mistun, sála mín! hann setur þér Engla stara, að greiða þinn veg og gæta þín, og grandvarlega bevata, ekki þursum nú undrast vér,

þó adrar Guds stépnur þéni ofs hér, fyrst englar ei það spara.

2. Jesús vort höfund andligt er, Engla vernd féck hann ríka, limir hans erum einninn vér, ofs geyma þeir því líka, á hinnum eiga andar þeir, umgangaft með ofs síðar meir, því tjá nú þjónkan líka.

3. Daniel leyfðu ljónum frá, Þóth úr Sódóma eldi, Englar vor þanninn geyma og gá, við grimmu Satans ofbeldi, sálirnar flytja sælu í, sem báru öndu Lazari, Drottins í dýrðar veldi.

4. Heilagir eru englarnir, eins stýldir, sál mín! breyta, í auglýn þeirra það eckert gjör, ósæmiligt má heita, hreinir þeir slýa synd ef sjá, svo sem bíslugur reiknum frá, og dúfur óðam hata.

5. Gledi-vín eru englum hér, ydrunar tárin manna, gledjum þá því og gjörum vér, greida ydrum syndanna, andlegir eru andar þeir, andlegt ber ofs því stunda meir, svo fáum fylgd englauna.

6. O Gud! sem lætur engla her, ofs nú á höndum vera, og lánga reisu leida hér, lífs um eydimorð þvera, lát þá. sömu, þá líf vort dvín, leida ofs inn í dýrð til þín, unn ofs þar ásamt vera!

27. S á l m u r.

Um slægd og umfátur djöfulsins.

Lagid: Fadir vor! sem á hinnum er.

Taf þig í vakt, þú veslug sál! veidarinn Satan býr þér tál, umsitjandi hvað orka kann, ótal svíkræði bruggar hann, fellir mann fyrst í syndir fá, síðann rögber ofs Gudi hjá.

2. Syni Guds bjó hann sviða mein, sviðja vilði hans lærisvein, Adam feldum í harmód veif, í Kristi fíla Gildam sveif, ó! hvað hægra þeim óvin ler, ós ad tál=draga veifa hér.

3. Alla vegu hans umfall rís, athöfn hverri er snaran vís, meðlætis lýst er mefnads fríng, mótgangi fylgir orvænting, við aura safn, fær ágýrnd fest, alla gudræfni hindrar mest.

4. Metnad óhöfi ínetjar, embættid snoru letinnar, yfirbodan fær ágýrnd fíed, umvöndun fylgir reidi með, umgengni sparar ofund síst, upphesdinni er drambid víst.

5. Í munninn leggur lýgi hann, ljóta hugsun í hjartans rann, sérhvörn lim manns til syndar dró, sauruga drauma opt tilbjó, alla stadi hann óttast þarf, óþreyttur fremur sviða starf.

6. Af því trúud sál ad þér gá, andleg hervopn þig tak uppá, sannleiks lindann þér brúka ber, brynju réttlætis fadu þér, í Jesú undir innslý þú, úr þeim bjargflorum ver þig nú.

7. Trúar fjöldinn þér tak í hand, til ad útslökkva Satans grand, hún fær úr stad svo fjöllinn fært, freistni og efa vel fortært, hjálprædis set þér hjálm uppá, heilög von mýkir allskyns þrá.

8. Sverbid Andans, sem ord Guds er; innblæstri Djöfuls móti ber, ef þitt sálar skip áföll fær, allskyns freistinga bylgjan flær, með hreiuni bæn vel Herra þinn, hún deysir Satans flentiu stinn.

9. Veitstu best Drottinn vanmátt manns, veitstu best orku freistarans, vorum herskrúða vill hann ná,

vor merkiðsmadur firtu þá, í ofð stridandi ebl vort
ráð, í þér svo fáum sigri náð.

28. S á l m u r.

1. **Þ**ockrar lífs-reglur Kristins manns.

Þagð: Þvar minði vera hjartab mitt.

Lífs reglur hollar heyrð enn, hugfestið þérnin
smá: dauða, eilífu og dóminn. fenn, daglega
þenkð á, nærsta mjög þetta nálgast menn, naum er
lífs stund og fá, lagi því hvort svo lífnad sinn, að
lendi hann Guði hjá.

2. Dvíst er það hvort úngur mann, eilíðögumum
nær, ybrin sendi því undan hann, ádur enn dauð-
inn flær; margur hastari helstund fann, heldur ein
meiðtum vær, nú í dag líf fá kallast kann, 'fóngur
lífdi í gjær.

3. Bogadu ei fyrir vinskaf manns, að vinna
hvad órétt er, því Guðs er eins, enn ekki hans;
ýfir að dæma þér, þeim hilli Dróttins dómaraðs,
daglega abla sér, þá reikning heimtir lýðs og lands,
líntind í málum tér.

4. Ottastu Guð og unn sem ber, annast náúnga
þinn, óvin þolugur íllt ei gjör, ollum vert gæðvif-
inn, lát alltid nockud ágengt þér, að gá dýgða veg-
inn, Dróttni lífir, þá deya fer, fá deyðir vilja sinn.

5. Umgengni þína og athöfn best, allskónar dýgd-
um þrýð, þolinmóðnr þá veitir vest, víðmóts hegð-
un sé blíð; allt það hvörn dag þér yfirseft, umbæti
qvöld bænr fríð, en það þú margt gott ógjört
lést, yðri þig fyrr og síð.

6. A hæðum uppi hluti þrjá, hugleidda staltu mest: auga Guds fyrst sem allt kann sjá, og eyra sem heyrir best, samvitstu bóf er þriðja þá, þar á allt skrifad sést, þetta skyldi ofs fæla frá, að fásast hvað gégnir best.

7. Umlidnar syndir ángri þig, ákta lítt stundlegt fé, eillíf gæði fé girnileg, gíf frá þér uggleysi, vonum fyrr dauðinn sýnir sig, syndga þér óþecft fé, skil þig við heimsins hrekkja slig, hlyðni lát Gudi í té.

8. Hreinklífi manns er hættast þá, holds vellýsting er mest, lítilæti það löga má, luckan fær eingann brest, réttshni helst kann hæpid stá, höndun stóra við fest, girnst þú ei framar annað á, enn þócknast Gudi best.

9. Stunda þú svo að vera víst, sem vilt að haldinn sért, annars heims fylgir ofþ þá síst, utan hvað hefðum gjört, í Herrans augsyn hvörn dag fyrst, hér svo vel snidinn vert, að óttist ei þó audnast, eins dæmist og þá ert.

10. Set þér lifnadar leidrétting, meðan audid er, sá heims foröctun helst er kring, þylli Guds ablar sér, þacklætis er það áminning, ef þig velgengni fíer, en hitt ydrunar uppvafning, ef þú móflæti ber.

11. Þitt líffins tafmark láttu því, Lausnarann Gud og mann, stefndu á hann, því náð hans ný, nytsemd alla þér vann, elstan þig hefji hæðir í, haldt þér svo fast við hann, hreint lítilæti hofmöðsfeí, honum best þócknast kann.

12. D! Drottinn fjær, sem sjálfur sjer, svoddan
 vér girnumst fá, vertu ofþ nær svo vinnum vér,
 vilja þíns jafnan gá, lof þitt og æru eblum hér,
 en síðar himnum á, sjáum þig vær og sýngjum
 þér, Sanctus og Gloria.

29. S á l m u r.

Um það hvörnig vér skulum uggleysinu frá
 ofs hrinda.

Engid; Einn þerra eg best ætti.

Svor um það hugsa vilði, hvað tregt að hjálpaft
 er, aldrei svo ugglauft stýlði, ana fram sem nú
 stér, í alla stadi öllum, alla tíma er hætt, Englar
 í himna höllum, hafa því líka mætt.

2. Adam var óhætt eigi, í sællri Paradís, svo
 féll frá sanuleiks vegi, Salómon harla víð, David
 fá mæti madur, mannslag og hórdóm vann, hvorgi
 sinnst hér fá stadur, hættulauð segjast kann.

3. Yfir þér uppí grundir, einn Gud sem stýgdir
 nú, helvíti heitt nidri undir, hvert víst forþéntir þú,
 bað til er glæpa geimur, gégnt augum dómurinn, á
 allar hlíðar heimur, hér nú elslugi þinn.

4. Hygdu að hvaðan fértu, hvar af þín skamm-
 ast mátt, athuga eins hvar ertu, andvarpa síðan þrátt,
 grunda hvert leið þín liggur, lifdu því ugglauð síst,
 framsýnn til himins hyggur, hlid mjótt vandratað víst.

5. Ef að þú allskyns mæti, á himnum girnist fá,
 í gegnum margt mótlæti, máttu fyrst ganga þá,
 fórunu ef þús að hljóta, kallmannlega þá stríð, þeim
 er þein leið til bóta, sem bugar ei mótgangs hrið.

6. Efni manns öll má heita, vrusta hættu-mest, þá ofs sýnist vel veita, vor freistar Satan vest, svo snart sem sofna hyggjum, svíkarinn vaka kann, vopnin þá vær af leggjum, vélfullur brynjast hann.

7. Hver kann hér fastann finna, fegnud jarðrifi á? allt það vill óðum linna, ofs sem nú gleðja má; en hvað ofs ángra kunni, aldrei til þurða fer, uggleysi enginn unni, áður stríðs-lofin sjer.

8. Dómarinn Kristur fjæri, fémur þá vonum ei, vel þér því þaka bæri, vertú sem forsjál men, lát þig ei veröld villa, varfærlega framm gá, Getura alls hins illa, ágirndin heita má.

9. O Gud! sem-gassit ofs anda, gott að uppbyrja nú, lát ofs stöðuga standa, að stunda hvað girnist þú, frá illu ofs bevara, en þá hævistinn dvín, unn ofs með friði fara, í fœdur-land heim til þín!

30. S á l m u r.

Um það, hvornig maður skal bera sig að breyta eptir hegðan Kristi.

Med sama lag.

Frelsarans er frammferdi, fegursti speigill vor, Uppfræðing ofs það gjörði, orkum hans dygða spor, öll vor heill er Krists þína, en hans líferni hér, heilaga hegðun sína, hvørskyns kénandi er.

2. Sá sem vill síðar rífla, í sælu Drottni með, hann skal frá vondu vífla, vild hans stunda og gæð, lífs reglum sem ofs setti, sinni með hegðan hér, allir sig eptir rétti, elski hann hreint sem ber.

3. Hvör sem vill (vor Gud sagði), vel eptirfylgja mér, sinn kross skal fá að bragði, sjálfur fyrst bera hér, fá sem kann sér afneita, sína um lífsins tíð, ást Guds og elsku heita, ávinnur fyrir og síð.

4. Gjør þú of þýði Herra, þína sporgaungu menn, fyrirgef vort hið verra, veglegust eining þrenn, veit þú að vort framferdi, venjist líft þínu hér, svo að of eilíf verði, unnað víst hjá þér.

31. Sálmu r.

Um afneitan sjálfs síns.

Lagid: Allt mitt ráð til Guds eg set.

Seyr mín sál! hvað þinn Herra tér, hvör sem vill eptirfylgja mér, sér skal sjálfum afneita, elski noður sig sjálfann mest, senn ást til Guds þar útrýmist, svo mátt ei sál mín breyta.

2. Sá eiginn vilja mælið mót, með því deyðir sjálfs elsku rót, Krists lærisveinn kann heita, ást til Guds er ei alvarleg, utan mann hafi sjálfann sig, svo skaltu sál mín breyta.

3. Hvað sem einn elskar umfram allt, er það hans Gud, sem meina skalt, helst munu vegfemd veita, hvör sem mest elskar sig sjálfann, sig gjörir víst að Gudi hann, svo mátt ei sál mín breyta.

4. Abraham stórar frægdir fóel, fódurlandi þá út af gélf, fús til framandi sveita; andlegur Guds mann ertu þá, elsku sjálfs þíns ef gengur frá, svo skaltu sál mín breyta.

5. Með sama auga engin kann, upp og niður að líta senn, eins vill það erfíðt veita, að unna

sér af alld skáft, og elska Gud med somu ást, svo máttú ei, sál mín! breyta.

6. Um blómstur noður ort það er, eptir selu þau snúi sér, sem Eólfolgendur heita, afbragðs kostum og heidri hér, hníga svo einu að Gudi ber, svo skaltú, sál mín! breyta.

7. Þú verkt sem koma af ást og trú, í auglýn Drottins vel skarta nú, þó oðs sýnist aum heita, en af sjálfsefku ef framungá, ekki þóknast þau Gudi þá, svo máttú ei, sál mín! breyta.

8. Sá afneita sér sjálfum kann, sína vegfemd ei girnist hann, Guds æru gjarn að leita, allt gott þiggjum af hendi hans, honum skal gefast dýrd til sanns, svo skaltú, sál mín! breyta.

9. Svör eigin vilja á hlýdist, Adams dæmi sá stodi best, Guds vild ei gjörði skenta, ást hans og farsæld af sér braut, olli topun og maunfins þraut, svo máttú ei, sál mín! breyta.

10. O madur! Gudi offra þú, eigin vilja, svo kanntú nú, sjálfum þér senn afneita, Drottins vild skaltú meta mest, mundu hans æra eblist best, svo skaltú, sál mín! breyta.

32. S á l m u r.

Um hvíld og rófemd sálarinnar.

Sagid: Má eg ólufku ei móti fá.

Svar viltú, sál mín! huggun fá? hvort skennum hjá, hyggur þér hælís leita? Dh! nei, þeim öllum ædri ert, ei fá þér gjört, rétta hægd rólegheita, Jesús einn er, allt þarslegt þér, hans undun í, unir þú frí, girnd þína vill hann veita.

2. Brúdur hans ert, því áttu fast, hann adhyllast, og unna allra fyrstum, haltu þig lífa hans bústað, hættu ei það, adra annast ad vístum, í auranægd, er ei hughægd, hvergi hér má, hvíld né ró fá, fyrir utan kónginn Krístum.

3. Retord og vellýst margur mann, meina hvíld fann, og hugbót sálu sinni, ógunst manna ef adgustar, eins stöðug var, sem strá storm standast kynni, manna lofsíðr, mjög er ofs rír, útvaldra prís, annars heims vís, hans trúir eg lof ei linni.

4. End vor er lífid líkamans, líf sálar manns, er Drottinn einninn lífa, réttu lífi hún lifir þá, laus slifum frá, íbúð hans hefir ríka, amars er dauð, ills rík, góðs fnaud, hvíld hvergi fann, hittir því bann, lætur sér fjandmenn slíka.

5. Hvor sem vid Gud sér halda fann, hvíld sálar fann, öruggur heims um haudur, gladur er víst í sorgum fá, sigrandi þrá, lifir þó lítist dauður, ástgjof andans, er unum hans, hatandi heim, sinnir lítt feim, Drottins náð er hans andur.

6. Hreinsa nú Herra hjartad mitt, herbergid þitt, unnustiinn audar minnar, End velkominn til gistingar, gætt þú inn þar, unn mér íbúðar þinnar, og þá hughægd, hvíld náð og frægd, losa þú mér, ad þacka þér, um ár eilífdarinnar.

33. S á l m u r.

Um góða og hreina samvitsku.

Med sama lag.

Swad sem þú mann villt hafast ad, hugsadu um það, samvitskau saurgist eigi, í návist hennar

varna við, syndanna síð, sanndæm er þó hún þeigi, hún er sú bólf, til minnis tók, allt það þú hér, órétt gjörer, og lýsir því á dómis degi.

9. Með sannleiks stól sú skrifud strá, skirir grant frá, allskyns illuathæfi, því kanntú madur synja síst, samvitstán nýst, vaknar víst, vært þó svæfi, fúl, fú-in er, færir því þér, ill-orma þá, ei dena fá, nag-andi alla æfi.

3. Legg þú því alla alúd á, að denða þá, fyrir ydrun hughreina, á uggleysi nú ekki mátt, ala þá dátt, um alla æfi þína, lífs-bók þæg þér, þinn Jesús er, líf, lærdóm, trú, laga stalt þú, eftir honum alleina.

4. Hvar sem þú ert, og hvort þú fer, hvorn tíð er þér, samvitstán fast fylgjandi, allt hvað í hana innlagðer, eftir þér ber, illt og gott uppreiðandi, geymslu-féð frú, forvarar nú, stillar því þá, þig dæma á, vill þér svo verða að grandi.

5. Samvitstu dóm, frekt forða þér, fyrst sami er, sekur sakaraberi, vottur, dýblissa, dómarinn, hris, hegning stinn, sérhver því varfær veri, þá sjálf fús fá, mál dæma má, sem vitnið var, viti sakar, hvar er þá undanfæri?

6. Svo sem þú leggur allt kapp á, eilíft líf fá, samvitstu haf svo hreina, svo snart sem manni mis-síst sú, misst þeim trú, misst og Guds náð eina, syndanna síð, varna því við, samvitstu qvöl, qvell-ing og bøl, þarstu síst þá að reyna.

7. Ur bók samvitstu illgjörð svo, með ydrun þvo, að lesist ei á dómis degi, sannrar gudræfni set þér forin, samvitstu orm, sigrandi, svo haun deni, inn-

vortis eld, augna-tár feld, flokkur hratt hér, huggun svo hér, annars heims endast meigi.

8. Gíf þú ofs, Herra! heims um hrid, hena gott frid, og trú heilagri halda, samvitðkan hrein þar sé við fest, sem kunní best, sigurfæld vorri valda, svo börn þín ein, hér hjarta hrein, megi þig fá, í sælu sjá, og lofa um aldir alda.

34. S á l m u r.

Aminning til sannarlegs lítilætis.

Þagid: Jesú Krísti! þig kalla eg á.

Bird þú fyrir þér, end mín aum! eyndar hag mannstépnunnar, lítilætis svo gíf þú gaum, gjör ei synd drambseminnar, sæding, hervoist og útför er, allskonar sorgum vafin, og qvellíng kafin, umferðar reisu hefir hér, hæpid þó nætur tasin.

2. Illa fer þér að upphroðast, astra og moldar þrekkur, andstygðar sæði áður varst, en nú saurinda sekkur, orma fæða snart ordinn ert, eginlegt neitt ei hefur, þá tíð hér tesur, utan hvað hafdir illa gjört, er þér þó hefuda krefur.

3. Vilju þá Drottinn segir sig, sem vex í dalverp-unum, eru það hjörtum audmjálleg, íbúðar fyrkja honum, það blóm má síst á fjellum fá, firtíft Herra ann drambláta, sem stórum státa, hefir þeim næsta ógæð á, elskar best lítiláta.

4. Svo sem vatnid ei vinna fann, veg forbrectann uppreнна, allt eins Guds misfun ecki rann, upp til drambsamra manna, lítilát fál er sefsinn fá, sér fann Drottinn hægastánn, og bústad bestann, í augsyn hans fá mikid má, misþocka vann sér stærstann.

5. Eit þú, sál mín! þinn Laufnarann, lét hann sig stórum þína, með lítilæti ljúfur vann, lækna drambsemi þína, um veg högværdar hefir hér, í hinna sælu inngengid, og frid ofs fengid, hofmóðs gotu því hugsi sér, himins tilkomast einginn.

6. Begur dramblætis Adam er, úthýsing Paradýsar; hvornig má hann því þángad þér, þú hofmóðugi! víska? athuga meir hvað ógjört létst, af því sem skyldan krefur, en hitt sem hefir, mannkosta þögn er öllum best, eigin hrósan hún krefur.

7. Dygda féssjóð ei máttu mann, með hrósun opinbera, annars djöfull vid drambid kann, dýrgrip þeim ræntann gera, lát þig ei hofmóð hefja hátt, hvaðan í afgrunn lasta,, þér kanna ad fasta, drambsemi ekki elska átt, þá andskotans sæng hægasta.

8. Allra lasta er sædi sú, og svoddan þerrivindur, sem þurkar brunn Guds náðar nú, nærandi manna-kindur, varist því hættann hrofa-vind, hver sem vill mistun hljóta, og náðar njóta, Gud gefi öllum svoddan synd, sannri með audmýkt hata!

9. Dramblætis-þrota vondann vorn, virðstu, Jesús! ad græða, lítilæti þín blefsud börn, bid eg þú vildir gæða, kénna ofs ad feta feril þinn, framferdi rétt ad haga, og lifnad laga, síðan leiddir til lífsins inn, losa þig alla daga.

35. Sálmar.

Um það hvorninn maður skal fordást ágirndina.

Þagid: Náttúran öll og edli manns.

Sáluhjálpi manns, sem augljóft er, elstu mestrar útkrefur, ágirnd svo hata öllum þer, argur

(4*)

er sá hana hefur, hann vantar mest, hvað hefur flest, hiu líft sem hann brestur, óvæginna senn, við alla menn, en sér þó sjálfum vestur.

2. Drambseni alls ills er upphaf, ágirnd svo rótin lasta, grundadu mann hvört gagn það gaf, sem gjörir hún eptir brasta, opt ekki þar, þér afrek-ar, en stundum fallvölt gæði, vanblefsan stér, illt audsafi hér, óþóckuun Drottins bæði.

3. Auds með ónæði ablar mann, en forvatar með qvída, síðan misstist með sorgum hann, svo vill æfin útlíða, annað hvört ofs, það aura hnos, yfirgefur til lífa, eða vær það, í annan stáð, vinsir þá góði lífa.

4. Ágirndar synd er örgust því, afgudadrífum vesta, að stépnu sjálfa setur í, sæti skaparans besta, auds þirna þá, ei elsta má, ósmarga sál þeir meíða, áhyggju með, sárt serra gæð, sumu í glotun leíða.

5. Auds guótt né orbyrgd ekki kann, útledva þorstann aura, þess geyfílegar blóssinn brann, sem boríð var á hann meíra, traund tafmark því, auds ágirnd í, af þér skyldan útkrefur, svo ei fastist, í afgrunu ystt, engin tafmark sem hefur.

6. Sál mín! að lífu gíf þú gaum, gjör ágirnd frá þér ræka, fé þer þú annað ei fyrir dóm, enu hvað gladdir fátæka, þeirra hönd þér, holl hyrdsla er, himnest en fallvölt eigi, í hana nú, hvað innlést þú, er þér víst á dóms deigi.

7. Hverjum ei nægíst Herrann Gud, hendir þann ágirnd vesta, annastu maður aumann lýð, ekki mun þig þá breiða, ó Krísti hjær! Krístni svo hrær, hjær

leikans verk sé framin, ágirnd vel ver, veit of þjá þér, víst og góð eilíft, Amen!

36. S á l m u r.

Um sannann Kjærleika.

Lagid: Þadit vor! sem á hinnum ert.

Saurgud elsta ekki má, utan Guds börnum finnast hjá, trúar ljós kann ei qvifna þar, Kjærleiks eldur sem einginn var, sól og byrti stílt aldrei ad, elsta og trúin, sama er það.

2. Daudur er fá ei anda kann, eins trú ef brestur Kjærleikann, ávörtur andans elstan er, ávörtur trénu vitni ber, sann-kristinn má ei segjast fá, sem Kjærleikur finnst ekki hjá.

3. Salómons kyrkja blómann bar, besta gulli öll forgyllt var, andlegt hús Drottins er þá stíldt, af Kjærleika sé vel forgyllt, og í hjarta sé elstan fyrst, ytri verkum það bevisst.

4. Kjærleikur umber annars brest, er hann mann-kosta sædid best, öll verk þau virdast ill og ljót, ef ekki spretta af Kjærleiks rót, kristnina alltid eblir fá, ædri enn trúin heita má.

5. Þfundsjúkur hann ekki er, illmannlega ei hagar sér, góðgjarn, hógvær, sér hrokar síst, hýr í viðmóti, fridgjarn víst, ránglæti gledst hann aldrei af, ekkert rúm vondri huxum gaf.

6. Öllu trúir og allt umber, ekki leitar þess hvað hans er, þó tungumálum linni ljóst, líka spádómum tæmist brjóst, Kjærleikur aldrei afmaist, eikst hann þó meir í hinna víst.

7. Kjærleiks-verk, sál mín! Léppstu við, fríðnum
hlýðir best samlyndid, sem síðar eigum börn Guðs
blíð, búa saman um alla tíð, einn líkami sem erum
hér, ein andleg sál ofs stjórna ber.

8. Eins Herra þjónar erum vær, eindrægni
stundum börn mín Kjær, samhuga öll í ást og trú,
innbyrdis skyldum lifa nú, ó, Guð! tendra vorn elstu
eld, í anda helgum fyrir Krísti skuld.

37. S á l m u r.

Um Aftundan skírlífsins.

Lagid: A einn. Guð vil eg trúa.

Sreintlífi hann skal stunda, sem heita vill Krísti
lærifveinn, snoru saurlífsis sýnda, Satan inettar
margann einn, vér höfum Herrans blóði, hreinsast í
stírnar sá, lostans lífnadar vöð, leysist ofs' ekki þá,
í felum og fjærvíft manna, sólt drýgir svoddan brest,
angshn Guðs og englanna, ættum þó fordast mest.

2. Afvið það enginn leika, augum Guðs fela
gjörðir manns, né englana útiloka, eda og sjálfs
samvitsku hans, verkanna vitnin þessi, varfærni
gledja átt, lostans ofbráður blössi, bálast í himininn
hátt, en sá ódaun hann orkar, allt nær til vítis
frest, flammvinn sú vellýst verkar, volædi æfinlegt.

3. Minning Krísti krossfesta, krossfesti þína
holdsins vild, umþenking eilífs neista, í þér flokvi
saurlífsis eld, of-hita holdsins breka, hepti ydrunar
tár, elstu þess ætíð freka, ótti Guðs deyfi klár,
sparssemi sá sér setur, sífeldt í dryg og mat, lastvar
svo langtum betur, losta-girnd fordast gat.

4. Allt jafut skalt einhver vinna, annarsíðs skorf þó naudsýnleg, síður kann færi finna, freistarinn til að svíftja þig, Davíðs illgjörðum olli, að yðjulaus framgæð hann, Jóseph frelsti það falli, frúlega þjóna vann, brofandi bragða refur, bruggar þér svífin ill, banvænann hala hefir, honum þig stínga vill.

5. Gætt er hreinlísis blómi, hvar sem sælgæti gnæfir frekt, gjættu að Drottins dómi, drýgdu þói ekkert svívirðilegt, í hófi skalt holdid ala, haga gudlega þér, heilagt hura og tala, hendir Gud allt og sjer, hjærleikfins rjóðust rósa, rétt kollud sál mín fært, skirlísis líhan ljósa, lífa einninn þú vert.

6. Að sigrað af sjálfs síns holdi, svívirðileg mínkun víst er það, en það vinna með valdi, veglegt þykir í allann stad, lastanna táldrægt tundur, torveldt að. flokka er, víð unga sig of-fast hindur, frá eldrudum naudugt fer, hjá fátækum sífist lenda, fælist ei hreifi smá, flammast sín vart hin vonda, völdugum gista hjá.

7. Ill girnd eins atferð hefir, sem aumkunarlegur ferðamann, högvær fyrst húsa krefur, brokar sér strax þá kénur í rann, í húsbóndans sefs sig setur, sinn þræl gjörandi hann; sál mín! þig sjá um betur, síst hysir óvin þann, bruna saurlísis synda, svíptu Drottinn! ofþ frá, lát ofþ hreinlífi henda, og himneskum arfi ná.

38. S á l m u r.

Um þetta fallvalta líf.

Eagid: Um dauðann gef þú Drottinn mér.

Gættu, mín sál! í þánka þér, þessa lífs aumt völdi, æði, heilsa, lán, lucka, fjör, leikur á grønn-

um þræði, hjartad upphaf til Herrans þá, hégóma heims í burtu frá, og gýrnstu eilíf gæði.

2. O, hvað fláminninn manns æfin er! einni stund fyrri líður, sem hardur straumur hastar sér, hvatstentlega framm stríður, þess meir styttest sem leingist líf, lífandi Drottinn sé vor hlíf, og at- hvárf á allar síður.

3. Lífid til dauðans upphaf er, allskyns mótlæti vafid, daglega burtu deyum vér, dauðlegt er manns upphafid, mid-tíminn þjáist sorg og sít, síðasta skeiðid líður út, ótta og ángri fásid.

4. Miðt í sannum fyrst mindast mann, í myrkri tekur sitt fódur, leiddist svo út með ángri hann, af lífi sinnar móður, rotid sæði er efnið hans, en bóla vatns hævistinn manns, endahýft orma fjóður.

5. Jörð berum vér í holdi hér, hold vort verður ad jörðu, jörðina troðum jafnan vér, jarðhús líkamir urdu, þeir sem þar drottna djarfir tveir, (dauði og synd) það brjóta þeir, og nýða, svo nemur furðu.

6. Hvað er það reifna manninn má? má hann þræl dauðans falla, brothættast gler, og blöðru smá, blaktandi fífid valla, vélundar hús hans æfin er, eyndanna haf, og styrjöld þver, hljómur, hvellandi bjalla.

7. Beglegri nýtt er lífid líft, ef lífa viltu upp henni, með sannleiks kníf, þar finnur freft, fúa og madla inni, og sem epli frá áfýndar, en hjadna strax og verða ei þar, ef hampar þeim hendi þinni.

8. Heims audur, skaut og hesdar þar, helst er þeim eplum líkur, ytra dáfögur áfýndar, en í raun

dupt og reykur, sál mín! hafdu svo heiminu þá, að hjartad festir þar ekki á, hans blóm í vísnan víkur.

9. Einn Gud flíðadi orminn þann, er lundinn slínga gjörði, yfir Jóns spámanns höfði hann, hratt svo uppvísna yrði, eins svo foreyðslu orma hér, í allt það setti sem stundlegt er, svo eyðist að 'engu verði.

10. Með blómlegum helmi að blómgastr hér, best þykir þeim þvíf náði, með tæpudum honum að tapa sér, tel eg það best fladræði. Eðr vorum hjörtum, Herra þær! svo hvörju frammar þig elskum vær, og erfum eilíf gæði.

39. S á l m u r.

Um það, hvað hégómlegur hlutur að veröldin sé.

Lagid: Einn tíma var sá audgur mann.

Sál mín! elstadu ekki heitt, aumann heim né það hans er neitt, eldsmatur allt er þetta, eilífum gjæðum unn þú best, eilíf velferd er þar við fest, og eilífs lífs uan rétta, gírnist ei manna mætorð hér, minnst dæðst að því sem fallvalt er, að þóðnast Gudi sé þeckast þér.

2. Lát þér nægja þinn Lausnarann, lærðu að þeckja þig og hann, Mammon skalt midur stunda, erfid reisa þín æfi er, er hann þá farartálmi þér, þér ber það þrátt að grunda, fátæk komstu í helminn hér, hédan eins lífa aptur fer, mid-tíma sómir sama þér.

3. Df-hladid flíp mun sökva senn, svo kësúr audur marga menn, lát þér því lítid nægja, fessjóður þiun er Drottinn dýr, í dauda sem ekki frá þér flýr, mun það mest meinum hægja, tapast allt annað auds

safn hér, allra helst þá því safnar sér, í Gudi ríkur ef ekki er.

4. Audur með ónád ablast kann, áhyggjulaust ei brúfast hann, misíst með sútt og sorgum, fuglalíms hefir ást hans art, andlegt síður ef þennann snart, festist það manni mörpum, ágjarna mannsins ómað þekkt, eiginn Herra er nærsta frekt, bæði fallvallt og banvænlegt.

5. Minning Krísti, sem krossfestist, krossfesti þína holdfins lyst, sætleik andans svo smáðir, minning eilífs bruna og báls, bálid flóður þíns losta tals, krossinn þiggjandi þakir, í andlega fórn þú offra þann, einka Son þér hjartkjærafastann, girnd þín, sál mín! svo heitir hann.

6. Mjó liggur leid í hinna höll, hrufótt og þyrnum hláðin öll, rósum varinn er eigi, af vellyst þrostast ytri mann, innri nærast við kóstin þann, að sorgum mettafst meigi, óttinn Drottins skal deyða því, dauðlegt hold þitt hér heimi í, frá þess klækjum svo komist fri.

7. Um Guds réttlæti þeinktu þrátt, þinn girndarþóm svo hata átt, og veiginn vellýstinga, höggorms fláðrandi hausinn er, í hala banvænum eitum ber, þonum vill hann þig stínga, sjá til þú kunnir sigri að ná, svo lífs lórónu mættir fá, Jesús gefi þér gæfu þá!

40. S á l m u r.

Um gagn freistínganna.

Þagid: Gæðsturikasti gæðari minn.

Sannfrístin sál það sómir líf, sumtíðis reyna freistíng hér, stöðug í stríði öllu, mótgángs.

þylgjur þá bíður þú, betur fæstir sinn fót þín trú,
á Kristó hjálparhellu, þóls stríð, hreggs hrið, að
þá suærir, enn meir færir ávært trúin, sem al-lauf-
gud eif, græn eðfi fúlin.

2. Aðl manns í stríði marká má, megnid trúar
svo prófast þá, freistingar fær að reyna, í Péturs bát
þá Son Guðs svaf, sjórinna ætist svo á þá gaf, urðu
flíp-menn vonvana, mótkast, heims hast, manni er
þetta reynsla rétt, sem Ritning kénndi, reidi teitn
eðfi af Hérans hendi.

3. Meir er of þætt í meðlæti, við margskyns
synd, enn andstreymi, holdsinns vild krossinn káfur,
ó hvað mærg beist aloes korn, útrímandi sjálfs þokka
vorn, Drottinn of opt inn gefur, heims aft, fjár
frakt, þyrna þessa, hætta, hvaða, hann burtfníður,
svo hveiti góðs áform hindrist síður.

4. Það sem menn dæma dauðans bann, Drott-
inn með sama lífga kann, af orþyrgd gnægtir gef-
ur, hvað hrygd og ángur heldum vér, huggun og
gleði opt það er, sótt til smyrsla hann hefir, kross
á, of þá, kærkomin, í sérhvört sinn, að sonu vera,
þolgóðir skýldum þjáning bera.

5. Trúfasti Drottinn typta nú, tímanlega, en
síðar þú, vörðstu mér vægd að sýna, lát hrísi fylgja
míðkun með, mér aumum sýndu fódurs gæd, og næma
náðvæmd þína, Guð minn! þræl þinn, heimur hat-
ar, raunir ratar, rénar læti, leid mig í eilíft eptir-
læti.

6. Samarítane Kriste fjar! kom mér hálfdaud-
um þræli nær, á þinni leid liggjandi, lát beista vín
í sýnda sár, síðan huggunar víðsmjör klár, mein og

verki mikjandi, Jesús! Jesús! þjádu mí, en þol og trúi, lát þverra eigi, eilífann sigur, svo ódlast meigi.

41. Sálmu r.

Grundvöllur kristilegrar þolinmæði.

Lagid: O! Jesús ond mín leitir.

Mín sál! með þöckum þygdu, þann kross þig henda kann, að Drottins dæmi þygdu, til dauðs var þindur hann, aldrei kann ofs tilfalla, annað slíkt sem hamn bar, af öllum, fyrir alla, á öllu þindur var.

2. Kulda, benjar, klæðleysi, qvöl, hár, orþyrgrð og smán, húngur, þorsta, heipt, geysi, högg, bríxl, lygi og rán, hann varð því hátt að kalla, hardri í dauðans neyð, af öllum, fyrir alla, á öllu svoddan leid.

3. Numt er því á að heyra, ofskátur þrællinn er, en Herrann hlýtur bera, þrelling og neyð á sér, limir láta gláum gjalla, grætur hefndid þó, af öllum, fyrir alla, á öllu þvingadur dó.

4. Guds börn féundu fjör þessi: qvellíng sára Job bar, Pétur héð hátt á krossi, hálshoggvinn Jacob var, Marín sorgir svella, Sonar víð krossinn þá, af öllum, fyrir alla, á öllu þindann fá.

5. Með krossfestum fríðtnir ættu, krossfesta hold og gæð, í tign svo tignast mættu, tignudum öllum með, og dýrðlegir á dýrðar palla, með dýrðlegum leidast þeim, af öllum, fyrir alla, á öllu leid fyrir heim.

6. Þá Kristur með krossins hamri, flappar hjartans dyr á, strax á stundu samri, stilltur uppljúft.

þá, heyrdu hvað hann kann spjalla, sem hefir þú þá fyrir gést, af öllum, fyrir alla, á öllu þjádur mest.

7. Gulleg krossburðar leðja, kann best að starta þá, sína vill Son Guðs gleðja, síðasta deigi á, systkinum sorgar galla, sjálfur afþurkar haun, af öllum, fyrir alla, á öllu qvalning fann.

8. Sjá þinn brúðgumann blíða, blefsaðann, fála mín! ramma hlaut raun að líða, rjóður af öfur þín, hann bar og hvítann mjalla, því hrakning sára og deyð, af öllum, fyrir alla, á öllu saklaus leid.

9. Þú hlýtur hrelling hafa, er Herra þíns girnist fjör, hann kann hunang að gefa, af hellu mótlætis þér, ber því blefsunar falla, sú beifsta krossins rót, af öllum, fyrir alla, á öllu blés Drottni mótt.

10. O, hvað beifst mótgángs myrra, margann gétur vantað, gef of gledi-vín, Herra! gjör vort hið ramma sætt, og leid til himna halla, hans fyrir blóð og deyð, af öllum, fyrir alla, á öllu píslir leid.

42. S á l m u r.

Suggun sú, að maður kunni fyrir gudlega hjálp, stöðugur standa allt til æfiloka.

Lagid: Sæðskrifastí græðari minn.

Nær mun koma sú náðarstund? nær mun ég fá og sjá þinn fund, Jesú brúðguminn blíði? nær mun mér unnt, elstugi minn! í okkar brúðkaup leiddast inn, heims úr útleigd og stríði? Guð minn! Guð minn! þú mig leys, úr holdfins hreyfi, og heimsfins vöða, leyf mér þitt auglit um eilífd stöða.

2. O! hvað hræddur eg aumur er, í leirkerum því breiðum ber, minn trúar féðjóð fríða, sál og

lífama synda hætt, segi eg þau fér, sem nú hef rædt, eitt vill þar öðru stríða, Gud minn! Gud minn! Satau refur, gríð ei géfur, grimmur slægur, ást-vinum þínum er of-öðvegur.

3. Eg hrædist lífa heims ófjör, 'hreckvið og óheil veröldin er, hvor kann hér rönd vid reisa? hvort sem mér gengur med eda mót, mínum stofnar það hrossun fót, súrt hata, sætt vil ljósa, Gud minn! Gud minn! hvor vill nunna, flacklaust kunna, komast hédann, óhættann veg fæ eg eðli fêðann.

4. Verðleif mínum eg vísa frá, verðleif Drottins eg treysti á, víst mun hann veg minn beina, hans náð stadfest og eilíf er, aldrei kann hún því bregðast mér, eg fæ það alltfjafnt reyna, Gud minn! Gud minn! höndin þín, þú heillin mín! úr hættu leidi, óvina umfall svo aldrei meidi.

5. Sáluhjálpi þá, sem Gud gaf mér, grundvallad hefur í hjarta fér, af því kann aldrei fleika, úthellit blóð Jesú áfamt mun, og sakramenta innsiglun, aðstýdja einninn lífa, Gud minn! Gud minn! von mín er, nú vili í þér, eg aungvu qvði, harmqvæli nokkur þó holdid lídi.

6. Frelsarinn hefur þú fundid mig, fyrr enn eg kunni hitta þig, því muntu vernd mér veita, eingu óhægra er það þér, að geyma það sem fundid er, en að óvísu leita, Gud mín! Gud minn! sem mífri eybdir, ljóss til leiddir, lífs braut rétta, lát mig ei aptur í dýmmu detta.

7. Drygda féssjóð mér tærir þú, trúar hönd mín opt veiklast nú, gétur vidtekid valla, annast þú hennar orku brest, á þér lát hana fá sig fest,

sterklega æfi alla, Gud minn! Gud minn! þér vil eg fús, mitt hjartans hús, til hvíldar velta, auðmjúkum anda kanna aldrei neita.

8. Trúar augum eg tildrá nú, til þín, Drottinn! mig aumka þú, óverðugum best bjarga; óforþétt mystun, er rétt náð, ómaklegum sem verður tjáð, og gífinn opt þeim arga, Gud minn! Gud minn! heill mín er, þá öll í þér, því örugg blífur, greiddist þér gott lof, Gud eilífur!

43. S á l m u r.

Um daglega umþenking daudans.

Lagib: I bleu einni er bregdur í mold.

Bæntu æ daudans vinur kjær, vonum frammar hann stendur nær, við hvortn dag þeinkl hugur þinn, hann mun vera síðasti minn.

2. Hvað sem þú gjörir, hugsa ber, hvort svoddan ydja hæfði þér, ef í því verki ættir þú, andast þá strax og dæmast nú.

3. Efti féðstu að láni náð, lífs hefir þú ei eignar-ráð, nafnum komstu í heiminn hér, hédan eins líka aptur fer.

4. Á hvorjum deigi deyir þú hér, daudatin hvör lífs stund færir þér, allt hvað hér eykst við æfi manns, allt kortar það lífdaga hans.

5. Þess leingur sem vær lífum hér, lífid þess styttra eptir er, um það sem einum áfram bar, eptir því minna leidar var.

6. Þát frá þér dena lesti fyrst, lífid áður enn fær þú mist, hvör sem deyir vondum vilja frá, víst lifir Gudi í dauda fá.

7. Adam gamla af öllum mátt, á meðann lífir, deyða átt, þá mun Drottinn nær deya fer, dásamlegur lífa hjá þér.

8. Daudinn slstur og færir mann, frá hégóma í hinna rann, í hverja átt sem eykin datt, er hún þar fyrir, það trúi eg satt.

9. Ef þú ihugar opt og þrátt, að endilega deya átt, aðhald er það og orsök þér, að akta lítt það sem heimins er.

10. Athuga þú hvað andlát manns, afmíndað gétur lími hans, þetta skyldi þig fæla frá, forðum-ud verk að girnast á.

11. Sál og líkama svidur það, sann-naudug verða skiljast að, andarslit hvor sem athugar, elsta mun síður syndirnar.

12. Sá sem með völdri synda gjörd, sér hafir stofnað andar-mórd, í gegnum daudann gengur hann, í glotunur stad þó eilífam.

13. Þeir elnir hljóta hinna víst, hér nú lífa í Gudi fyrst, þeirra líf Drottinn eslaust er, í trúnni sem hann binda sér.

14. O, Drottinn! gef ofð öllum nú, innlífast þér með sannri trú, líka deya og lífa þér, losa síðann með engla hér!

44. S á l m u r.

Suggun fyrir þá, sem missa sína ástvinl.

Lagid: Þarfa hjálpræðis fegnudi.

Skrifin sál! umhugsa fyrst, á daudastundu Jesúm Kríst, þvíad ógn daudað aldrei kann, ofblóða þeim sem þenkja um hann.

2. Beiðt vatn í Mára mjög sætt var, þá Móises tréd í brunninn bar, það líffins tréd er Drottinn býr, sem dauðans rennu í sætleik snýr.

3. Sá edla qvistur, allra bót, upprunninn er af Jesse rót, hver sem geymir hans heilög ord, hann smækar aldrei fálur mord.

4. Gynd mannsins deyir en ekki hann, er dauðinn leid í himna rann, afgangur hans er endíng lífs, og fæðing holl til eilífs lífs.

5. Ekki missum vér ástvíni, undan ofþ þó þeir sendir sé, fyrir sorgir þeir fegnud fá, frá myrkurum inn í ljósið gá.

6. Yfir lífdaga hættast haf, í hofn dauðans þeir komast af, leystir frá allri sít og sekt, styrkja skulum þá ekki frekt.

7. Hvítann skrúða við Herrans hlid, hafa þeir mí og páлма-vid, forgar flæði ei sómir þá, fyrir svoddan menn að taka uppá.

8. Þú hefur þeirra augna tár, áspurðað Drottins höndin klár, lambsins stóli þeir lifa hjá, ljómandi sýngja Gloria.

9. Allskyns hljóðfæri hljóma þar, hørpur sláandi gullegar, hjá Englum Guds sér una þeir, ekki skulum þá gráta meir.

10. Þáttu þér ekki gremjast géd, Gud þó taki hvað hefur ofþ léd, ef þú misir þinn ástíðjarann, einn elstara snart finnur hann.

11. Allt það ei þó aðskilid, athuga frammar samqvæmid, sem eptir kómur eilíft þó, í andvaralausri sælu og ró.

12. Andlát sitt virðir ábatann, uppreisunni fá trúa kann, hværrar imindan augljós er, edlis skapning í heimi hér.

13. Eðist heims ljós að aptni dags, upprennur þó að morgni strax, grasid vísnar þá vetrar að, á vorinu aptur blómgastr það.

14. Af eikum falla ávextir, aptur þó vara blómlegir, og ef sæðid skal frjófgun fá, fyrst í jörðunni rotna má.

15. Þá Phænix hefur æfi endt, í eigin hreidri sig sjálfann brennt, af ösku qvifnar aptur þar, úngur með fjadrir gullegar.

16. Svo endurnýast allskonar, eigin forendslu það sem bar, aldrei stýldi neim efa þá, uppreisu holdsiðs dómsdag á.

17. Þú meintir kannsté went og fé, mektast hefði þinn ástjæri, í Guds ríki audugur hann, alla speki vel stynja kann.

18. Hæðsta tign þó hér hefði gíft, í himnaríki er betri víst, Drottinn hefur svo þóknastr það, þinn vilji skal þar hnægjast að.

19. O, Drottinn! þú tókst aptur nú, eign þína, sem mér lédir þú, þitt nafn, heilagi Herra klár! hæðst sé lofad um eilíf ár!

45. S á l m u r.

Um þann síðasta dóm.

Sagid: Tal af öls, Fadir!

Þá Kristur kénur, kóngur réttðæmur, allt augljóstr verður, ord hurun og gjerðir, alla uppvefur, er þeim hefud = frekur, sem dóms er sekur.

2. A allar síður, ógn þeim ofbýður, undir eldgangur, yfir Gud strángur, samvitðan færir, Satan áfærir, synd fríðjón færir.

3. Hvar mun þá hæli, Herra minn sæli? eg veit mig argann, unnið hafa glæp margann, eg óttafst dóminn, úti er tíminn, en eilífd fomin.

4. Her himins hjadnar, hrymur og bráðnar, sig saman lyðnar, sól roðnar, túngl bliðnar, þín verð ei þorðu, þig sjá í dýrðu, er ekkert illt gjörðu.

5. Eg aumur madur, of mjög saurgadur, hvað mun þá þora, þig reidann að heyra? hvort má helst flýa? hvað skal þá segja? hver veit að vægja.

6. Þú Herrann hýri! hæðsti dómari! mér munt ei mýja, má eg því til þín flýa, þú þoldir danda, þinna svo sauda, bættir þol nanda.

7. Þig Son sinn sendi, sinni af hendi, Fadirinn fríði, að fríðkaupa lýði, er því ógladur, ef nokkur madur, tínið tapadur.

8. Bist vill hann eigi, eg vesæll deni, Herra! þad heyrðu, hans vilja fullgjörðu, lát ei erfð þína, eilíft þol þína, aumka ond mína!

9. Vægd lögmáls frekann, lýfir mig sekann, þinn minnur meðan, mig fallar blefsaðann, þad má mér meira, mun eg þó heyra, fríðar þóð fleira.

10. Eg er óhræddur, í þér náð-gæddur, þó óvinit allir, yfir mér hefnd falli, þú fríðar-förnir! frelsar þín börnin, vor heill og vörnir!

11. Þú Herra hlýðinn, helgadir lýðinn, létst lífíð æða, til lausnar óðs útblæða, veit vægd í dómi, vor bróðir frómi! þitt hæðst lof hljómi!

(5*)

46. S á l m u r.

Um laungun eptir eilífu lífi.

Lagid: Þá kinnir hér mín líkams vísi.

Si máttú, sál mín! elska dátt, of-fallvalt lífid þetta, með helgri girnd í hæðir hátt, heldur stalt þér upplétta, þar er æfta en elli-síft, 'einginn daudi, og lífid víst, og ángurlaus unun rétta.

2. Utvaldir stína eins og sól, Englum Guðs næsta lífir, ósjúfir hafa eilíft stjól, allskyns nægd mettafst slífir, Drottinn Guð fullur dáfemdar, dryckjar þá straumum vellyftar, innbirðis elstu-rífir.

3. Eilíf gjæði eru svo stór, enginn kann þau að mæla, og svo dýrmæt, að engum fór, úttala né nóg hæla, óvölst heilbrýgdi æ er þar, unun og nægd Guðs vellyftar, og frábær fagnadar sæla.

4. Evi góður hlutur enginn er, sem einn Guð himna hæða, inndæli mest þá alla stér, sem eignast hann og viðræða, ofi í honum og hann í ofi, býr ann fláum það gleði hnos, er rótin allra gjæða.

5. Jerúsalem þar uppi er, eðlert musteri hēfur, með hondum gjort, né sól þar sjer, síft túngls þar þörsin krefur, hennar musteri og byrti best, er blefsadur Guð, sem ljómar mest, og upplýsing ellum gefur.

6. Eins sem ei heyrðist arar hljóð, þá upp var verid að smíða, Jerúsalem á jörðu stóð, jafut mun og hinni líða, þeir andlegu steinar eru hér, með. ori mótlætis kantabir, sem hennar bygging hlýða.

7. Drottningin sú sem sókti heim, Salómon kóng hinn ríka, er sonn figúra sálum þeim, sem koma í hollu slíka, gimsteina hvör og gullid ber, góðra dýgða sem framdi hér, Engla fylgd fær hún líka.

8. Kóngsins spekt hana furðar frekt, og fjöldann
dýrstu rétta, dýrmæt flæði sem mestu mekt, og must-
eris þryði setta, í forundran svo segir sú, síst var
þess von með minni trú, gæti eg gripid þetta.

9. Hér máttú, sál mín! heyra og sjá, hvað
Drottinn vill þér veita, ef þú girnist hans húsum ná,
heilaglega skalt breyta; andlegð góða ef væntir víst,
veraldar gæðum ættir síst, með áfésd eptir leita.

10. Ef þú girnist að audnist þér, af líffins tré
þig metta, náðu Kristó í heimi hér, brein trú má
verka þetta, inn í Guds hús kamm ecki ná, ótuft,
maundráp, heipt, lygi, þrá, né fánýt girnd fæðráttar.

11. Heilög þrenning! með hollri náð, hjartad mitt
virdstu byggja, á mér hafdu allt eignar ráð, aldrei
lát mig þig stýggja, gef mér hér smækka farsæld
fyrst, fyll mig síðar þíns húss vellyst, svo megi eg
þér lof til leggja.

47. S á l m u r.

Um þá farsæld, þegar maður fær að sjá og
skoda Gud í eilífu lífi.

Lagid: Ad yðka gott með aru.

Drottinn allsvaldandi! eg vil gjarnan til þín
ná, á lifandi manna landi, lát mig nægd þíns
góða sjá, nær eg þig, næ að finna, neidar stig, mun
þá liuna, langar mig, heim til húsa þinna.

2. D! þann fegnud frábæra, fegnud allann sem
gnæfir, nær mun audnast sú æra; að sjá Gud minn
sem býr í þér? þíns húss sjá, sælu rétta, svánga má,
drygja og metta, er þér hjá, eilífs lífs uppspretta.

3. D! þú lif æðfilega, ó! þú blessud farsæld blid, þar heilög þrenning hæga, hjartans girnd föllir alltid, að líta Krist, ljómann hjarta, í líffins víst, hía honum skarta, gnæfir mest, girnd alla vors hjarta.

4. D, Jesú! elskan blíða, edla bidill sálar mín, nær ætlar þú innleida, í þinn kóngs sal bríði þín? hvað vantar, í efstu höllum? ekki þar, né hætt við föllum, Gud er þar, sjálfur allt í öllum.

5. Er þar Gud allra besti, augum vorum þrýði nh, hunángs seimur sætasti, saungur fagur eyrum í, balsam hjær, best sem skarta, blómstur skjær, mjúkt að snerta, hvær þar fær, hvað hans girnist hjarta.

6. D! dáfríða ásjónu, ó! sæta röddu Lausnarans, dýrðar frýndur kórónu, skjær draup náð af vorum hans, fyrst hann er, allt í öllum, upplýsir, varnar föllum, fríðinn tór, konum jafnt sem föllum.

7. Gud er sá ljóssins ljómi, ljós í hvörjum sjáum vér, það er vor sæmd og sómi, að sjá hann í sjálfum sér, loðar maun, líf indæla, lofa hann, og við mæla, aldrei kann, að úttalast sú sæla.

8. D! farsæl borgin besta, blessud höllin uppi þar, heimili heilagasta, háleitrar Guds þrenningar, nær mun nh, náð sú gleðja, náí eg frí, mig þar sedja, og Gudi í, Gud sjálfann tilbidja.

9. Nær mun sú sólin renna, sem uppljómar þessa borg? nær mun eg fá að finna, fegnud þann ei snertir sorg? sála mín! sjá þau mæti, sæl þú skín, í eptirlæti, arfleíð þín, er Gud Drottinn sæti.

10. Vér lifum Gudi lifanda, lífa erum fyrkja hans, vér eigum hann hér í anda, en þar að raun

rétt til sanns, sælu að, sjá margfalda, samastad,
líffins halda, gæfi ofþ það, Gud um aldir alda!

48. S á l m u r.

Um það allra ástúdlegasta samlag, sem vér skulum
hafa við heilaga Engla, í eilífu lífi.

Egíð: Mikili sarsæld matir sá.

Gilíft lífíð er æstílegt, ecki neinn gíptíft þá, Englum
lífir í æðstu mekt, egum vér Gud að sjá, vítska,
tígn, dýrd og vírdíng manns, vegsamleg mjög þá er,
svo aldrei kunni hjartad hans, hana að slynja hér,
ímædílíð er það allra mest, aígílt Drottíns að skoda
best, alla blesúin það undir býr, alla heill, dýrd og
nád, allt eptírlæti að ofþ súnýr, allt batnar þá vort
ráð, allt andstreymlíð svo á burt flýr, aldrei snertir
ofþ það.

2. Eí er sarsældar frammar von, en frídann Gud
að sjá, þessi hin sagra frídar sjón, fyllir gírnd alla
þá, Engla umgengni ódlumst þó, ástúdleg verður sú,
samlífir þeim í sælu og ró, sannheilagri enn nú, hvít-
um skúða svo skíðumst vær, skínandi lambsíns stóli
nær, sýndanna slíkum færdir af, frílega lofum þann,
hjálpræðis klæðid gott ofþ gaf, gledjandi réttlátann,
vakni sá upp í sýndum svaf, sjái dýrðar ljómann!

3. Enginn áreiðir annann þar, enginn kann reidast
þá, eí er þar brunnur íllgjörðar, enginn metnadar
þrá, engin mótlætíng, eynd né fár, ydrunar tár eí
nein, eí heldur daudleg sýnda sár, sálun vinna þar
mein, húngur og þorsti horfinn er, af Herrans elsku
mettumst vér, útvalda Drottíns aldrei þá, of-hítí
skada kann, vísir þeim heldur heudi sá, himneskann.

byggir rann, af lífi þeirra sem ljómar á, lifandi vatn fram rann.

4. Utvöldum Guds svo gledjist gæð, gæsta-bod er tilreiddt, klára vín, feiti, mergur með, mun þar til rétta veitt, svoddau veitslu vér sitjum ad, sælir um eilíf ár, og lof sýngjandi þöckum það, þá verður gledi in klár, allt mun þetta þá uppfyllast, í anda og sannleik fullkomnast, líf og andi Guds orðid er, ótti dauðans þá slýr, hann var svelgdur í sigur hér, sjá hans broddur er rír, öll vor augna tár afþerrir, ángri í gleði smýr.

5. Sbrigðarlaus gleði hljómar þá, heilsa mótlætis frí, lífið áu mædu, ljós ei fá, lystigardi þeim í, aldreigi sölmar elskan þar, aldreigi gleðin dvín, euginn madur þar andvarpar, eugann snertir þar þín, yndis hægð er þar öllum tæð, andvaralausri sælu með, andvaralaus hin rétta ró, rósamleg unun mest, ununar samleg, farsæl fró, farsæl eilífdin best, eilíf þrenningar eining þó, eining guðdóms þar sést.

6. Upp upp, mín sál! athuga nú, æru og vegsæmd þá, sem okkur er víð þá eg og þú, erum Guds stóli hjá, okkar varðhalds Engil þann, er hér nú stýdur við, þá munum gjörla þeckja hann, en þursum hans eðli líð, er þá samqvæmis unun stór, alskínandi í dýrðar fót, ó, Jesú! kom og ei við tes, innleid í sælu þá, ó, Jesú! kom og gleði gíf, Guds húsum lát ofþ ná, ó, Jesú! þig fyrir utan ef, um eilífd gíf ofþ ad sjá!

49. S á l m u r.

Um þær feiðna qualir, sem þeir fordæmdu verða
að líða í Helvíti.

Lagid: Gud of þá lærdóm sinn ljósann gaf.

Sver Kristin sál þad hugleidi, hvað vltis. þíslir bitr-
ar sé, svo stendur betur syndum mót, segjandi
opt af hjartans rót, í frá andar deyð, of þá bevari
Gud.

2. Í Helvíti er alls ills nægd, á öllu göðu mesta
ðhægd, óbærilegur hiti hnár, heljar nístandi grímdin
sár, í frá andar deyð, of þá bevari Gud.

3. Myrkur og svæla sífelðleg, sorg og djöfla
mynd ófrín mjög, óp og hlfranir eilífs veins, and-
styggleik lykt brennisteins, í frá andar deyð, of þá be-
vari Gud.

4. Drmur samvitstu etandi, ótti, þurkur, sveingd,
harmqvæli, ofund, hatur, víl, orbyrgd mest, engin
gód von með heilsu brest, í frá andar deyð, of þá be-
vari Gud.

5. Sól og túngl enginn sjá þar kann, síst af
öllu þó Gud sjálfann, sú litla stjima eldi af, enga
hug-hægd fordæmdum gaf, í frá andar deyð, of þá be-
vari Gud.

6. Maginn í hlingri mædist mest, munnur af
þorsta þínist vest, elds loginn verkar óp og qvein, inn-
læst hann í merg og bein, í frá andar deyð, of þá be-
vari Gud.

7. Af einum neista í enmdar glöð, öldanlegri þína
stöð, enn þó qvinnu hér kynni sár, qvelja jöðfött um
þúsund ár, í frá andar deyð, of þá bevari Gud.

8. Sælgæti els og matar mest, margur af hvörju hélt sig best, hugfrói þeim það enginn er, eífa vatns dropa að svala sér, í frá andar deyð, ofs bevari Gud.

9. Dýrmæt klæði og metord með, minnst kunna þá að hugga gæð, íflæddir skemum um eilíf ár, engin veggjemb til boda stár, í frá andar deyð, ofs bevari Gud.

10. Nudur stóðar þá ekki þar, allir jafnsnaubir finnast þar, Guds blíða auglit aldrei sjá, öllu þýngra það liggur á, í frá andar deyð, ofs bevari Gud.

11. Dvala eldinn um eilíf ár, uppblæs Guds reidi stormur hár, samvitstu ormur innra stær, ytra djöflanna grímd frabær, í frá andar deyð, ofs bevari Gud.

12. Hata fordæmdir hvörr annann, hata þeir líka Gud sjálfann, hata þeir Engla heilaga, hata þeir alla útvalda, í frá andar deyð, ofs bevari Gud.

13. All ólucka, sem innast núa, öll flæst í eitt og plágar þá, alla varir það eilíft þó, aldrei finnandi vægd né ró, í frá andar deyð, ofs bevari Gud.

14. Minnsti horn þá af minnstu qvöl, er miklu þýngra enn allt heims bol, og þó að Adams arfarnir, allir skipti því jafnt með sér, í frá andar deyð, ofs bevari Gud.

15. O Drottinn! gef ofs öllum það, að þenkja svo um qvala stad, að þángað komumst aldrei vör, í varfærni framgaungum hér, í frá allri neyð, ofs til lífs innleid!

50. S á l m u r.

Um það, hværninn eilíflega munu vara þær
helvítíða qualir,

Sagid: Misskuna þú mér mildi Gud.

Ef þú, frístin sál! athugar, að píslirnar, eilífar
eiga að vera, því betur lærir þar af þú, að
þeinkja nú, hvað þungt sé þær að bera, Helvíti
heitt, huggun fær eydt, það bitra ból, brennandi
sál, alla tíð á að vara.

2. Fordæmdra líf í eldi þá, er daudi sá, æ er
ýfir hángandi, þeirra daudi-líf einninn er, sem aldrei
þver, í qvolum ósegjandi, brenni-bodlar, þreystast síst
þar, aukandi qvöl, ofan á ból, með allskyns eynd
og grandí.

3. Hvað er það mann kann þýngra að þjá, enn
það síst fá, er hann mest eptirlangar? enn hitt um-
bera verður víst, sem vilði síst, plágur og píslir
strágar, ályktad er, að sá sem hér, sí-syndga vann,
sárt hefnda bann, ei skuli af honum ganga.

4. Tapadit safna syndum sér, um alla hér, eilífd-
ar æfi sína, um Guds eilífd þeir þvingast því, þeim
píslum í, sem aldrei eiga að dvína, hans gædstu gæð,
og misskun með, útslæktu þeir, í sér því meir, qvelur
þá qvöl og þína.

5. Þeir elstudu að óþarfann, of-fallváltann,
vellýst og virðing bæði, himnestum féssjód sinnu
síst, sem er Gud víst, ei girntuist andleg gæði,
flammvinn lífs lýst, leiddist þeim síst, hræpandi því,
Helvítíð í, eilífa eynd og mæði.

6. Ó! þú eilífd óendanleg! enginn kann þig, út
há né nóg að grunda, ó! hvað mikíð þú eitur á,

alla þíð þá, tapada hlýtur henda? nær ára stund, ótal þúsund, umleidd óhast, önnur byrjast, svo gengur án alls enda.

7. D, þú eilífd! ó, eilífd þú! ein ertu sú, sem mest fann mein að vinna, fordæmdra þíð er þýngbær þá, því heita má, bitur og beifð að finna, þó þýngri er, því margfeld skér, allra þýngst þó, það undir bjó, að hún skal aldrei linna.

8. D, þú dauði! sem aldrei deyr, endin þú er, á ný þig uppbyrjandi, dauðann girnast fordæmdir fá, fyrri hann þá, líf trú og langt frá standi, aumt hel það er, sem aldrei þver, og lífi því, að lifa í, sem alltid er deyandi.

9. D! þú banvænna auma líf! ef þú ert líf, því viltu þá svo deyða? ó, þú lifanda auma hel! ef þú ert hel, því vilt ei lífs eynd eyða? ó, eilíf tíð! illum mig stríð, að þenkja til þín, er þýngri þín, enn annað allt sem líða.

10. D! sál mín! sál mín! sjá að þér, sárheit þíð er, opt er það athugandi, uðar-tímanum gef að gaum, gjer yðran aum, eynd slík svo aldrei grandi, fá syndum sér, sáfnar tíðt hér, þess meira bál, brennir hans sál, elds mat svo áleggjandi.

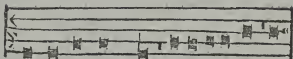
11. D! Drottinn Jesú! Herra þýr, í hæðum þýr, vor þýnda bétin sanna, fullu borgandi fyrir of, festur á kross, líf heill og lausnir manna, ljúfur lífn þýn, leys of frá þín, illt andar bál, eilífa qvól, of láttu aldrei kanna.

12. D! þú rétt nefndi góði Gud! sem glotudum lýð, sendir þínn Son í heiminn, of að lenja úr andar deyd, og allri neyd, sé þér dýrd sögd og

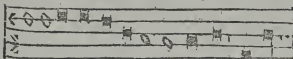
framín! og þér, Jesús! sem frelstir fús, Guds Anda
med, gófgun- fē tēd, um aldir alda, Amen!

51. S á l m u r.

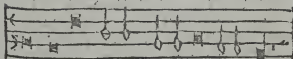
Um Andlega upprisu Guds barna.

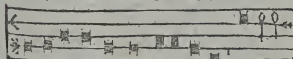
Upprið þú Sál mín, andlega í trú, að

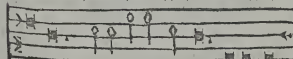
njóta ef vilt upprisu þíns Jesú, af því

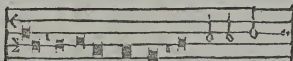
að hann er, áður gétinn lifandi í þér,

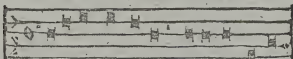
eins lífa honum þar upprisa ber, upprisa

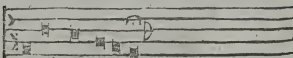
ei kann, utan falla hvað vann, Adam skal

deya, svo uppris Herrann, Andinn skal pró-

ast, elli holdsins felast, þad látti Jesús

jasnan þér farsælast.

2. Eins sem þú ei kannt, augabragdi á, Adams þess gamla illsku að deya frá, svo láttu hann hér, alla daga deya í þér, í sál þinni Lausnarinn lifa þá fer, í dýrd ei inngéð, áður enn daudans fann smeð, þitt hofud Jesús, sem fögnud þér féð, hans limur hvör er, holdsins girnd sem deydir, þann sama hann til himnaríkis leidir.

3. Trúlofun eðl er, undirbúningur hjónabands sérhvorts, sem þá eptir kómur, viljir þú ei nú, vera trúlofud brúdur Jesú, annars heims brúðkaup hans eðl sjer þú, heilagur Andi, hér í þér búandi, yður samtengir elstu og trúarbandi, ef nú vor andi, upp er hér risandi, í upprisu þinni, erum hlut-takandi.

4. Uppvaksti sinn Krist, sá áður smurdi hann, þá sóln með dags-ljóma sinn, yfir heim upp-

rann, eins flédur hér nú, í elstu þíns brúðguma upprísa átt þú, lát nú því lifandi leíva þig trú, ljóssins börn fara, til ljóss eilífs stjára, en nyrkranna synir sig vel meiga vara, uppreis þinn Jesús, af dauda fríðsús, uppreis þú einninn, hans andlegt gleði hús.

5. Jesús upprísinn algjört réttlæti, fyrir synd þína dáið, fála mín þér færdi, ástunda því nú, í hans réttlæti framfarir þú, syndir aflegg fyrir lifandi trú, upprísinn Herrana, að yfirnumum Sat-
an, dáfögnum sigri í dýrd hrósa vaun, andlega ef uppreis, er þér sigur fullvís, útvoðum sómir, að sælja eptir þeim forpreis.

6. Sagði Ezechia, fárt með harma qvein, Drottinn sem Leon 'lamadi öll mín bein, andlegrat það er, upprísu bardagi í trúndum hér, athugum við því hvað eptir hann fer, mig Gud þú hyrtir, mig þú lifgadir, og synd minni allri þér á bað flegdir, orusta hans líf, okkar stríði er mjög líf, orðug í flestu, en eptir gleði rík.

7. Bid grof þíns Herra, voru Englarnir, andlega upprísnum þeir eins fylgja þér, hans kyrkja ert þú, því una Englarnir þér hjá sér nú, ydraudi sérhver býr yfir Jesú, hvar syndin drottinnar, Satan er þar nær, svo Englanna vöktum þar eðli stad fær, upprísinn ert þú, andlega því líf nú, innvortis qvifnada auglýsir það trú.

8. Ef nú Krístur er, í þér lifandi, þá er hans Andi, þér einnig stjórnaði, bjartleik sínum, sólin uppveifar, á veraldar hjól, elstuna trúin svo aldrei

fól, frá sólu geislann, frá trú fjærleikann, viðstíla
að gjöra þér vinnast ei kann, holdsins verk er synd,
þenni frá þér burthrind, viljir þú Guds Sonar
vera andleg ný mind.

9. O góði Jesú! uppvef þú ofþ nú, svo dauða
þíns frapti deyddir lífum í trú, upprisan þín, veri
vort réttlæti og lífgunin hér, upp til þín, vort líf,
nú andvörpum vér, gef gleði samna, sálar heill
mannanna, unn ofþ að sjá þig, í sælu himna tanna,
þar skal þinn framinn, fagurlega saminn, lífgun
réttlæti, ljós og hjálp vor, Amen!

Þjórutíu og sex Sálmar

ú t a f

Daglegri Yðfun Gudræfninnar,

flestir orðtir

a f

Síra. Sigurði Sál. Sónshyni.

ad presthólum.

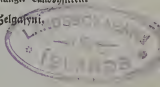

Bíðeyar Klaustri, 1835.

Prentaðir á Forlag O. M. Stephensen's,

Vice = Justits = Sekretára í Íslands Konungl. Landshfirétti

af Bókprýðjara Selga Selgafyni.

836947

---

1. S á l m u r.

Um stærð uppruna syndarinnar.

Lagid: Nú hefst nóttin og hylur dag.

Sþú Herra Gud heilagi! hærsti dómarinn réttláti! víst er það satt eg aumur er, í synd gétinn og fæddur hér.

2. Í lífi minnar móður því, myndast hefi eg leyni í, óhreina sæðis eitran stór, er efnið það sem til mín fór.

3. Náttúran öll er af-særd því, ei er minn sálar fraptur frí, myndin er tánd og topud sú, tillagdir fyrstu hjónum þú.

4. D! hvað minn fraptur allur er, á burt horsinn frá sjálfum mér, að þeckja, óttaft, elska þig, og áhlýðast ord þín guddómlig.

5. Syndu gyrend lodir samt mér hjá, saurganin fyrsta eitur þrá, þrældómur synda þreyngir mér, þó eg sé endurfæddur hér.

6. Sú beista rót sem í mér er, og í náttúru leynir sér, unnum ver upp og enkur sig, illstu lög-mál vill fanga mig.

7. Eg er fullur með ærugyrend, efasemd og van-trúar synd, út af þeim brunni eitrudum, eitradir lækir quíslast um.

8. Það stóra eynda afgrunn mitt, áhrópar náðar afgrunn þitt, af þinni stærstu náðar nægd, náða þú mig og sýn mér vægd.

9. O þú minn Guð! og græðarinn, gæð ei í dóm við þrælinn þinn, borgun fyrir allt af-fall mitt, er Jesús einka barnið þitt.

10. Náttúru brest og brotin manns, bætti gétnaðar helgun hans, af því til frelsis aumum mér, allt eins gétinn sem fæddur er.

11. Fyrir þann sama Son þinn þá, sýndu mér náð og miskun há, láttu ei andlits hömann þinn, líta náttúru brestinn minn.

12. Þittu nú heldur, Herra minn! hjartfjöræm elstu Soninn þinn, gétnaður hans heilagur sá, hjálpi mér allri saugun frá.

2. S á l m u r.

Um æstu-brest og úngdóms syndir.

Með sama lag.

S þú Herra Guð heilagi! hærsti dómarinn rétti láti! minnstu ei æstu afbrot mitt, umlíðnar syndir gíf mér qvitt.

2. Sú spillta rót svo of-vond er, illra gynda sem býr í mér, eitradann ávæxt af sér bar, í upp-verti mínum strax það var.

3. Uppruna spillíng illsku-gjörn, af sér fæddi mörk sýnda börn, hugrenning mín var ill og aum, undir eins eg í heiminn kom.

4. Strax sem ein nótt kom yfir mig, eigi var eg saklaus við þig, síðan hafa þó safnast mér, syndir fleiri enn dagarner.

5. Ef réttlátur sem vædt er frá, rasar sjófinnum
begi á, sjötufusinn sjófinnum, í syndir hvörn dag
féll eg um.

6. Þessi lengur sem eg lifi hér, lestit þvi fleiri
þyngja á mér, nóg hef eg forsmáð náðar tóm, af
náttúru spillíng svoddan tóm.

7. Umlíðid líf þá yfirveg, anstygð er það þó
svírvílig, þá eg lít lögmáls ljósid í, líf mitt er
myrkur dymt hjá þvi.

8. Mitt æstu-blóm þá átti að, adhyllast Gud og
stunda það, dygdanna franski safna sér, í sætleiks
ylm sem Drottini ber.

9. Minna lífdaga blómíð best, blesubum Gudi
hlýddi mest, með þvi mig sjálfur myndu vann, mína
náttúru flóp og hann.

10. O! hvað svírvíðilegt synda gróm, saurgad
hefir mitt æsi-blóm, í augsóu þinni það anstygð
er, og illa luktandi fýrir þér.

11. Framtidin og öll æfin mín, átti að þjóna
Gudi sín, en eg mestann part æfi af, andstötan-
um til lénið gaf.

12. Eg man og sjá þá marga snud, mín sem
sjálfræðis æfka blind, óstýrilát á allann hátt, á-
fósti mig að drýgja þrátt.

13. En langtum fleiri eg þær skil, sem eg hefi
gleymt og man ei til, eptir þvi sjá er enginn mann,
öll sín glæpa verð skynja kann.

14. Af leyndum syndum lánglífinn, leid þú nú,
Drottinn! þrælinn þinn, betalíng fullann býð eg
þér, ef brotin vilt tilteikna mér.

15. Sannheilög hlýdni Sonar þíns, og sakleysi Jesú bróður míns, þetta er bót og borgun sú, bíð eg fyrir mín afbrot nú.

16. Sjá þú hvörfu hann hlýdinn var, heims þegar allar syndir bar, uppþyrjandi í æsku þad, allt í dauðann og qvala-stað.

17. Þessa algjörða hlýdni hér, hjartans Fadir! eg offra þér, fyrir þá alla óhlýdni, eg úngur og gamall framqvæmdi.

3. S á l m u r.

A móti daglegri hröfun og falli.

Lagid: Fadir vor, sem á hinnum ert.

S þú Herra Gud heilagi! hærsti dómarinn réttláti! eg veit það víst að enginn er, í auglýn þinni saklaus hér, hröfun þá skortir, Herra minn! er hafa skal fyrir dóminn þinn.

2. Mörg er mín synd og sviðrdilig, sakleysis flæðid vantar mig, hvörju ískridast átti eg, í auglýn þinni tign, guddómleg, sjöfinnum þó (ef satt skal tjá), sérhverri dagsfund fell eg á.

3. Hví! hví! mig aumann maun, engannvegin slíkt vinna kann, sjöfúsinnun sjöfinnum, syndga eg á degi hvörjum, andinn vill vinna verkid sitt, veikt er þó jafnan holdid mitt.

4. Það sem er gott það gjöri' eg síst, gýnd er þó nokkur þar til víst, en það illa sem ógjört vil, að vinna það er framfús til, reidi og þánkar rángsnúnir, rísa opt upp í hjarta mér.

5. Orða og verka athöfn ill, opt og tíðum mig saurga vill, allt mitt réttlæti eins flartar, og undir-

fat góttu blóðsúkar, hvornin má eg þá hrósa mér, himnesti Gud! fyrir augum þér?

6. O Drottinn! Drottinn! allsherjar, ef þú tilreiknar syndirnar, hvornin má vera megulegt að, mannestjan kunni að standa þad? síreingi heilagur hart uppá, hvar mun ránglátur standa þá?

7. Ef þú tilreiknar athæfi mitt, ó Drottinn! hvar er mér þá freidt, ef að þú villt að illstu gá, ó Drottinn! hvar skal eg standa þá? þó þúsund ord þú mælir mér, mál-bundum stend eg fyrir þér.

8. Eg aum mannestja játa þad, eg hefi forþént qvala-stað, en fyrir allskyns illstu mín, og allt þad eg stýgdi bátign þín, er rétt ossur og umbun göð, útdropid Jesú náðar blóð.

9. Sérlega mörð er syndin mín, samt er þó meiri náðin þín, langtum dýrra er lausnar verð, sem lagt var út fyrir mína gjörð, heldur enn vount þem hafdist að, hjarta mitt treystir samt á þad.

4. S á l m u r.

Um ransókn framferdisins við fyrri Bodorda tebluna.

Með sama lag.

Sþú Herra Gud heilagi! hærsti dómarinn réttláti! legmálid hvört þú hefur sett, halda byður oss öllum rétt, með ord, hugsun og allri gjörð, enn þó reglan sé straung og hord.

2. En ef að nokkud afhallar, allt er ei gjort sem stendur þar, oss þad reiknad til synða sé, í sjálfs þíns egin augliti, hræddur er eg og hrellist því, horfandi þennann spegil í.

3. O Gud! eg átti að elska þig, öllu framar og meir enn mig, en eg er ordinn einn af þeim, elst-
andi mest þann vonda heim, ekki hefi eg þig óttast
best, af því eg braut þér móti mest.

4. Einninn baubst þú og ásettir, öllu framar að
treyfsta þér, víst hefi eg þó vantraust frekt, um veit-
ing þína, og allt þarslegt, elska þig, hlýða og akta
ber, en mitt hold slíku mót þægir.

5. Eshlða mín er og einninn sá, að afalla þig í
sterkri trú, en mitt hjarta vill opt efast, og ætlar
ei muni bænheyraft, til hennar tregur æ er eg, og í
voninni latur mjög.

6. Flaprandi munni mæli eg orð, minnst ei á
þína velgjörð, það þú gjörir til góða mér, gáf eg ei
að þacka þér, umþenking góðs er í mér minnst, eng-
in gudræfni með mér finnst.

7. Að taka við og þyggja af þér, þetta vill falla
aúðveldi mér, en að vörða og þacka þá, það vill
nú nærsta tregt til gá, eg óvyrði og akta ei þar,
útsprettu hvörskyns blesunar.

8. Andi og líf er orðið þitt, ávört þess hindrar
hjartad mitt, verkun andans sem áfús er, ónýtt hef
eg í sjálfum mér, neista góðs áforms allann glögg,
í mér hefi eg niður slökt.

9. En fyrir öll mín afbrot ljót, og allt hvað synd-
gadi þér á mót, bið eg þér hlýdni bróður míns, bles-
ada Jesú Sonar þíns, er þér hlýdinn í öllu var,
og enga fleckun né hrucku þar.

10. Allt hvað mig vantar aumann nú, uppeys eg
það með sterkri trú, úr forþenustu fylling hans,

Þvellsarans Jesú Guds og manns, í hans nafni mist-
una mér, mitt hóp Drottinn eg treysti þér.

5. Sálmu r.

Um yfirvegan síðari tæblunnar og elstu til
náúngans.

Lagid: Hættu oss Gud við þitt heilaga orð.

Sþú Herra Gud heilagi! hærfi dómarninn rétt-
láti! hvörjum manni þú hefur sett, að heidra
fedgin og valda stétt.

2. En eg hafi það áttad lítt, undirgefni þeim
synjad títt, á hræfi brekku bar eg þá, brestur nokkur
ef fannst þeim hjá.

3. Dýtt hefi eg þá til reidi reitt, ránga tångrafni
við þá þreytt, óþolgóður í allann stad, aldrei heldur
fyrir þeim báð.

4. Nú hefur lífa náð þín sett, náúnganum að
þéna rétt, góðverka lífini leiddi mér, að líða hans
brest og misgjördir.

5. Hatur, reidi og ófund ill, ágirnd og svif mig
henda vól, í hjarta logar heiptar bál, þó heyrst ei
til mín þrætu mál.

6. Vilji þinn er það einneginn, enginn svíki ná-
únga sinn, heldur styrkja og hag hans sjá, og hjálpa
um það sem vanta má.

7. Eg átti og að bera hans brest, og breyta við
hann sem kunní best, og breiða fjærleiks lápu á,
flæki nokkra ef til hans fá.

8. En eg hafi það ekki gjört, álasað heldur leynit
og bert, með margann dagbóm dárlegann, þæmandi
framhleypt opt um hann.

9. Eg stunda opt með órétti, egid gagn mitt og féplægni, misbrotid hef eg margt til fanns, móti þjárléifa náúngans.

10. Umfram allt þetta áður sagt, að mér heimt-ir þú holdid spakt; en lasta fýsn og loga bál, leiddi hertekna mína sál.

11. Ef það saurlífi segjast má, að setja gyndar-hug qvinnu á, ó! hvað margar, hóranir þá, hef eg drýgt við þitt velði há.

12. Sál mín átti að sjá sig við, synda fleckun á alla hlið, opt hefur hún þó holdi hlýðt, sem hana leidir til glæpa tíðt.

13. Eins og uppspretta ákasleg, útfeskar vatni margann veg, allteins af mínu hjarta hér, hlaupa fram synda lækirnir.

14. En fyrir syndir allar þær, er eg drýgdi, ó Fadir þær! algjörð hlýdni mitt offur er, sem elstu Son þinn veitti þér.

15. Hann elskadi ofþ hreint og heitt, hann hefur aldrei misgjört neitt, hans náttúra er heilög hrein, með honum fannst eðli fleckun neiv.

16. Fridþægíng hans mig friar sú, flý eg til hans í sannri trú, með hvörri eg og uppeys mér, ánæg-anleg réttlætis fjör.

17. Missuna þú mér, minn Drottinn! í missunar skaut þitt tak mig inn, missunar tíðin meðan er, í missun þinni mig hólpinn gjör.

6. S á l m u r.

Ein bevísing, að maður geri sig opt sekann í annarlegum syndum.

Med sama lag.

Sþú Herra Gud heilagi! hærsti dómarinn rétti-
láti! um náúngans velferd veit eg það, viltu
að mér sé umhugad.

2. Hvorsu opt vill hitt heldur fle, hindra geri
eg hans gudrækni, ávstandi hann ei sem ber, þá
ílka breytir á móti mér.

3. Vinskapur stundum valda kann, vil eg ei
nærsta styggja hann, leti og hræðsla heptir mér, að
hafa fast á hans illgjerdir.

4. Einurðarleysi einninn er, eitt af þessu sem
hamlar mér, ó! hvað tómlátur opt er eg, að
vísa honum líffins veg.

5. Þó blóðid hans sé heimt af mér, hvornin
annars enn rétt það er, ef mín forfömun olli því,
að hann skal deyja syndum í.

6. Ef neisti einn af ástir il, í mínu hjarta væri
til, mundi brennandi bænförn hans, bidja um vel-
ferd náúngans.

7. Að bidja Gud fyrir sjálfum sér, sérhvors naud-
syn það úrheimtir, en kristilegur fjærleifi, krefur
honum góðs bedid sé.

8. Fjærleikans bod eg brýt svo opt, sem bænum
held eg ekki á lopt, fyrir náúnga naudstöddum, náð-
arþyrstum og þarfugum.

9. Opt forgá eg hans andlát þá, eyndum sínum
hann deyr þó frá, og leidið heima í himna víst, hvar
hann fær alla sælu gíft.

10. Sálar dauði þó hendi hann, í hvert það sinn er syndga vapp, að því gef eg mig ekki þar, þó afall rati hann gletumar.

11. Stór-herra einn ef styggja kann, strax kóm eg höfum í gunst við hann, en þó hann styggi Gud góðann, glepinn forþýði eg ekki þann.

12. Ef fót sinn steitir steini á, strax hleip eg til og stýð hann þá, en ei þá stórum steittur var, á steini hjálpræðis hyrningar.

13. O Drottinn! vægdu aumum mér, allskyns synda eg þungann ber, undir þá mistum eg flý inn, sem of er heitin fyrir Soninn þinn.

14. Til þessa lífs eg feginn flý, fyrst eg er dauður syndum í; við hjálpar veginn held eg mig, hafi þó ráfað villu = stig.

15. Þi syndar dauða eg soðinn er, sálar heilla því leita mér, alíttu nú þinn auma þræl, endurlífga mig þrenning sæl.

16. Þú fanna líf og heill mín hér, hólpinn gjör mig og stjórna mér, ó mín eilíf andar velferd, æ sé þér lof og þakfargjörð!

7. Sálmar.

Um það, hvorninn á allar síður verður bevisað, að vér höfum syndgáð.

Þagid: O mín sal! uppvakna.

Sþú Herra Gud heilagi! hærssi dómarninn rétt láti! nær eg lít loptsins þryði, þá sje eg það hvað mikid og margt, móti þér hef eg brotið harðt, himneski Geerrann fríði!

2. Eg hafi syndgáð hátt (því ver), í himininn og þó fyrir þér, heilagi hjartans Fadir! arfi þinn kall-

ást eðli má, unn mér að heita þræll þinn þá, ó
hvað stór þága það er.

3. Sképnur þínar í allann stad, opt hef eg,
Drottinn! misbrúkað, með mínum margskyns synd-
um, daga ljósid og mikreid með, minnar æfi er
framrunnid, í nætur verkum vöndum.

4. Nær eg sje þá sem syndga mest, og samanber
við minn eginn brest, þá fer mér miklu midur, nær
eg lít hinn sem loslegt vann, í lifnadi vigta mig og
hann, þá hrœð eg hvörgi vídur.

5. Engil minn hef eg frá mér fælt, í forráð hef-
ur mig Satan tælt, lögmáls þíns lít eg gæði, sam-
vitskan bitur dauðans dör, dýrnar píslanna ópnar
mér, utan þín ást mig náði.

6. Strángur dómur og dauði er, og dimmt hel-
víti maklegt mér, fyrir misgjörð svo marga, allir
hlutir í heimi hér, hátt votta mínar illgjördir, ó
Gud! mér aumum bjarga!

7. Allar sképnur áflaga mig, og svo samvitskan
hræðilig, lögmálid lífa nefni, einuinn Djöfullinn dag
sem nótt, Drottinn kom mér til hjálpar fljótt, tað
að þér mitt málefni.

8. Ó Jesú! gjæt þú að mér best, þá allar sképn-
ur mig flaga mest, eg ligg á leidum þínum, afbetun
mín er öll hjá þér, og undanfæri sem stóðar mér,
fylgdu fram máluðum mínum.

9. Ó mín sál! mín sál! mundu nú, að morgun-
rodans vængi þú, uppá þig átt að taka, í steinholu
flý þú frelsunar, fel þig þar eins og dúfurinn, svo
þann ei uppá saka.

10. Blód-andir Jesú blefsadar, í bjargstorum þessum fel þig þar, þá reidin er yfirfömin, þar hefur þú skjól, hvíld og frið, hjálpi þér þar til Drottinn Guð! í Jesú nafni, Amen!

8. S á l m u r.

Um það, hvað óbærileg að syndin sé.

Með sama lag.

S þú Herra Guð heilagi! hærsti dómarinn réttláti! eg fell til föta þinna, hjartad mitt framid í mér er, andi minn stóra þjáning ber, sakir misgjörda minna.

2. Kraptur míns hugar enddur er, augna hrenst-in er topud mér, pressað má hjartad heita, tárin mín fossa unnum út, andinn minn þryckist sorg og sú, svo man eg ei mætar neyta.

3. Hjartad mitt þreytt og þjafad er, þaðan renna blóð-læfirner, þau heitu hvarma tárin, hvor kann nóg stýnja þreinging þá, þann glæpuga sem henda má, er þeckir synða sárin.

4. Sál mín af þurki þornud er, þyrstir hana mest eptir þér, lifandi líffins brunnur, ó Drottinn! hana dreif þú á, dagg þíns anda og náðar há, sæti sannordi munmur.

5. Mitt ángrad hjarta andvarpar, uppá þig brunnur mistunar, ó Drottinn! gef mér gleði, hugar stilling mér haldtu við, helga þú mig svo óðlíst frið, í Guði og hjá Guði.

6. Mig vill fordæma mitt hjartad, miðu sterkari ertu enn það, afleys mig ástar ordum, samvitstán

flagar þing og þrá, þú reifst í sundur handskrift þá, sem mér var mótsæð forðum.

7. Öffur mitt eðli annað er, aptur á mót að bjóða þér, enn knosad framid hjarta, allt mitt andvarpa ángur þá, af hjarta þig sem stefnir á, hjá þér lát skína og skarta.

8. Tárur mínum eg offra þér, eru þau besta vitni mér, um allt ángur míns hjarta, á mína síðu er engin von, á þína síðu full huggun, með alla ástar parta.

9. Í mér vanmegnast aumur eg, í þér hressist eg allann veg, eg hef sorg en þú gleði, eg ersíða og þrenstist þrátt, þú gefur hvíld og styrkir mátt, með þínu gjæðsku gæði.

10. Það áuma eynda afgrunn mitt, áhrópar náðar afgruan þitt, til þín kalla eg og fjæri, út af þeim dymma eynda hyl, og syndir mínar gjarnan vil, á sjáfarbotn sökta væri.

11. Þín ógna reidi olli því, altekinn er eg holdi í, þar er og enginn fridur, í mínum beinum af því eg, ósparlega hef syndgað mig, heilaga há-tign vidur.

12. O! hvað hátt eru uppstignar, yfir mitt höfud syndirnar, og ordnar ofþing byrði, læfna þú mína andar und, svo af þeim bitra dauðans fund, aldrei uppsvelgdur verði.

13. Drag þú yfir mín dauðleg völd, Drottinn sem varst fyrir mína skuld, deyddur, lítur og laminn, neyðstaddur hrópar nú á þig, náðar brunnur náða þú mig, fyrir náðar nafn þitt, Amen!

9. S á l m u r.

Guds velgjörningar sýna ofs þýngd syndanna.

Lagid: Dsan af hlumnum hér kom eg.

S þú Herra Gud heilagi! hærsti dómarinn rétt-
láti! því meira gott eg þáð af þér, því meir
ángra mig misgjörðir.

2. Edo margar góðar gáfur hér, Gud sem hefur
þú tillagt mér, allt eins er margt það ástarband,
er eg meðtók af þinni hand.

3. Edo vildir þú við sjálfann þig, í sannri ást-
femd binda mig, en eg syndgadi allan veg, og þér
til stríðs það gjörða eg.

4. Syndgast hef eg, hjartans fadir! í himininn
og svo fyrir þér, arfi þinn heita ekki má, einn dag-
launara gjör mig þá.

5. Eg er ofleiddur orðinn mér, af því gjör þú mig
þekann þér, þfirbót viltu af mér fá, enn eg dreg
undan skýldu þá.

6. Dpt kallar mig til umbótar, orðid þitt og svo
sképnurnar, þross og andlegur innblástur, enn eg er
samt þó forherður.

7. Allur kráptur mínns innra manns, einneginn
limir líkhamans, þín edla gáfa allt er það, átti þig
því að hýllast að.

8. Andinn og vedrid eign þín er, sem að mér dreg
og gef frá mér, sólar ljósid (eg samt það tel), sett
er til að eg lífi vel.

9. En eg umbreitti öllu því, allskyns syndum mig
vasði í, eg hesi sképnur allsháttar, ekki brúkad til
Guds dýrðar.

10. Í ljósi sólar átti eg mest, íflæðast strúða líffins best, í því sama þá hvert á mót, þreytti eg myrkra verkin ljót.

11. Undir þér öll mín æfi er, ætti hún því að þjóna þér, en hún gjörði það ekki þó, allar stundir til synda dró.

12. O Gud náði! hvað óþ hef eg, áreitad þig á margann veg, og erinds-rekann áttad síst, er þú svo sendir til mín víst.

13. Syndari þinn eg aumur er, ó Drottinn! tak þú samt við mér, eg flý til þín, en annast þú, ángrad hjarta og framid nú.

14. O hjartans Fadir! eg bíð þig, í Jesu blóði þvo þú mig, svo eg verði af syndum klár, og sýngi þér lof um eilíf ár!

10. S á l m u r.

Sem ofs fénnir að skynja, hvað straung að sé Guds reidi í mót syndinni, út af þínu og dauda Jesú Kristi.

Med sama lag.

S þú Herra Gud heilagi! hærfi dómarninn réttláti! þinn einfá Son með augum sje, uppá froðsinum hángande.

2. Eg sje þeljandi blóðstraum þann, af bleðudum honum niður rann, af því vex svoddan ofbóð mér, öllu megni sem fortærer.

3. Eg segi svo með sjálfum mér, sæti Jesú! eg játa þér, að gaddar þeir sem þig hafa níst, það eru mínar syndir víst.

4. Þær eru þynnar þeir sem að, þrástúngu blesað höfud það, er þó tilbidja Englarnir, og lítur allur hinna hér.

5. Þær eru gadda svipa sú, sem þinn lífama stríkti nú, sem er flecklaus alla æfi, og æðsta guddómsins herbergi.

6. Evo hefur elmt og óvægð, óarga dýrid helvís, himneskann Jóseph hreinann frí, hans fyrtil litad blóði í.

7. Eg er það sama aumur mann, óarga dýr sem þetta vann, með allskyns synd og illgírni, aðfúg veitandi Guds Syni.

8. Evi voru stór mín sálar mein, sáft þeim ei ennur læfning nein, enn líf og blóðid barsfórans, blæðandi út af sárum hans.

9. Eg sje nú Drottins færda sál, svo eg heyrir hans flögu-mál, yfirgefinn hann segir sig, sannlega leid hann slíkt fyrir mig.

10. Hafi nú illgjörð annarlig, útpressað blóð hans heilagðt mjög, ó! hvað Guds reidi er þá stríð, ónítum þræli fyrir og síð.

11. Þú ónít tré og upphornad, útkastanlegt í qvala-stað, sjá þú hvað gjört er grænu tré, gáðu að því sem þig má ské.

12. Grundvallad er það græna tréð, á guddóms rót og lífa með, manndómsins ást, svo mest er það, með dygða-qvistum alfrjófgað.

13. Hann er það sanna Cedrus tré, sem er blómslegt í stírlífi, Guds orða laufblóð hefur hann, hvörskyns góðverka ávört vann.

14. Gledinnar vín-eik, einn hann er, og olíu-tré sem miskun tjer, þóðnanlegur þíðum Födur, og þolinmæðianar Þálmvidur.

15. Samt má þó margar syndir sjá, signudu Drottins holdi á, sem ham fyrir mig blíður bar, blóðugum stefnum ritabar.

16. Evo voru mínar saurganer, svívirðilegar og stórar hér, að þær urðu ei afþvegnar, utan með blóði Guðs Sonar.

17. Sjá nú, Fadir! þá sáru neyð, Sónur þína Jesús fyrir mig leid, og gleym því illu, Guð minn fæll! sem gjörða eg þinn versti þræll.

18. Sjá þú hans djúpu sárin nú, og syndum mínum varpa þú, í eilíft náðar afgrunn þitt, ætíð lofi þig hjartad mitt.

11. S á l m u r.

Þackargjörd fyrir gétuad og sæðing.

Lagid: Eg aumur mig állaga.

S Drottinn allsvaldandi! af hjarta þrifa eg þig, að þú með hægri hendi, hefur tilbiúð mig, í minnar móður qvíð, og samþrykt med sínum og beinum, svo sem osti í leynum, líka svo líf gífíð.

2. Þér voru eflaust eigi, ófunnug beinin mín, þó eg í leynum lægi, líf gaf mér höndin þín, auga þitt á mig sá, fyrr enn eg fullmyndadist, og fyrr enn neitt ástrífadist, í þína stíra strá.

3. Hugsanir heilaglegar, hefur þú, Guð minn fjær! kynni eg koma til vegar, flárt út að telja þær, þá er það auðvitad, að sannast þær sandi fleiri, svo gafft mér náðin meiri, áður enn eg aumur bað.

(2*)

4. Frá brjósti minnar móður, mér var fastad til þín, því ertu, Gud minn góður! gyrnd, líf og vonin mín, eg dáiðt opt að því, þó mörg börn alíft andvana, ei létstu mig það reyna, og leiddir mig ljósið í.

5. Úr móður = líffins leyni, leiddir, þú Drottinn! mig, svo eg nú sje og reyni, sál mín á þrifa þig, og láta lof í tje, Gud minn! fyrir gæðstu þína, er gjördir þú mér að sýna, eilíf æra þér sé!

12. S á l m u r.

Þackargjörð þar fyrir, að Gud heldur ofs við
maðt meðan vér lifum.

Með sama lag.

Þér Gud eg þackir segi, þín maðt er furðanlig, er frá fæðingar begi, forðorgað hefur mig, eg ánnast inn til nú, mig skorti fót og fódur, þá fæddist af lífi móður, allt bættir þetta þú.

2. Eg lífi er og hrærist, eilífi Gud! í þér, án þín víst eg fortærist, og allur minn fraptur þver, loptið er eignin þín, af hvörju eg dreg anda, og kann hann frá mér senda, annars mín æfi dvín.

3. Þú átt og alla daga, eins lífa næturnar, og allt hvað þér kann haga, í heimi til þóðnnunar, himin, vötn, haf og jörð, og það gagn er það færir, í alls kyns tegund mér tærir, því ber þér þackargjörð.

4. D! hvað orlátur Herra, ertu við aumann mann, stíckun skapninga hvorra, skapadir þú fyrir hann, sem er óraftanleg, sumt þénar, sumt kann græða, sumt agar, sumt kann fræða, allt stóðar einhvörn veg.

5. Enginn kann út að stíra, allar þær tegundir, grænnra grasa og býra, sem gagnast mönnum hér,

lof sé þér, Drottinn þér! er allt sköpst of þú til handa, og létst í skordum standa, ekkert úr farveg flýr.

6. Nýti eg ei náðar þinnar, náðvæmust sólin stífr! verði ráð æfi minnar, áminnt og fluggi ráfr, líf mitt lífir í þér, láttu mig lof þér gjalda, og lífinu í þér halda, meðan eilífdin er!

13. S á l m u r.

Þackargjörð fyrir Endurlausnina, sem Kristur ofa útvegadi.

Sagid: Guds þú Guds vör þísum.

S Drottinn! eg er flíður, af hjarta að þrifa þig, af því þú er og mildur, af engu flápadir mig, enn frammar þó fyrir það, úr qvöl þá endurflyptist, og þfir sál mína flenptist, Jesú flrpta blóðs það.

2. Um allann mig, ástar þadur! er eg flýðugur þér, af því mig útflápadir, allann og flíðflíptir, lofi þig munnu minn, og sé þér þóðnanlegur, af þínu lopti sem dregur, allann andardrátt sinn.

3. Þínir límirnir lífa, ljúflega þjóni þér, með því þú myndgan flífa, mildur Gud samfettir, og flenptir úr qvala naud, þú óðst að úlfi flerkum, og úr hans flómi og qverfum, tókst þú tapadann saud.

4. Ut af þjofla dýblíðu, dréft þú þræl forflaupinn, þannian flannst þú með þessu, þann tinda peninginn, þetta er annur eg, ó! hvað alflífid það er, uppá mig þú flóstadur, genginn gíofunar veg.

5. Þó Adam og almennt síðan, eilíft býl þessu gíft, og aldrei flíð einn Gud blíðann, og eðli náð hinna víft, réttðæmi þitt var það, fyrir óflýðni arga, að vér flýnd gjörðum marga, forþentum ei annað.

6. En þú af elstu stórri, og ógrípanlegri náð, forþénað vægdir vorri, vidréttir tapað ráð, sendir ofþ Soninn þinn, er vorum eyndum eyddi, og til líffjans innleiddi, fyrir dýrann dauða sinn.

7. O þú elskarinn manna! er annast ofþ rétt og vel, hver mun nóg nema kenna, náð þína og gæðstu þel, og virða vel sem ber? svoddan er sá féðjóður, sem ofþ til handa stéður, ógrípanlegur er.

8. O! hvað húsbóndinn hefur, hjartfjárann þann þrællinn, er hann út fyrir gefur, í dauða Soninn sinn, ó! hvað Gud elskar dátt, alla óvini sína, að hann lét barn sitt þína, að fá sér fríd og fátt.

9. Min sál fellur í furðu, forundrast gjörning þann, að svo áfáttir urðu, einn Gud og týndur mann, hún bráðnar sundur senn, og úthellir sér allri, af ást og elstu fullri, lof sé þér eining þrenn!

14. S á l m u r.

Þackargjörð fyrir Sonarins holdgan.

Med sama lag.

Þér vil eg þackir gjöra, þú sæti Jesú minn! að náttúru virðtist vora, vidlíma guddóm þinn, í tímanð uppfylling, ó! hvað hár og vegsamur, er þessi leyndardómur, veittur mér vesæling.

2. O! hvað stórt lítilæti, línkind og mistun þín, að þú stéft af háfæti, ofan hínagð til mín, og gjördist aum mannkind, þar þú ert einn stjórnaari, og allra hluta skapari, og drýgdir enga synd.

3. Þú klæddist þræla holdi, þrællinn svo yrði fri, og allt hold hólpíð stýlði, holdinu þínu í, einninn eg þrællinn þinn, fyrir mig sæðdist lífa, og særðir mér gáfu slíka, þvi ertu allur minn.

4. Allur þú ert mér gófinn, einneginn gógid þitt, því er þess enginn esinn, allt það gott er nú mitt, er fæðing þín færði mér, náttúru niðing minna, nú lætur þú klárt skína, og helgast í hreinum þér.

5. O hvad þú, Herrann mildi! hefur þig lágann gjört, að hold af mínu holdi, hærsti Gud ordinn ert, og bein af beinum mín, nú fyrst svo nánir erum, ná mun eg bestu fjörum, út af ástsemi þín.

6. O þú minn bróðir besti! brúðguminn syndugs manns, sem þér sannlega festir, sjálfa náttúru hans, eining sú eilíf er, í blíða brúðkaups kjæti, baudstu mér Jesú sæti, hvar af eg hrósa mér.

7. Aldrei um æfi sína, útflúsa kanntu mér, á heilagar hendur þínar, Herra! eg skrifadur er, holds eining æfinleg, sem er okkar á milli, orkar mér þinnar hylli, og minnir ópt á mig.

8. O Jesú! Son Guds sæti! sjá þú nú til með mér, sem allur að öllu leiti, allann tókst mig að þér, eigdu þá allann mig, allur eg, allir lýðir, öll tegund, allar tíðir, allt lofi allanu þig.

15. S á l m u r.

Þackargjörð fyrir þínuna Krísti.

Lagid: Sálir eru þeir allir nú.

Eg er skildur að þacka þér, þú hefur straffi létt af mér, Jesú minn bróðir blíði! þú leidst ofsókn, eynd, ámæli, órétt, húngur, sleg, þorsta, spé, með sáru sálar stríði, þú leidst orbirgd og þyrna þá, þvingun, fjotur og reffing hná, svívirðing, sár og dauda, ástarbál þitt það ölli því, að svo drectir þér qualir í, þó fyrir þrælinn snauda.

2. Sæti Jesús! eg sje nú þar, sönn idur þinnar mistunar, og ástar eld þinn lífa, að þú táhreinn í öllu þó, innslegdir þér í dauda sjó, þolandi þjáning lífa, órétt var þér í allann stad, að líða deyð og allt annað, lifandi líffins vegur, þú borgadur en þrællinn braut, þíns sakleysis eg argur naut, mestu þvala máflegur.

3. Þú stéft nidur af himni há, hingat og virðtist klæðast á, mín þrældóms fót og slíkur, eg var dæmdur í eilíft bál en þú frelsadur mína sál, og gjörðist ormi líkur, ó! hvað mikil þín mistun var, mannanna leidstu þvalningar, og létst þig Drottinn deyða, eg láta sjálfur satt um mig, syndirnar mínar gjördu þig, stínga, merja og meida.

4. Hver er eg þess, ó Herra hár! að hefur þú þént um svo margt ár, Skaparinn stépnur vestu? hver er eg þess, einn þrællinn þinn, það þú frídasti brúðguminn, fyrir mig lífid létstu? Satans frilla þó sviðrúðileg, og syndanna þýð það var ég, brúðguminn blíði og góði, blóð-brúður þín eg ordinn er, af því fyrir mig úthellter, heilögu heitu blóði.

5. Þyrni=broddur eg ordinn er, allra fegursta liljan þér, sem er þig sárt stíngandi, ó! hvað sít klif er þúngbær þá, þínar herðar eg lagði á, með hvors=þyns glæpa grandu, blóðinu sveittist sjálfur þú, syndir mínar því öllu nú, að þú varst þvelum framinn, ó Jesús! þér sé æra og dýrd, af allri tungu sögd og stírd, um aldir alda! Amen!

16. S á l m u r.

Þackargjörð fyrir það, vér erum þalladit í ordinu
til Guds ríkis.

Þagib: Lifandi Drottinn lifna mér.

Þof sé þér Gud sem sýnir það, sjálfur í þínu orði,
hversu gjarnan þú girnist að, glæpugur hólpinn
verdi, líffins ord er sem sjónar gler, sýnandi oss þann
ljóma, sem upplýsir menn alla hér, í þennann heim
sem koma, þú ert sjálfur það sama.

2. Hverninn kánn fólgin fessjóður, og falid ljós
gagnid gjöra, eg þacka þér það Gud góður, að gjörir
oss opiðbera, velgjörða fessjóð Frelsarans, fridinn
sem boda gjörði, þeim sem samvitstán særði.

3. Eg var tapadur þó fyrir þvfi, þú virðtist mér
framhjóða, Kristi velgjörðir orði í, í þeim náð þína
góða, í náðinni þús aflausn er, í aflausninni réttlæti,
í réttlætinu ódlymst vér, eilíft líf og sælgæti, í
heilögu himna sæti.

4. Hver kánn útmála ordum með, idur mislunar
þinnar, edur audæsa gæðsku gæð, gnótt og ofurstaerð
hennar, oss í móti þú útbreidir, allann dag þínar
hendur, hjartans dyr vorar hægt á ber, hvörn tíð
fyrir þeim stendur, í ordinu oss vel kændur.

5. D! hvað mærg þúsund manna nú, í myrkri
villunnar gengur, Evangeli ljós oss gaff þú, er það
hinn dýrsti fengur, óþacslátir þó erum vér, en þú
létst það ei vita, geymandi oss til handa þér, himn-
esskann fessjóð mæta, sem er þitt orðid sæta.

6. Þyrir veglega velgjörð þá, vær lofum þig án
enda, að þú gjörðir þann gimstein há, og geymslu
féd oss senda, bidjandi þig enn frammar að, orðsins

birta hér komin, haldist hjá ofð í allann stad, út sem víðast um heiminn, í Jesú nafni! Amen!

17. Sálmur.

Þackargjörð fyrir það, að Guð býður eptir vorri yfirbót,

Sagð: Guðs Son kallar komið til min,

Hjartans Fadir eg aumur er, um eilífar þackir stýldur þér, fyrir þá þolinmæði, að þín mistun beid eptir mér, inn til þess mín var yðrun gjör, svo eignist eilíf gæði.

2. Þúfsundsinnum hef argur eg, eilífann forþént qvala veg, sífeldt í syndum legid, útstúfanlegur í allann stad, úr augsyn þinni, en þú hefur það, ætíð þó undan dregid.

3. O! hvað mörq þúfsund manns er það, mjög haßt hefur í burtsofnad, áður enn yðran gjördu, margur mun og syndari sá, Satan hefur svo forherdt þá, að beya óqvittir urdu.

4. Eg er þó kannsté öllu meir, íllrar náttúru heldur enn þeir, hún var mér hjálpar ekki, þolgæði þitt er þetta þá, það hefir leyst mig slíku frá, náð þína nú eg þekki.

5. Himnest mistunar hjálpin. þín, hún þreytti þapp við eyndir mín, það stéði þennann máta, eg syndgadi í allann stad, en hún gnæfði og bætti það, og vildi ei afláta.

6. Eg dró undan að unvendast, en þú tafdir að straffa haßt, þó eg þess verður væri, fjörviltann þú mig kallar á, ef kóm eg ei, þú bíður þá, hirdandi um hentugt færi.

7. Náða velgjörning þennann þinn, þú hjartkjærasti Fadir minn! þrifa eg ei sem-ætti, þolgæði þitt og gæðstu gæð, gét eg ei heldur ordum með, fullþakad mest sem-mætti.

8. Mig hefur geymdann gæðstan þín, við glæpum ótal og bedid mín, allt til þess ydrast kynni, opt hefi eg þig áreitad, en þú lætst ekki vita það, vægjandi vondstu minni.

9. Eg stunda fast að stygga þig, þú stendur fast að náða mig, og vilt ei af því láta, verr enn illt hefi eg verðskuldad, vondstu stærð mín hún gjörir það, óskapleg allann máta.

10. Svo er öll vægdar ástin þín, og umvendingar tómstund mín, af þolgæði þínu komin, þú hefur sálar eyndum eyðt, úr mörgum synda fjötrum leidd, lof sé þér eilíft! Amen!

18. S á l m u r.

Þackargjörð fyrir það vör höfum fengið að gæta snúist, sagði: Þor Gud og Fadri af.

Gud minn eg þacka þér, það náð þín egin, umsnéri örgum mér, á réttann veginn.

2. Hjartad mitt hardt sem gler, úr holdi tókstu, en fjotlegt aptur mér, í stadinn féckstu.

3. Samt af mér sjálfum komin, í syndir að detta, en snúast aptur um, ei gat eg þetta.

4. Ef væri einhver mann, alboginn skaptur, upprétti eugin hann, utan Guds skaptur.

5. Svo sæddist sála mín, synda bjúg lífa, en náð væm náðin þín, neyð bætti lífa.

6. Eg gat mig afmyndad, í syndir dottinn, en laga aptur það, einn vannstu Drottinn!

7. Þarðuð ei orka þann, að láta flecki, svo gat eg glæpa mann, gott framíð ekki.

8. En sem þú, Rómgur hjær! komst mér til rétta, eg sló þá á mitt lær, er eg sá þetta,

9. Daudur ei orka þann, upprisu sinni, einu hátt- að efni þann, í yfirbót minni.

10. Evi sæt finnst syndin mér, sem sifur að smækka, en nú beistt orðin er, er það þér þacka.

11. Gallbeistur var mér víst, verknadur frómur, inn til þess umbreyttist, illur holds dómr.

12. Saudur eg viltur vat, af vegi góða, hyrdir minn heim mig bar, til helgra þjóða.

13. Blindur þekkti eg þig, þú ljósid fanna, en þú upplýstir mig, og létst náð fanna.

14. Vid mig svo sagdir greiddt, þú sólin hjarta, verði ljós innra eitt, í þínu hjarta.

15. Og ljósid upp þar rann, og sá þá þína, birtu og ljós-lampann, og lífs blindu mína.

11. Því skal allt eigið mitt, og andi minn fram- inn, þrifa náðar nafn þitt, nú og æ, Amen!

19. S á l m u r.

Þackargjörð fyrir fyrirgefning syndanna.

Lagid: A einn Gud vil eg trúa.

Herra í hátigninni, hjartanlega eg þacka þér, að frammar forþéna minni, feginu hendi þú tókst vid mér, eg var sonur svallandi, seandi erfða-part, náðar fæð forsmáandi, þann eg því húngur hart, en þú mig svángann sabbir, sendir mér náðar braud, réttlætis fyrsti klæddir, krýnandi nægðar aub.

2. Þapadann mig og týndann, tókst þú í fátt og annaðist, og hefur mér sannleik sýndann, sjálfur fad-

ad og lífa þyzt, mér gjörðir Eðn þinn senda, sem er þad dýrsta hnos, hér með heilagann Anda, hann er þinn munnsins kos, sögrum strúða fram tærdir, frekt sakleysi þad er, sem manni fécst og færdir, fyrst þá hann skapadir.

3. Þú gafft ég, góði Fadir! gíltann hring uppá hendur mín, í því mig innsigladir, með eilsum náðar anda þín, stó fécstu mér á fætur, fríðat-ord er þad nú, alinn kálf einniin lætur, handa mér slátra þú, þad er þinn Sonur sæti, seldur í dauðans þrá, þar af eykst allt sælgæti, eg sit við veitflu þá.

4. Eg var vésæll og dauður, vlltur, snaudur og nafinn gjör, týndur, tapadur saundur, trúlega allt þad bættir mér, ránglæti mínu meiri, myrkunsemi þín er, hurdu á hjartans kéri, hef eg þó læst fyrir þér, því má þad maklegt játa, mig þó útilokir, og ei viljir uppláta, á náðar þyr þá ber.

5. Spt hef eg apturlátid, eyru mín þá þú kallad-ir, því væri þad réttlætíð, þó þú híd sama gjörðir mér, en þú móti mér breiddir, mislunar fadmínn þinn, ránglæti öllu eyddir, innbaudst í himiníann, fyrir þitt allt ágæti, og þessa velgjörð há, eg vil þér einn Gud mæti, eilífar þækir tjál

20. S á l m u r.

Þackargjörð fyrir þad, ad Gud vardveitir ofs í því hinu góða.

Með sama lag.

Þof sé þér Gud án enda, ad mér tillagði máttur þinn, nýann frapt, náð og anda, nú svo betræði lífnad minn, mín sálar sárin stóru, sjálf græddi mild-

in þín, (saman gróin^o sem vóru), með Sonar þíns und og þín, það eina óttast mætti, upp aptur græfi mein, en þinn andi það bætti, eðli var hindrun nein.

2. Það er fárlegt forelfi, fyrirgefna synd girnast á, og fýsast sama fángélfi, er fyrri var mann leystur frá, er svo aptur lítandi, uppá fjot-fétil þann, á andlegu Egyptalandi, er út frá leiddist hann, það er nú víst að þeirra, þanninn sem hana sjer, síðara verður verra, en voru þau fyrri fjör.

3. Þvílíkir heita hundar, sem hækka aptur sinn fyrra saur, eða svín, sem ástundar, sig að qvola í sama áur, mig hefði hent það lífa, hlaupa þann gleypa stig, utan þín affján rífa, athugad hefði mig, já sami illi andi, sem orkandi slíku er, eins er mig ástríðandi, en þú viðheldur mér.

4. Veröld er öll hin sama, allteins er þeirra hold og mitt, sem vill í syndir ama, og sviða þenur netið sitt, en þú, Guð mildur merkur! mér hjálpadir frá því, máttur þinn mjög var sterkur, mínum breiðfleifa í, frá þér að ofan kémur, anda frapturinn já, sem að holdið svo temur, syndum heldur sig frá.

5. Af náttúru er eigi, annað í mér enn syndin ein, þú ert í öðru lagi, uppsprettan góðs og gæðsfan hrein; ef eg þá aumur orka, eitthvæð sem nýtsamt er, þá má eg þar af markja, það kémur allt af þér, fyrir þitt allt orlæti, og ógrípanlega náð, eilíft ástar þaklæti, af mér verði þér tjáð.

21. S á l m u r.

Þaðargjörð fyrir allt það góða, sem Gud hefur
ofs veitt, sálarinnar, líkamans og
lúktunnar vegna.

Lagid: Sínu tíma var sá audugur mann.

Als herjar Gud eg það þér, það þú ei að eins veitt-
ir mér, end og líthama bæði, heldur og einninn
hefur mér teð, hvað annað gott þau furfa með, víst
og velferla gæði hærsta speki, Meistari minn!
mennum kénir þú vísdóminn, það má eg sanna
þrællinn þinn.

2. Ef mér lýsti ei ljósið þitt, lægi formyrkvad
hugskot mitt, ef þín náð ekki værl, víst yrði allur
vilji minn, af vondum gyrdum hertekinn, og svo
afvega færi; ef eg fæ nokkud umskynjad, eitthvad sem
gott er réttkallad, náð þinni er að það þad.

3. Framsýni hugskots auga er, augu hennar er
náð Guds hér, þar fyrir það vör vitum, náttúra
vor ofs opnar það, eða Guds ord í annann stad, ef
vör þess gjörla gjætum, frá þér nú kénur þetta
tvént, þú eilíft ljós og speki hent, náttúru skyn og
ordsins ment.

4. Þú líssins brunnur! líf mitt ert, lengd mína
daga hefur þú gjört, og blefsad allskyns audi, hjirn-
inga fraptur heitir þú, hrensti minnar og lífi nú, ei
af einsemlu braudi, heldur af öllu orði hér, af þínum
munni fram sem fer, líkamans fæðsla allt eins er.

5. Lækning og fæda ekki kann, eginn frapti heilbrigða
mann, heldur Guds ord alleina, hugskotsins fridur,
hægd og ró, hann kann að gjöra manni þó, óhraust-
um mýking meina, gudráknin hrein og heilög sé,

hinn verkar hægd og rósemi, sannarlega samvitstunni.

6. Gudræknin kemur þá frá þér, því er það ljóst að heilsu þjer, stjórni, hægd og stilling rétta, ytri velferli, eign og fæð, og allt það gott sem mig fær stæð, þér á eg þacka þetta, verdleifur minn ei vinna kann, veita mér minnsta braudmolann, því síður audinn allstóramm.

7. Þú sjálfur audsins unntir mér, og í mitt hjarta innsæder, sædinu svoddan náða, að vara funni og qvifna þar, kornstera minnar velgjörðar, til hins þurftuga þjáða, eilífra gæða einn ert þú, uppspretta stór og gæðskan trú, yfir mér rennur rennslan sú.

8. Allt hvað eg er og ebla kann, allt hvað eg á og hjá mér fann, allt hvað eg sðrum tæri, allt er það runnið inn til mín, af óþverrandi gæðsku þín, ó Þadur ástar þæri! fyrir þá veitta velgjörð há, vil eg þér, Drottinn! hinnum á, eilífar þackir aptur tjá!

22. S á l m u r.

Þackargjörð fyrir Sakramentum skírnarinnar.

Lagid: D Jesú! ond min leitar.

S Gud í upphæðinni! æfintegt lof sé þér, að þvoddur í skírn minni, allar syndir af mér, í náðar fáttnál fanna, sjálfur mig inntókst nú, og eilífra audæfanna, erfingja gjörðir þú.

2. Þedgin sannkrístins sæðið, sjálfur mér útvaldir, til heilags brunns hjálpræðið, hafa þau komið mér, ó! hvað mörð ungbörn stapaft, út um heidinnðéminn, sem því í syndum tapáft, í svoddan laug ná ei inn.

3. Eg var í jefnu gildi, jafn að tegund við þá, en því ölli þín mildi, að eg þeim stíldist frá, ó! hvað

stór elsta þad er, að þú vitjadir mín, og týndann uppleitadir, áður eg kom til þín.

4. Þú hefur heyrt bæn mína, Herra! fyrir enn eg bad, og veitt náðar nægd þína, nærsta stór gæðsta er þad, þessi ein frábær furða, fullprífast aldrei kann, eða úthugsfud verða, er Gud í slíku vann.

5. Undir eins eg var skírdur, í náðar nafni þín, þá var eg þitt barn gjörður, þvegin af syndum mín, síðan mig sannar þetta, samarfa Guds og manns, og andans íbúd rétta, eign og musteri hans.

6. Allt þad sem Guds Son góði, gjörði til frelsis oss, með líðing og lausnar blóði, lét hann í skírnar foss, sá sem skírn þessa þiggur, þiggur sá nægd alls góðs, og ætíð undir liggur, ádreifing Jesú blóðs.

7. Þú settir svoddan móti, sáttmála eilífann, og þó einhver afbrjóti, yfirbót fríar hann, þú hefur, minn Gud mæti! mig þér trúlofast best, í dómi og réttlæti, í náð og mistun fest.

8. Í skírnar féck eg flóði, festi-peninginn minn, hvor að er, Herra góði! heilagur Andi þinn, sonn víssa sálu minni, sáttmáli skírnar er, að í frá augshn þinni, aldrei flúfar þú mér.

9. Himnarnir opnast urdu, í skírn vors Herra hér, þad lauk upp himna hurdu, til handa þeim skírdur er, Guds rödd og einninn andi, yfir hann koma réð, hans er eg hluttafandi, og himneskra gæða með.

10. Ego er eg eslaust gjörður, arfleidslu sonur þinn, upp frá því eg var skírdur, eins og Frelsari minn, fyrir þennann þinn góða, þér vil eg Gud ígén, af allri audmykt bjóða, eilífa þeck, Amen.

23. Sálmur.

Þackargjörð fyrir það heilaga Sacramentum
Altarisins.

Lagib: Gud þann Engil sinn Gabriel.

Skyldur eg er, að þacka þér, þú Skaparinn allskona-
ar, leyðardóm þann, er inni faun, í Dvöld-
máltíð þíns Sonar, í hverri þú, mig mettar nú, með
hans holdi og blóði, sem er hinn hæðsti gódi, annað
teikn má, ei æðra fá, ástar þinnar, og miskunar, enn
blesað blóðið rauða, er utgaf hann, og af höllum
ranu, ofs svo leyfði frá dauða.

2. Svo meðtek eg, á sagðann veg, sjálfst lausnar-
verðid góða, en þetta er, víss vottur mér, um veit-
ing þína náða, það Sacrament, er harla hent, hvor-
jum sem syndgæd þesur, því nýar nádir gefur, líf í
því er, og það líf lét, svo sem Herranu, sanntala vann,
fá sem að hold mitt etur, og blód bergir, blifur í
mér, og eilíft líf eignast getur.

3. Líffins braud þá, því heita má, það sté af
himnum niður, aldrei deyr hann, það eta var, eilíft
líf heldur stéður, berging trúar, ber og svo þar, í
braudi og víni gjörast, af þeim Sacramenterast, eg
veit til sanns, hold og blód hans, sem lægði sig, og
leid fyrir mig, lifgar mig best og nærir, hvað vottur
er, að eslaust mér, aflausn syndanna færir.

4. Aldregi má, eg efa þá, um návist mínar Lausn-
ara, ibúð hans er, innsiglud mér, í nautn hans holds
og dreyra, aðstod andans, er eins til sanns, Engla
braud er mitt fæði, sem hresir og hrenstir bæði, svo
Andstotann, ei óttast kann, né holdsins brek, framfús

og fref, fyrst holdid Guds lifanda, inngaf mér sig, ad styrkja mig, í frapti heilags Anda.

5. Andleg nautn sú, því orkar nú, er mér víð Jesú blída, í honum er, og hann í mér, hér fyrir kann ei líða, ad sinn saud þann, sem svo ól hann, svelgi ulfurinn leidi, eda ósvifinn deydi, fraptur andans, er eins til manns, hann verkar víst, ad verd eg síst, veiddur af holdi og blóði, eilíf þæð þá, þér lendi hjá, þú minn Frelsarinn góði!

24. S á l m u r.

Þackargjörð fyrir verndan frá ýmislegum syndum og ólucku.

Ragid: Til þín heilagi Herra Gud.

Gilísi Gud eg þacka þér, þú virdtist mig bevara, allt hvað af minni æfi er, og létst þinn Engla skara, háfka og svikum forða frá, og fári öllu sem granda má, og hægt á höndum bera.

2. Víst má mörg heita velgjörð sú, er veitir mér þitt hid góða, þó enn fleiri þar finnaft nú, sem forða slisum og vöða, þá eg sje illt sem adra skér, en því sama þú forðar mér, það skil eg þinn náð-böda.

3. O! hvað ópt hefði Andskotinn, unnid mér mein og skada, hefði ei stjörn og styrkur þinn, stýrt af mér svoddan vöða, öll hans svifræði út ad sjá, ómögulegt það heita má, meiri er nægd þinna náða.

4. Í svefni gætir grant ad mér, þitt góða forsjár auga, Satan ólmur sem um kríng fer, ei kann mig skada vöga, á daginn fýsist freista mín, sinn eg ad fraptur handa þín, annast mig allá vega.

(3*)

5. Þegar ólucku ótal hér, umsitur mér að granda, Engla herbúðir eru mér, eldlegur múr til handa, engin kind er svo auðvirdilig, að eðli kummi að stada mig, taki þín tilsjón enda.

6. Sálunni er við syndum hætt, sem lífhama við föllum, andi þinn fær vel að henni gjætt, en Englar í himna höllum, athuga hann og að honum gá, óluckunni svo komist frá, og vernda á vegum öllum.

7. Því á eg síst að þacka þér, það eg forendist eigi, við nýjum háða, ný er mér, náð þín á hvorjum degi, þig sifjar ei, þú sefur ei þar, sál og líf mitt svo bevarar, eilíft lof eg þér segi.

8. Náð þín er mér á hægri hlið, hlífð við miðbegis brúna, sem er öfsökna illþýdd, opinbert sem framgana, nætur húmíð eg hræðist síst, heimugleg síst það eru víst, ótal margra óvina.

9. Tungaungu mína annast þú, og stýrir framrás minni, útganga mín er einnig nú, í stjórnar hendi þinni, fyrir veiting og velgjörð þá, vil eg þér lof og þackir tjá, hér og í eilífdinni.

25. S á l m u r.

Þackargjörð, fyrir þá lofun og fyrirheit, sem vér höfum fyrir eilífu lífi.

Lagid: Lifandi Gud þú lít þar á.

Lifandi Gud! eg þacka þér, þú létst mig fá og henda, sannqvittar allar illgjördir, og endurnýun þíns Andá, auk þess framboðna frelsis hlíf, og fyrirheit uppá eilíft líf, með mun allra handa.

2. Og með því svæddan undan fór, er mér víð himneft sæla, og eilíf gæði svo ofur stór, enginn

þann þau að mæla, enginn grunda né út að tjá, enginn vigta né reikna má, ei meta né uög hæla.

3. O Gud! þín mildi mjög stór er, mér aumum veitt þar inni, að eg í eynda hreyfi hér, hafi náð blessan þinni, sem er það fasta fyrirheit, fyrir hvort eg mig hólpinn veit, og þó strax í voninni.

4. Þát þig ei hrekja hreðstorminn, hjartans stíðforn mitt mína, í hvort Krístur er innstíginn, esalaust fyrir trúna, aldrei staltu þá esa það, er Gud hefir þér trúlofad, halt þú það þágu búna.

5. Holdi og blóði Herra míns, hefur þú fædt mig, Drottinn! og innfiglad vitni anda þíns, eg hef hér besta vottinn, og svo þann pant sem vissann veit, velferðar uppá fyrirheit, eininnu arfleidslu réttinn.

6. Af því þú, Gud minn! ert mér hjá, alltid í hörmum mínum, velkominn gæstur verð eg þá, í vellysta gardi þínum, allt hvað þú hefur heitid mér, handvißt það allt og óvalt er, með gagni og gæðum sínum.

7. Náð þín er eilíf yfir mér, undan og eptir gengur, undan þá mér svo umvender, ei var ránglátur lengur, eptir kómur hún eslaust þá, eg fæ þig. Gud að heyr og sjá, enginn er æðri fengur.

8. Og með því náð þín ofur stór, uppfyllir jörð og himin, eptir mér fer og undan fór, yfir mig er og komin, þrifa eg hana af hjarta mest, hér nú, en síðar allra kelt, um aldir alda! Amen!

26. S á l m u r.

Væn um það vör fáum deydt þann gamla manninn.
Eagid: Allra Jesú endurlausn.

Hinnesti Þadír! heyrdu nú eg hrópa á þig, fyrir blóð Jesú bænhæyr mig.

2. Þann gamla manninn, Drottinn góður! deyd í mér, hinn svo að styrkist þrátt í þér.

3. Syndin vill hafa yfirráð mér aumum í, þinn helgi andi hamli því.

4. Þittu nú ekki leynda mína lesti á, lát mig heldur þig sjálfann sjá.

5. Ego eg kunni þar ágrast af, og óska mér, fyrirgefningar þeirra af þér.

6. Himneski Kóngur klækina mér qvitta gíf, svo fái ei það sem forþént hef.

7. Andinn og holdid óeiningar abla sér, með því hvört öðru mótgirnir.

8. Andinn vill vinna verkid sitt, og víst er það, holdid er veift í annanh stad.

9. O Drottinn! styrk þú anda minn, og að honum gá, svo að hann kynni sigri að ná.

10. Dalsla vill með blidulátum bleckja mig, en eg reidi mig uppá þig.

11. Þáttu þinn anda annast best minn innra mann, svo að ei tapi sigri hann.

12. O! hvað torveldi og ofurþungt með öllu er, að stríða í móti sjálfum sér.

13. An þín, Drottinn! og síður ennecki sigra kann, heimilis óvin hardsóftann.

14. Þinn sterki kraptur stjórni mér, og stidji við, svo unnid gæti eg einvígid.

15. Annars kann hann mér aumum varpa undir fig, og heimugleg flærd hans fella mig.

16. Ekérdu, brendu, þjádu og deyd þú, Drottinn minn! svo að eg hreppi sigurinn.

17. Þáttu mig, Drottinn! daglegana þena mér, svo að eg lifi sjálfum þér.

18. Dveif þú í mér þíns anda eld, mín einka von, að offra þér minnar sálar Son.

19. Þessi minn fjæri sálar Son að sennu er, grynðin til sem ei jómir mér.

20. Holdid og blóðid eilíft líf ei erfa fá, deyð þú þau í mér Drottinn þá.

21. Hverjir sem Kristó heyra til, þeir hyrða að, krossfesta hold og hepta það.

22. O fjæri Jesú! krossfestu og qvel mitt hold, sem mistir líf fyrir mína skuld.

27. S á l m u r.

Bæn um vardveitslu trúarinnar og hennar aukning.

Lagid: Gudsfrúitastli Græðari minn.

Trúfasti Gud! sem tendradir, trúar-ljósíð í hjarta mér, eg bid þig auðmjúklega, að styrkja það með sterkum mátt, stjórnandi því á besta hátt, og ebla alla vega, von hast, veiklast, efasemi, að mér kémur, opt og tíðum, bilgjur þær brúsa að báðum síðum.

2. Því hrépa eg af hjarta nú, Herra Gud! auk þú mína trú, þín ord þér sjálfum segi, bráðadann renn ei brjóta kann, blæs eg að hær ef rífur hann, en útslof hann aldregi, kér bætt, brothætt, silsni því, eg framber í, míun fíðjød ríka, blís minnar trúar í leirfrús lífa.

3. Því er nú ekki annad ráð, enn slúa undir þína náð, til þín eg súpplicera, að það hvorttveggja annist þú, eblir, styrkir, svo mætti nú, hjá þér vel vardveitt vera, ord þitt, er mitt, ljósíð stjært, og lífíð vært, unu aldir alda, unn mér með trúuni því hreinu að halda.

4. Gjør mig ljófsins og líffins barn, lifandi Drottinn gæðsfugjarn! orð þitt huggi og hressi, langtum dýrra er eitt þitt orð, enn allt til hópa himin og jörð, þryni mig kraptur þessi, auk þú, enn trú, skilnings parta, edlis art, sem í mér kenni, ætíð sé hlýdin í öllu henni.

5. Drottinn Jesús minn Herra hýr, í hjarta mínu lifir og býr, er trú því orkud getur, ebl þú hana þar inni þá, æ svo verði það hédan í frá, ibúð þín og aðsetur, trú er, í sér, góðverkanna, sædid sanna, sem vel veitir, grundvöllur líffins hún líka heitir.

6. Annastu, Guð! mitt andlegt hús, auk og tendra svo trúar ljós, að mér til líffins lýfi, í hættu dauðans dimmu nú, dapra varðveittu mína trú, svo sannleiks veg mér vísi, synd ver, veit mér, sanvitstunni sem og trúnni, hreinni halda, og umgángast með þér um aldir alba!

28. S á l m u r.

Þæn um varðveitslu og aukning vonarinnar.

Lagid: Lifandi Drottinn lífna mér.

Lifandi Guð! að heidri hár, heyr þína barnkind auma, fyrir þíns Sonar signað fát, sjálfur virðstu að geyma, heilaga von í veifum mér, veiklast mitt hjartad tíðum, ámynt og stjör sem ólög stér, umflegid báðum síðum, eins mátti eg ástríðum.

2. Gef þú mér öruggt atferid, óbifanlegrar vonar, sem standi fast svo finni frið, freislingin þá að brunar, við heitin þín, eg held mér fast, heilagi trúu Fadir! lát það nú í mér uppfyllast, er þú fyrri byrjadir, þitt góða verkid það er.

3. Þrír hlutir þorða föllum mér, fyrst almætti Guðs gjörða, arfleidslu elstan annað er, eitt sannleikur hans orða, þrípætta bandið þetta þitt, þú létst síga hér niður, allt í fangelsis fletid mitt, fast held eg mér þar víður, hvört mig til hinna stíður.

4. Skipun þína þá grundað gét, glædir það vonar parta, fyrirheit þín þá fram eg set, fríðstilla þau mitt hjarta, þegar eg stóða þína náð, þá orvænti eg eigi, annleið mínum þá að fá gáð, ómaðlegann mig segi, að treysta sjáls megni megi.

5. Má eg ei byggja mína von, á mannlegrar hjálpar sandi, á fyrirheita hellu hún, heldur er grundvallandi, lát mitt hjarta þig hyllast að, Herra Guð allsvaldandi! illann heim svo ei elski það, eða hvað veldur grandí, allt hóp mitt í þér standi.

6. Undir náð þína eg flý nú, eins og til náðar stólsins, því sáttmáls orðin ein ert þú, og gridastadur fólksins, fraptar hella og hjálpar mír, huggun og lífid sanna, í mér er synd og illsta stór, en þú ert frélsid manna, lát mig lífn þína fanna.

7. Eð orvænti í aukum mér, á þig þó fast eg treysti, nær sem mín von hún veiflud er, veitir þú henni hreynsti, hvað vardar þó þú hirtir mig, hormúng og kaunum meður, fyrst þín huggun svo hjartanleg, hugult og sett mig gleður, öll mín von í þér flédur.

8. Hormúnga freistni frek og þétt, fæðir þolinmæðina, en þolinmæði reynslu rétt, reynslan eblir von mína, vonin til stammar verður síst, vil eg mig þar víð halda, á þig, Drottinn! eg vona víst, vegsæmd hljóttu margfalda, blefsadur um aldir alda!

29. S á l m u r.

Bæn um vardveitslu og aukning Fjarleifans.

Fagid; Nú kom Heiðinn hjálpar ráð.

S minn Guð! heyr þú þrælinn þinn, þú ert réttur
Fjarleifurinn, elstunnar félsjóð andlegann, inn-
gefðu í minn hjartans rann.

2. Þú brennandi elstu art! upptendra þú mitt
hjarta harðt, mýki það ástar yndi þitt, einasta hellu-
bjargid mitt.

3. Þyrnum reidinnar það fullt er, þú slít þá upp
og burtu stér, sem er mitt horn og hjálpræðid, hella,
flot, vögi, múr og hlid.

4. Væðsti góði þú einn Guð ert, elsta eg þig því
leynt og bert, yfirgengur þú einn allann, allskyns góða
sem verða fann.

5. Þú fer því betur allt um mig, í elstu sem meir
nalgast þig, umfram alla þú einn ert sá, allra bestí
sem verða má.

6. Gygnist eg yndi, abl og aud, allt ertú mér það,
Drottinn Guð! frá eilífd hefur þú elskad mig, að ei-
lífu skal eg elsta þig.

7. É því sanna mig elskadir, að þú þig sjálfann
steinktir mér, svo vil eg aptur elsta þig, eptir vild
þinni lada mig.

8. Himnesta elstann hingat dró, hjartans Son
þinn og batt hann þó, undir húðstrofu harða mest,
hútt gat hann og á krossinn fest.

9. Því ætti svoddan elstu bál, upplipta mínu
hjarta og sál, og ætíð binda það við þig, þú sanna
gæðstann æfinlig.

10. Annars gjöri eg órétt þér, elstandi heim og þad hans er, þar sem þú hefur þess virðt mig, þad eg má elsta sjálfann þig.

11. Ut af þessari elstu þá, er eg em skyldur þér ad tjá, láttu og qvifna upp til sanns, ástar eldinn til náúgangs.

12. Enginn af þeim þig elskar rétt, aldeilis svo sem til er sett, elskunnar skuld sem ekki kann, úti láta við náúgangann.

13. Þú elskar hann svo hreint og heitt, ad honum hefur þú allt gott veitt, skal eg þá ekki einneginn, elsta gjarnan náúnga minn.

14. Svoddan elstu sem einföld er, ebl þú Drottinn og styrk í mér, þú ert einn sjálfur sannleikur, sért þú um eilífd lofadur.

30. S á l m u r.

Bæn um styrking og aukning lítilætisins.

Ragld: Jesú Krísti! Þig kalla eg á.

Simnefki Gud! sem hatar mest, hofmeð og drambid vonda, lítilætisins blómstur best, bid eg þig mér ad senda, og fjærleiks rót, sem sett ylmur, svo eg mig þeckja læri, en ekki stærri, líka dupst, fluggi og ekki þar, er eg hjá þér, Gud fjæri!

2. Og nú með því eg eckert er, í auglitinu þínu, unn þú og gef þad einninn mér, eg eins þykist í mínu, læcka þú hjartans hrofa minn, hreifjandi sér þar inni, í sjálfs míns sinni, yfirdoggvi mig andi þinn, æ blífandi náðinni.

3. Uppá hrofa fjell aldrei rann, ár-straumur náða þinna, í dal hógværdar heldur hann, hæga rennslu kann finna, hvar af skyldi eg hrofa mér, hef

eg syndir og hrecki, en annad ekki, en ef nokkud neitt í mér er, ástgjof þína þad þecki.

4. Fjarri sé mér þad, Drottinn dýr! ad dreyfsa mig af eign þinni, fessðð geymir þú, Herra hýr! í hjarta míns fíðli iuni, ekki má' eg þad eigna mér, eða tilfíðli mínu, sem er af þínu, niitt eginlegt þad eina er, sem eykur mér sorg og þínu.

5. Í mér hefur þú uppaveiktann, eld fjarleikans ágætis, unn mér eg feli ætíð hann, í ofunni litilætis, egin hröfun þín ónýt er, einneginn lofstýr mamma, semí satt eg saunna, en ad misþóckuast sjálfun sér, sá fær upphesð ad fanna.

6. Þú, Guð! ert lífjins lífíð mitt, lífa sál sálar minnar, þér afhendi eg þetta þitt, þú brunnar náðarinnar, svo allra hærsta hæðin þín, hyggi ad lægíng minni, svo fríð eg finni, í þér, Drottinn! er öll von mín. ebl mig í guðrækninni.

7. Því mun eg aumur elsta dátt, ærugirnd hér í heimi, því mun eg vilja hefst hátt, og hafa hér gnótt af seimi, fyrst hann óhreinn og illur er, eg skynja vel og þecki, með hrað og hrecki, oki synða mig umgyrðir, en eg hata hann ekki.

8. Ötti þinn stíngi alla hlíð, aum fílsni hyggju minnar, svo ei gæti mig inutekíð, andleg sótt bramseminnar, gíf þú eg mína glæpi hér, grunði á hvorum degi, en annad eigi, sem eg læst gjöra gott af mér, gleyma því heldur megi.

9. Gíf þú ad synða minning mín, mig framar hryggja megi, heldur enn gleðji góðverk brín, sem gjörast fullkomin eigi, þú ert mín hröfun innileg,

einneginn dýrðar ljóuin og sælu sóminn, í þér fagna eg allann veg, eilíft lof sé þér, Amen!

31. S á l m u r.

Bæn um gjöf og aukning þolinmæðinnar.

Bagld: O Jesú! und mín leitar.

Seyr þú, Gud Herra góði! hrópanði barnid þitt, gíf þú mér þolinmæði, þverhyndt er holdid mitt, það vill ei mótgang mæta, mælie sig undan qvöl, vanmátt virðstu þess bæta, veittu því styrk og þol.

2. O Jesú edla blómi! aumka minn holdsins brest, þú kendir með þínu bæmi, þol og hlýdnina best, unn mér það einninn gjöra, eginn vilja forsmá, þar með þolgóður bera, þann kross þú leggur á.

3. Léttbært er þó hjá þínu, það sem mig hirtir með, þú barst þyrni-kórónu, þar með og krossins tréð, þú sveittist þíku blóði, það er minn styrkur nú, vors Guds vínþrúgu reidi, víst hefur troðid þú.

4. Af qvala beissum brunni, blefsadur drackstu víst, því má eg þjáningunni, þverskallast allra síst, skyldi eg undan teljast, orlitlum káleiks smeck, þar mér er maklegt qveljast, í myrkrauma písla hleck.

5. Þar eg líð þjáninglna, þá veit eg það fyrir víst, þú villt mig þanninn reyna, þó er reidi teikn síst, svo er ei samlíkjandi, svoddan við vegsemi þá, fram við oss er komandi, að eilífu himnum á.

6. Hjá mér veit eg þig vera, volæðis neyð þá líð, huggun þá met eg meira, enn mótlætis hrygda stríð, leid þú mig, Herra! hérna, hvörn veginn sem þér lítst, gégnum þýsla og þyrna, þér vil eg fylgja víst.

7. Sálín mín hofud hnégir, hallar því jörðu að, svo að þú þryckja megir, þyrni kórónu á það, en eg

veit eilíf króna, aldrei mér bregðast kann, ó Guð!
gefðu mér hana, og gleði í himna rann.

32. S á l m u r.

Bæu um gjöf og auðning' högværdarinnar.

Þagid í Þeðrum vér Guð af huga' og sál.

S Herra Guð! í háttign þín, hínfrandi eptir yðr-
an mín, þölgæðis áud í sblgri trú, og anda
högværdar gef mér þú, ó! hvað heiptin mitt hjarta
sker, hvorsu dálítid sem það er, náúnginn brýtur
móti mér.

2. D! hvað sár orð og sára þín, Sonur þinn
þolði vegna mín, hann leid hogg, bríxli, háð og blót,
hann formælti þó ekki á móti, en eg sem aska er til
fanns, ef heyrir vindt orð nokkurs manns, fyllist forsi
og heipt til hans.

3. Rénn þú mér, Herra! högværd því, heilags
Anda þíns stóla í, eg má ei vægðar vona mér, né
voðfunar hjá sjálfum þér, ef eg er áður óvægin,
og heiptar gjarn við samkrístin, er svo eginn móts-
partur minn.

4. Þýð þú, Drottinn! mitt þverlyndt gæð, þolin-
mæði og högværd með, vægid sinni og viðmót blíðt,
við náúngann mér gef þú títt, daglegt hatur ef hreifs-
ir sér, Herra Guð! taktu það frá mér, því það minn
sálar óvin er.

5. Sólar ljós lát ei undir gá, yfir heipt minni
svo það þá, ekki beri í burt með sér, bræði vottinn á
móti mér, lát ei sigra mig svefúinn þaun, sem mig
reidann afhenda kann, bróður sínum, hel heitir hann.

6. Heipt og reidi sem hjá mér sinn, hún er stjæðs-
asti óvin minn, því að hún myrðir minn sál, mér

vill koma í eilíft bál, svoddan mót-parti mínum þá, mér væri skyldt að hefnað á, rekandi hann í fjarlægð frá.

7. Herra skapa mér högvært gæð, hreinlyndi lífa einninn með, gjör mig dýsæta dýgða rós, í dæmum góðum fagurt ljós, ó Drottinn! látt mig aumann mann, elsta þig og svo náúngann, heyrdu það Gud í hinna rann!

33. S á l m u r.

Bæn um gjöf hreinlísins.

Lagid : Ákra Jesú endurlausn þú ert.

Herra sem elskar hreinlísid, en hatar víst, losta-
semi er leifist síst.

2. Þú eg fyrir minn blíða sálar brúðgumann,
hvörjum frammar hreinlísastann.

3. Að þú skírlífi eblir hreint í aumum mér, bæði
andans og holdsins hér.

4. En það lastanna eldsins bál, sem amár að, í
mínu hjarta útsloð það.

5. Dtti þinn, Gud! sem heilagur og hollur er,
gégnum smjúgi mitt holdid hér.

6. Evi hann hvervetna hepti það, og hamli þvi,
lostans óhæfu hræpa í.

7. Himneska elstan hún sem jafnan heileg stín,
hefji upp mína sál til sín.

8. Evi hún ei qvoli hjálfa sig í synda saur, og
ólesilegrar elstu áur.

9. Þinn náðar straumur sloðvi losta lögann
mínn, allanni níður, sem í mér finn.

10. Eins og þegar ein eldleg píla útsloðnar, sú
sem í koldu vatni var.

11. Andin mín hefur á sér þína egin mind, að
 kvola hana er sárleg synd.

12. Herra minn Jesús! hvort nú býr í hjarta mér,
 og andi þinn sem þar inni er.

13. Uppfyll þú mig með andagift og ástgjöfum,
 og náðar frapti nákvæmum.

14. Evo að eg megi síðan verða sannadur, í holdi
 og anda heilagur.

15. Það æðsta ljósið enginn sá með augum sjer,
 sem að heilagur eðfi er.

16. Evo sem nú það, að sjá Drottinn, er sæla
 mest, svo er hreinlísis saurgun vest.

17. Klám-neyðar illir á burt stýggja andann þeir,
 en þó losa-bál langtum meir.

18. Saurlísis bruninn bálast hátt í himininn,
 en til vítis nær óðuninn.

19. O Gud náði! hvað eg em þar til or og fús,
 að opna þeim óvin hugskots hús.

20. Alsherjar Drottinn! inngæf þú mér anda
 þinn, til að sigra þann mót-part minn.

21. Verka þú í mér helga þatta hreinlísis, ytra
 bæði og innvortis.

22. Þú sem úthelmtit holdið spaft og hjartab
 hreint, eðfert er þínum augum leynt.

23. Krossfestu, Herra! holdið mitt og holdsins lyst,
 er qualinn fyrir mig krossfestið.

34. S á l m u r.

Bæn um forskun jarðneskra hluta.

Lagid: Jesús Kríslur á krossi var.

Alsherjar Drottinn! eg bið þig, í Jesús nafni
 bænheyr mig, að fyrir frapt þíns anda,

hjártad mitt kunni að halda sig, í heilagri girnd án enda.

2. Svo sem náttúra eldsins er, upp í loftid að tilbra sér, eins láttu andlegana, ástæð eldinn í aukum mér, upp ná til himna ranna.

3. Hvað eru gæðin heimsins hér, hvað annað enn sem brothætt gler, eða sem sjáfar alda, og sem vindur er á burt fer, enginn kann honum halda.

4. O! hvað heimstur eg heita má, hjartad eg festi slíku á, eða önd minni leita, svoddan fallvæltum hlutum hjá, hælís og rólegheita.

5. Gardneskann aud á alla hlid, í dauða hljótum skiljast við, hvort viljum eða eigi, veittu mér Gud þá lífn og lid, ljúflega þar frá deyri.

6. O Drottinn! deyd og útsloð þú, ást heimsins sem mig hendir nú, vertu aptur eblandi, elstu til þín, en í mér sú, ætíð verði blífandi.

7. Andi þinn stjórni aukum mér, að forsmá heim og heimsins fjör, um minn æfi áfanga, því eg heyri í hending er, að himin og jörð forganga.

8. Þinna braudid ei elska kann, eða (að segja) Gud og mann, sabbur af svína drasi, heldur er von að volkist hann, í veraldar elstu kafi.

9. Hvar sem að mannsins hjarta fær, heimsins af elstu stadfullt er, ást Guds þar ei rúm hefur, ílla girnd sloð þú út í mér, einn Gud sem allt gott gefur.

10. Hjartans frús mína hreinsa þú, heilagri ást svo fyllist sú, hvað skal mér með hitt gjöra, sem eðli sedur sálu nú, sem þó á eilíf vera.

11. Elska þú, sál mín! beitast hann, hvör þér bíður í himna raun, að búa æfinlega, þar fær þú fésjóð fágjartanu, frí við enmbir og trega.

12. Dúfu vængi gíf, Guð! til mín, að gæti eg flogid upp til þín, og falist í bjargstórum, svo veidi-ár í illsku sín, eðli fjatni mig stórum.

13. Eg vildi þessi veröld treyst, væri mér jafnan róm og beist, svo mín sál mætti halda, elsku Drottins, sem sæt og fersk, sé mér um aldir alda!

35. S á l m u r.

Bæn um afneitan sjálfs síns.

Lagid: Gjörvöll kristnin þal gleðjast nú.

S Jesús! sálar sjón spegill, svo quað þín ástin heita, hvör minn lærisveinn vera vill, víst skal sér fyrst afneita, síðan skal taka sjálfur sá, sinn eginn krossinn herdar á, og mér svo eptirbrenta.

2. Eg bíð þig fyrst og framast nú, fyrir þinn deyð og þínu, að þá afneitun esnir þú, og eblir í hjarta mínu, hvörjum manni það hægra er, heimstins stépn- um afneita hér, enn eginn illu sínu.

3. Þar fyrir láttu þagna í mér, þann slæma girndar vilja, svo að eg ávarp gudlegt gjör, grunda kunni og stílla, elsku rót illa uppræt þú, innplanta sætar jurtir nú, er þína ást ei dylja.

4. Eg vil nú deya út frá mér, og illum girndum mínum, eg svo að lifi einum þér, og eginn vilja þínum, sál mín festi sig fast við þig, og frammar elsti enu sjálfa sig, af fjærleiks kröptum sínum.

5. Dýgdirnar í oss eblíng fá, ef þverrar holdsins kraptur, verð vor gjörast í Guði þá, girndin ill

deyðist aptur, í honum lofsins erum vær, ef illviljinn ei framgáng fær, heldur er allur taptur.

6. D! þú lifandi líf í mér, láttu minn vilja deyja, svo eg lifandi lífi þér, og lofi þig sem stír meya, allt gott kémur þér einum frá, allt gott skal þér tilreiknað þá, þér gjöri eg þaðir segja.

7. Tendra þú í mér, Kristi kjær! kynníngar ljós þitt hjarta, afneitun sjálfs míns auk og nær, í minni sál og hjarta, breiðfleiki minn allt ofmikill, í þínum þrapti styrkjast vill, um andar eblis parta.

8. Láttu á jördu holds míns hér, hollann þinn vilja stína, svo að þíns ríkis kosta kjör, kómi í sálu mína, egin hrósun og ást óhent, ekki lát þetta hindra tvennt, ríkis tilkomu þína.

9. Öll mannsins gæði eru það, að elsta Gud af hug hreinum, ólúcka öll í annann stad, að unna sér frammar honum, öll dýrd tilheyrir honum þá, hér fyrir stal hans góði sá, er hrokast í huga sínum.

10. D Jesú! sloð þú út í mér, egin hrósun margfalda, og elstu þá sem ei sómir, og ógunst þinni kann valda, svo eg þig lofi hjarta hreinn, heilagi Drottinn þrennur og einn! blefsun um aldir alda!

36. S á l m u r.

Væn um sigurvinning á heiminum.

Lagid: Þvorr sem að reisir hoga-bygd.

S þú eilífi góði Gud! gífdu mér þrapt þíns anda, að heimsins freistni hverja hlid, hægt kunni af mér standa, hún stridir á með stór hatri, stundum þó mjúku atlæti, og dæmum allra handa.

(4*)

2. Kenn þú mér heimsins hatur smá, hvört eg opt fæ ad kanna, og eptirlæti hans ekki þrá, ill varast dæmi manna, hvað stadar hvor mig hatar hér, hafir þú, Guð! mig fjærann þér? þad má eg sælu fanna.

3. Gefdu mér andans áféð því, ad akta heim hvorju síður, hatur hans er sem annad stý, ódum sem framhjá lýður, ekki er verdt ad óttast þann, ad eins lífhamann deyða kanna, en sálin alheil bíður.

4. Þær stulum heldur hræðast hinn, hvor lífamann kanna deyða, sálunni kasta einnig inn, í qvalastadinn leida, holdum ofs fast med hreinni trú, við Herrans náð, þá kanna ofs nú, ekkert mannhatur meida.

5. Eg mæti víst á vinstri hlíð, veraldar hatrí stríðu, á hægri kanna eg einnig við, elstu hennar og blíðu, hún vill stínga mig hala med, hlær þó á móti andlitið, óheil á alla síðu.

6. Unn mér ad smækka, ó Jesú! ilman himneftrar gleði, svo heimsins elskan, ekki trú, öll falli mér úr gæði, sálar smeckurinn svo spillist, sæfi mann eptir holds vellyst, svo sem mísmargann stéði.

7. Hvað viltu, sál mín! hafa med, heims glis og fladurmæli, settu á Drottinn girnd og gæð, Guð sjálfur er þitt hæli, veraldar blíðu víktu frá, veitast mun þér í stáðinn þá, eilíft andlegt indæli.

8. Hvar er elstihugi heimsins nú? hann er ad vísu daudur, hvar er hans mikla mækt og bú, mannvyrðing, hefð og andur? ó! hvað mjög stannvinnnt allt þad var, ekki hafði hann þessa par, þar hann fór hédan snaudur.

9. Þorir samtíða hér um heim, hvar er nú þeirra ad leita? ekki er orðid eptir af þeim, annað enn maðka

veita, en þeir drucku og átu fyrst, í uggaleysi og holds vellýst, hittu þó heljar reita.

10. Líkhami þeirra ordinn er, orma og madka fódur, en unnum qveinar sálin sér, sockin í vítis tjóður, öll þeirra vegfemb, æra og stráut, að engu varð og felna hlaut, vísnar sem vallar gróður.

11. O Gadir hjær! mér forða því, feril þeirra að gánga, svo að eg lendi ekki í, eyndum sem þeir nú fanga, leystu mig hættum heimi frá, himneskri frónu lát mig ná, um alla eilífu lánga,

37. S á l m u r.

Bæn um huggun í mótgáninginum, og um rétta hvíld og ró sálarinnar.

Þagid: Og aumur mig ástaga.

S Gud! mín hugguu hærsta, hrópa eg nú til þín, gífdu mér gleði stærsta, í grát og eyndum mín, og sanna sálar ró, ó! hvað margt að vill ama, um tímann rauna sama, enn mitt hóp er þú þó.

2. Heita má, heimslús gleði, hvíful og mjög flammvinn, en í þér einum Gudi, er sálar fraptur mín, syndin þó þreyngi mér, af ástar ávarpi þínu, innra í hjarta mínu, léttbær hula orðin er.

3. Hvor finnst í hyggju landi, hrelling svo stórkoslig, að þinn huggunar andi, ei frammar gleðji mig, engin neyð á þess ráð, að fanga svo mitt sinni, að sæti ei huggum þinni, og hverstallist þinni náð.

4. Af ofhita eyndanna, ofmæðast tel eg mest, smeður þíns sætleiks sanna, svali mér aptur best, tára fossar framgá, sem væta vágann þinna, vegna hörmunga minna, þín hend afþurfi þá.

5. Svo sem þú Syni þínum, sendir þinn engil frí, að hugga í hörmum sínum, hardasta stríði í, svo virðstu senda mér, hollann aðstodar anda, í raunum allra handa, og baráttu heimfisn hér.

6. Ef nokkud af kann halla, aðstod og tilfjá þín, eg mun þá aumur falla, undir krossþunga mín, fatist mér fylgild þitt, eyndanna aðlaup stránga, um koll lætur mig gánga, margt er mótlætild mitt.

7. Af heimfisn elstu illri, örtin mitt hjartans hús, svo Elifæus uppfylli, eðjunnar tómu kúis, gledinnar oleo, stundlegt akta eg egi, allt það hrörni og beyi, vígi mitt vertu þó.

8. Ein aum ørmegnis fæpna, eðfi forhindra kann, fálar ró og hvíld heppna, hverja eg í þér kann, og atild ørugg stár, þú ert hella mínis hjarta, hælild og skjólid hjarta, og hóp um eilíf ár.

9. Mun heimfisn brim og bára, brjóta kunna og slá, eða hellu-hjarg hræra, sem hjartad mitt byggt er á? ó nei, það aldrei stér: þinn stóri fridar fengur, furdu langt yfirgengur, manns stýn og mótgáng hér.

10. Innvortis andar fridur, alla neyd gnæfa kann, eg aumur um hann bidur, ó Fadur! gef mér hann, þá er mér allt léttbært, lof sé þér um tíð alla, einn Drottinn himna halla, sem hann hefur mér fært.

38. S á l m u r.

Um sigur í freistíngunum, og um vernd fyrir
svikun Djöfulsins.

Lagid: Gæðskrifasíi Græðari mín.

Stattu hjá mér, minn sterki Gud! að standast kunni og sigra með, Djöfuls freistni margfalda, gjör mig alla hlid øruggann, og í framgaungu stöðugann,

lát mig svo sigri halda, margt er, mein hér, itra stríð,
enn innra quíði, á vill falla, Satan er flægur að
svífa alla.

2. Hann fjotrar sál með fárlegum, freistinga þílum
banvænum, innra eblir hann þetta, svíkanna tegund
mjög mörk er, mótlætis sem hann ultsáir, itra til allra
stétta, ó! hann, argann, í flægðum hefur, hann sá
refur, höggorms sinni, en hann er ólmt ljón í grimdinni.

3. Þýfirgáangi og orku hér, eytur dreki hann réttur er,
ósvífin er hans dugur, á hershöfðinga himneskann,
hrakfullur þordi ráðast hann, sem er þó almatugur.
Svörð má, mann þá, vænta sér, sem veitur er, í veru
sinni, og þessum óvin að orku minni?

4. Engann máta eg orka kann, af mér að standa vök-
ing þann, hraustann og hertiadann, útsærd kempa í illu
er, og þúfund vél kann smíða sér, alls hættis eblir
stáðann, eg flý, af því, að leita hælís, hyrdir sæli, hjá
þér einum, vernda mig frá hans flæddar fleinum.

5. Vertu minn stóri styrkur þá, sterkasta ljón af
ætt Júda, svo að eg sigri nái, í þínum frapti aumur
þjón, að það grenjandi ólma ljón, aldrei mig unnir
fái, Jesús, Jesús, sem að stríð, við Satan níd, að
sonnu háðir, fyrir mig sjálfann og sigri-nadir.

6. Stríð þú nú í mér einneginn, og vinn þar inni
sigurinn, svo að þinn fraptur flári, í mínum breiðfleif
uppsýllist, opna mín hugstots augu best, að sjá við
Satans fári, greið þú, Gud nú, gaungu mín, svo
grádugt svín, mér grandí eðfi, og heimugleg svif
hans sjái og þekfi.

7. Bevari mig og búi út, brnuja þíns fraptar hon-
um á mót, eg svo einvígð víani, og fái þennann óvin

dæmt, er margt hefur mér bruggað slæmt, með allskyns áráð sinni, Gud minn, Gud minn, þessi fargur, árin argur, út er dreginn, hjálp þinni verð eg harla feginn.

8. Dýtlega hann mér innhellir, ofgirnd til þess sem stundlegt er, stundum reidi rángfæra, vellysta elstu of- und með, innblæs hann mér og metnast gæð, vill mig svo frá þér færa, mörð-ár, full slár, inn fær settar, syndir léttar, svo með fyrsta, eins og það laufblad sem af má hrísta.

9. Sem hann hefur með svoddan mind, svikid og loðað mann í synd, þá lætur hann hitt heyrta, hún sé stærri enn himin og jörð, hræðilegri og þýngri gjörð, en blívigt Drottins dýra, Gud minn, þræl þinn, ver og geym, við vefing þeim, mín vígis hella, og bjarg minnar hreyfði, um eilífd alla.

39. S á l m u r.

Bæn um farsæla burtför af þessum heimi, og
figursæla upprísu.

Lagid: Minn Herri Jesú maður og Gud.

Jesús sem daudann deyddir þá, deydir þú sjálfur
þrosi á, og upprísandi aumum mér, upprísu sæla
bestiltir.

2. Af öllu hjarta eg þig bíð, um hægann deyð og
andláts fríd, líffins inngaungu unn þú mér, upprísu
dagur nær sem sér.

3. Eg veit Gud hefur ávarðað, æfi tóm mér með
stund og stad, og eptir daudann eitthvört sinn, efalaust
fémur dómurinn.

4. Annast þú mig í andláti, er daudann löðst á
þrossins tré, þú sem rángaun dóm hefur hitt, haf þú
í dómi forþvar mitt.

5. Þegar tjaldbúðar húsið hér, hef eg aflagt sem jafndætt er, fál mína leid þú sjálfur inn, í sælu eilífrar hífílin.

6. Þegar mín augu ör-daprast, í dauda stríði for-mirkrast, taf mig að þér og tendra gjör, trular ljósið í hjarta mér.

7. Þá svo byrgjast mín eyru ört, ekki neitt gét eg með þeim heyrt, láttu þá ord og ávarp þitt, innvortis gleðja hjartad mitt.

8. Þá dauda sveitans ofbod allt, útjagar sig um holdið kaldt, lát mig þá mega minnast þann, minn lausnir-pant, þinn blóð-sveitann.

9. Af þínum sveita auðsþen er, alvara þín að hjálpa mér; en blóðið þitt það bevisar, borgun synda hvað fordír var.

10. En það þinn dreyri ákast rann, af þér niður, það votta þann, hvað ríðlega og óspart að, ós hefir náð þín fríðborgað.

11. Þegar nú þóerrar málið mér, mitt dauda-stríð svo harðsóft er, andi þinn sé þá eblíng mín, að auðvarpa funni samt til þín.

12. Og þá allra mest aðþrengir, ógnin daudans sem síðust er, vertu mín einka aðstod þá, umvesji mig þín mistun há.

13. Þolgjæðis einnig unn þú mér, að líða qvæl og hvað sem skér, útleidandi svo öndu mín, af þessum heimi í þýrd til þín.

14. Gramar bíð eg þig, Herra há! heilög fyrir þín píllar sár, í andláti. Stadi ekki mig, Andstotans fleiti banvænlig.

15. Þát ekkert megna móti mér, maktarvaldanna áráfir, síðasta ord mitt sé það þá, sem þú taladir þrosi á.

16. Medtaf svo mína aumu ond, er eg befala þér í hönd, hverja þú keyptir handa þér, hún er þín eign, það trú mín er.

17. Eptir sálugann afgáng þá, upprisu sæla lát mig fá, það illa dómsins atvæðid, ekki láttu mér þoma við.

18. Náð þín heilög mér hjálpi við, hyljandi allt mitt ránglætið, fyrir þinn dauða fleig því midt, í forþénustu hafid þitt.

19. Leið mína sál við hægri hlið, heim í lifendra bindinið, að hún í vellyst allskonar, æfinlega þig lofi þar.

40. S á l m u r.

Bæn, að Guds ord mætti haldast við mækt, og frist: inndómurinn mætti aukast og eblast.

Lagid: Mitt hjarta hrar til hriggisi þú.

Gud Fadir Son og Andi hreinn, útveljandi þér sœfnud einn, gífandi honum þann, náða fessjød fágætann, fridar orðid þitt er hann.

2. Til þín hrópar milt hjarta nú, hreint ord að hjá ofþ gevinir þú, og fristni útaukir, þitt stjæra lærþóms ljósid hér, láttu ekki floekna né þver.

3. Bort sálar fædi er þitt ord, unn ofþ að sita við það boð, lát ekki óvininn, orka því með yfirgáng sinn, að eptur nockurt sáist þar inn.

4. Illa girnd holdsins í ofþ deyð, en lát ofþ smækka hinna braud, sem er orðs sætleikann, er þó vel gæðjast engum fana, utan þeim sem bragðar hann.

5. Þeim fær það stóur sætleik fært, sem elska heimfins vellyst hjært, með því Guds orðid er, andi og líf í sjálfu sér, sannleiks ljós og náðar hjör.

6. Sinnislag spíllt sem í mér er, ó Drottinn! tak það burt frá mér, orðid og Andi þinn, innvortis líf og ljóminn minn, lífi mér til himins inn.

7. Láttu af orðfins ljósi þá, ljós trúar gvikna ofi í hjá, svo ljós í ljósi því, líta kunnum sem lífgar frí, og ljóma Drottins ordinu í.

8. Eins og það forðum að Manna, af himnum rigndi jörðu á, eins falli einneginn, varmi andans og ilurinn, við orðfins heyrn í hjörtu vor inn.

9. Gróðurset þú í øllum ofi, orðfins sæðid það dýrsta hnos, áðeggvan andans nú, auði, gæfi og eblí sú, ávörtinn í hreinni trú.

10. Vernda þú, Gud! þann víngardinn, varpad er þessu sæði inn, hvört frammar færa þann, ávört lífsins eilífann, Engla fylking múra þú hann.

11. Eitt hátt sjónar hjarg uppbygg þú, í þessum þínum víngard nú, fædurlegrar forsjá, að níðing allri frí sé frá, og forræði sem stada má.

12. En ef þú vilt þín víngards ber, volka, fergja og þressa hér, valdi vín-þrúgunnar, ellegar og einhvorskonar, á ofi leggja þjáningar.

13. Gjør þau þá fyrri fullvarinn, við Fæðurs náðar ilinn þinn, orka þeim eblíngar, af sér færa ávört trúar, einneginn þólmæðinnar.

14. Hvað sem ofi má hér mótkastast, mæða, of sófn, stríð, lof og last, umsnú þú öllu því, trú og vonar vínid í, vari þol og ástsemi ný.

15. Leid of þá síðan frá sǫfnud þeim, sem er stríðs-
andi hér í heim, til hins sem uppi er, sigri hrófsandi
þar þá hér, þágang of á höndum ber.

16. Lát vort tjaldbúðar hrensi harðt, heilagt must-
eri verða snart, í þinni himna höll, og eptir líðin
líffins gell, lófa þig um árin öll.

41. S á l m u r.

Bæn fyrir Prestum og þeirra tilheyrendum.

Þagid: Adams barn send þin svo þau stór.

Sesú Guds Son eg þacka þér, þú sem um heiminn
útsender, Presta og predikara, og fyrir þeirra
þjónkan þú, þér sáfnar vor á meðal nú, heilögum hóp
og skara, það er nú öft min audmjúfleg, að þú stjór-
ir á sannleiks veg, þénurum þinna orða, heyrendum
ordsins haldu vid, hlýdni trúar og fríðinn síð, og
Satans svífun forða.

2. Embættis tegund engin er, eða nein stétt í heimi
hér, svo hótud hart sem þessi, vertu þvi hennar vernd-
ari, veit henni styrk og þolgjædi, mótt Satans flærd
og forsi, þénurum þínum gæfdu Gud, gudræfni, dýgd
og speki með, í þvi sem ega að vinna, að þeir fyrst læri
út af þér, áður enn hætta sjálfum sér, öðrum andlegt
að kenna.

3. Annast þú þeirra orð og gæð, upplýs þá helgum
anda með, svo að þinn sǫfnud fæði, á hreinu orði,
þann sem þú, þrodir, leyfir og kveptir nú, þinn bles-
aða blóði, og sá kirkju börn elsti víst, ærugirnd vonða
stundi síst, eða eginu abata, kénning hrein, bæni og brentni
rétt, blífanleg sé í þeirri stétt, en lát þá hneixli hata.

4. O Drottinn! gjör þá alla senn, aðgjætna hjard-
ar völu-menn, sem þú þar tiltreist hefur, svo trútra

þjóna lof og laun, lífist þeim þá í sannri raun, ráðsmennasta reifnings krefur, gíf að þeir ætíð ydnir sé, í andans áféð brennandi, að halda hvað þeir bjóða, svo verkin fyrri hrópi hér, heldur enn ræðan framslutt er, og verði svo samhjóða.

5. Altrúa verkmennt útfendtu, í þinn víngarð og kornstéru, svo að þeir saman lesi, bindini mörg í heimi hér, heilagra manna handa þér, og líffins veginn vísi, orðsins heyrendum nýpljúf þú, eyrum hjartans og réttir trú, og lát þá ávert bera, í þolinmæði allann tíð, aldrei svo funni vantrú stríð, síðar þá sefa gjöra.

6. Minnstu hvað mælti munnur þinn: mitt ord skal eðli nockurt sinn, til mín aptur tómt koma; blefna þú verkin þeirra þá, þeir sem planta og dögva á, eblandi orðsins ljóma, banna þú hrafni helvitslum, hriffa úr hjartans öfrunum, orðsins sannheilagt sæði, láttu eðli í annann stad, audæfa þynda káfja það, né annað illt tilræði.

7. Himneskra náða nátt-dropar, nærri það best til frjósgunar, að alls góðs ávert færi, firtju börnin og kénnimenn, fjært og hreint láttu elskast senn, eins og einn maður væri, að svo hver öðrum ární mót, alls hins besta af hjartans röt, um fláran frískindóminn, ó Gud himneskur Herra fjær! heyrdu nú hvors þig bidjum vær, í Jesú nafni! Amen!

42. S á l m u r.

Væn fyrir Valdsjórnninni.

Regid: Ós lát þinn anda styrkja.

Sóngur allsvaldandi! eilífi Drottinn Gud! herra-dæmi hafandi, á himnum og jörðu með, englar

tilbidja einann þig, hátónar hærst vegsama, og hinna sveit æfinlig.

2. Hverjum höfðingja dæmi, hlýða og lúta öll, maktarvalda margblómi, mikla í hinna höll, og óttast fraptar allir senn, eg hinn allra aumasti, áfalla þig, Gud minn!

3. Þirðstu valda-menn alla, veraldlegtrar stéttar, vísdoms anda uppfylla, að stunda-hvad þeim bar, og rétt framfylgja lögum lands, krýn þá um kristinn-dóminn, frapti þíns styrkleiks.

4. Stól-kóniga og stórherra, stjórnendur, höfðingsmenn, annast þú og vert þeirra, embættið verndarinn, og því heldur sem háskinn er, æ meir yfirhángandi, og tignin hærri í sér.

5. Gangéf anda og speki, í þeirra hjörtu nú, svo þeir vel vakt átaki, að völdugastur ert þú, og lénin hafi þeir af þér, á réttum ransaks degi, reifningskap standa ber.

6. Gef þeir ræki og rómi, réttlæti, náð og frið, því þér og þínum dómi, þetta allt kémur við, lát þá elska sinn undirlyð, kristninnar föstur-fedur, forsvar og verndar hlíf.

7. Þáttu ei valds-menn villa, veraldlegt maktarglis, ekki ofbeldi spilla, eða henda nein slis, ekki formetna sjálfa sig, en verðlaun verka þeirra, verði dýrd æfinlig.

8. Dís þeirra undirsátum, innplanta hlýðid gæð, að þá í öllum hlutum, öktum og heidrum með, svo undir þeirra sterkri stjórn, lifum í laungum friði, líka sem hlýðin börn.

9. Þvo vér með sögdum hætti, sínum oss frjálfa menn, að vér af öllum mætti, öftum laga-réttinn, það felst í þessum fríheitum, að þjóna vel vörum Gudi, valdstjórn og lögnum.

10. Þát hjarta, verk og varir, virða og heidra þá, hvörja þú, Herra! fjörir, hirdara jördu á, valdstjórnar auga opna þú, svo þeir vísir, vel stygnir, vakandi finnast nú.

11. Eins virðstu upp að láta, í allri freistni hér, öll eyru undirfata, að verði gloggheyrdir, en þegar hvors eins æfi dvín, opna þá hinna hallir, og heim leið í dyrd til þín.

43. S á l m u r.

Bæn fyrir húsfjórnar stéttinni.

Lagid: Allir Guds þjónar athugid.

Gilífi Gud! sem oss hefur sett, embættid margra vega, einkum andlega yfirvalds stétt, og hina veraldlega, þridja er heilagt hjónaband, Herra geym það með sterkri hand, og annast alla vega.

2. Ut af því sama uppver hér, aukning og blómga hinna, sem veraldlegt og andlegt er, af fraptri náða þinna, hjónum, eckjum og meymum með, minn Gud! inngöf þú stírlífid, líkhamá og sálma sinna.

3. Meðar adhyllist einann þig, af öllum hug og sinni, eckjurnar hreint þær haldi sig, í heilagri bænrækninni, hjónin innbyrðis elstist heitt, ásamt berandi ljúft og leidd, og með dygd verkin vinni.

4. Gef þú hjónin í hegðun sé, heilög jurt lítilætis, og lílja holl í hreinlífi, hér með rós fjærleiks mætis, og heilagleikans ilmsæt urt, óeining hverfi langt í burt, upplýst anda ágjætis.

5. Hjónabands djöful hindra þú, haturlaust gef þeim sinni, qvinnan sé honum holl og trú, hans stöð í velgengulani, en þá mótlæti adgustar, abli hún honum huggunar, hugul í hjúkruninni.

6. Evo sem hjónaband hér um heimi, hreint og fast á ad standa, svo uppgveif þú og ebl í þeim, iunbyrdis bænar anda, þá uppáfellur andstreymi, í þeim verki þad gudræfni, og dygdir allra handa.

7. Fædgin uppali afþvæmid, í sonnum Drottins ötta, láttu þau þannast vel þar vid, vegleg Guds gjöf sé þetta, og í gudræfni uppræddum, aptur skili þér börnunum, vid trú og tiptun rétta.

8. Foreldrar sé þeim fyrirmynd, frómheita jafnan gjæti, hatandi illa hneirlis synd, hordum dóin svo ei mæti, börnin einuinn þá elski hreint, ætti og vörði ljóft og leynt, audsveip í eptirlæti.

9. Gjør þau ilmsæta indis jurt, eilífrar Paradísar, lát þau ei vera þad tré þurt, þú sem í eldinn vífar, heldur ilma í ágjæti, allskyns dygdum og gudræfni, stunda helst hvad þú þrífir.

10. Lát þeim ei fatast fósturíun, fúslega aptur inna, fyrir uppheldi, ást og raun, elsku foreldra sinna, svo í ólucku afgrunn hér, ecki steypi þau sjálfum sér, ef svoddan ecki vinna.

11. Hjúunum einninn inngéf þú, alúdar hlýdni ríka, húsbændum þjóni holl og trú, hjartans í einfaldleika, svo sem þau vinni sjálfum þér, semuleidis hús herrarner, elski þig einninn lífa.

12. Láttu heimilis hópinn hvorn, hér nú um frístindóminn, verda heimilis hús og börn, hverja þú, dýrðar ljómína! elska funnir og englarner, ó

Drottinn! heyr hvørs bidjum vér, í Jesú nafni!
Amen!

44. S á l m u r.

Bæn fyrir vanda og velgjörða mönnum.

Lagid: Sálir eru þeir allir ná.

S Drottinn Gud! sem allskonar, líthellir gnægtum
blesunar, og ætíð aumum bjargar, þú sem vel-
gjördir veitir mér, af vina minna höndum hér, bæði
miklar og margar, eg bid þig, Gud! að annast þá,
audga, styrkja og þeirra gá, og veita velferd alla,
láttu þér þóðnast þeirra verk, þá leiddi síðan hönd
þín sterk, hédan til hinna halla.

2. Foreldrum gét eg aldrei hér, umbunad svo sem
verdugt er, uppfæðing, ást og gæði, því bid eg þig
af alíð mest, allann góða sem laumar best, að þú
annist þau bæði, vertu þeim eilíft endurgjald, og
einka borgun fyrir mína skuld, lát mig og einninn
kunna, af sönnu dæmi Sonar þíns, sjána þeim vel-
semd eblis míns, stöðva akta og unna.

3. Eg befala þér eiru veginn, öll mín systkyn og
vanda menn, heilsu og hagi þeirra, gefdu þeim ei-
líft erfða fé, og þeir brædur og systur fé, Jesú vors
hærsta Herra, unn þú að halda eitt með mér, í þínu
náðar ríki hér, náttúru nánum öllum, gef mér hina
med gleði að sjá, sem Gud minn leiddi heimi frá, lif-
andi í hinna höllum.

4. Elíks árna eg af alíð enn, öllum velgjörða
vinum senn, sem mér til góða gjöra, náttúran minn-
ir mig á það, mér skuli vera áhugad, um velferd and-
ar þeirra: í þína tjaldbúð taktu þá, trúfasti Drott-

inn himnum á, þú sem því heitid hefur, að láta ei ólaunadann, einn vatns bíkar sem nokkur mann, þeim hinum þyrsta gefur.

5. Svad mikid framur muntu þá, margfalda um-
bun hinum tjá, sem af erylætis hendi, allskonar láta
leida af sér, líkind og stórar velgjörðer, þeim sem
eru þursandi: ó Drottinn! láttu sérhvert sinn, sífeld-
ann náðar strauminn þinn, fossa yfir þá alla, sem að
velfemda rennslu rétt, rífliga hafa látið flétt, yfir
mjög marga falla.

6. Spretti þeim ætíð upp hjá þér, allsháttar
gæðsku straumarnar, er til annara manna, láta út-
fljóta langt og víðt, læki allmarga opt og títt, vel-
veittra velgjördanna, alla sem audi óspart sá, æfinleg
gæði láttu þá, í adra hönd inntaka, vertu þeim eilíf
andar hlíf, er gjarnan sedja húngrad líf, og láta ei
uppi saka.

7. Láttu þeim mikinn mælast inn, mislunar verka
áværtinn, þó að hitt þverra megi, er þeir af taka ó-
musur, audur sá er víst stundlegur, en ófallvaltur
eigi, þeim sem að gefa, gef þeim þú, gæði himneft og
stundleg nú, alls hins góða gjafari. Þér sé lof,
dýrd og þakargjörð, þú sem stöðadit himin og jörð,
hvör að um eilífd vari.

45. S á l m u r.

Bæn fyrir vorum óvinum og óffóðnar mönnum.

Með sama lag.

S Herra Jesú! himnum á, sem hefur sett ofð reglu
þá, að elska óvini vora, óffóðnar mönnum einn-
eginn, og þeim ofð hata nokkurt sinn, öllum þessum
gott gjöra; eg óska þeim og árna góðs, og bið sakir

þíns náðar blóðs, um hræring heilags Anda, að
qvittun mín og bænin best, að bidja þeim sálar heilla
mest, mætti hjarta hreint standa.

2. Hvestu ekki þitt hefnda sverð; hardlega móti
þeirri gjörð, smyr þeirra höfud heldur, náðar velgjörda
viðsinjari, vel svo að í þeim útsloekni, hjartnanua heipt-
ar eldur, að haun ei blásist upp svo að, eilíft qvala-bál
verði það, gíf þeim þess gætur hafa, að þeirra líf ei ann-
að er, enn sem fluggi sáburru fer, reikur, gustur og gufa:

3. Og að þeir gæti að því víst, égudlegt hatur sóm-
ir síst, dauðlegu hreifi hafa, eda að sálar óvin sinn, í
væist herbergi taka inn, sem er allt hold án efa, hvørs
eins argasti óvinur, er sjálfs hans forni fjandskapur,
sem sálmyrðir og meidir, orsneidandi svo aumann mann,
öllu góðu sem verða kánn, í eilíft bál innleidir,

4. Lát þá líta sem optast inn, í gæðstu náðar spæg-
il þinn, svo þar af þeckja kunni, hvað hættulegur hlut-
ur sé, heipt og ósvarleg langrætni, og afláti illsku
sinni, ó Drottinn Gud! mér unn og kánn, að hafa frið
við alla menn, og snú óvinum mínum, til samlyndis
og einingar, svo alls góðs veidi samarfir, með blefs-
udum börnum þínum.

5. Lát ofs ekki í heimi hér, hafa innbyrdis vansættir,
sem á hæðum himnanna, væntum ofs sömu sambúdar,
sama Drottinn þjónandi þar, hvað ofs skal hatur banna,
einn líkami nú erum vér, undir því höfði Gud sem er,
af því einingar bandi, í sömu skírni og sömu trú, sam-
andi ofs stjórni mí, samhuga samlífandi.

6. Eg bid þig, Drottinn allsherjar! ofsóknar mönn-
um freistinnar, unvendir einnig líka, þeirra blóðgry-

ugt áform allt, ónýtt gjör þú og apturhált, fénn þeim réttann veg vífja, sanaleífs ljómi og ljófid hjart, lífi þeim svo í augu skarpt, að þau vel opnast kunní, svo í þeim stillist illsta sú, aflátandi um sídir nú, ædi og offókn sinni.

7. Eyndu þeim sjálfur fanna raun, að svoddan stodar þá eðli baun, ógagn stórt er þeim þetta, broddunum ef þeir bakspirnast, bráðlega munu forðjarfast, og úr þeim aldrei rétta, úlfa grimd er þeim allra síst, eptir að brennta, þar þeir víst, vita það víðulega, að Jesú blóð það úthellt er, yfir ofs alla kristna hér, óspart þó alla vega.

8. Því munu þeir svo þyrstir þá, þessu saklausu blóði ná, og því unnum úthella, fyrir hvort aður úthellt var, eðla blóð Jesú Guðs Sonar, það vita þeir þó gjörta. O Drottinn! snú þeim aumum lýð, á rétta leid, svo náðar tíð, megi þeim farsæl falla, að ávört sinnar ydrunar, ódlist þeir nú og síðan þar, hjá þér nú eilífd alla.

46. S á l m u r.

Þæn fyrir mótgánga mönnum.

Lagid: O Jesú! end mín leitar.

Herra! í heidri sonnum, heillin vor, líf og traust, sem öllum mótgánga mönnum, miðfunar árna bændst, eg bíð þig, þreytta og þjáða, þú viljir styrkja mest, hugga, hressa og náða, hjúkrandi einna best.

2. Himnefnum frapti klárum, klæd þá og vinn þeim bót, er pílum Satans sárnum, spitnandi stíma mót, ó! þú allra sterkasti, Andstotans sigrarinn, djöfuls illu aðfasti, afvendi sigur þinn.

3. Þát ei Satan þá svíftja, svali þeim náð þín ný, hvorra þeim þornud þykja, þjáninga eldi í, reistu þá fljótt sem falla, færi og slifum ver, líkamans ánaud alla, andlega lætning gjör.

4. Kénn þeim það sjá og sanna, sótt og kránkdæmi manns, sé fylgjari syndanna, sem og bodi dauðans, gef þú þeim þolinmæði, þar með og sterka trú, lífhamns og anda bæði, einka læknir ertú.

5. Láttu þá fá og finna, fyrra frápt heilsunnar, þó svo framt það kann vinna, þénlegheit velferðar, styrk þú þungadar qvinnur, þjáðar í sorg og súr, þú einn það orka vinnur, að leiða fóstirid út.

6. O Jesú! jafnan vertu, jóðssjúfum qvinnum nær, og hýrrt hjúkrun snertu, höndin þín leyfi þær, svo að ofþjáist eigi, í eynd og hörmúng sín, að sjölga mannkyn megi, mildur Gud það er þú.

7. Fæd þú fædurleifingja, fóstirandi bornin senn, og þá sem eymdir þvinga, aðstodarlausa menn, ó fædurlausra Fadir! forðvar eðnaþna best, gef þeir verði verndadur, veröld sem mýr mest.

8. Numka þú eckjur allar, ánaud þeirra er sár, opt þeim af augum falla, á báðar finnar tár, gef að þau ganga kunnir, í gegnum stýin midt, og með frelsi framrenni, fyrir háfæti þitt.

9. Þá sem í sjáfar vöð, sjálsann þig hrópa á, edur rata þeim vöð, bænhýr þú, Drottinn! þá, faungudum frelsi veittu, fátúðum lífna þú, svo þeir þackfætti réttu, þína náð þrúfi nú.

10. Þát þá stöðuga standa, sterkur Drottinn! í þér, sem ofþókn allra handa, í rata saklausar, svo að

þeir sigri nái, síðan um eilíf dr, kórónu ferska fái, fyrir þín píslar fár.

11. Öllum sem eymdir þína, inngéf þú þolgjæði, svo þeir eignist fál sína, sannri í gudræfni, og eptir-
fylgi helst honum, hér nú í krossburði, sem að þá
svipti meinum, og sjálfur dó á kross-tré.

12. Og nú enn umfram þetta, allra helst fel eg
þér, í hönd og hjúkun rétta, hjartans elsku Fátir! þá
sem hína hárdreptir, hel-porta við dýrnar, midt í
milli tæpt teptir, tímans og eilífdar.

13. Þá sem í stríði standa, stímanði við dauðann,
gæfdu þeim aðl og anda, óvin að sigra þann, dauðans
sammi sigrari, sértu þeim aðstod bein, svo þeim ei fyrir-
fari, freistingar bylgja nein.

14. Heldur með fríði fari, í fædurland heim til
þín, ó Gud allra Skapari! öllum ofs mistun sýn, ei-
lífur allsvaldandi, einn og þrennur ert þú, æra og lof
þitt standi, æfinlega og nú.

Ydrunar saung-vísa.

Dagld: Jesús Kríslur er vor Frelhari.

Lifnarsfullur Gud og góður, gæðfurður og þolinmóður, fríd eg
til þín þitt stépn barn, Skaparin allrar náðar gjarn.

2. Ad jótum þínum fer eg að trjúga, flatur vil eg þar niður
drjúpa, af því eg hafi áður spætt, engann þar kominn, þú rættir
á burt.

3. Sjá þú barn þitt fátlega gratur, sér heldur við þínar fatur,
angumum magni eg uppá þig, ó Gud! fændu i bygðli um mig.

4. Vidurkennit eg misgjörð mína, mögulegt er þó ei að sýna,
sýnda andsýgd og svívirðing, sem eg er hláðinn allt um kring.

22. Í hjargfforu náðar nýja, nú vil eg undan reidi flýja, það er þú, Sú! síðu = sár, sál mín þar örugg inni slár.

23. Þar er sata sálar sæða, og sú lækning sem mig má græða, þar er lifandi lifsins fljót, lofsál gleði og náðar ból.

24. Þar er sú lifandi lifsins kelda, sem langar mína sálu hrelda, í þann sæta svolunar brunn, sálar minnar nú þyrstir mun.

25. Hjörtun, Gud! þú hreldra gleður, hungrada öllum gæðum sedur, lækna þú hvörn sem lemslur ber, lífa sigir þann veitur er.

26. Ad sonnu kanntu andga snauða, óreigana, og reisa af dauda, votta kanntu eitt vísnad korn, vertar þú ódaudaflann vörn.

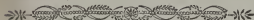
27. Mælt og náð þína hvort kann herma, huga minn vírdist fæða og verma, lífa andga og lækna öll mein, lífga og styrkja höld og bein.

28. Það skal vera þér eilíf æra, englar og menn sem kinni að fara, að þú bænheyrir aumann mig, af innstri röt eg kalla á þig.

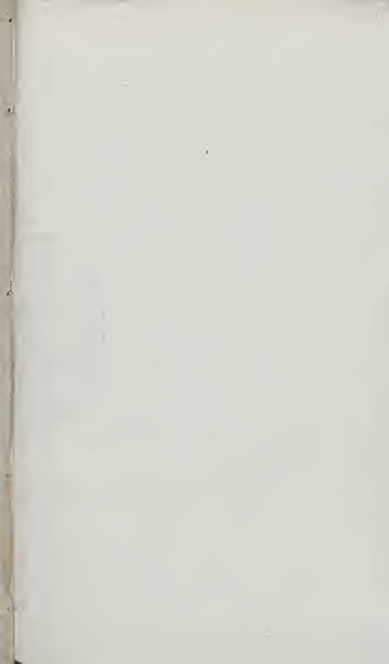
29. Þú sem losar líkn að veita, laungu áður enn menn þín leita, bænheyrir ofþ þyrst enn vonum vör, vægdu nú, Jesús! ánumum mér.

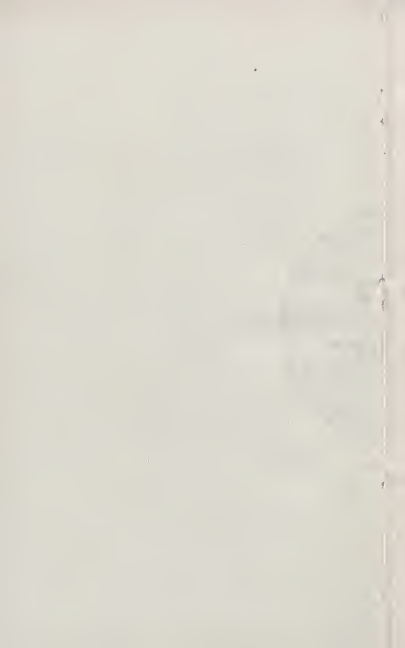
30. Væg þú mér eignum vesælingi, á veraldarinnar síðasta þingi, unglúsa þú mér eðli þá, í eilíðum eld og qvala þrá.

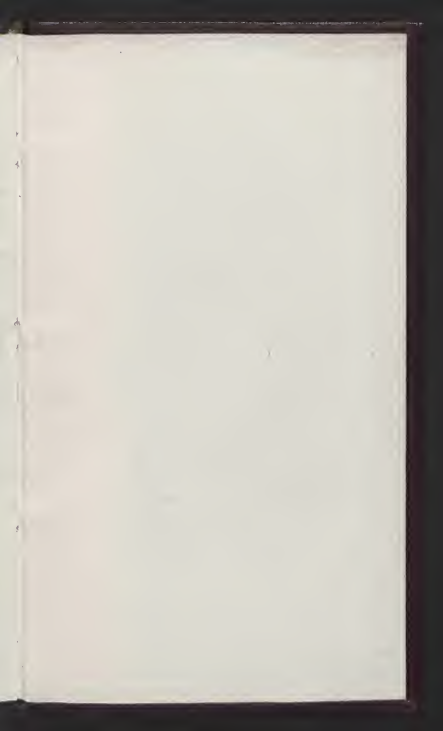
31. Lát mig inn í ljós með söma, lát mig þángad um síðir toma, þar sem er dásöm dyrdin þín, Drottinn! þú sem ljómar og stin! Amen!

1836.